

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

DAMAGE BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200485

UNIVERSAL
LIBRARY

ಸತೀಹಿತೈಷಿಣೀ ಗ್ರಂಥಸಾಲಾ, ಮಣಿಸಂಖ್ಯೆ ೮.

ವಿಕ್ರಮ

‘ಸತೀಹಿತೈಷಿಣೀ’ ಮಾತೃಮಂದಿರ
ನಂಜನಗೂಡು.

ಶ್ಲೋಕ ಮುದ್ರಣ ೨೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳು.

ಧಾರವಾಡ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಮುದ್ರಾಯಂತ್ರದಲ್ಲಿ
ಮುದ್ರಿತವಾಯಿತು.

೧೯೩೧

Printed at the Sri Krishna Press, Dhairwar by B N.M. Desai
and published by Shrimati Thirumalamba at the
Matru Mandirum Nanjangud

॥ ೫೫ ॥

ಅಲಮೇಲಮಂಗಾಸಮೇತ

॥ ಶ್ರೀವೆಂಕಟೇಶಪ್ರಸನ್ನ ॥

ಸಮರ್ಪಣೆ.

ಪೂಜ್ಯವಾದರೂ, ಭಗವದ್ವಕ್ತರೂ, ಉದಾತ್ತವುರುಷರೂ, ದಯಾಪೂರ್ಣರೂ

ಶ್ರೀಯುಕ್ತ ವೆಂಕಟಕೃಷ್ಣಯಂಗಾರ್ಯ

ನಾಮಾಂಕಿತರೂ ಆಗಿರುವ

ನನ್ನ

ಪಿತೃದೇವರ ಘನಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ

ಅವರ

ಅಪ್ಯಾಜಮನೋಹರ ವಾತ್ಸಲ್ಯರೂಪದ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಹೊಂದಿ

ಈ ವಿಕ್ರಮನಾಮಕ ಗ್ರಂಥಕುಸುಮವನ್ನು

ಭಕ್ತಿಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ

ಸಮರ್ಪಿಸಿರುವೆನು.

ವಿಜ್ಞಾನನೆ.

ಸುಹೃದರೆ !

ಈ ವಿಕ್ರಮದ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಪ್ರೇರಕರೂ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕರೂ ನಮ್ಮ ಪೂಜ್ಯವಾದರಾದ ಪಿತೃದೇವರಾಗಿರುವರು. ಅವರ ಅಶೀರ್ವಾದರೂಪದ ಸುಶಿಕ್ಷಣ, ಕಾಲೋಚಿತ ಹಿತಸೂಚನೆಗಳ ಬಲದಿಂದಲೇ ನಾವು ಈ ಗ್ರಂಥ ಲೇಖನ ಪರಿಚಾಲನವೃತ್ತಿಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ತನ್ಮೂಲಕ ದೇಶಭಾಷಾಸೇವೆಯಿಂದ ಇಹಜನ್ಮಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೃತಾರ್ಥತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಯಥೋಚಿತವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿರುವೆವು. ಮುಂದಿನ ಸೇವಾ ಕಾರ್ಯವು ಸರ್ವತೋಮುಖದಿಂದ ಶ್ಲಾಘನೀಯವಾಗಿ, ಮತ್ತು ಹಿತಕಾರಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವಂತಾಗಬೇಕಾದರೂ ಅವರ ಪರತರಾಸುಗ್ರಹವೇ ಆಧಾರವಾಗಿರುವುದೆಂದು ದೃಢವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆವು.

ಇರಲಿ, ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚುರವಾದ ನಾಲ್ಕು ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಬರಿಯ ವೈರಾಗ್ಯನೀತಿಯೆಂದೂ, ನಮ್ಮ ಸೋದರೀ ಸೋದರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಪ್ಪಾಗಿ ಉತ್ಸಾಹಪಡಿಸುವಂತಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿದುದರಿಂದ, ಮತ್ತು 'ಪತ್ತೇದಾರಿಯ' ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮವರ ಮನಸ್ಸು ಸೋತಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುದರಿಂದ, ಹೀಗೆ " ದಕ್ಷಕನ್ಯಾ " ಮತ್ತು " ವಿಕ್ರಮ " ಎಂಬ ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಪಿತೃ, ಭ್ರಾತೃ, ಸುಹೃದ್ವರ್ಗಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರಿತಳಾಗಿ ಕೈಹಾಕಿದುದಾಯ್ತು. ಆದರೆ ಬರಿಯ 'ಪತ್ತೇದಾರಿ' ಸಂಬಂಧಿ ಸಿದ ಸಾಹಸ, ಚಮತ್ಕಾರ, ಶೃಂಗಾರ, ವೀರ, ಹಾಸ್ಯ, ಅದ್ಭುತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವೂ ಸತೀಹಿತೈಷಿಣೀ ನಾಮಧಾರಣವೂ ಸಾರ್ಥಕ್ಯವಾಗಲಾರವೆಂದೆಣಿಸಿ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಆತ್ಮಾವಶ್ಯಕವಾಗಿರಬೇಕಾದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು, ಪಾತ್ರಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿ, ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಂತೆ ಮಾಡಿದೆಯಲ್ಲದೆ, ಉಚ್ಚತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಶಿಕ್ಷಿತಳಾದ ಎಂದರೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ, ಗೃಹ ಶಿಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಪತಿಯ ಪೂರ್ಣಾನುಗ್ರಹಕ್ಕೂ ಪಾತ್ರಳಾದ ಸತೀ ಮಣಿಯು ವಿಶ್ವಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಪತಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆದಿಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಸಹಕರಿಸುವ

ಳೆಂಬುದನ್ನೂ, ಸಾಮಾನ್ಯಶಿಕ್ಷಣದ ಸಹಾಯವೆಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಕರಿಸಬಹುದೆಂಬುದನ್ನೂ, ನೈತಿಕಶಿಕ್ಷಣವೂ, ಗೃಹಶಿಕ್ಷಣವೂ ಇಲ್ಲದ ಬರಿಯ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಣಾಮವೆಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನೂ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿರುವುದು. ಮತ್ತು ದಕ್ಷಕನ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ನ್ಯಾಯ ಸಭೆಯ ವಿಚಾರಣೆಯು ಇದರಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಸಮಾಜದ ಘನತೆಗೆ ಕೊರತೆಯೆಂದೂ, ಸಮಾಜದ ಘನತೆಯನ್ನೂ ಸಮಾಜಸೇವಕರಾದ ಸತ್ಪುರುಷರ ಸತ್ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನೂ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ, ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಹಿತಬೋಧೆಯಿಂದೆಚ್ಚರಿಸಿ, ಸಮಾಜದ ದಯಾಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದಲೇ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ಮಹತ್ತರವಾದ ತಾಸಕ್ಕೆ ಗುರಿಮಾಡಿ, ಪರಿಷ್ಕರಿಸಿ, ಮನ್ನಿಸಿದಂತೆ ತೋರಿಸಿದೆ. ಇದನ್ನೂ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವರಾದರೆ ನಾವೇನುಮಾಡುವ? ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಸಮಾಲೋಚಿಸಿ, ಸಮಾಜದ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಹೇಳಿದರೆ, ಅದರಂತೆ ನಡೆವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವೆವೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವುದುಮಾತ್ರವೇ ಮಾಡಬೇಕಾದುದಲ್ಲವೆ? ಆಗಲಿ.

ಪ್ರಭವಸಂ|| ವೈಶಾಖ
ಮಾತೃಮಂದಿರಂ, ನಂಜನಗೂಡು.

}

ಇತಿ ಹಿತೈಷಿಣಿ.

ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣದ ನಿವೇದನ.

ದೈವಾನುಗ್ರಹ, ದೇಶಬಾಂಧವರ ಆಶ್ರಯಗಳಿಂದ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣದ ೧೦೦೦ ಪ್ರತಿಗಳೂ ಮುಗಿದುಹೋಗಿ, ಈಗ ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನಮ್ಮ ಘನತೆಹೊಂದಿದ ವಿದ್ಯಾಂಗದವರು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದ V ಘರಂ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ ಶ್ರೋತೃಹಿಸಿದುದರಿಂದ ಈಗ ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣವಾಗುವಂತಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಘನಸರ್ಕಾರದ, ವಿದ್ಯಾಂಗದವರ ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕಪರಿಕ್ಷಕರ ಅಭ್ಯುದಯವನ್ನು ಕೋರುವೆವು.

ಈ ಮುದ್ರಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿತ್ತೈಸಿಗಳ ಸಲಹೆಯಂತೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಸವರಿಸಿರುವೆವು.

೨೦-೮-೨೩
ಮುಕ್ಕಾಂ ಧಾರವಾಡ }

ಇತಿ—
ಹಿತ್ತೈಸಿಣಿ.

ತೃತೀಯ ಮುದ್ರಣ.

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣವು ೧೯೨೩ ನೆ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಾಗಿ, ೧೯೨೯ ನೆ ಜುಲೈ ತಿಂಗಳೊಳಗಾಗಿ ೨೫೦೦ ಪ್ರತಿಗಳೂ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಪುಸ್ತಕವಿಲ್ಲದಿದ್ದುದು, ನಮ್ಮ ಘನಸರ್ಕಾರದವರ ಉದಾ ರಾಶ್ರಯ ಬಲದಿಂದ ಈಗ ತೃತೀಯ ಮುದ್ರಣವಾಗುವಂತಾದುದು. ಇದ ರಂತೆಯೇ-ದಕ್ಷಕನ್ಯಾ, ಪೂರ್ಣಕಲಾ, ಗಿರಿಜಾಬಾಯಿ ಈ ಮೂರು ಗ್ರಂಥ ಗಳ ದ್ವಿತೀಯ ಮುದ್ರಣವೂ ಆಗುವದು. ಮತ್ತು ಹೊಸ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮುದ್ರಣವೂ ನಡೆಯುವವೆಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಿವೇದಿಸುವೆವು.

೩-೮-೩೧
ಮುಕ್ಕಾಂ ಧಾರವಾಡ. }

ಇತಿ—
ಹಿತ್ತೈಸಿಣಿ.

ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕಾ.

ಪರಿಚ್ಛೇದ

ವಿಷಯ

ಪುಟಸಂಖ್ಯೆ

ಪ್ರಥಮ ಭಾಗದಲ್ಲಿ

ಪ್ರಥಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ (ಸೇವಾವೃತ್ತಿ)		೧-೪
ದ್ವಿತೀಯ ,, (ಅಧಿಕಾರದ ಉತ್ತರವಾದಿತ್ವ)		೪-೧೧
ತೃತೀಯ ,, (ಆಪ್ತಾಲೋಚನೆ)		೧೨-೨೩
ಚತುರ್ಥ ,, (ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹ)		೨೩-೩೪
ಪಂಚಮ ,, (ಶಂಕಾತಂಕವಿಚಾರ)		೩೫-೪೩
ಷಷ್ಠ ,, (ಅಪಘಾತಸಂಗತಿ)		೪೪-೬೦
ಸಪ್ತಮ ,, (ಭಯಸೂಚನೆ)		೬೦-೬೩
ಅಷ್ಟಮ ,, (ಸಮಾಲೋಚನೆ)		೬೩-೮೧

ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ

ಪ್ರಥಮ ,, (ಕಳ್ಳರಗಡಿ)		೮೨-೯೨
ದ್ವಿತೀಯ ,, (ದುರ್ಗೆಯ ರೌದ್ರಾವೇಶ)		೯೨-೯೬
ತೃತೀಯ ,, (ಭವಾನಿಯ ತಂತ್ರ)		೯೬-೧೦೨
ಚತುರ್ಥ ,, (ಕೈಸೆರೆ)		೧೦೨-೧೧೨
ಪಂಚಮ ,, (ಅನ್ವೇಷಣೆ, ವಿಚಾರಣೆ, ಅಭಯಪ್ರದಾನ)		೧೧೨-೧೨೨
ಷಷ್ಠ ,, (ಹಟೆ, ಭಯಪ್ರದರ್ಶನ, ಮತ್ತು ಅರ್ಧಾಂಗೀಕಾರ)		೧೨೩-೧೨೮
ಸಪ್ತಮ ,, (ಸ್ತುತಿ, ಸಮ್ಮಿಲನ, ಶೋಕ, ವಿಚಾರಣೆ, ವಿಜಯಕೋಲಾಹಲ)		೧೨೯-೧೪೦

ತೃತೀಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ

ಪ್ರಥಮ ,, (ಪರಿತಾಪ, ಪ್ರಣಯಭಕ್ಷೆ, ನಮ್ರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ)		೧೪೧-೧೪೮
--	------	---------

ಪರಿಚ್ಛೇದ	ವಿಷಯ	ಪುಟಸಂಖ್ಯೆ
ದ್ವಿತೀಯ	(ದುರಾಶೆ, ಅಗ್ರಹ, ವಿವೇಕಬೋಧೆ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ, ಕೊಲೆ, ಅತ್ಯುಪಾಸ, ಇತ್ಯಾದಿ)	೧೪೮-೧೬೧
ತೃತೀಯ	(ಪರಸ್ಪರ ಸಂಭಾಷಣೆ, ಅಗಮನ, ಕ್ಲೇಶ, ಸಮಾಧಾನ ಇತ್ಯಾದಿ)	.. ೧೬೧-೧೬೯
ಚತುರ್ಥ	(ಪ್ರಮಾಣ, ದೀರ್ಘಾಲೋಚನೆ, ಪರಾಮರ್ಶ)	೧೭೦-೧೮೨
ಪಂಚಮ	(ಸಂತಾಪ, ಸಮಾಧಾನ)	 ೧೮೨-೧೯೦
ಷಷ್ಠ	(ಸಂಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಸಂದರ್ಶನ, ಸಮಾಧಾನ ಇತ್ಯಾದಿ)	... ೧೯೦-೧೯೭
ಸಪ್ತಮ	(ಪತಿಪತ್ನೀ ಪ್ರೇಮಪರಾಕಾಷ್ಠೆ	... ೧೯೮-೨೦೨
ಅಷ್ಟಮ	(ಚರಿತಾರ್ಥತೆ)	. ೨೦೩-೨೧೦
	ಉಪಸಂಹಾರ,	 ೨೧೧-೨೧೩

ವಿ. ಸೂ. ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣದ ಪುಟಸಂಖ್ಯೆಗೂ ಈಗಿನ ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವುದಾದರೂ ಕಥಾವಸ್ತು, ವಿಚಾರ ನಿಮಿಶ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವವು. 'ಭೈರವೀಪ್ರಸಾದ' ಎಂದಿ ದ್ದುದು 'ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ' ಎಂದು ಬದಲಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದು.

॥ ಶ್ರೀಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಕೇಶವ ಪ್ರಸನ್ನ ॥

ವಿಕ್ರಮ.

ಸಿದ್ಧಿಂ ಸರ್ವಾಣಿ ಭೂತಾನಿ ಭೂತಾನಾಂ ಪೈವಯ ಪ್ರಭು |
ದಾಸ್ಯಂತಿ ಮಮ ಯೇಚುನ್ಮೇ ದ್ರದೃಷ್ಯಾ ಪದಿ ಗೋಚರಾ ||
(ಸುಂ ಸ 13 ಶ್ಲೋ|| 68)

ಪ್ರಥಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

॥ ಕಂದ ॥ ನಿರಿಗನ್ನದೆ ಸೊಗನ್ನದೆ |
ನೇನ ಬೆದ ಪೆಂಡರು ಭುವೈದೆ ಸುತರಾ ||
ಚರಿವುದಕ್ಕಾರ್ತದಿನೆನು |
ಕೂರದವರಿಂ ಕಷ್ಟ ದುಸ್ಕರ್ಮೇಂ ಪರಿಹಾರ್ಯಂ ||
(ಸೂಕ್ತಿ)

(ಸೇವಾವೃತ್ತಿ)

ಬೇಸಿಗೆಯಕಾಲ, ನದಿಹಗಲು, ಸೂರ್ಯೋದಯ ನೆತ್ತಿಯ
ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದನು ಇಂತಹ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಜಳ
ದಿಂದ ಕೆಂಪಗೆಕಾಯ್ದು ನೀಡುಹೋಗುತ್ತಿರುವ ನೆಲದಮೇಲೆ ಕಾಲಿಡುವ
ದೆಂದರೆ, ಆರ ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದೆಗೆವುದಿಲ್ಲ? ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ
ಹೆದ್ದಾರಿಯ (High-road) ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೇ! ಕಲ್ಲು,
ಮಳಲು, ಇಟ್ಟಿಗೆ, ಮಣ್ಣು ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದೆಯೂ ಚನ್ನಾಗಿ ದಟ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ
ರುವುದು. ಮೊದಲೇ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ನೆಲವು, ನಾಲದುದಕ್ಕೆ ಜಿಲ್ಲಾಜಳದಿಂದ
ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದಂತೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೇನುಹೇಳಬೇಕು? ಒಮ್ಮೆ
ಕಾಲಿಟ್ಟಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಾಕು, - ಅಂಗಾಲಲ್ಲಿ ಗುಳ್ಳೆಗಳೇಳುವವು. ಇನ್ನು
ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಕಾಲಿನೆಡೆಯಿಂದ ಮೂಟೆಗಳನ್ನೂ ಹೊತ್ತು ನಡೆದುಹೋಗ

ಬೇಕೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದೆಗೆಯಲಿಲ್ಲದೇನು ? ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದೆಗೆದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಜಿಟ್ಟು ತೀರುವುದೇ ? ಕಾಲಿಟ್ಟು ಇಡಬೇಕು, ದೂರವನ್ನು ನಡೆದು ಹೋಗಬೇಕು. ಕೆಲಸಗಾರರೂ ಊಕಿಗದವರೂ ಬೇಸಿಗೆಯ ಬಿಸಿಲು-ಬಸವಳಿಕೆ, ಎಂದೇನಾದರೂ ಕಳೆತಿರಲಾಗುವುದೋ ? ಮೂಡತಕ್ಕದನ್ನು ಆಗಾಗಲೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪಾಡು ಏನಾಗುವುದೋ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಉಳಿವಿಲ್ಲ.

ಪಾಪ ! ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಈ ಹೆದ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ, ಕಾಗದಗಳ ಗಂಟನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಸೇವಕನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು. ಬಂದೇ ಹಿಟದಲ್ಲ ನಾಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಬಹಳವಾದ ಬಳಲಿಕೆಯುಂಟಾಗಿ ಅಡಗಿಡಗೂ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹೊರಡುತ್ತಿರುವುದು, ಮುಖದಲ್ಲಿ ಧಾರೆಧಾರೆಯಾಗಿ ಬೆವರು ಸುರಿಯುತ್ತಿರುವುದು, ತುಟಿನಾಲಗೆಗಳು ಒಣಗಿಹೋಗಿರುವುವು ಇಷ್ಟಾದರೂ ನಡುವೆ ಬಂದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಬಂದೆರಡು ನಿಮಿಷವಾದರೂ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ನಡದೇನೆಂದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟರ ಅಸಕಾಶವು ಇಲ್ಲ, ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ನೆಳಲುಳ್ಳ ವಸಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತೇನು ಮಾಡುವನು ? ಸೇವಾವೃತ್ತಿಯ ಸುಖವೇ ಇದು !

ಸೇವಕನು ಮುಂದೆ ನಡಿಯಲಾರದವನಾಗಿ, ಬೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಅಡಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಾಲ್ವಾರು ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟು, ಮುಂದೆ ಅಡೂ ಸಾಗದೆ ಅದುದಾಗಲೆಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಟನ್ನು ನೆಲದಮೇಲಿಟ್ಟು, ಕೊಬ್ಬಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೆಲದಮೇಲೆ ಹಾಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಛಯಾನದಿಂದ—“ ನಾಕವ್ವಾ ನಾಕು ! ಈ ಪಾಡು ನಾಕು ! ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೀಗೆ ಒದ್ದಾಡಿ ಸಾಯಬೇಕು, ಮನೆ - ಹೆಂಡಿರು-ಮಕ್ಕಳು ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ನಾಯುತ್ತಿರುವ ಅವರನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಸತ್ತು ಸುಣ್ಣವಾಗಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇದೊಂದೂ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಹೇಳುತ್ತ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಬಹುದೂರದಲ್ಲ ಹೊಗೆಯುಗುಳುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ (Motor-car) ವಿಸರ್ಪಿರಥವನ್ನು ಕಂಡು, ಬೆದರಿ ಎದ್ದು

ನಿಂತು, ಗಂಟನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲಿಟ್ಟು, ಒಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊದದು ಅತುರ
ದಿಂದ- 'ಅಗಲೇ ಬರುತ್ತಿರುವರಲ್ಲವೇ, ಇನ್ನೇನು ಗತಿ! ನಾನು ಎಷ್ಟು
ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗುವುದು? ನನಗೇ ಹೋಗಬೇಕು. ಹಾಳು
ನೆಲದಮೇಲೆ ಕಾಲಿಟ್ಟರೆ ನೋಡುವಂತಿಲ್ಲದ ನನಗಿಂತ ಮೊದಲೇ
ಅವರು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರೇನು ಮಾಡಲಿ? ಜೀಗದ ಕೈ ನನ್ನಲ್ಲಿದೆ, ನಾನು
ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದ ಅಗಲೇ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಧೂ ಧೂ! ಹಾಳು ಒಡತನದ
ಗೋಳು, ಮನೆಯವರ ಕಾಟ, ಮಕ್ಕಳ ಕೋಟರ, - ಇವೆಲ್ಲಾ ತೊಡಕು
ಗಳಿಗೂ ಸಿಕ್ಕು, ಈ ಜಂಜಾಟದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದೇ ಇಷ್ಟು
ಹೊತ್ತಾಯ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದಿದ್ದರೆ ತನ್ನನ್ನಾಗಿದ್ದಿತು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ
ಹೇಳಿದರೆ ಕೇಳುವವರು ಯಾರು? ಯಾರಲ್ಲಿ ದೂರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು?
ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದುದನ್ನು ಮತ್ತಾರು ತಪ್ಪಿಸುವರು? ನಾನೇ
ಉಣಬೇಕು ಅಸರೇನು ಮಹಾರಾಯರು! ನನಗೇನೇಕೆ? - ದುಡಿಯ
ಬೇಕೆ? ಅಳು ಕಾಳುಗಳು ಹೇಳಿಕೇಳಿದಷ್ಟೂ ನಡುವಾಗಿರುವರು, ಮತ್ತೆ
ಕಣ್ಣಿನನ್ನೆಯಿಂದ ಇಷ್ಟವರಿತು ಕೆಲಸಮಾಡುವಂಥವರಿರುವರು ಅಂತಹರು
ಉಗಬಂದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗಾಳಿಬರುವಂತೆ ಬಂದೇ
ಬರುವರು ಇಲ್ಲಿ ನಮಗಲ್ಲವೇ ಪ್ರಾಣಾಪತ್ತು! ಹೀಗೆ ಬಂದರಡು ನಿರ್ಮಾಣದ
ವರಗ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬಳಿಕ ಎಚ್ಚಿತ್ತು, - 'ಐಃ! ಐಃ!! ನಾನೆಂತಹ
ಹುಚ್ಚನಾದೆ? ನನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಇಂದಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ಬಗೆಗಟ್ಟು ಮಾತು?
ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳಾಗಿರುವುದೂ ವೃಥಾ! ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಒಡತನದ ಕಾಟ
ಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಸತ್ತು ಹೀಗೆ ಮೈಮರೆತು ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದೆ?
ಇದು ಕೂಡದು ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ನನ್ನ
ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾನು ಪಾಲುವಾರದ ಮಾಡಬೇಕು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಾನು
ದೈವದ್ರೋಹಿಯೇ ಆಗುವೆನು ಅದರಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಧಣಿ ಸಾಮಾನ್ಯ
ರಂತಿಲ್ಲ ಅವರೇ ಸ್ವತ್ಯಕ್ಷ ಧರ್ಮರಾಜನೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು ಅವರಂತಹ
ದಯಾಳುಗಳೂ, ಅಶ್ರಿತರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವರೂ ಆದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು
ನಾನು ಈವರೆಗೆ ನೋಡಿದ್ದೇ ಅವರು 'ದಯಾನಾಥ' ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಹೆಸರಿಗೆ
ತಕ್ಕಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದಲೇ, ನಮ್ಮಂತಹರ ಜೀವನವೂ ಸುಖ

ಮಾಗಿ ನಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಂತಹರ ದರ್ಶನವೇ ಎಷ್ಟೋ ಸುಖವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಅಂತಹದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರ ಸೇವೆಯನ್ನೇ ಮಾಡುವಿಗೆ ಕೇಳಬೇಕೇ ? ಭಗವಂತನು ನಮ್ಮ ಸ್ವಭುಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಸತ್ತನ್ನೂ, ಸುಖಸಂತೋಷಗಳನ್ನೂ, ಕೊಡಬೇಕು. ಅವರ ದಯೆಯಿಂದ ನಾವು ಹೇಗಾದರೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದೇಬರುವೆವು. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬಾರದು ಮುಂದೆ ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸೋಮಾರಿತನಕ್ಕೆ ಎ 'ಸಿಕ್ಕದಂತೆ ಎಚ್ಚೆತ್ತಿದ್ದು, ನನ್ನ ಉಳಿಗದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸರಿಯನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು

ಖಿ :

ದ್ವಿತೀಯ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ ಜಾನಾಮಿ ಬಾರುದತ್ತಂ ವಸಂತಸೇನಂಚ ಜಾನಾಮಿ |
ಪ್ರಾಪ್ತೇಶು ರಾಜ್ಯಕಾರ್ಯೇ ಪಿತರಮತ್ಯಕಂ ನ ಜಾನಾಮಿ || ”

(ಅಧಿಕಾರದ ಉತ್ತರವಾದಿತ್ಯ.)

ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ (ಗ್ರಾಜಿವಾಕ - Judge) ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ (Court) ಬರುವ ವೇಳೆ ಹೊರಡುತ್ತಿತ್ತು. ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನ (ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರಣ) ದಲ್ಲಿ ಇತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಸ್ವಪ್ನದವರೂ, ಸಾಕ್ಷಿಗಾರರೂ, ವಿಮರ್ಶಕರೂ ಬಂದು ಅಧಿಕಾರಿಯ ಆಗಮನ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಹೊರಗಡೆಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ' ಹೊತ್ತು ಹನ್ನೆರಡುಗಂಟೆಯು ಹೊಸದು ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನೂ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ (Judge) ಗಳು ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ? ' ಎಂಬ ಸ್ವಶ್ಚೆಯೂ, ಅದಕ್ಕೆ ತೋರಿದಂತೆ ಉತ್ತರಸ್ವತ್ಯುತ್ತರಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಹೊರಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಪರಿಚಿತನಾದ ಸೇವಕನು ಸ್ವಭುಗಳ ಆಗಮನವನ್ನಿದಿರುನೋಡುತ್ತ ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿಂತೇ ಇದ್ದನು.

ಸೇವಕನ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಂತೆಯೇ “ ಮೋಟಾರು ” ಬಂಡಿಯೊಂದು ಬಂದು “ ಕೋರ್ಟ್ ” ನ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿತು ಬಂಡಿಯಿಂದ ಅಯ್ಯತ್ತ-ಅಯ್ಯತ್ತಯ್ಯ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸುಳ್ಳ ದೃಢಕಾಯನೊಬ್ಬನು ದಂಡಪಾಣಿಯಾಗಿ ಕೆಳಗಿಳಿದನು. ಸೇವಕನು ಬಂದು ಕೈಮುಗಿದು, ಪ್ರಭುವಿನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಖ್ಯವಾದ ನ್ಯಾಯನಿರ್ಣಯ (Judgment) ಪತ್ರಗಳ ಕಟ್ಟನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅಧಿಕಾರಿಯ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟನು. ಅಧಿಕಾರಿಯು ಅಂಗಿಯ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿ, ಹೊತ್ತು ಮಿತಿವಿವಾ ಹೋಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತ, ಅವಸರದಿಂದ ನ್ಯಾಯಸ್ಥನದೊಳಹೊಕ್ಕನು.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯ ಶಾಂತಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಒಳಗಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಆದರ ಗೌರವಗಳಿಂದ ಎದ್ದು ಸನ್ಮಾನಿಸಿದರು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯಾದ ದಯಾನಾಥನೂ ಪ್ರತಭಿವಂದನವರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಿನಂದನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ, ನ್ಯಾಯಾಸನದಲ್ಲೆ ಅಧಿಪ್ತನಾದನು ಆ ಬಳಿಕ ಉಳಿದವರೂ ಯಥಾಕ್ರಮವಾಗಿ ನಿಯತ-ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸೇರಿದರು

ದಂಡಪಾಲ (Magistrate) ನಾದ ದಯಾನಾಥನು ತನ್ನ ನಿತ್ಯ ನೈಮಿತ್ತಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ದಿವಕ್ರಮದಂತೆ “ ಹಾಜರಾತಿ ” ಯನ್ನು ಬರೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ “ ಮೇಜಿನ ” ಮೇಲಿದ್ದ ಕಾರ್ಯಪದ್ಧತಿಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ತಿರುವು ಹಾಕಿದನು ತಿರುವು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಪುಸ್ತಕದ ಹಾಳೆಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ಒಂದು ಸೂಚನಾಪತ್ರವನ್ನು ಕಂಡು ಚಕಿತನಾಗಿ, ಅದನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದನು, ಬರಲಿಲ್ಲ ಅದು ಪುಸ್ತಕದ ಹಾಳೆಗಳೊಡನೆ ಸೇರಿ, ಗಂಡುಸೂಜಿಯಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಿತು. ದಯಾನಾಥನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ, - ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಓದಿನೋಡಿದನು (ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿದ್ದ ವಿವರವು ಹೀಗಿದ್ದಿತು.)

— “ ಪುರಪಾಲಕರ (City police) ಪ್ರಜಾಹಿತ ತತ್ವಜ್ಞತೆ (Public-spirit) ಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಕಾಲವು ಬಂದಿದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನೈಪುಣ್ಯವನ್ನು ತೋರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ತ್ವರೆಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ನಿರ್ಧರಿಸಿಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಎಚ್ಚೆತ್ತು

ಕೊಂಡಿರಲಿ. ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ ಶ್ರೀಮಂತನೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿದ್ವಾನ್ಮಣಿಯೂ ಆದ ಒಬ್ಬನ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಗುಪ್ತ ಸಂಘದವರ ಗುರಿ ಬಿದ್ದಿರುವುದು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವು ಈಡೇರುವ ಕಾಲವೂ ಬರಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಆಗಬಹುದಾಗಿರುವ ಅನಾಹುತಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವಂತಹ ದಕ್ಷತೆಯು ನಿಮ್ಮ ಸಂಘದವರಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಸರ್ವಸಾಹಸವನ್ನೂ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಬಹುದಾಗಿದೆಯೆಂದು, ಈ ಸೂಚನಾಪತ್ರದಿಂದ ಇದೇ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಇದೇ ಕಡೆಯದಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದೇನೆ.”

ದಯಾನಾಥನು ಬಂದೆರಡು ಸಲ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿನೋಡಿದನು. ಬಳಿಕ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಸಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ಕುಳಿನೋಟದಿಂದ ನೋಡಿ, ಏನನ್ನೋ ಆಲೋಚಿಸುವಂತೆ ಮತ್ತೆ “ರಜಸ್ವರಿ” ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದುದನ್ನು ಒರೆದಿಟ್ಟು, ಗಂಡುಸೂಜಿಯಿಂದ ಸೂಚನಾ ಪತ್ರವನ್ನು ಪ್ರತೀಕಿಸಿ ತೆಗದು ಅಂಗಿಯ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದನು.

ಮುಂದೆ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ವಾದಗಳ ತೀರ್ಮಾನವೂ, ಹಿಂದಿನ ದಿನದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದ ಬಂದೆರಡು ವಿಚಾರಣೆಗಳೂ ಅವಸರದಿಂದ ತೀರ್ಮಾನವೇರಿಪ್ಪಟ್ಟವು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬಂದೆರಡು ಗಂಟೆಗಳೊಳಗಾಗಿಯೇ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗಣ್ಯನಾದ ರಾಜವುರುಷನೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಹೊರಗೆ ಹೋಗದೆ ದಯಾನಾಥನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದುನಿಂತು, ವಂದನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದನು.

(ದಯಾನಾಥನು ಆಸನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಒಂದು, ನಿಂತಿದ್ದವನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಹಾಗೆಯೇ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕರಣಭವನದ ಹಿಂಗಳೆಯ ತೋಟಕ್ಕೆ ನಡೆದು ಪ್ರೀತಿವ್ಯಂಜಕಸ್ವರದಿಂದ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ,) ‘ ಏನಯ್ಯಾ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ! ಶರನ್ನವರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ದುರ್ಗಾ ಮಹೋತ್ಸವವು ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಿತೇ ? ನಮ್ಮವರೆಲ್ಲರೂ ಸೌಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತಾರೆಯೇ ? ನೀನು ಬಂದುದೆಂದು ? ಮತ್ತೇನು ವಿಶೇಷ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ :— “ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ ! ’ ತಮ್ಮಂಥ ಹಿರಿಯರ ಶಾಸನ ಬಲದಿಂದಲೂ, ಅಂಬಿಕಾ ಪ್ರಸಾದದಿಂದಲೂ ದುರ್ಗಾಮಹೋತ್ಸವವು ಬಹು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನೆರವೇರಿತು. ಉತ್ಸವಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮಂತಹ ವಿಚಾರಣೆಯಿಂದ ಮತ್ತಾವ ವಿಷಯಗಳೂ ತಟ್ಟದೆ, ನಿರುಪದ್ರವದಿಂದ ಜನ ರೆಲ್ಲರೂ ಉತ್ಸಾಹಭರಿತರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಅಲ್ಲರವ ನಮ್ಮವರೆಲ್ಲರೂ ಸುಕ್ಷೇಮಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇರುವರು ನನ್ನ “ ರಜಾ ” ಕಾಲವು ನಿನ್ನಿಗೇ ಮುಗಿದುದರಿಂದ, ನಾನು ನಿನ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕೆಲಸದಮೇಲೆ ‘ ಹಾಜರಾ ’ ದೆಸು ಇಂದೇನು, ತಾವು ‘ ಕೋರ್ಟ್ ’ ಗೆ ಬರುವುದು ಬಹು ತಡವಾಯ್ತು ? ಹೀಗೆಂದೂ ಆಗಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣೆನು ಇದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಕಾರಣವೇನಾದರೂ ಇರಬಹುದೋ—ಹೇಗೆೋ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿ ಕುತೂಹಲಿಯಾಗಿರುವೆನು ” ಎಂದನು.

ದಯಾನಾಥ :— ಅಯ್ಯಾ ! ವಿಶೇಷಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತ ತಾಯಿ ಮುಖ್ಯನ ಮುದುಕಿ ಇಂದೋ—ನಾಳೆಯೋ—ಈಗಲೋ ಕ್ಷಣಕ್ಕೋ ಸಾಯುಜ್ಯ ಸದವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಹೊರಡುವುದರಲ್ಲಿರುವಳು. ಆಕೆಯ ಸೇವೆ ಮುಂದೆ ನನಗೆ ಬೇಕೆಂದರೂ ಲಭಿಸಲಾರದು. ಈಗ ಲಾದರೂ ನಮ್ಮ ಜನ್ಮದ ಸಾಧನವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾದ ಈ ಮಾತು ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಬೇಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಹವೂ, ದೇಹಾಂತರ್ಗತವಾದ ಮನಸ್ಸೂ ರಾಜಸೇವೆಗೆ ಹೊಣೆಯಾಗಿರುವುವು. ಅಲ್ಲ ನಿಂತರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಸವೂ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಸೇವೆಯೂ ಹೀಗೆ ಬಂದರಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ನಿಂತು ಹೋಗುವದು. ಇವರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಿಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ, ಇಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾರ ವಿಚಾರಣೆಗಾದರೂ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಹುದೆಂದರೆ, ಈಗಳಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗಿರುವುದು.

ದು. ಪ್ರ. — ಏಕೆ ? ಮಾತೃಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆಂದರೆ ತಮ್ಮ ಸೋದರನೂ, ಭಾರ್ಯಾಪುತ್ರರೂ, ಮಿಕ್ಕವರಿವಾರವೂ ಇರಬಹುದಲ್ಲವೇ ?

ದಯಾನಾಥ — ಎಲ್ಲರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ,

ಒಂದೊಂದು ತೊಡಕುಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿರುವರೇ ಆಗಿರುವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ' ತೃಪ್ತಿ ಕರವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲವರಾದ್ದರಿಂದ ಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಲ್ಲವೆ ? ಇದಕ್ಕಾಗಿ, ಇಂದಿನ ಅಗತ್ಯದ ಪಾರವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಲು ಹೋಗಿದ್ದ ತಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿ, ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟುದಕ್ಕೂ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಕಾಲವೇ ಹಿಡಿದಿರುವುದು.

ದು. ಪ್ರ. — ಸಹಜ ! ಸಮಸ್ತ ದೈವತಗಳಿಗೂ ಮೀರಿದುದೇ ಮಾತೃದೈವತವು. ಅದನ್ನೇ ಉಪೇಕ್ಷಿಸುವವರಿಗೆ ಮತ್ತಾವ ಧರ್ಮ, ಕರ್ಮಗಳು ಉಳಿವುವು ?

ದಯಾನಾಥ — ಸ್ವಸಾದ ! ಅಸಲ್ಲವು ನಮ್ಮ ಆತ್ಮೀಯ ವಿಚಾರಗಳಾದುವು. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಬಾಹ್ಯಸ್ವಸಂಚರದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಕರ್ತವ್ಯವೊಂದು ನಮ್ಮ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ದೂಡ್ಡ ಹೊರೆಯಾಗಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿದೇ ಇರುತ್ತೀಯಷ್ಟೇ ?

ದು. ಪ್ರ. — ಅದಾವುದು ? ದೇಶಸೇವಾಪ್ರತಿ (ಪ್ರಜಾಹಿತ ಚರಣೆ) ಯಲ್ಲವೆ ?

ದಯಾನಾಥ — ಅಹುದು, ಅದೇ ಪ್ರಬಲವಾದ-ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸೇವೆಯಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೃತಾರ್ಥರಾದವಾದರೆ, ಆಗಲೀಗೇ ನಾವು ಸಾರ್ವಭೌಮ ಪದವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಧನ್ಯಾತ್ಮರಾದೇವು. ಆದರೆ, ಅಷ್ಟರ ನಮ್ಮ ಆಶೆಗೂ ದೈವಾಸುಗ್ರಹವು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿರುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯಲು ಅಳವಲ್ಲವಾಗಿದೆ !

ದು. ಪ್ರ. — ಇವೇನಿದು ! ಎಂದೂ ನೋಡಿ-ಕೇಳದಿದ್ದ ನೀರು ತ್ಸಾಹದ ಪೂತುಗಳನ್ನು ಈಗ ಹೇಳಲು ಕಾರಣವೇನು ? ಹೇಳಬಹುದಾದರೆ ಕೇಳುವ ಕುತೂಹಲವುಂಟು

(**ದಯಾನಾಥನು** ಅಂಗಿಯ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೂಚನಾಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ದುರ್ಗಾಸ್ವಸಾದನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು, ಅದು ಎಲ್ಲಿತ್ತು-ಹೇಗೆ ಬಂದಿತೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ, ಬಳಿಕ) ' ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಪ್ರಸಾದ ! ಇದರ ವಿಚಾರವು

ಅತ್ತಂತ ಗೂಢವಾಗಿರಬೇಕು ಇದೇ ನನ್ನ ಇಂದಿನ ವ್ಯಸ್ತತೆಗೆ ಉದ್ದೇಶ ಕಾರಿಯಾಗಿ ಸುಣಮಿಸಿದೆ' ಎಂದನು.

ದು. ಪ್ರ. — (ಮಂದಪಾಸದಿಂದ) ಆರ್ಯ! ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಕಳೆ ವಳವೇ? ಧಾರುಳವಾಗಿ ನಿಂತು ಹೋರಾಡಲಾರದೆಯೂ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟ ವಾಗಿ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕಾಣಿಸಲಾರದೆಯೂ ಇರುವ ಅಂಜುಕುಳಿಗಳ ಹಾರಾಟಗಳು ಈಗ ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಂದಲೂ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ತೋರಿಬರುತ್ತಿರುವುವು. ಇದೊಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲೆಂದಲ್ಲ, ಇದೇ ತರದ ಕಲ್ಲೆತ್ತಿನ ವಿಕೃತಾಕ್ಷರದ ಖಂಡಸತ್ಯಗಳು, ಸ್ತುತಿಯೆಂದು ಉಕ್ಕಡ, ಚಾಪಡಿ, ಸಂದಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಕಡೆಗೆ ಸುಟ್ಟಣದ ಮುಖ್ಯ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ದೀಪ ಸ್ತಂಭಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಅಂಟಿಸ್ಪಟ್ಟಿವೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ನನಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಿಕ್ಕಿವೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹಳೆ ಕಾಗದಗಳ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಹೋಗಿರುವುವು ಇವ್ಯಾದರೂ ಅವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಈವರೆಗೂ ಯಾವ ಅಸಫಾತದ ಸಂಗತಿಯಾದರೂ ನಡೆದಿರುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ

ದಯಾನಾಥ — ಇರಬಹುದು ಅವೆಲ್ಲವೂ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಲಿಟ್ಟ ವಿಚಾರಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನೋಡು! ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದ 'ಜಬಾಬ್ದಾರಿ' ಉತ್ತರವಾದಿತ್ಯವು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಇರಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗೊಳಿಸುವಂತಿದೆಯಲ್ಲವೇ?

ದು. ಪ್ರ. — ನಿಜ! ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೋ ಇದರಂತೆಯೇ ಇರಬಹುದಾದರೂ, ಇದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೆಂದು ಬರೆದುದಲ್ಲ, ಪ್ರಯತ್ನ ಪುರಸ್ಕರವಾಗಿ ಬರೆದಂತಿರುವುದು

ದಯಾನಾಥ — ಅಯ್ಯೋ! ನಾವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿರುತ್ತೇವೆ; ನಮಗೆ ಸೇವಕಾಳಿಗಾಗಲೀ, ಸೇವಾಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಲೀ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವವರು ಅನೇಕರಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ಶುದ್ಧ ಮೂರ್ಖತನವು. ಅಧಿಕಾರವು ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟೂ ನಮಗೆ ಉತ್ತರವಾದಿತ್ಯವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಬರುವುದು. ಸ್ವರ್ಜಿಗಳ ಸುವದುಃಖಗಳೇ ರಾಷ್ಟ್ರಪಾಲಕರ ಸುವದುಃಖಗಳಾಗಿರುವಂತೆ, ದೇಶೀಯರ ಶಾಂತತೆಯೇ ದೇಶಸೇವಕರಾದ ನಮಗೆ ಅಭುದಯಕ್ಕೆ ಅಧಾರ

ವಾಗಿರತಕ್ಕುದು ಅದನ್ನು ನಾವು ಸರ್ವಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ ಭದ್ರಪಡಿಸದೆ ಬಿಟ್ಟಿವಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯುದಯಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ಕ್ಷಣಭಂಗುರವಾದುದೇ ಸರಿ. ಘನವಂತರೆಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಹೊತ್ತು, ನಾವು ಕೈಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯವು ಕ್ಷುದ್ರಜನರ ಕುಹಕಗಳಿಂದ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವಂತೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತೆಯಾದರೂ ಹೇಗೆ ಉಳಿಯಬೇಕು ? ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತತ್ವಹೀನರಾದ ಬಳಿಕ ನಮ್ಮ ಲಘುಜೀವನದಿಂದ ಸಲವಾದರೂ ಏನಿರಬಹುದು ? ಅದನ್ನು ಈಗಲೇ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಲ್ಲವೆ ?

ದು. ಪ್ರ. — ಯುಕ್ತವಾದ ಮಾತು ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾವು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು ? ಎಲ್ಲಿ, ಯಾವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಯಾರ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಬೇಕು ? ಇವಿಲ್ಲವೆನ್ನೂ ತಿಳಿವುದು ಒಹು ಪ್ರಯಾಸವಲ್ಲವೇ ?

ದಯಾನಾಥ — ನಿಜ ! ಪ್ರಯಾಸವಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಾಗಲೀ, ಸರಮಪುರುಷನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಲಾಭವಾಗಲೀ ದೊರೆಯಬೇಕೆಂಬುದು ದುರಾಶೆಯೇ ಸರಿ ಅತ್ಯಲ್ಪವಾದ ಆಹಾರಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೂ, ಪ್ರಯಾಸಪಟ್ಟೇ ಸಡಬೇಕು ಅಂತಹದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ಉತ್ತರವಾದಿತ್ವವುಳ್ಳ ಒಂದು ಅಧಿಕಾರವನ್ನೇ ಕೈಕೊಂಡ ಬಳಿಕ, ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಸವೆಂದು ಸುಮ್ಮನಿರಲಾದೀತೇ ? ಎಲ್ಲ, ಯಾರು, ಹೇಗೆ, ಯಾವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಏನು ಮಾಡುವರೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ವಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ದು. ಪ್ರ. — ಕ್ಷಮೆಯಿರಲಿ. ತಮ್ಮಂತಹ ಸಾತ್ವಿಕಶಿರೋಮಣಿಗಳ ಮುಂದೆ ನಾನು ಕೇವಲ ಬಾಲ್ಯಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಆಯುಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ ಕ್ಷಮಿಸಲ್ಪಡಬೇಕು ಮುಂದೆ ನಾನು ನಡೆಯಿಸಬೇಕಾದುದೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದರೆ, ಅದರಂತೆ ನಡೆಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವೆನು.

ದಯಾನಾಥ — (ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನ ಬಿನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತ, ಸಂತೋಷದಿಂದ) ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ! ನಿಮ್ಮ ಗುರುಹಿರಿಯರೆಲ್ಲರೂ “ಪತ್ತೇದಾರಿ” ಯಲ್ಲಿ ಬಹು ನಿಪುಣರಾಗಿದ್ದವರು. ಅಂತವರ ಅಭಿಮಾನಗೌರವ ವಿಶೇಷವು ಈಗಲೂ ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾತಿಬಂಧುವಾದ ವಿಕ್ರಮಸೇನನಲ್ಲಿ ಸ್ಫುರಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವುದು. ಅಂತಹನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಾಲವಾದರೂ ಸಹಚರೈಯಲ್ಲಿದ್ದ

ನಿನಗೆ ಕುಲದ ಗೌರವವೂ, ವಿಕ್ರಮನ ಪ್ರತಿಭಾವಿಶೇಷವೂ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಇಲ್ಲದೆಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನನ್ನ ಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿರುವುದು ನೀನು ಬೇಕೆಂದು ಏನೂ ತಿಳಿಯದವನಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಜವೆಂದು ತಿಳಿದುದು ನನ್ನ ಶೀಲವಲ್ಲ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅತ್ಮನಿಂದೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂಬ ನೀತಿಯಿದ್ದರೂ, ನಿನ್ಸಂತಹರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಂದು ತರದಲ್ಲಿ ಗುಣಭೂತವಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ

ದು. ಪ್ರ. — ತಾವೇ ಹೀಗೆ ಹೊಗಳಿದರೆ, ನಾನು ಹೇಳುವುದೇನು? ತಮ್ಮ ಪ್ರತ್ಯವರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬನಾಗಿರುವೆನು ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಅಜ್ಞಾದಿತನಾಗಬೇಕೆಂಬುದೊಂದೇ ನನ್ನ ಪರಮೋದ್ದೇಶವಾಗಿರುವೆ—ಹೀಗೂ ಶ್ಲಾಘನೆಗಳೇ? ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಇಂತಹ ಕರಿಸಶಿಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸದೆ, ಮುಂದೆ ನಾನು ವಿನೀತಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆದು ಕೃತಾರ್ಥನಾಗುವಂತಹ ಹಿತಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನಿಯೋಗಿಸಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು ನಾನು ಸನ್ನಿಧಾನದ ಈ ಅದೇಶವನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೂ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲು ಇದ್ಯಮಿಸುವೆನು ಇನ್ನು ನನಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಯಾಗಲಿ

ದಯಾನಾಥ — ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೈಮರೆತಿದ್ದರೂ ಪ್ರವಾದವು ತಪ್ಪುವಂತಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಅಧಿಕಾರಗಳೂ ಒಹುಳ ಉತ್ತರವಾದಿತ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಬೇಕು ತಿಳಿದಿರಲಿ, ಇನ್ನು ಹೊರಡು, ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವೆನು. (ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ನಿಜನಿವಾಸಗಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು)

ಶ್ರೀ : ತೃತೀಯ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ಗುಣವತ್ಯುಪಾಯನಿಲಯೇ ಸ್ಥಿತಿಹೇತೋಸ್ಸಾಧಕೇ ತ್ರಿವರ್ಗಸ್ಯ ॥
ಮಧ್ವಪನ ನೀತಿವಿದ್ಯೇ ಕಾರ್ಯಾರ್ಥೇ ದ್ರುತಮುಪ್ಪೇಹ ॥”

(ಆಪ್ತಾಶೋಚನೆ)

ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಕಲ್ಯಾಣನಗರಿಗೆ ಸೇರಿದ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಈತನ ಆವಾಸಭವನವು ಹಳ್ಳಿಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದು, ಕಮಲದ ಕರ್ಣಿಕೆಯಂತೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಮನೆಗಳನ್ನೂ ರಂಜನಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಬಗೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು.

ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಒಬ್ಬ ಸುಸೃಷ್ಟನಾದ ಶ್ರೀಮಂತನು ಇವನಿಗೆ ವಿಶ್ರಲವಾದ ಭೂಸ್ಥಿತಿ ಮೊದಲಾದುವಿದ್ದುವು. ಈತನು ವಿದ್ಯಾ, ಬುದ್ಧಿ, ವಿವೇಚನಾದಿಗಳೆಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿಸ್ಸೀಮ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದವನು. ಈತನ ಬುದ್ಧಿಸಂಸ್ಕೃತೆಗೆ ಸುಪ್ರೀತರಾದ ಸರಕಾರದವರು ಈತನಿಗೆ ತಕ್ಕಂತಹ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನೇ ಕೊಡುವೆವೆಂದು ಎಣ್ಣೋಬಾರಿ ಹೇಳಿದರೂ, ಇವನು ಸರಕಾರದವರ ಕಡೆಯಿಂದ ಬರುವ ಹಿಡಿಕೊಳಿಗೆ ಅಡಿಯಾಳಾಗಿ ತನ್ನ ಅಮೋಘವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯನಿಧಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರೆನೆಂದು ಮುಕ್ತಕಂಠನಾಗಿ ಹೇಳಿದುದೂ ಅಲ್ಲದೆ, ದೇಶಸೇವೆಗಾಗಿ ತಾನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೂ ಹಿಂಜರಿಯುವನಲ್ಲವೆಂದೂ ಯಾವುದೇ ಕಠಿಣಸ್ವರಂಗದ ವೇಳೆಯೇ ಆಗಲಿ, ತಿಳಿಸಿದರೆ-ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸ್ವಯತ್ನಪಟ್ಟು ಕ್ರಮಪಡಿಸಲು ಎಂತಹ ಸಾಹಸವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುವೆನೆಂದೂ, ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದೆನೆಂದು ಸರಕಾರದವರೇನೂ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಳ್ಳಕೂಡದೆಂದೂ ಹೇಳಿ, ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಶಾಲೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದನಲ್ಲದೆ ಬಾಲಸುಶಿಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ವೌಢ್ಯವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಜ್ಞಾನಸ್ರವಾರಕ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಿರತನಾಗಿ ಸರ್ವ ಪ್ರಕಾರ ದಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಈತನ ಸಹಚಾರಿಣಿಯೂ ಸಖಿಯೂ ಆದ ಭಾರ್ಯೆಯೊಬ್ಬಳಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರೂ ಅತ್ಮೀಯ

ರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಆಶ್ರಿತರೂ, ಅನಾಥ ಬಾಲಕರೂ, ಅಂಗಹೀನರೂ ಮೊದಲಾದವರು ಮನೆಯ ತುಂಬ ತುಂಬಿದ್ದರು.

ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ರಾತ್ರಿ ಭೋಜನಾಂತರದಲ್ಲಿ ಬರವಣಿಗೆಯ ಕೆಲಸ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಸತ್ವಿಯೊಡನೆ ವಿನೋದವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ತಾಂಬೂಲಚರ್ವಣಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸತ್ವಿಯಾದ ಭವಾನೀದೇವಿಯೂ ಪತಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಮೃದುಮಧುರವಾದ ಭಾಷಣಗಳಿಂದ ಪತಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಲಗಲಿಸುತ್ತ ತಾಂಬೂಲವನ್ನೊಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಭವಾನೀದೇವಿಯೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪತಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸರಗೈಯಾದ ಸತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಪತಿಯು ಸಂತುಷ್ಟವುಳ್ಳವನಾದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಯುಕ್ತಿಸ್ವರೂಪಿಯಾಗಿ ಕೃತಕಾರ್ಯನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಅಂತಸ್ತತ್ವಸ್ವರೂಪಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪತಿಯ ಮನೋನುಕೂಲಿಯೂ, ಛಾಯಾಸುವರ್ತಿನಿಯೂ ಆದ ಸತಿಯನ್ನಿರಬೇಕಾದವರು, ಇವಳನ್ನೇ ಆದರ್ಶಮಣಿಯನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಸದ್ವರ್ತನಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ತಂದುಕೊಂಡರೆ ಅವರು ಮತ್ತೇನೂ ಮಾಡಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ.

ಭವಾನೀ ವಿಕ್ರಮರ ಸರಸಪ್ರಸಂಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಸಮನೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಪರಿಚಿತನಾದ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಈತನ ಯದೃಚ್ಛಾ ಗಮನದಿಂದ ಭವಾನೀದೇವಿಯು ವಿಸ್ಮಿತೆಯಾಗಿ ಎದ್ದು ಸಿದ್ಧನಿತ್ತು, 'ಹೋ! ಏನಿದು! ಅಪೂರ್ವಲಾಭ,' ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ದು. ಪ್ರ. — (ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ನಗುತ್ತ ಬಂದು ಅಣ್ಣನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಅತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕುರಿತು)— 'ಅತ್ತಿಗೆ! ಅಣ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ತಮ್ಮನು ಬರುವುದೂ ಅಪೂರ್ವವೇನು? ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಬಂದಿಲ್ಲ! ಎಷ್ಟು ದಿನಗಳು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ? ಬಂದೆಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ಸಲದಂತೆಯೂ ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ಬಂದಿಲ್ಲವೇನು? ಹೇಳು ನೋಡುವ'

ಭವಾನಿ — ಅದಕ್ಕಲ್ಲ ಹೇಳಿದುದು; ಬಹು ಕಾಲದಮೇಲೆ ಇಂದು, ಈಗ, ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಛಾಯೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು.'

ದು. ಪ್ರ. — ಹಾಗೋ, ಸರಿಸರಿ! ಛಾಯೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾದರೂ, ಯಾವ ರಾಜಕಾರ್ಯಪ್ರಸಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೂ ಅವಳು ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೇನು? ಅಂತಹ ಕಠಿನ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಹೆಂಗುಸರನ್ನು ಚಿತ್ತಗೊಂಡೇನಾದರೂ ಬರಬಹುದೇ?

ಭವಾನಿ — (ಬಂದುಬಾರಿ ಪತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮೃದುಹಾಸವನ್ನು ಬೀರಿ) ‘ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೇ, ತಮ್ಮಂದಿರ ಮಾತನ್ನು?’

ವಿಕ್ರಮ — (ನಸುನಕ್ಕು) — ಕೇಳಿದೆ. ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು.’

ದು. ಪ್ರ. — ಅತ್ತಿಗೆ, ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು?

ಭವಾನಿ — ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು? ಪತಿಗೂ ಅಂತತ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವರೂಪಿಣಿಯೇ ಸ ಯೆಂದೂ, ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಲಿ, ಸತಿಯ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದಲೇ ಸಂಕಲ್ಪಸಿದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕೆಂದೂ, ಸತಿಯ ಛಾಯಾನು ವರ್ತನಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರಬೇಕಾದುದೇ ಸತಿಯ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದೂ ನನ್ನ ಭಾವನೆ!

ದು. ಪ್ರ. — ಹಾಗಾದರೆ “ಪತಿಯ ಗತಿಯನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುವೆನೆಂದು, ಪತಿಯು ದುರಾಚಾರವೆಂಬ ರೋಗಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಸತಿಯೂ ಅದೇ ರೋಗಕ್ಕೆ ಪಕ್ಕಾಗಬೇಕಲ್ಲವೆ?” ಎಂಬೀ ಪ್ರಶ್ನೆಯುಂಟಾದರೆ ಉತ್ತರವೇನು?

ಭವಾನಿ — ‘ಇಂದೇನೋ ಹೊಸಪರಿಯಾಗಿದೆ, ಆಗಲಿ. ಪತಿಯ ಗತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದೆಂದರೆ, ಆತನ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥ-ನಾಥನೆಗೆ ಸಹಚಾರಿಣಿಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದಲ್ಲದೆ, ಪತಿಯ ದುರಾಚಾರವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುವುದೆಂದಲ್ಲ. ಆತನಲ್ಲಿ ಆಗ್ರಹ, ಅಸಮಾಧಾನ, ಅಪಮಾನ, ಸಂಶಯ, ವಿರಕ್ತಿ ಮೊದಲಾದ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ತೋರಿಸದೆ, ಸರ್ವಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ ಆತನಲ್ಲಿ ದೃಢಭರವಸೆ, ಅಕೃತ್ರಿಮ ಪ್ರೇಮಗಳನ್ನು ಸ್ಥಿರೀಕರಿಸಿ, ಆತನ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳಿಗೆ ಬಾಹುಬಲ ಮನೋವೇಗಗಳಂತೆ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೇ ಸತಿಯ ನೈಜಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿರುವೆನು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪತಿಯು ದುರಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸಮ

ಯೋಚಿತವಾದ ಸೇವೆಯಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬಲಿಸಿ ಕೊಂಡು, ಅವನನ್ನು ನಯವಿನಯಗಳಿಂದಲೇ ಸನ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವಂತೆ ಸುಧಾರಿಸುವುದು. ಅಂತಶ್ಚಕ್ತಿ ಸ್ವರೂಪಿಣಿಯಾದ ಪತಿಯ ಮುಖ್ಯ ಧರ್ಮವೆನ್ನಿಸುವದು ಇನ್ನಿದರಮೇಲೆಯೂ ಹೇಳಬೇಕೆ ?

ದು. ಪ್ರ. — ಅತ್ತಿಗೆ ! ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿದೆಯಾ ? ನಿನ್ನ ತಂಗಿ ಇಷ್ಟು ಪ್ರತಿಭಾಸಂಪನ್ನೆಯಾಗಲೀ, ಧೈರ್ಯ, ಸಾಹಸ, ಔದಾರ್ಯ, ಗಾಂಭೀರ್ಯ, ವಿನಯ, ವಿತರಣಾದಿ ಗುಣಗಳು ಕೈವಳಾಗಲೀ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿನಗೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ಹೆಚ್ಚೇಕೆ ? ನೂರುಮಂದಿ ಹೆಂಗಸರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಂತೆ ಪತಿಯ ಛಾಯೆಯಂತಿರುವವರು, ಒಬ್ಬರಾದರೂ ಇರುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವಾಗಿರುವುದು. ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವದೇನು ನಮ್ಮ ದೂಡ್ಡಪ್ಪನ ಮನೆತನದ ಗೌರವಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನ ವಿದ್ವಾಂಸ ವಿನಯ, ವಿತರಣ ಮೊದಲಾದ ಸುಗುಣ ಜಾಲಕ್ಕೂ, ಕಾಂತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಾನಿನೀ ಪ್ರಜ್ಞಾವಿಶೇಷವನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದು.

ಭವಾನಿ — (ಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ) — ‘ ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೇ ಇಂದೇನೋ ಬಂದು ಹೊಸತಾದ ಪಾಠವನ್ನು ಕಲ್ಪು ಬಂದಂತಿರುವುದು. ’

ವಿಕ್ರಮ — ನಮನಕ್ಕು — ‘ ಆಗಲಿ, ಕುಂದೇನು ? ನಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದ ನನ್ನು ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹಾಕಬಹುದು ? ಸ್ವಭಾವತಃ ಇವನು ವಿವೇಚನಾಸರನು, ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಪೋಲೀಸು ಸುಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟ್ ಅಧಿಕಾರದ ಭಾರವನ್ನೂ ವಹಿಸಿ, ಮತ್ತಷ್ಟು ನಿಪುಣನಾಗಿರುವನು. ಇಂಥ ಹನು ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ನಡೆಯಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಕೈ ಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವ ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೂ ಇವನು ಅಗ್ರಣಿಯೇ ಆಗಿರುವನು. ಇಂತಹ ರಸಿಕಾಗ್ರೇಸರನಾದ ಮೈದ ನನು ತನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ಹೊಸತಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯೊಂದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯವೇನಿರುವುದು ? ಅಲ್ಲವೇ ಪ್ರಸಾದ ? ’

ದು.ಪ್ರ. — ಇದೀಗ ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಮುಯ್ಯಿ ! ಅಣ್ಣ ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದನೆಂದೇನಾದರೂ ಹ್ಯಾ ವಾಡುತ್ತಿರುವಿಯೇನು ?

ವಿಕ್ರಮ. — ಪ್ರಸಾದ ! ನೀನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ನನ್ನೂ ಅತ್ತಿಗೆಯನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೊಗಳಿದೆ. ನಾನು ನನ್ನ ತಮ್ಮ ನನ್ನು ಬಂದಿರಡು ಮಾತಿನಿಂದ ಹೊಗಳಲಿಕ್ಕೂ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲವೇನು ? ಇಲ್ಲವಾದರ ಬೇಡ, ಹೋಗಲಿ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೀನು ಸೇರಬೇಡ ವೆಂದು ನಾನೇನಾದರೂ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ ? ಹೇಳದಿದ್ದ ಬಳಿಕ ಈಗ ಅಕ್ಷೇಪಿಸು ವುದೇಕೆ ? ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸರ್ಕಾರದವರ ಕೂಲಿಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಡುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಕಾರ್ಯಗಳಾಗಲೀ, ಪ್ರಜಾಕ್ಷೇಮ ವಾಗಲೀ ಹೇಗೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿರುವುದು ? ಅದಿರಲಿ. ಈಗ ನೀನು ಬಂದಿರುವ ಕೆಲಸವೇನು ?

ಭವಾನಿ— ಬಂದವರ ಊಟ ಉಪಚಾರದ ಮಾತನ್ನು ಮೂಲೆಗೊತ್ತ ರಿಸಿ, ಬಂದುದೇಕೆಂದೇ ಕೇಳುವುದೇ ?

ವಿಕ್ರಮ— (ತಮ್ಮನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತ) ‘ಮನೆಗೆ ಬಂದ ವರನ್ನು ಅದರಿಸಿ, ಉಪಚರಿಸುವ ಕೆಲಸವು ಮನೆಯ ಒಡತಿಯದಾಗಿರು ವುದು. ನನ್ನದಲ್ಲದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಗೆ ಸ್ವವರ್ತಿಸಬಹುದು ?

ದು.ಪ್ರ.— ನಿಜ ! ನಿಜ !! ಅದೆಲ್ಲವೂ ಗೃಹರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರಿಣಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವು. ಆದರೆ ನನಗೀಗ ಏನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಬರುವಾಗ ಊಟಮಾಡಿಯೇ ಬಂದಿರುತ್ತೀನೆ.

ಭವಾನಿ— ‘ಸರಿ, ಆದರೂ ಅತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಗಳಿದುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ಫಲವಾಗಿ ಇದನ್ನಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ’ (ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಹಾಲು-ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಂದು ಮುಂದಿಟ್ಟು, ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತಾಂಬೂಲವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಿಟ್ಟಳು.)

ದು.ಪ್ರ.— ‘ಓಹೋ ! ಅಷ್ಟರ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಈ ಶಿಕ್ಷೆಯು ವಿಹಿತವೇ ಸರಿ, ಆಗಲಿ. ತಾಯಿ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಲಿದಿತ್ತು ಆಪಾರವನ್ನು ಯಾವ ಮಗನು ಬೇಡವೆಂದಾನು ?’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿಂದು, ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿದು, ತಾಂಬೂಲವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡನು.

ಭವಾನಿ:— 'ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು; ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲಿ, ನಾನು ಹೋಗುವೆನು.' ಎಂದು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ವಿಕ್ರಮ:— ಪ್ರಸಾದ! ನಿನ್ನ ಮುಖಭಾವವೂ, ನೀನು ಬಂದಿರತಕ್ಕ ವೇಳೆಯೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮಹಾಕಾರ್ಯ ವಿಚಾರವು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆವರಿಸಿರುವಂತೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಂತಹ ವಿಶೇಷವೇನಾದರೂ ಉಂಟೇನು?

ದು. ಪ್ರ:— ಅಣ್ಣ! ನಿನ್ನ ಊಹೆ ಸುಳ್ಳಾಗುವುದೂ ಉಂಟೇನು? ವಿಶೇಷವಿದ್ದೇ ಇರುವುದು ಅದರ ಅಗತ್ಯದಿಂದಲೇ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾದುದು

ವಿಕ್ರಮ:— ಹಾಗಾದರೆ, ಅದೇನು ಸಮಾಚಾರ?

ದು. ಪ್ರ:— 'ಇದನ್ನು ಮೊದಲುನೋಡು' (ಎಂದು ದಯಾನಾಥ ನಿಂದ ತನಗೆ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟ ಸೂಚನಾ ಪತ್ರವನ್ನು ವಿಕ್ರಮಸೇನನ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು, ಉತ್ತರನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು.)

(ವಿಕ್ರಮನು ಪತ್ರವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು, ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆ ಯಲ್ಲಿಯೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿ, ಕಾಗದವನ್ನು ಮೂಸಿಮೂಸಿ ವಾಸನೆಯನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿ, ಬರೆವಣಿಗೆಯ ಬಗೆಯನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಬಳಿಕ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನನ್ನು ಕುರಿತು) ಪ್ರಸಾದ! ನೀನು ನಿನ್ನಿನ ದಿನವೇ ಬಂದು ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧನಾದೆಯಲ್ಲವೆ?

ದು. ಪ್ರ:— ಅಹುದು; ಹೇಗೆ ಊಹಿಸಿದೆ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಊಹಿಸಲು ಕಾರಣವಿದೆ. ಇರಲಿ, ಈ ಕಾಗದವು ಈ ದಿನವೇ ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತಲ್ಲವೆ?

ದು. ಪ್ರ:— ಅಹುದು.

ವಿಕ್ರಮ:— ನೀನು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವಿರಾಮವನ್ನೇ ನಾದರೂ ಕೋರಿದ್ದೆಯೋ?

ದು. ಪ್ರ:— ಎರಡು ವಾರಗಳ ಅವಧಿಯನ್ನು ಕೋರಿದ್ದೆನು.

ವಿಕ್ರಮ:— ನಿನಗೆ ರಜಾ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿದ್ದಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ದು. ಪ್ರ:— ಅಷ್ಟು ಅವಶ್ಯಕತೆಯಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬ ನಿರೂಪವು ಬಂದಿದ್ದಿತು. ಅದರೂ ನನಗೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಜಾ ಸಂಬೀಳಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಹೊರಟುಬಂದು ಕೆಲಸದಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧನಾದೆನು.

ವಿಕ್ರಮ:— ಸರಿಯೆ, ಈ ಪತ್ರವು ಮೊದಲು ದಯಾನಾಥರಾಕೂರರಿಗೇ ಗೋಚರವಾಗಿರಬೇಕು ?

ದು. ಪ್ರ:— (ವಿಸ್ಮಿತನಾಗಿ) ‘ ಎಲ್ಲವೂ ನಿಜ. ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿದವರಾರು ? ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ? ’

ವಿಕ್ರಮ:— (ನಕ್ಕು) ‘ ಏಕೆ ವಿಸ್ಮಿತನಾಗುವೆ ? ಪ್ರಸಾದ ! ಉಪಾಶಕ್ತಿ ನಮ್ಮ ಮನೆತನಕ್ಕೇ ಬಂದುದಲ್ಲವೇ ? ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮನೋಯೋಗದ ಫಲವಲ್ಲವೇ ? ಭಾವನಾಶಕ್ತಿಗೆ ಒಳಪಡದ ವಿಚಾರವುಂಟೇ ? ’

ದು. ಪ್ರ:— ನಿಜ ! ಎಲ್ಲವೂ ಭಾವನಾಶಕ್ತಿಗೆ ಒಳಪಡತಕ್ಕವುಗಳೇ ಸರಿ. ಆದರೆ, ಅಷ್ಟು ದೂರದ ಬುದ್ಧಿ ಕುಶಲತೆಯೂ, ದೃಢಸಂಕಲ್ಪವೂ, ಸಾಧನ ಸಂಪತ್ತಿಯೂ ಉಳ್ಳವರಿಗೆ ಅವಾತು ? ಅದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತೆಂದು ನನಗೂ ಹೇಳಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಎಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಯನ್ನಾಗಲೀ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಭೈತಿಡುವುದು ನನ್ನ ಶೀಲವಾಗಿಲ್ಲ ಹೇಳುವೆನು, ನಾವಧಾನದಿಂದ ಕೇಳು. (ಎಂದು ಏನನ್ನೋ ಕೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದವನು, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಧಿಗ್ಗನೆದ್ದು ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ವಿಕ್ರಮನು ಎದ್ದು ಹೋದ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ, ಭ್ರಾಂತನಂತೆ ವಿಚಾರ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳು ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ವಿಕ್ರಮ ಸೇನನು ಮರಳಿಬಂದು ತಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು, ಆತನ ಕೈಹಿಡಿದು ನಸುನಗುತ್ತ— ‘ ಪ್ರಸಾದ ! ಏಕೆ ಜಡನಂತಾಗಿದ್ದೆ ? ’

ದು. ಪ್ರ:— (ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ) ‘ ಇದೇನು ಅಣ್ಣ ! ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಎದ್ದು ಹೋಗಿದ್ದೆ ? ’

ವಿಕ್ರಮ:— ಹೊರಗೆ ಒಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಿಬರಲು ಹೋಗಿದ್ದೆನು. ಅದಿರಲಿ, ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ಹೇಳಬಂದೆಯೋ ?

ದು. ಪ್ರ:— ಊಟವಾದ ಬಳಿಕ ತಾಂಬೂಲವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಅವಳಲ್ಲಿ- 'ರಾತ್ರಿ ಹೊರಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕವಿದೆ. ಮರಳಿ ಬರಲಿಕ್ಕಾದೀತೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು. ಮನೆಯ ಕಡೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರು.' ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ಬಂದೆನು. ಏಕೆ ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಬೇಕು. ನೀನು ವಾಹನವೇನನ್ನೂ ತರದೆ, ಕಾಲು ನಡೆಯಿಂದಲೇ ಬಂದೆಯಲ್ಲವೆ ?

ದು. ಪ್ರ:— ಅಹುದು, ನಿನಗಿದೆಲ್ಲವೂ ಹೇಗೆ ತಿಳಿದಿತು ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಹೇಳುವೆನು. ನೀನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಬಂದೆಯೋ? ಇಲ್ಲ, ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಬಂದಿರುವರೋ ?

ದು. ಪ್ರ:— ನಾನು ಹೊರಟ ಕೆಲಸವೂ, ಹೊತ್ತು ಎಂತಹದೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದೂ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕರೆತರುವೆನೇನು ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಇರಲಿ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಯಾರ ಸುಳಿವೂ ತಿಳಿದು ಬರಲಿಲ್ಲವೇ ?

ದು. ಪ್ರ:— ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬಹು ವೇಗವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕೇವಲ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡುವ ತವಕದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮತ್ತಾವ ಗಮನವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆ ? ಏನಾದರೂ ಸಂಶಯವುಂಟಾಗಿರುವುದೇನು ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಸಂಶಯವಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಮಾರ್ಗಾಭಿವರ್ತನೆಗಾಗಿ ಆರೋ ಬಂದಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಹೊಂಚು ಕೇಳುತ್ತಿರುವರೆಂದರೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು.

ದು. ಪ್ರ:— ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣೆಯೇ ಬೇಡ. ನಡುವಣ ಅಂಕಣದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಲೋಚಿಸುವ.

ವಿಕ್ರಮ:— ಭಯವೇಕೆ ? ಪ್ರಸಾದ ! ಅವರಂತೆಯೇ ನಾವೂ ಅಂಜುಕುಳಿಗಳೇನು ? ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠೆಯೂ ಸತ್ಯಪರಾಕ್ರಮವೂ ಅಳಿಸಿ ಹೋಗಿರುವವೇನು ? ರಾವಣನ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಹೇಡಿತನವು ಈಗ ಬಂದಿರುವ ಸಂಚುಗಾರರಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾವು ರಾಮಚಂದ್ರನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ

ವನ್ನೇ ಅನುಕರಣ ಮಾಡಲು ತಡೆಯುಂಟೇ ? ಆ ದುರ್ಗಾಮಾತೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಹೇಗೂ ಮರೆಯುವವಳಾಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಅವಳ ಕೃಪಾ ಕಟಾಕ್ಷವು ನಮ್ಮನ್ನು ನಿರಂತರವೂ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವುದೆಂದೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಂಬಿರು. ಪಾಪ ! ಅಂಜುಕುಳಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಜೀವನವನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಸಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿ ! ಅವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿರು.

ದು ಪ್ರ:— (ಕುತೂಹಲಾಧಿಕ್ಯದಿಂದ ವಿಕ್ರಮನ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ) ಹೋಗಲಿ, ಅಣ್ಣ ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಆತುರ ಗೊಂಡಿರುವುದು. ನಿನ್ನ ಊತೆಗೆ ಕಾರಣವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ ? ಅದನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳುವೆಯಾ ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಕಾರಣವೇ ? ನೀನು ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಇಂತಹ ಮರ್ಗಮನ್ಯಾನದಲ್ಲಿ, ಈ ವಿಧದ ಭಯಪ್ರದರ್ಶನಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿದ ಗುರುತು ಕಂಡ ಕಳ್ಳರೇ ಆಗಿರುವರು. ಅಂತಹರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕುಲದ ಗೌರವವೂ, ನಮ್ಮ ಉದ್ಯಮಶಕ್ತಿಯೂ ಹಿಂದಿನ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಹೃತ್ಯಹರದಲ್ಲಿ ಅಡಿಗಡೆಗೂ, (ಮೂರ್ತಿಮತ್ತಾಗಿ) ಹೊಳೆದು, ಸಮ್ಮ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಭೀತಿ ದ್ವೇಷವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿರುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ನೀನು ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ವೇಳೆಯನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿರುವರು. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ನೀನು ಮತ್ತಷ್ಟು ದಿನಗಳ ವಿರಾಮವನ್ನೂ ಕೇಳಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಸ್ತುಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿದುದೂ, ಅಲ್ಲದೆ ರಾಕೂರರು ಅನಿವಾರ್ಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಆಫೀಸಿಗೆ ಬರಲಾರರೆಂಬ ಭಾವವುಂಟಾದುದೂ ಅವರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುವು. ಆದರೆ, ಪಾಪ ! ಅವರ ನಂಬುಗೆಗೆ ಭಂಗವಾಗಿ ನೀನು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆಯೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟುದೂ, ದಯಾನಾಥರು ಇದನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಮತ್ತಾರೊಡನೆಯಾಗಲೀ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸದೆ ನಿನ್ನ ವಶಕ್ಕೊಪ್ಪಿಸಿದುದೂ ಅವರ ಮನೋಭೀತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದು. ಭೀತಿ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿಯೇ ಅವರು ಈಗ ನಿನ್ನ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬಂದಿರುವರು. ಆದಿರಲಿ. ಈ ಕೆಲಸವು ನಿನ್ನ ಪ್ರತ್ಯಾಗಮನಕ್ಕೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯುಂಟಾ

ಗಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿದ ಬಳಿಕವೇ ನಡೆದಿರುವುದೆಂದೂ, ಅಲ್ಲದೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚು ಮಸಿಯ ಹೊಸ ವಾಸನೆಯೂ, ತೇವವೂ ತೋರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇದು ಅಚ್ಚಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಕ್ಕೆ ಮೀರಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಸಂದೇಹ ವಿಲ್ಲದೆ ಹೇಳಬಹುದು.

ದು. ಪ್ರ:— ‘ಇದು ಮೊದಲು ರಾಕೂರಿಗೇ ಗೋಚರಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆಯಷ್ಟೆ, ಹೇಗೆ ಊಹಿಸಿದೆ?’

ವಿಕ್ರಮ:— ಇದೋ ನೋಡು. ಈ ಕಾಗದದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ರಾಕೂರಿನ ನಾಮಾಧ್ಯಕ್ಷರಗಳು ಇರುವವು. ಅದು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತೋ ಇಲ್ಲವೆ ನೀನು ಅದನ್ನು ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆರಡು ಬಲವಾದ ಕಾರಣಗಳೂ ಇವೆ. ಏನೆಂದರೆ— ಈ ಕಾಗದವು ಮತ್ತಾರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಮಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಅಂದಗೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹಾಗಾಗದೆ ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದುದರಿಂದ, ಇದನ್ನು ಸೂಚಿಯೊಡನೆಯೇ ತೆಗೆದು ಮಡಿಸದೆ ನಿನ್ನ ಕೈಯ್ಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದೂ ಅದನ್ನು ನೀನು ನಿನ್ನ ದಿನಚರಿಪುಸ್ತಕದ ಅಳತೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಡಿಸಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರಬೇಕೆಂದೂ ಇದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಎರಡನೆಯದು ರಾಕೂರಿನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಗಲೀ, ಆ ಬಳಿಕಾಗಲೀ ಇದು, ಅದೇ ಗುಂಪಿನವರಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಈ ಸಮಾಚಾರವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಹಬ್ಬಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇವೆರಡು ಕಾರಣಗಳೂ ಈ ಕಾಗದವು ರಾಕೂರಿಗೇ ಸಿಕ್ಕಿರುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥಿರಪಡಿಸಲು ನಾಕಾಗಿವೆ.

ದು. ಪ್ರ:— (ಕುತೂಹಲದಿಂದ) ‘ಆಯಿತು, ವಾಹನ ಮತ್ತು ಅನುಚರರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳೋ?’

ವಿಕ್ರಮ:— ‘ಅದೇ? ನೀನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ನನಗೆ ಈ ಗೋಡೆಯ ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಜನರು ಹೊಂಚು ಕೇಳುತ್ತಿರಬಹುದೆಂಬ ಶಂಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆದರೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆನು. ಮತ್ತೆ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದೊಳಗಾಗಿ ಇಬ್ಬರೋ ಅಥವಾ ಮೂವರೋ ವಿದ್ಯವಾನವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಸಡಗರದಿಂದ ಓಲವಾಗಿ ಉಸಿ

ರಾಡುವ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿಸಿತು. ಈ ಸುಳಿವು ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾತನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆನು. ಪಾಪ ! ನನ್ನ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಇತ್ತು ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಗಮನವಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಇಬ್ಬರನ್ನು ಕಂಡೆನು. ಕೂಡಲೆ ನನ್ನೆರಡು ಮುಷ್ಟಿಗಳಿಂದಲೂ ಇಬ್ಬರ ಬಿನ್ನಿನ ಮೇಲೆಯೂ ಗುದ್ದಿದೆನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ತಮ್ಮ ಗುರು ತನ್ನು ತೋರಪಡಿಸದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮುಸುಕನ್ನೆಳೆದು ಮೋರೆಗೆ ಮರೆಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡದೆ ಓಡಿ ಹೋದರು. ನಾನೂ ಅವರ ಹಿಂದೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಮಾರು ದೂರ ಹೋಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ, ಅವರೊಡನೆ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಸೇರಿಕೊಂಡುದರಿಂದ, ನಾಲ್ವರೂ ಸಂದಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ತಲೆತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋದರು. ಇಷ್ಟು ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ನಾನು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಾಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿಯ ಮಾತನ್ನು ಯಾರೂ ಕೇಳಲಾಗದಂತೆ ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದೆನು. ಇದರಿಂದ ಬಂದಿರುವವರು ನೀನಿತ್ತ ಹೊರಟುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದಿರಬೇಕೆಂದೂ, ಇವರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮನೆಯೊಳಿಗದವರೂ ಸೇರಿರಬೇಕೆಂದೂ ವಾಹನವನ್ನೇನಾದರೂ ತಂದಿದ್ದರೆ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಾಗದಂತೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಅಸಕಂಟಕಗಳುಂಟಾಗುವ ಸಂಭವವಿದ್ದಿತು— ನೀನು ಕಾಲುನಡೆಯಿಂದ ವೇಗಗಮನದಲ್ಲಿ ಸಾಯುಧನಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ಸೀಳುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಸುರಕ್ಷಿತನಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿದೆಯೆಂದೂ ಊಹಿಸಿದೆನು.

ದು. ಪ್ರ:— ಅಣ್ಣ ! ನನಗೆ ಇದಾವುದೂ ಹೊಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ನೋಡಿದೆಯಷ್ಟೆ, ಇನ್ನು—ಯಾರ ಮೇಲೆ ಶನಿ ವಕ್ರಿಸಿರುವದೆಂಬುದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತೋ ?

ವಿಕ್ರಮ:— (ನಸುನಕ್ಕು) ‘ ಇನ್ನೂ ಅದನ್ನು ಈಗಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಇದು ಸಮಯವೂ ಅಲ್ಲ. ತಕ್ಕ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವೆನು. ’

ದು. ಪ್ರ:— ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಈಗ ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಏನಾದರೂ ಉಂಟೋ ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ನೀನು ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ, ಮನೆಯವ

ರನ್ನೇ ಆಗಲಿ ನಿನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನಾಗಲೀ ಯಾರನ್ನೂ ನಂಬಿ, ಈ ವಿಚಾರವನ್ನಸಿರಬೇಡ, ಉಳಿದುದೇನಿದ್ದರೂ ನಾಳೆಯಾಗಲಿ. ಇನ್ನು ಏಳು, ಹೋಗಿ ಮಲಗುವ.

(ಇಬ್ಬರೂ ಎದ್ದು ಮಲಗುವುದಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು.)

ಶ್ರೀ :

ಚತುರ್ಥ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ಅಹಂಶಾವದುರ್ದೇಹ ಪಾರಜನ ಚರಿತಾನ್ವೇಷಣೇ ನಿಯುಕ್ತಃ | ಪರಗೃಹ ಪ್ರವೇಶಿ ಪರಸ್ತುನಾ ಶಂಕನೀಯೇನ ಅನೇನ ಯಮಪಟೇ ನ ಹಿಂಸಮಾನಃ ಮಣಿಕಾರ ಶ್ರೇಷ್ಠಿನ. ಚಂದನ ದಾಸಸ್ಯ ಗೇಹಂ ಪ್ರವಿಷ್ಟೋಸ್ತಿ | ”

(ಮುದ್ರಾರಾಕ್ಷಸ)

(ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹ.)

ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ ಸಾಹುಕಾರ ಪೇಟೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಉನ್ನತವಾಗಿ ಅಂದವಾದ ಉಸ್ಪರಿಗೆಮನೆಯ ಮುಂದಿನ ಪಟ್ಟ ಸಾಲೆಯ ಮೇಲೆ, ಬಾಗಿಲನ್ನು ಕಾಯುವ ಗೊಲ್ಲನೊಬ್ಬನು ತೂಕಡಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಬೆಳಗಾಗಿ ಒಂದು ತಾಸಾ (ಹೊರೆ) ಗಿದ್ದರೂ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಜನಸಂಚಾರದ ಗದ್ದಲವೇ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಮುಂದುಗಡೆ ಗುಡಿಸಿ ಸಾರಿಸಿ ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅಂದವಾದ ರಂಗವಲ್ಲಿಯಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರಲು . ಕಾರಣವೇನು ? ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಸಾವಾನ್ಯರ ವಾಸಸ್ಥಾನದಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ; ಶ್ರೀಮಂತರೂ, ಗೌರವಸ್ಥರೂ, ಪೂರ್ವಾಚಾರಪರರೂ ಆದವರ ನಿಜನಿವಾಸದಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು. ಇಂತಹ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಲಿನತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಕಾರಣವು ಬಲವತ್ತರವೇ ಆಗಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ ? (ಇರಲಿ; ಮುಂದೆ ತಿಳಿವುದು.)

ಗೊಲ್ಲನು ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಕಾರ್ಯತತ್ಪರನಾಗಿ ಬಂದ ಬ್ರಹ್ಮ ಚಾರಿಯೊಬ್ಬನು ಮನೆಬಾಗಿಲನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ, ಗೊಲ್ಲನನ್ನು ಕುರಿತು- 'ಅಯ್ಯಾ! ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯ ಮಧುಸೂದನ ಶರ್ಮರವರ ಮನೆಯು ಇದೇ ಅಲ್ಲವೆ?' ಎಂದನು.

ಗೊಲ್ಲ:- ಅಹುದು; ಏಕೆ?

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಅವರನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅವರಲ್ಲಿರುವರು?

ಗೊಲ್ಲ:- ಸ್ನಾನಮಾಡಲು ಹೋಗಿರುವರು.

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಅವರ ಹಿರಿಯರಾದರೂ ಇರುವರೆ?

ಗೊಲ್ಲ:- ಅವರು ಕಾಲಗತಿ ಹೊಂದಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಾದುವು.

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಅವರ ಬಂಧುವರ್ಗದವರಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರೇ?

ಗೊಲ್ಲ:- (ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವನು ಪುನಃ ಪುನಃ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೇಸರದಿಂದ) 'ಯಾವ ನೀಮೆಯವರಯ್ಯ- ನೀವು? ಬೆಳಕು ಹರಿವುದೆ ತಡ, ಓಡಿಬಂದು ಮನೆಯವರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ. ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಹುಚ್ಚುಗಿಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿರುವುದೋ? ದೊಡ್ಡವರ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಕೆಚ್ಚು?'

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಅಯ್ಯಾ! ಕೋಪಿಸಬೇಡ, ಹುಚ್ಚುಹಿಡಿಯದ ಮನುಷ್ಯರೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಬಂದೊಂದು ಬಗೆಯಾದ ಹುಚ್ಚು ಇದ್ದೇ ಇರುವುದು. ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಚ್ಚಿನಿಂದೇನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೇಕೆ ಬೇಸತ್ತು ಗದರಿಸುವೆ? ನಾನು ಬಂದಿರುವುದು ಬಹುದೂರ ದೇಶದಿಂದ.

ಗೊಲ್ಲ:- (ತನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನಪಡದೆ ನಗುಮೊಗದಿಂದಲೇ ಉತ್ತರವಿತ್ತದನ್ನು ನೋಡಿ ಲಜ್ಜಿತನಾಗಿ) 'ಅಲ್ಲ-ಸ್ವಾವಿಾ! ಅದಕ್ಕಲ್ಲ ನಾನು ಹೇಳಿದುದು, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದು ಮರ್ಯಾದೆಯಲ್ಲ ನೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ, ಅದು ಹೋಗಲಿ. ನೀವು ಈ ಕಡೆಯವರಲ್ಲ ಎದ್ದರೆ, ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿರುವಿರಿ? ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು? ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವಿರಿ?'

ಬ್ರಹ್ಮ:- ಅಯ್ಯಾ! ನೀನು ಹೇಗಾದರೂ ಹೇಳು. ನನಗದರಿಂದ ಕುಂದೇನು? ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗೆಂದು ದೇಶಕೋಶಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಜನಬಾಂಧವ

ರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಬಂದಿರುವ ನಮ್ಮಂತಹರಿಗೆ ತಾಳ್ಮೆಯೊಂದೇ ಮುಖ್ಯವಾದುದರಿಂದ, ಯಾರು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಕೊರತೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಅದಿರಲಿ. ನಮ್ಮ ಸ್ಥಳವು ಭಾವನಗರದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗ್ರಾಮ. ಬಂದಿರುವುದು ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಿಗಾಗಿ; ಗುರುಜನರ ಮುಂದೆ, ಅಭಿವಾದನ ಸಮಯದಲ್ಲಲ್ಲದೆ ಉಳಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ನಾವೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮ್ಮ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿಲ್ಲ.

ಗೊಲ್ಲ:— ಅದೇನು, ಅಷ್ಟು ದೂರದಿಂದ ಬಂದಿರುತ್ತೀರಿ? ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲವೇ?

ಬ್ರಹ್ಮ:— ಅಯ್ಯೋ! ವಿದ್ಯಾವಂತರಿಗೇನೂ ಅಭಾವವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಆಕರ್ಷಿಸಲ್ಪಡುವದೋ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಿದ್ಧಿರಸವೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವದೆಂಬದನ್ನು ನಂಬಿ ಬರಬೇಕಾಯಿತು. ಅದಿರಲಿ, ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬರುವವರೆಗೆ ಒಳಗೆ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು ಅವಕಾಶವುಂಟೋ?

ಗೊಲ್ಲ:— ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಯವರ ಅಸ್ಪರ್ಶೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಯಜಮಾನಿಯರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದರೂ, ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕಾದಿರಬೇಕು.

ಬ್ರಹ್ಮ:— ‘ಆಗಲಿ’ (ಎಂದು ತಾನೂ ಬಾಗಿಲ ಪಡಸಾಲೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ ಯಾರೋ ಕೂಗಿದಂತಾಗಲು ಗೊಲ್ಲನು ಎದ್ದು ಒಳಗೆಹೋದನು. ಈತನು ಹೊರಟು ಹೋದ ನಾಲ್ವರು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹದಿನೇಳು-ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷದ ಲಾವಣ್ಯಮಯಿಯಾದ ತರುಣಿಯೊಬ್ಬಳು ಬಂದು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತ ಹೀಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೇಳಿದಳು—) ‘ಯಾರಪ್ಪ ಕುಳಿತಿರುವವರು?’

ಬ್ರಹ್ಮ:— (ವಿನಯದಿಂದಿದ್ದು) ‘ತಾಯಾ! ನಾನೊಬ್ಬ ಪ್ರವಾಸಿ; ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಗುರುವಾಗಿ ವರಿಸಿ ಬಂದಿರುವೆನು.’

ಗೊಲ್ಲ:—ಅವರು ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಗಳಿಗೆಯೊಳಗಾಗಿಯೇ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಬ್ರಹ್ಮ — ‘ತಾಯಿ ! ಅವರ ಯಶಸ್ಸು ಬಹುದೂರ ಹಬ್ಬಿರುವುದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ಬರಲು ಬಹುಮಂದಿ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವರು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಇಂತಹ ಮಹನೀಯರಲ್ಲಿ ಗುರುಕುಲವಾಸಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾಲಾಭ ಹೊಂದುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯರ ವಾಲಿಗೆ ಬರಲಾರದು, ಅದಕ್ಕೂ ಸುದೈವ (ಯೋಗ) ವಿರಚೀಕು. ಅವರ ಮಕ್ಕಳೂ, ಇತರ ಬಂಧುವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಎಷ್ಟರ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರೋ ?’

ತರುಣಿ — ಇರಬಹುದು ! ಅವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಉನ್ನತಪದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆಂಬುದು ನಿಜವಾದ ಮಾತು. ಆದರೆ ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳೂ ವಿದ್ಯಾಲಾಭದಿಂದ ಪದವೀ ಧರವನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟರ ಸುಯೋಗವು ಈಗಲೇ ಬರುವಂತಿಲ್ಲ. ದೇವರ ಕೃಪೆಯಿದ್ದರೆ ಆಗುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಲೇಕೆ ? ನಡು ಮನೆಯ ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಬಂದಮೇಲೆ ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡುವರು.’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಸಿದ್ದ ಚಾಪೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ಬಾಗಿಲನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಗೊಲ್ಲನು ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ಕಾವಲಿಗಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ಕವುಂಕಳಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಕಂತೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ, ಬಂದೊಂದನ್ನಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿ, ಹಾಳೆಗಳನ್ನು ತಿರುವಿಹಾಕುತ್ತ ಕುಳಿತನು.

(ಬಳಿಕ ಅರ್ಧಘಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿಯೇ ನೃನಾಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಮುಗಿಯಿಸಿಕೊಂಡು ಅಯಿವತ್ತು-ಅಯಿವತ್ತಯ್ದ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯನು ಬಂದನು. ಕುಳಿತಿದ್ದ ಗೊಲ್ಲನೆದ್ದು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು, — ‘ಅಯ್ಯ ಇದೋ ಬಂದರು, ಇವರೇ ಯಜಮಾನರು.’ (ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ವಿನಯದಿಂದ) ‘ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬರು ಬಂದಿರುವರು.’ (ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.)

(ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ — ಎದ್ದು ಬಂದು ವಿನಯದಿಂದ, ಮಧುಸೂದನನ ಮುಂದೆ — ‘ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಾದಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ, ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ

ವಾಮನ ಗೋಪ್ತಮಿಶರನ್ನು ಅಭಿವಂದಿಸುವನು.— ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ನೆಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ವಂದಿಸಿ, ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ನಿಂದನು.)

ಮಧು — ‘ಸಾಧು; ಸುಬ್ರಾಹ್ಮಣ ! ಸಾಧುಸಾಧು !! ಭಗವತ್ಕೃಪಾ ಪಾತ್ರನಾಗುವೆ, ಕುಳ್ಳಿರು.’ (ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾನು ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು.)

(ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ವಿನಯದಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿ ತಲೆಬಾಗಿ ಕುಳಿತನು.)

ಮಧು — (ಪ್ರೀತಿವ್ಯಂಜಕಸ್ವರದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು) ‘ಏನಯ್ಯಾ, ವಾಮನಶತ್ರು ! ನೀನು ಬಂದಿರುವ ಉದ್ದೇಶವೇನು ?’

ವಾಮನ — ಗುರುದೇವ ! ಭ್ರಮರವು ವುಷ್ಪವಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಉದ್ದೇಶವಾವುದು ? ಸಾರಭಕ್ಕಲ್ಲವೆ ?

ಮಧು — (ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಪ್ರಸನ್ನ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ) ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗಿಯೇ ಕಾಣುವೆ, ಸಂತೋಷ ! ಯೋಗ್ಯ ರಾದ ಶಿಷ್ಯರು ದೊರೆವುದೂ ಒಂದು ಯೋಗವೇ ಸರಿ, ಆಗಲಿ. ಸಾರಭ ಕೈಂದು ಬಂದಿರುವ ಭ್ರಮರಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಾರಭವಾಗಬೇಕೋ ತಿಳಿಯಬೇಕಷ್ಟೆ ?

ವಾಮನ.— ಪೂಜ್ಯಪಾದರೇ ? ತರ್ಕವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗಿರುವುದು. ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಆದರೆ ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ಮೀವಾಂಸಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆಯಿಂದ ಬಂದಿರುವೆನು. ಆಶ್ರಯವಿತ್ತು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದರೆ, ಧನ್ಯ ನಾಗುವೆನು.

ಮಧು — ಅಯ್ಯ ! ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದನ್ನು ವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿನಗೆ ಹೇಳಲು ಅಷ್ಟಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಸತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದಿರುವೆಯೋ ಹೇಗೆ ?

ವಾಮನ:— ಮಹಾತ್ಮರೇ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಈಗಲೇ ಬಂದುದು, ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಮಹೋನ್ನತರಾದ ತಮ್ಮ ಘನಸನ್ನಿಧಾನ ದಲ್ಲಿಯೇ ಆಶ್ರಯವಿತ್ತು, ನನಗೆ ಗುರುಕುಲವಾಸವು ನಿರಂತರವೂ ಅವಿ ಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಿರುವಂತೆ ಕಟಾಕ್ಷಿಸಿ, ಅನುಗ್ರಹಿಸುವುದಾದರೆ ಕೃತಾರ್ಥನಾಗುವೆನು.

ಮಧು — ಅಯ್ಯೋ, ಅದೇನೂ ಅಗಾಧವಾದ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಸದ್ಯಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಹು ಅನಿವಾರ್ಯ ಕಾರಣಗಳಿರುವುವು. ವೃದ್ಧರಾಗಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಪರಂಧಾಮವನ್ನು ಸೇರಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಾದುವು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಎಂದರೆ, ಈಗ ಇಷ್ಟತ್ತು ದಿನಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆಯೇ, ಗೃಹಸ್ವಾಮಿನಿಯಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಜೈಷ್ಠಪತ್ನಿ ತನ್ನ ತಾಯಿ ಮುಮೂರ್ಷಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವಳೆಂದು ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ, ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಇದುವರೆಗೂ ಸಮಾಚಾರ ವೇನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಪ್ರಬಲ ಚಿಂತೆಯಾಗಿ ಇರುಳೂ ಹಗಲೂ ನನ್ನನ್ನು ತಪಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಗೃಹಸ್ವಾಮಿನಿಯೂ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ, ಹಿರಿಯರೂ ಕಾಲವಶರಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮನೆಯಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಛಿದ್ರಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿರುವುದು. ಈಗ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವರಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ, — ಇನ್ನೂ ನಿರ್ವಾಹಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ನನ್ನ ದ್ವಿತೀಯ ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ಅವಳ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕ, — ಇಬ್ಬರಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿದವರು ಇನ್ನು ಆರೂ ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಮನೆಯ ತುಂಬ ಮಂದಿಗಳಿರುವರು. ಇದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವವರು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗಾಗಿ ಪರಸ್ಥಳದಿಂದ ಬಂದಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ದಂಡಿಸಿ, ಅವರಿಂದ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ, ನಿರ್ದಯೆಯಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೋಯಿಸುವರು. ಅವರು ಹಾಗೆ ದುಡಿದು, ಮಿಡುಕಾಡುತ್ತಿರುವುದು ನನಗೆ ಅಧಿಕ ಯಾತನೆಯನ್ನೇ ಉಂಟು ಮಾಡುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಈವರೆಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸಹಾಯ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ನೇಮಿಸಿ ಕಳುಹಿರುವೆನು ನನ್ನ ಅವಸ್ಥೆ ಹೀಗಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಈಗ ನೀನು ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲು ಹೇಗೆ ಅಭಯವನ್ನು ಕೊಡಲಿ?

ವಾಸುನ — (ವಿನಯದಿಂದ—) ‘ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ದೈವ ಲಭಿಸಲೆಂದೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆನಲ್ಲದೆ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಲಾದೀತು? ಇದರಿಂದ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಆಯಾಸಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದು.

ಈ ದಿನವೇ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಸತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.'

ಮಧು — ನೀನು ಪರಸ್ಥಳದವನೆಂದೂ ಇದೇ ಮೊದಲನೆಯಸಲ ಈವೂರಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆನೆಂದೂ ಹೇಳುವೆ, ನಿನ್ನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ನಾನು ವಹಿಸಬೇಕಾದುದು ಧರ್ಮವು. ಶ್ರೇಷ್ಠತದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ದ್ರವ್ಯಸಾಹ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು. ನನ್ನ ಜ್ಞೇಷ್ಠಸತ್ವ ಬರುವವರೆಗೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಆ ಬಳಿಕ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕರೆಯಿಸುವೆನು

ವಾಮನ — (ಸಂತೋಷದಿಂದ) ' ಪೂಜ್ಯವಾದರೆ ! ಅನುಗೃಹೀತ ನಾದೆನು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಜ್ಞಾನದಾಯಕರೂ ಅನ್ನದಾತರೂ ಆದ ತಾವು ಪಿತೃಸಮಾನರು. ಪಿತೃಸತ್ವಿಯರು ಮಾತೃಸಮಾನರು. ಆದುದರಿಂದ ಪಿತೃ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಾತೆಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನೇನಾದರೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಅಸಭ್ಯವಾಗಲಾರದಷ್ಟೆ ? ಗೃಹಸ್ವಾಮಿನಿ ಹೊರಟುಹೋದಂದಿನಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಬಲವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಅಂತ ಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಾಗಿರುವುದು.

ಮಧು: — ಅಯ್ಯ ! ಕೇಳಬೇಕಾದುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳು, ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. ನೀನು ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ ನಾನು ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮರೆಮಾಚದೆ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲದೆ, ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.

ವಾಮನ — ಗುರುದೇವ ! ತಾವು ವಿಹಿತವೂ ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವೂ ಆದ ಮಾತನ್ನೇ ಹೇಳಿರುವಿರಿ. ನಾನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವುದು ಬೇರೆ ವಿಷಯ.

ಮಧು — ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಭೂಷಣವಾದ ಗುಣವು; ಅದಿ ರಲಿ, ಅಯ್ಯ, ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿ ! ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇಸ್ಪತ್ತಿಯು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೀರಿದವನಾಗಿ ತೋರುವೆ. ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿರಬೇಕಾದ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ! ಕಾರಣವೇನು ? ನಿನ್ನ ಮಾತಾಪಿತರು ಹೇಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿರುವರು ?

ವಾಮನ — ಸ್ವಾಮಿ ! ನನ್ನ ಮಾತಾಪಿತರು, ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೆ ವಿವಾಹವನ್ನು ಮಾಡಿ, ತಾವು ಕಾಲಾಧೀನರಾಗಿ ಹೋದರು. ಆದರೆ

ದೈವಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ನನಗೆ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಅಗಲುವ ಯೋಗ ವುಂಟಾದುದಲ್ಲದೆ, ಸೈಷ್ಠಿಕವ್ರತವನ್ನು ಹಿಡಿದು ವಿದ್ಯಾಸಾರವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ದೇಶಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ದೈವಪ್ರೇರಣೆಯಾದುದರಿಂದ, ನಾನು ಹೀಗೆ ದೇಶಾಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದೆನು.

ಮಧು — ಬಹು ಸಂತೋಷವಾಯಿತಯ್ಯಾ ! ನೀನೇ ಸುಕೃತಶಾಲಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದುದು ಮೊದಲು, ನನಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯಾದ ಅನಿಮಿತ್ತ ಸ್ನೇಹವೇ ಉಕ್ಕಿಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಬಲವತ್ಸಂಬಂಧವಾವುದೋ ಇರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸುವನು.

ವಾಮನ — ಗುರುದೇವ ! ನನಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಿರುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರದ ಕ್ಷೇಮಲಾಭವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು- ಈತೂಹಲಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳಿದೆನು.

ಮಧು — ಬಹು ಸಂತೋಷ ಕೇಳಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಂಕೋಚ ಪಡದೆ ಕೇಳು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು.

ವಾಮನ — ತಮ್ಮ ಜ್ಯೇಷ್ಠಪತ್ನಿಯ ತವರ್ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ?

ಮಧು — ಕನಕಗಿರಿ ದುರ್ಗದಲ್ಲಿ.

ವಾಮನ — ಕೇಳಿ ಬಲ್ಲೆನು. ಯಾರ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು ?

ಮಧು — ಕನಕಗಿರಿದುರ್ಗಾಭಿಮಾನ ದೇವತೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಸಕ ರಾದ ಅಂಬಿಕಾತನಯರೆಂಬ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ ಶ್ರೀಮಂತರೇ ನಮ್ಮ ಮಾವಂದಿರು.

ವಾಮನ — ಅವರನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಸಲ ನೋಡಿರುವೆನು. ಅವರಿಗೆ ಲಲಿತಾದೇವಿಯು ಸುಪ್ರಸನ್ನೆಯಾಗಿರುವಳೆಂದು ತಿಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವರು.

ಮಧು — ಅವರ ಏಕವಾತ್ರಪುತ್ರಿಯೇ ನನ್ನ ಜ್ಯೇಷ್ಠಪತ್ನಿ. ಅವಳ ಹೆಸರೂ ತಂದೆಯ ಉಪಾಸ್ಯದೇವತೆಯ ಹೆಸರೇ ಆಗಿರುವುದು.

ವಾಮನ — ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಅವರು ಕನಕಗಿರಿಗೆ ಹೋಗಿರುವರೆ ?

ಮಧು — ಅಹುದು.

ವಾಮನ — ಇಲ್ಲಿಂದ ಕನಕಗಿರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮಾರ್ಗವು ಸುಗಮ ವಾಗಿರುವುದಷ್ಟೆ ?

ಮಧು — (ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅತಂಕವುಂಟಾಗಲು

ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು) ಎಲ್ಲಿ ಬಂತಪ್ಪ ! ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಗುಡ್ಡದದಾರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಗಲ್ಲಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಹಳ್ಳಗಳೂ, ಮುಳ್ಳು ಮೆಳೆಗಳೂ ಇರುವವು. ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಾಯ್ದು ಬಳಸಿ ಸುತ್ತಿಸುತ್ತಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವುದೆಂದರೆ ಬಹು ಕಷ್ಟ. ಅಂಚೆಯವರೂ ವಾರಕ್ಕೆರಡು ಸಲವೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ, ಬಹು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರುವುದು.

ವಾಮನ:— ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ತಮ್ಮ ಮನೆಯವರು ಹೇಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು ? ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದವರಾರು ? ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಷ್ಟುದಿನದ ಪ್ರಯಾಣವಾಗಬಹುದು ?

ಮಧು — ಅಯ್ಯ ! ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ಪಯಣವಾಗುವುದು. ಅವಳು ಪಾಲ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿರುವಳು. ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಹದಿನಾರು ಮಂದಿ ಬೋಯಿಗಳೂ, ಒಬ್ಬಳು ದಾದಿಯೂ ಹೋಗಿರುವರು.

ವಾಮನ — ಕಾಡುಮೃಗಗಳ ಬಾಧೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆಯುಧವೇನಾದರೂ ಅವರ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದಿತೋ ?

ಮಧು — ಬೋಯಿಗಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಲವಾದ ದೊಣ್ಣೆಗಳಿದ್ದು ವಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ವಾಮನ — ಅವರು ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಬಳೆಯಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಸಮಾಚಾರವೇನೂ ಬರಲಿಲ್ಲವೇ ?

ಮಧು — ಇಲ್ಲ. ಸಮಾಚಾರವೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಬರಲು ಮನೆಯ ಇಬ್ಬರು ಆಳುಗಳನ್ನೂ ಕಳೆಹಿದೆನು. ಅವರು ಹೋಗಿ ಏಳೆಂಟು ದಿನಗಳಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸವಾದರೂ ಬರುವರೋ ಹೇಗೋ ತಿಳಿಯದು.

ವಾಮನ:— ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಆಲೋಚಿಸತಕ್ಕ ವಿಷಯವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಅವರು ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದ ಏಳೆಂಟು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಕಾಲಾಧೀನರಾದರಲ್ಲವೇ ?

ಮಧು — ಅಹುದು.

ವಾಮನ — ಅವರು ದೇಹಾಲಸ್ಯದಲ್ಲೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೋ ?

ಮಧು — (ದುಃಖಸ್ವರಣೆಯಾದುದರಿಂದ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು—)
 ಅಯ್ಯಾ ! ದೇಹಾಲಸ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಹುಟ್ಟಿದುದು ಮೊದಲು ಕಂಡ
 ವರೇ ಅಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಮಹನೀಯರು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ವಿರಳರು.
 ವಯೋಧರ್ಮಸಹಜವಾದ ದೃಷ್ಟಿ ಮಾಲಿನ್ಯವೊಂದಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾವ ರೋಗವೂ
 ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ವಾಮನ — ಹಿರಿಯ ಸೊಸೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಬಳಿಕ, ಅವರ
 ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಕಿರಿಯ ಸೊಸೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ? ಮತ್ತಾರಾದರೂ
 ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ?

ಮಧು — ಪರಿಚಾರಕರೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ವಾಮನ — ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ಹಾಗಾದರೆ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಮರಣವೇ
 ಸಂಭವಿಸಿರಬೇಕು. ಅದರೂ ಅವರ ಅಂತ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ವಾಂತಿ
 ಭೇದಿಯ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗಲೀ ಮೂರ್ಛೆಯಾಗಲೀ ಉಂಟಾಗಿರಬಹುದು !

ಮಧು — ಚಕಿತನಾಗಿ— ‘ ಕಂಡಂತೆಯೇ ಹೇಳುವೆಯಲ್ಲ. ನಿನಗೆ
 ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿರಬಹುದೇ ? ಇಲ್ಲವೆ ನಿನ್ನ ತರ್ಕಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ
 ಇದನ್ನು ಊಹಿಸಿರುವೆಯಾ ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ತರ್ಕಶಕ್ತಿ ಅಪ್ರತಿಮವು !

ವಾಮನ — ವಾಚಾಳಕತೆಗೆ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಹೊಸಬ
 ನಾದುದರಿಂದ ಯಾರನ್ನೂ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಇಷ್ಟು
 ಬೇಗ ನನಗಿಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಆಪ್ತರೂ ಗೋಚರಿಸಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಬೇರೆ ಅರಿಕೆ
 ಮಾಡಬೇಕೇ ? ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಆಗಲಿ,
 ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವು. ಇದು ಸಾಮಾ
 ನ್ಯವಾಗಿಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ವಿಷಯವು. ಇದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿದ್ದರೂ
 ತಿಳಿಸಬೇಕು.

ಮಧು — ಅಯ್ಯಾ ! ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ, ಊಹಾಪ್ರೇಹ, ವಿನಯ
 ಶೀಲತೆ ಇವುಗಳಿಗಾಗಿ ನಾನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಡುವೆನು. ಇದರಲ್ಲಿ
 ನಿನ್ನ ಊಹೆಯೇನೂ ತಪ್ಪಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರ ಉತ್ಕ್ರಮಣಕಾಲಕ್ಕೆ ಮೊದಲು
 ಎಂದರೆ— ಆ ದಿನದ ಬೆಳಗಿನಿಂದಲೂ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ
 ಭ್ರಮೆಯುಂಟಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಆ ದಿನ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಭೇದಿಯೂ ರಕ್ತ

ರಕ್ತವೇ ವಾಂತಿಯೂ ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಸಾವುದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕಾರು ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ಕಂಪವಾಯು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು, ದೇಹವೆಲ್ಲವೂ ನೀಲದಬಣ್ಣಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ, ಅದರೊಡನೆಯೇ ಪ್ರಾಣವಾಯುವೂ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಅಂತಹ ಸುದೈವಿಗಳನ್ನು ಕಾಣುವುದು ನನ್ನ ವಾಲಿಗೆ ದುರ್ಲಭವಾಯಿತು.

ವಾಮನ.— ಕಾಲವೇ ವ್ಯತ್ಯಸ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಅಂತಹ ಪುಣ್ಯ ಪುರುಷರಿಗೂ ಇಂತಹ ಶ್ಲೇಷ್ಮವಾತರೋಗಗಳ ಬಾಧೆಯುಂಟಾದುದು ಶೋಚನೀಯ ವಿಷಯವೇ ಸರಿ, ಆದರೆ, ತಮ್ಮ ಜೈಷ್ಠಪತ್ನಿಯವರು, ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಮರಣ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರಿಗೂ ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ತಮಗೆ— ಅವರ ಅಂತ್ಯಕಾಲದ ಸೇವೆ ದೊರೆಯದೆ ಹೋಯಿತೆಂದು ಖೇದಪಡದೆ ಇರಲಾರರು. ಆದರೂ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದ ಕಾರ್ಯವಾಗಿರುವುದು. ಇಷ್ಟು ದೂರ ನಾನು ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಮೀರಿ, ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆಯೂ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.

ಮಧು.— ಅಯ್ಯೋ ! ನೀನು ಹೇಳಿಕೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ಮರ್ಯಾದೋ ಲ್ಲಿಂಘನೆಯೇನೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ ಇದೆಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಸಮ್ಮತವೂ, ಸಮಾಧಾನಕರವೂ ಆಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ— ಪಿತೃ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ರಜಾ ಪಡೆದು ಈಗಾಗಲೇ ಹದಿನೇಳು ದಿನಗಳಾದುವು ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳ ಅವಧಿಯೂ ಇರುವುದು. ಈ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಸುಹೃದರಾಗಲೀ, ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಿ ಸುತ್ತ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ನಗರದ ಸಂಸ್ಕೃತಪಾರಶಾಲೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಲೀ ಯಾರೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮಾತನಾಡುವಷ್ಟು ಅವಕಾಶವುಂಟಾಗಿಲ್ಲ ಇದರಿಂದ ನನ್ನ ದುಃಖವು ಹೊರಗೆ ಬೀಳಲಾರದೆ ಒಳಗೇ ಬಹುವಾಗಿ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು ದೈವಯೋಗದಿಂದ ನಿನ್ನಂಥ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿಯೂ, ವಿನಯ ಸಂಪನ್ನನೂ ಆದ ಶಿಷ್ಯನು ಲಭಿಸಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿರುವೆನು.

ವಾಮನ:— ಪೂಜ್ಯಪಾದರೇ ! ತಮ್ಮ ಈ ಅನಿಮಿತ್ತವಾತ್ಸಲ್ಯ ವಿಶೇಷದಿಂದ ಧನ್ಯನಾದೆನು. ಹೀಗೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ನಿರಂತರವೂ ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿರಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಲ್ಲದೆ, ಪರಮಪೂಜ್ಯರಾದ

ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಪರಿವಾರದವರ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಜನ್ಮ ನಾಫಲ್ಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿರುವ ನನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪವು ಸಿದ್ಧಿಸುವಂತೆ, ಅಶೀರ್ವದಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಕೋರುವೆನು.

ಮಧು— ಅಯ್ಯಾ ! ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸುಡಿಯೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ದೃಢತರವಾದ ದೈವಭಕ್ತಿ, ಪರದುಃಖಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸ ತಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪನಾದ ನಿನಗೆ ದೈವ ಸಾಹಾಯ್ಯಕ್ಕೂ, ಗುರುಜನರ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೂ ಕೊರತೆಯೇನು ?

ವಾಮನ — ಅನುಗ್ರಹೀತನಾದೆನು. ಅಷ್ಟಾದರೆ ನಾಕು. ನಾನಿನ್ನು ಹೋಗಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಸತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಸನ್ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಈಗ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಚಿಂತೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದಬಳಿಕ ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡುವುದೊಳಿತಲ್ಲವೇ ?

ಮಧು— ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಆಗಲಿ. ದೈವಾ ನುಗ್ರಹವಿದ್ದರೆ, ನಾನೂ ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಬೇಗ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು, ನಿನ್ನನ್ನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.

(ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ,— ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿ, ಮತ್ತೊಂದುಸಲ ಕೈ ಮುಗಿದು, ಕೆಳಗಿರಿಸಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಗಂಟನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕವುಂಕುಳಲ್ಲಿರಿಸಿ ಕೊಂಡು 'ವಿಚಾರವಿಮರ್ಶೆಯಿಂದ ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹವಾಯಿತೆಂದು' ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೊರಟುಹೋದನು.)

ಶ್ರೀ:

ಪಂಚಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ನೂಕಂ ವ್ಯಾಕರಣಂ ಕೃತ್ಸ್ಮನೇನ ಬಹುಧಾಕೃತಮ್ ||

ಬಹುವ್ರಹರತಾನೇನ ಕಿಂಚಿದಪಶಬ್ದಿತಮ್ ||”

(ರಾನಾಯಣ)

(ಶಂಕಾತಂಕ ವಿಚಾರ)

“ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ! ವಿಶೇಷವೇನು ? ವಿಕ್ರಮನಲ್ಲಿಗೇನಾದರೂ ಹೋಗಿದ್ದೆಯಾ ?”

“ವಿಕ್ರಮಸೇನನನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆನು. ಆತನು, ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ತಾನು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಪ್ರಯಾಸಗಳಿಂದ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಬಳಲಿರುವನೆಂದೂ, ಈಗ ತನ್ನಿಂದ ಯಾವಿಗೂ ಯಾವ ಉಪಕಾರವನ್ನಾಗಲೀ ಸಹಾಯವನ್ನಾಗಲೀ ಮಾಡುವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ನಿರ್ವಾಹಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು.”

“ಹಾಗಾದರೆ, ಉಪಾಯವೇನು ?”

ಈ ಬಗೆಯ ಪ್ರಶೋತ್ತರಗಳು ಮೇಲ್ಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖಾಸನಾಸೀನ ರಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ದಯಾನಾಥರಾಕೂರ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಇಬ್ಬರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಗ್ರತೆಯ ಚಿಹ್ನೆಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದುವು.

ದಯಾನಾಥ— ಏಕೆ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ ? ಪ್ರಸಾದ ! ಈಗ ಉಪಾಯವೇನು ?

ದು. ಪ್ರ.— ‘ಕರ್ತವ್ಯಜಾಗ್ರತೆ ಮತ್ತು ಕಾಲನಿರೀಕ್ಷೆಗಳೇ ಉಪಾಯ.’

ದಯಾನಾಥ— ಹಾಗಾದರೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟಂತೆಯೇ ?

ದು. ಪ್ರ.— ಕೈ ಬಿಟ್ಟನೆಂದಾಗಲೀ, ಕೈ ಕಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲುವನೆಂದಾಗಲೀ ಹೇಳಲಾರೆನು. ಸದ್ಯಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಆತನ ಸಹಾಯವುಂಟಾಗುವುದೆಂಬ ಆಶೆ, ಮಾನಸಿಕವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು.

(ఇట్లు మాతిన మధ్యదల్యే మనగావలిన గొల్లను, మత్తోష్టు జారనొడనే బందు వినయదింద) ‘మహాస్వామి! సన్నిధానకే ఈ జారను వత్తమానవన్న తందిరువను. (ఎందు హేళి హొరటూ హొదను.)

దయానాథః— (కుతూహలదింద—) ‘అయ్య! నీనారకడేయ వను, బందుదేను ?

జార.—నాను అనాధబంధు విక్రమసేనరాయర కడేయవను.

దయా — (ఆతురదింద—) ‘ ఏనుబందే ? అనాధబంధుగళిగే కుశలవష్టే ? ’

జార — నాను ఏను హేళలి ! అవరు స్వకస్తదింద బరేదు కౌట్టరువ ఈ పత్రికేయిందలీ ఎల్లవన్నొ తిళియబీకు. (ఎందు పత్రికేయన్ను భయభక్తిభావదింద దయానాథన కృగే కౌట్టను.)

దయానాథను—త్వరేయింద పత్రికేయన్ను కృగే తేగేదుకొండు, అదక్కే హాకిద్ద అంటన్ను బిడిసి సత్తవన్ను దుర్గాప్రసాదను కేళు వంతే గట్టియగి అదరల్లిద్ద ఒక్కణేయన్ను హిగే వాచిసిదను.

పూజ్యవాదరల్లి—

ఆశ్రితన వందనే మత్తు నివేదనగళు.

అయుష్మంతనాద దుర్గాప్రసాదన మూలక అనుగ్రహిసిద నిరూపవు, ననగే మోన్నేయ రాత్రియే ముట్టేతు. తమ్మింద నిరూపి సల్పడువుదక్కే మోదలీ అదన్ను నిర్వహిసబీకాదుదు నన్న కత్తవ్వు వాగిద్దితు. తమ్మ నిరూపవు ముట్టిదబళికవాదరూ అదన్ను వాడి కృతార్థనాగబీకేందరే, అదక్కొ అవకాశవన్ను కౌడదే, హలవు తాపత్రయగళు కాడుత్తిరువవు. ఇదరింద హేగూ ననగే బిడువిల్ల వేందే భావిసబీకాగిదే. ఏనువాడలి ?

ప్రసాదను హొరటూహొద దినవే ననగే హృత్స్యోశదల్లి ఒందు బగేయ యాతనేయంటాగి, అదు క్షణక్షణక్కొ విషవేరిదంతే ఏరి

ಬಂದು, ಈಗ ಶ್ವಾಸೋಚ್ಛ್ವಾಸಕ್ಕೂ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ತಿರುಗಿದೆ. ಇದರ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಚಲನವಲನಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ, ಚಿಂತೆ ಮತ್ತು ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವುದು. ಇಂತಿರುವ ನನ್ನಿಂದ ಯಾರಿಗೇ ಆಗಲೀ ಯಾವ ಸಹಾಯವಾದೀತೆಂಬ ಶಂಕೆಯೊಂದು ನನ್ನನ್ನು ಎಸೆಬಿಡದೆ ಕಾಡುತ್ತಿರುವುದು

ಇಷ್ಟಾಗಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಪತ್ನಿ-ನನ್ನ ಭಾಯಾನುವರ್ತಿನಿ-ಆರೋಗ್ಯದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನನಗಾಗಲೀ ನನ್ನನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವ ದೀನಾನಾಥವರ್ಗಕ್ಕಾಗಲೀ ಇಷ್ಟು ಬೇಗೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅದಕ್ಕೂ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಆ ನನ್ನ ಪತ್ನಿ ನನ್ನ ರೋಗದ ಮೂಲವನ್ನು ತಿಳಿದುಬರಲು, ಪರೋಕ್ಷಜ್ಞಾನಿಯೊಬ್ಬನಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಂಟರುಗಳಾಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಬಿದ್ದು, ಬಹುವಾಗಿ ನೊಂದು ಹೇಗೋ ಮನೆಗೆ ಬಂದುಸೇರಿ, ಮೈ ಮರೆದು ಮಲಗಿದಳು, ಇನ್ನೂ ಜಾಗ್ರದವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ರೋಗಭೀತಿಯಿಂದ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಅನಾಥಬಾಲಕರು ವೇಚಾಟಪಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಎಷ್ಟು ವಿವರಿಸಿ ಬರೆದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿಯೇ ಕಾಣುವುದು.

ಪರಮವೂಜ್ಯ !

ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮಿಂದ ನಮಗಾಗಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವೆಂದರೆ-ಈ ಪತ್ರಿಕಾವಲೋಕನಮಾತ್ರದಿಂದ ತಾವಾಗಲೀ, ಪ್ರಸಾದನಾಗಲೀ ಕಾತರರಾಗಿ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಜಿಟ್ಟು ಓಡಿಬರುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂದೂ ಶಾಂತಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ತಾವು ಅಲ್ಲಿದ್ದೇ ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೆನಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಪರಮಾಪ್ತಬಾಂಧವರಾದ ರಾಜವೈದ್ಯ ಅಭಿನವಧನ್ವಂತರೀ ಮಹಾಶಯರನ್ನು, ಈ ಚಾರನೊಡನೆ ಚಿಕಿತ್ಸಾನಾಥನ ಸಮೇತರಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರುವಂತೆ ಹೇಳಿಕಳಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವೆನು. ಹಾಗೆ ಅವರು ಬರುವವರಾಗಿದ್ದರೆ, ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರನ್ನೂ ಕರೆತರಲಾಗದೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿರಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ, ಕ್ಲಪ್ತಕಾಲಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಗಲೀ ಅದನ್ನು ಮೀರಿಯಾಗಲೀ ಬಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು

ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳುವದೇನಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದನು ಕಾತರನಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಬರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸ ಬಹುದಾದುದರಿಂದ, ಸರ್ವ ಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನಹೇಳಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಾವಾಗಲೀ, ಅವನಾಗಲೀ ಬರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅನಿಷ್ಟ ಸಂಭವಿಸಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು, ಸ್ಥಿರತೆಯಿಂದ ನನಗೆ ಅಭ್ಯುದಯವಾಗುವಂತೆ ಹಾರೈಸುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಕೋರುವೆನು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹವಿದ್ದರೆ ಕ್ಷೇಮವಾಗುವುದೆಂದು ನಂಬಿ, ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿಧೇಯನಾದ ವಿಕ್ರಮಸೇನನ ವಂದನೆಗಳು.”

(ಪತ್ರಿಕಾವಲೋಕನದಿಂದ ದಯಾನಾಥನು ಅನುಕಂಪಿತನಾದನು. ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಮೌನದಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ದಯಾನಾಥನು) ‘ಪ್ರಸಾದ? ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದೆಯಷ್ಟೆ, ಈಗ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದುದೇನು? ನಮ್ಮನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಾಗದೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಿಶ್ಚೇಧಿಸಿರುವನು. ಇದಕ್ಕಿನ್ನಾವ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

ದು. ಪ್ರ. — (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಬಳಿಕ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಏನನ್ನೋ ನೆನೆದು-) ‘ಎಲ್ಲಿ? ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ನಾನೊಂದುಸಲ ನೋಡಿ ಹೇಳುವೆನು.’ ಎಂದನು.

ದಯಾನಾಥ: — (ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು-) ‘ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಾಗಲೀ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತರಲಿಕ್ಕಾಗಲೀ ಏನಾದರೂ ಉಪಾಯವಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿ ತಿಳಿದು ಹೇಳು.’

ದು. ಪ್ರ.: — (ಕಾಗದವನ್ನು ಕೈಗೆಕೊಂಡು ಚೆನ್ನಾಗಿನೋಡಿ, ಬಳಿಕ ಮೆಲ್ಲನೆ) ‘ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ವಿಷಯವು ಚಿಂತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಾದರೂ, ದೂರದರ್ಶಿಯಾದ ವಿಕ್ರಮಸೇನನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಳವಳಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕಾಲದೇಶವರ್ತಮಾನಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಡೆಯಬಲ್ಲ ಆತನು, ಇಷ್ಟು ಖಂಡಿತವಾದ ನಿರೂಪವನ್ನು ಕಳೆಹುವದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೋ ಬಲವಾದ ಕಾರಣವೇ ಇರಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಯ ಸಂದರ್ಭ ವಿಶೇಷಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ, ನಾವು ಅವುದನ್ನೂ ದುಡುಕಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆತನ

ಕೋರಿಕೆಯಂತೆಯೇ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕಳಿಹಿದರೆ, ಉಳಿದ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆತನ ಮುಖದಿಂದಲೇ ತಿಳಿದುಬರುವವು.

(ಇವರ ಮಾತಿಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಪರಿಚಿತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮ ಚಾರಿ-ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿಶರ್ಮನೊಡನೆ ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ತರುಣನೊಬ್ಬನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು, ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕೊಡ ಸಿಯೇ ತಾವು ಕುಳಿತಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ತರುಣಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ನರು ವಿಸ್ಮಿತರಾಗಿ ನೋಡಿದರು. ಇವರ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿದ ಆ ತರುಣನು ದಯಾನಾಥನನ್ನು ಕುರಿತು “ಅಣ್ಣ ! ಈತನು ಭಾವನಗರ ನಿವಾಸಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗಾಗಿ, ಈಗ ತಾನೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವನು. ಹೆಸರು ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿ, ಪರಮಸಾಧುಸ್ವಭಾವದವನು. ಹಿಂದೆ ನಾನು ಪ್ರವಾಸಿ ಯಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಈತನು ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯವು ಎಂದಿಗೂ ಮರೆ ಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿತ್ರನು ದೈವಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಈ ಕಡೆಗೆ ಬಂದುದೂ, ಮತ್ತೆ ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಯಾಗಿರಲು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿರು ವುದೂ ನನ್ನ ಸುಕೃತವೆಂದೇ ಭಾವಿಸುವೆನು. ಈತನು ಆಶ್ರಯಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ, ಆಸದ್ವಂಧುವನ್ನು ಆದರಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದಿರುವೆನು. ಈತನಿಂದ ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೋವಿಷಯಗಳು ತಿಳಿಯಬಹು ವಾಗಿರುವುವು ” ಎಂದನು.

ದಯಾ — ‘ ಏನಯ್ಯಾ, ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿಶರ್ಮ ! ಈ ನನ್ನ ಪೋದರನ ಆಪ್ತನಾದ ನಿನಗೆ ಸ್ವಾಗತವು. ನಿನ್ನಿಂದ ನಮಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳು ತಿಳಿವುವೆಂದು ಇವನಾಡಿದುದು ಭಾವಗರ್ಭಿತವಾಗಿರುವುದು ?

ವಾಮನ — ಅನುಗೃಹೀತನಾದೆನು. ಸ್ವಾಮಿವಾಕ್ಯವು ನಿಜವು, ಮತ್ತೆ ಬೇಕೆಂದಾಗ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವೆನು.

ದಯಾ — ಅಗಲಿ, ವಿಚಾರಮಾಡುವೆನು. (ತರುಣನನ್ನು ಕುರಿತು) ಕಮಲಾಕಾಂತ ! ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿರುವೆನು. ಗೋಸ್ವಾಮಿಯು ಇಲ್ಲಿರಲಿ. ನೀನು ಇಲ್ಲಿರುವ ಚಾರನನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ ವೈದ್ಯ ಅಭಿನವಧನ್ವಂತರಿಯವರಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಇವ ನೊಡನೆ ವಿಕ್ರಮಸೇನ ಕುಮಾರರವರ ಬಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸಾಸಾಧನಗಳೊಡನೆ

ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ಘಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಚಾರನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು, ಅವರು ಹೊರಡುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಬರಬೇಕು, ತಪ್ಪಬೇಡ.

ಕಮಲಾ — ವಿಕ್ರಮಸೇನನಲ್ಲಿಗೆ ರಾಜವೈದ್ಯರೇಕೆ ?

ದಯಾನಾಥ:—ಅತನಿಗೂ, ಅತನ ಪತ್ನಿಗೂ ದೇಹಾಯಾಸವಾಗಿರುವುದಂತೆ. ಕಾಗದವು ಬಂದಿರುವುದು

ಕಮಲಾ — ‘ ಈಗಲೇ ಹೊರಟೆನು ’ ಭುವಸೂಚಕವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆದೂಗಿ ನಗುತ್ತ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ದು. ಪ್ರ — (ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿವಾಮನಗೋಪ್ತಮಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ—) ಅಯ್ಯಾ ! ನೀನು ದೂರದೇಶದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವೆಯಷ್ಟೆ, ನೀನೊಬ್ಬನೇ ಬಂದಿರುವೆಯೋ ನಿನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದಿರುವರೋ ?

ವಾಮನ — ನನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪರಮಾಸ್ತ ಬಂಧುವೊಬ್ಬನು ಬಂದಿರುವನು.

ದು. ಪ್ರ — ಅವನಾರು ಬಾಲನೋ ? ತರುಣನೋ ? ಹೆಸರು ? ಮತ್ತು ವಯಸ್ಸು ?

ವಾಮನ — ಹೆಸರು ದುರ್ಗಾಚರಣ, ವಯಸ್ಸು ಹದಿನೆಂಟು.

ದು. ಪ್ರ — ನೀನು ಈಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ವ್ಯಾಸಂಗವು ಏನು ? ತರ್ಕವೋ ? ವ್ಯಾಕರಣವೋ ?

ವಾಮನ — (ತಲೆಬಾಗಿ ಸಂಕುಚಿತಸ್ವರದಿಂದ—) ತರ್ಕವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಆಗಿರುವುವು. ದಂಡನೀತಿಯನ್ನು ಸ್ವಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಪೂರೈಕೊತ್ತರ ಮೀಮಾಂಸೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದೂ ಇಚ್ಛೆ.

ದು. ಪ್ರ — ನಿನ್ನ ಬಂಧುವೋ ?

ವಾಮನ — ಅವನಿಗೆ ತಾತ್ವಿಕ, ಸೈತಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಸಂಕಲ್ಪವಂತೆ. (ಎಂದು ತಡೆತಡೆದು ಹೇಳಿದನು.)

ದು. ಪ್ರ — (ವಾಮನನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಮತ್ತೂ ಕುತೂಹಲ ದಿಂದ-) ಅಯ್ಯಾ! ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ವಸತಿ ದೊರೆತಿಲ್ಲವೇ ?

ವಾಮನ:— ಇಲ್ಲ ನಿನ್ನೆಯಿಂದಲೂ ಅವರಿವರನ್ನು ನೋಡುವುದ ರಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಿರುವುದು.

ದು. ಪ್ರ:— ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬಂಧುವಿನ ಉದ್ದೇಶ, ಪ್ರಯತ್ನ ಗಳು ಸಾಫಲ್ಯವೊಂದುವಂತೆ, ಆತನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಸತಿಯುಂಟಾಗು ವುದು ನಿನಗಿಂತಲೇ ಎಂದಾದರೂ, ಸಮಯವೊದಗಿದಾಗ ಬಂದರೆ, ಸಾಹಾ ಯ್ಯವು ಯಥೋಚಿತವಾಗಿ ದೊರೆಯಬಹುದು

ವಾಮನ — (ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಸಂತೋಷ ದಿಂದ-) ಅಷ್ಟರ ಸಹಾಯವು ದೊರಕಿದರೆ ಸಾಕು ನನ್ನವಾಡು ಹೇಗಾ ದರೂ ನಡೆಯಬಹುದಾಗಿದೆ.

ದು ಪ್ರ — ಓಹೋ ಮರೆತಿದ್ದೆನು, ಅಯ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ವಿವಾಹವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕಿಂತಲೇ, ಇಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿದ್ವಾನ್ನಣಿಯಾದ ನಮ್ಮ ಮಧುಸೂದನಮಹಾಪುಷ್ಕೋಪಾಧ್ಯಾಯರಿರುವರು. ಅವರು ಪರಮದಯಾಳು ಗಳು, ಉದಾರರು ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳದ ಮತ್ತು ಪರಸ್ಥಳದ ಅನಾಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿಯಿರುವರು. ನೀನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದೆ ಯಾದರೆ, ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶವು ಸಿದ್ಧಿಸಬಹುದು.

ವಾಮನ — (ತಲೆಯೆತ್ತಿ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ) ಮಹನೀಯರೇ ! ತಮ್ಮ ಹಿತಸೂಚನೆಗಾಗಿ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುವೆನು. ಆದರೆ, ನನಗೆ ಮಹಾಪುಷ್ಕೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಆಶ್ರಯವು ದೊರೆವಂತಿಲ್ಲ.

ದಯಾ — ಏಕೆ, ಹೀಗೆ ಹೇಳುವೆ ? ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮರನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆಯೇನು ?

ವಾಮನ — ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದಮೇಲೆಯೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪೂರ್ವಪರಿಚಿತನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದುದು.

ದಯಾ:— ಹಾಗೇನು ? ಅವರೇನೆಂದರು ?

ವಾಮನ — ಹೇಳುವುದೇನು ? ಅವರ ಜ್ಯೇಷ್ಠಪತ್ನಿಯವರು ಇಲ್ಲಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವು ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದೂ

ಈಗ ಅವರು ಇಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನೇ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಕಳಿಹಬೇಕಾದ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂತೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ಇನ್ನು ನಾನು ಏನನ್ನು ತಾನೆ ಕೇಳಬಹುದು?

ದಯಾ:— (ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದನು—) ಏನು? ಅವರ ಜೈಷ್ಠಪತ್ನಿಯಿಲ್ಲವೇ?

ದು. ಪ್ರ — (ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ—) ಜೈಷ್ಠಪತ್ನಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಹಿದರಂತೆ?

ನಾಮನ:— ಅವರ ತಾಯಿ ವೃತ್ತಾಶಯ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವುದಾಗಿಯೂ ನೋಡಲು ಕೂಡಲೇ ಬರಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿಯೂ ಅವರ ತಂದೆ, ಚಾರನ ಮೂಲಕ ಓಲೆಯನ್ನು ಬರೆದಟ್ಟಿದ್ದರಂತೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಇವರು ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಪಾಲ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಮನೆಯಾಳುಗಳೊಡನೆ ಕನಕಗಿರಿ ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಕಳಿಹಿದರಂತೆ. ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತ ಬಂದರೂ ವರ್ತಮಾನವಿನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಆಳುಗಳನ್ನು ಟ್ಟಿರುವೆವೆಂದೂ ತಾವೇ ಹೋಗಿ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಇವರ ಹಿರಿಯರು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಮರಣ ಹೊಂದಿದುದರಿಂದ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಕಳವಳಿಸುತ್ತಿರುವೆವೆಂದೂ, ಪಾಪ— ಬಹಳ ವಾಗಿ ಪೇಚಾಡಿಕೊಂಡರು. ಹಾಗೂ ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿ ಬರುವ ವರೆಗೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಸತಿಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಆ ಬಳಿಕ ಇಬ್ಬರಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತಿಬ್ಬರನ್ನಾದರೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರೇಷ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆವೆಂದೂ ಆ ವರೆಗೆ ಆದಷ್ಟು ದ್ರವ್ಯ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿರುವೆವೆಂದೂ ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿದರು. ನಮ್ಮ ಪಾಡು ಹಾಗಿರಲಿ, ಭಗವಂತನು ಅವರ ಮನಃಕ್ಲೇಶವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ನಾನು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೆಂದೇ ತಿಳಿವೆನು.

ದು. ಪ್ರ — (ಹರ್ಷವಿಪಾದಗಳಿಂದ—) ‘ಆಯ್ಯ! ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನಃಕ್ಲೇಶವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಪಾದವೂ, ನಿನ್ನ ಗುರುಭಕ್ತಿ ಭಾವವನ್ನು ಕುರಿತು ಹರ್ಷವೂ ನನಗೆ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರುವುವು. ಅವರ ಹಿರಿಯರು ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥರಾದ ವರ್ತಮಾನವು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದಿತು,

ಆದರೆ ನಮಗೆ ವ್ಯವಧಾನವೇ ಇರಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಯಾರೇನು ಮಾಡಬಹುದು ? ನೀನೇನೂ ಆಲೋಚಿಸ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ವೀವಾಂಞಾಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪರಿಶ್ರಮವು ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಿಂದ ನಡೆಯಲಿ ಈಗ ದಂಡನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದ ಅನುಭವವು ಸಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ, ಈ ಸಮ್ಮ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ಇವರ ಮೇಲೆಯೇ ಭಾರವನ್ನು ಇರಿಸಬೇಕು.

ದಯಾನಾಥ — ಅಯ್ಯ ! ನನಗೇನೋ ಇಂದು ಚಿತ್ತಭ್ರಮ ಣಾದಗಳುಂಟಾಗಿರುವುವು ಆದುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಲಾರೆನು. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಪರಿತುಷ್ಟಿಯುಂಟಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಆಶ್ರಯವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನು, ನಿನ್ನ ದಂಡನೀತಿಯ ಅಧ್ಯಾಪನಕ್ಕೂ ಸಮ್ಮತಿಸಿರುವೆನು. ನಿನ್ನ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಯೊಡನೆ, ನೀನೂ ಇಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ವ್ಯಾಸಂಗ ವನ್ನು ಸುಸೂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯಿಸಬಹುದು ಇನ್ನು ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಲಾರೆನು. ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ವಿಕಲ್ಪವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ಕುಮಾರ- ಅನಾಥಬಂಧು ವಿಕ್ರಮಸೇನನ ಆರೋಗ್ಯಲಾಭವನ್ನು ಕೇಳುವ ವರೆಗೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸವಧಾನಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವಾಗಿದೆ. (ವಾಮನನು ಭಾವಗರ್ಭಿತ ವಾದ ನೋಟದಿಂದ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನ ಮುಖವನ್ನಿಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ತಲೆ ಬಾಗಿಸಿದನು.)

ದು. ಪ್ರ — ಅಷ್ಟುದೂರ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ಭಗ ವಂತನು ಧ್ವಿಪ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಆತನ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿವಿಗೆ ತರಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುವೆನು. (ಎಂದನು)

ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಕಮಲಾಕಾಂತನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾರಿವಾಳದಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಕಿರು ನಗೆಯಿಂದ ವಾಮನಗೋಷ್ಠಾಮಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—“ಅಯ್ಯ ! ಗೋ ಷ್ಠಾಮಿ ! ಇದೋ ನಿನ್ನ ಕೈತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷಿ ತೆಗೆದುಕೋ” ಎಂದನು.

(ವಾಮನನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡನು.)

ದಯಾ.— ಕಮಲಾಕಾಂತ ! ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿಬಂದೆಯಾ ? ಅವರೇನಂದರು ?

ಕಮಲಾ.— ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವೆನೆಂದು ನಂಬುಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವರು, ಚಾರನಿಗೂ ಹೇಳಿಬಂದಿರುವೆನು. ನಾಳೆ ವರ್ತಮಾನವು ತಿಳಿದು ಬರುವುದು.

ದು ಪ್ರ — (ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕುತೂಹಲದಿಂದ—) ಇದೇ ವಯ್ಯ ! ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿಶರ್ಮ, ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಪಾರಿವಾಳದ ಹಕ್ಕಿಯೂ ಇರುವುದೋ ? ಇವೇನು, ಇದರ ಕೊರಳಿಗೆ ಏನೋ ಬಿಗಿದಿರುವುದು ?

ವಾಮನ.— ಅಹುದು, ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ನಾಕು ತ್ತಿರುವೆನು. ಇದು ಕೈತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. (ಎಂದು ಪಕ್ಷಿಯ ಕೊರಳಿಗೆ ಬಿಗಿದಿದ್ದ ಕಟ್ಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ, ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಗದ ವನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಿತನಾದಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಬಿಚ್ಚಿನೋಡಿದನು.)

ದಯಾನಾಥ — (ಹಕ್ಕಿ ಬಂದುದನ್ನೂ ಅದರ ಕೊರಳಿಗೆ ಕಾಗದವು ಬಿಗಿದಿದ್ದದನ್ನೂ ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಯಕುತೂಹಲಗಳಿಂದ—) ಅದಾವ ಕಾಗದವು ? ಏನು ಬರೆದಿರುವುದು ?

ವಾಮನ — ಇದೇ ನನ್ನ ಬಂಧುವಿನ ಬರೆಪಣಿಗೆ. ಕೇಳುವಂತೆ ಬರುವೆನು. (ಎಂದು ವಾಚಿಸುವನು)

“ ಸನ್ನಿಹಿತ ! ”

ನೀನು ಹೊರಟುಹೋದ ಬಳಿಕ, ನಾನು ಈ ನಗರದ ‘ಪೋಲಿಸ್ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟ್’ ರಾದ ಶ್ರೀಯುತ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ಜಾಬುಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಪತ್ನಿ ತಮ್ಮ ಪತಿಗೆ ಹೇಳಿ, ನನಗೆ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ವಾಗ್ದಾನವಿತ್ತರು. ಅದುದರಿಂದ, ಈ ಸಂತೋಷವರ್ತಮಾನವನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು, ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯಬಳಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋದೆನು. ಅದರೆ ಅಷ್ಟು ರಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವೊಂದು ನಡೆದು ಹೋಗಿದ್ದಿತು. ಏನೆಂದರೆ— ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಜೈಷ್ಠವತ್ನಿ ಕನಕಗಿರಿಗೆ ಸೇರಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಯಾರೂ ಬರಹೇಳಿ ಬರೆದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಂತಿಯ ವರ್ತಮಾನವು

ಬಂದಂತೆಯೂ, ಅದರಿಂದ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಅನ್ನಾಹಾರಗಳನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಅಶ್ವಾರೂಢರಾಗಿ ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಹೊರಟುಹೋದಂತೆಯೂ, ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋದ ರಾತ್ರಿಯೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವರವೆಟ್ಟಿಗೆಯೂ, ಹಣದವೆಟ್ಟಿಗೆಗಳೂ ಕಳುವಾಗಿ, ಮನೆಯ ಅಳುಗಳಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಕಣ್ಣುರೆಯಾಗಿರುವರೆಂದೂ ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವಲ್ಲಿ, ಮೊದಲನೆಯ ದಿನ ಪುನಃ ನೀನು ಒಂದಿದ್ದೆಯಾದುದರಿಂದ, ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಕೃತ್ರಿಮ ಸಂಧಾನವೇ ಆಗಿರುವದೆಂಬದಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿರುವರೆಂದೂ ತಿಳಿದೆನು. ಅಲ್ಲದೆ, ನೀನು ಎಲ್ಲಿರುವೆಯೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಗೆ ಜನರನ್ನು ಕಳಿಹಿ- ಕಳಿಹುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿರುವುದಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದನು.

“ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿದ ಬಳಿಕ, ನನಗೆ ಅಲ್ಲಿರಲು ಧೈರ್ಯವಾಲದೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಪಾರಶಾಲೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೆನು. ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪಾರಿವಾಳವು ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮನಸ್ಸಿಗೇನೂ ತೋರದಂತಾಗಿ, ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಉಪಾಯವೊಂದೂ ಹೊಳೆಯದೆ ಕಡೆಗೆ ಅದುದಾಗಲೆಂದು ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಬರೆದು ಈ ಪಾರಿವಾಳದ ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ನಾವಿಲ್ಲಿರುವುದು ಶುಭವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಥಮದಿನದಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿತಾಪವುಂಟಾದುದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಸಂಗವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಹಾಗಿರಲೆಂದು ಬಿಡುವುದು ಲೇಸೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ಈ ಪತ್ರಿಕಾಪರನವಾದೊಡನೆಯೇ ನೀನು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬಿಟ್ಟು, ನಾನಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತಪಾರಶಾಲೆಯ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಬರಬೇಕೆಂದೂ, ನಿನಗಾಗಿ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಆರುಘಂಟೆಯವರೆಗೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವೆನಾದುದರಿಂದ, ಆ ಅವಧಿಯೊಳಗಾಗಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದೂ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆಯೂ ಕೋರುತ್ತಿರುವೆನು.”

ದಯಾ — (ಕೈಗಳನ್ನು ಕೊಡಹಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ,) ‘ಕಷ್ಟ, ಕಷ್ಟ, ಪ್ರಸಾದ ! ಈಗ ಮಾಡುವದೇನು ? ಮುಂದೇನುಗತಿ ? ಅವರ ಸೂಚನೆ ಕಾರ್ಯವಾಗಿಯೇ ಪರಿಣಮಿಸಿರುವದಲ್ಲಾ ! ನಮ್ಮ ದರ್ಪವೆಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವುದು ? ನನಗೇನೂ ತೋರದು, ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮನೂ ಮಲಗಿ

ಬಿಟ್ಟು, ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನೇ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಮಾಡಿರುವನು '

ಕಮಲಾ — ಅಣ್ಣ, ಇಷ್ಟೇಕೆ ಕಾತರರಾಗಬೇಕು ? ಈ ಅಧ್ಯೈಯ ತಮಗೆ ತಕ್ಕುದಲ್ಲ. ನಾನೇಹೋಗಿ ವಿಕ್ರಮಸೇನನನ್ನು ನೋಡಿ ಬರುವೆನು ನನಗೆ ಉಪಾಯವು ತಿಳಿದಿರುವುದು.

ದಯಾ — ಕಮಲಾಕಾಂತ, ನೀನು ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿದೆಯಾದರೆ ನಾಕು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸಬೇಡ

ಕಮಲಾ — ಹೊರಪಡಿಸುವುದುಂಟೇ ?

ದು. ಪ್ರ — ಕಮಲಾಕಾಂತ, ಈಗ ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿ ಬಾ, ಮುಂದೆ ನೋಡುವ. (ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—) ಅಯ್ಯಾ ವಾಮನಶರ್ಮ ! ಈಗ ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಯೂ ಎಲ್ಲಿರ ಬೇಕೆಂದಿರುವಿರಿ ?

ವಾಮನ — ನನಗೇನು ? ಎಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ ಅಲ್ಲೇ ನೆಲೆ, ನನಗೇನೂ ಆಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲ

ದು. ಪ್ರ — ಹಾಗೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ? ನಿನ್ನ ಬಂಧು ಬರೆದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ವಿಚಾರಾಸ್ಪದವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದಷ್ಟೆ ?

ವಾಮನ — ನನಸುನಕ್ಕು, “ ಅವನಿಗೆ ಲೋಕಾಚಾರವೇನುಗೊತ್ತು ? ವಾಪ ! ಅವನು ಸ್ವಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಂಧುಭಗಿನಿಯರ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನಲ್ಲದೆ, ಈವರೆಗೂ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯೂ-ಯಾವ ಪ್ರಯಾಸ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಕೈ ಹಾಕಿದವನಲ್ಲ. ತಾಯ್ತಂದೆಗಳು ಸಂಪನ್ನರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅತ್ಯಂತ ಸುಖದಿಂದಲೇ ಬಿಡಿದಿರುವನು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅವನು ಜನರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಇಷ್ಟವುಳ್ಳವನಾಗಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವ ಸಹಜೋಕ್ತಿಗಳನ್ನೇ- ಇಲ್ಲಿ ಬರೆದು ತೋರಿಸಿರುವನು. ಆದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಾನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆದರಬೇಕೇ ? ”

ದು. ಪ್ರ:— ನೀನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೆಣಿಸಿರುವೆ ?

ವಾಮನ.— ಮಾಡುವುದೇನು ? ಅವನನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಕಂಡು ಮಾತನಾಡಿ ಹೇಳುವುದನ್ನೂ ಹೇಳಿ ಅವನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದರೆ, ಈ ನಗರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕಸ್ಥಳವನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ವ್ಯಾಸಂ

ಗಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು.

ದಯಾ — ಅಯ್ಯ, ಗೋಸ್ವಾಮಿ, ನೀನು ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಏಕೆ ಹೋಗಬೇಕು ? ನಿನ್ನ ಬಂಧುವನ್ನೂ ಕರೆತಂದು ಅವನೊಡನೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಗುಪ್ತವಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ಪಾಠಪ್ರವಚನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ರಾಯಿತು ?

ಕಮಲಾ — ಅದೆಲ್ಲಾ ಆಗದ ಹೋಗದ ಮಾತು ಇವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯೇ ಆಗುವುದು. ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ವಿಕ್ರಮ ರಾಕೂರನ ಮನೆಗೇ ಕರೆದೊಯ್ದು ಗುಪ್ತಗೃಹದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ಅವನ ಔಷಧೋಪಚಾರಗಳಿಗೆ ಇವನನ್ನೇ ಮುಖ್ಯ ಸಹಾಯಕನನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ ಬರುವೆನು. ಧೈರ್ಯವಾಗಿರಿ ! (ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ) 'ಏಳಯ್ಯಾ, ಗೋಸ್ವಾಮಿ ! ಇನ್ನು ವಿಳಂಬಿಸಬಾರದು.' ಎಂದನು.

ವಾಮನ — ಎದ್ದು — "ಇನ್ನು ನನಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಲಿ."

ದಯಾ — ದೇವರು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ. ಈಗ ಸೂಚನೆಕೊಡುತ್ತಿರುವ ವಿಸತ್ತುಗಳು ತೊಲಗಿ ಸುಕ್ಷೇಮಿಯಾಗಿ ಬಂದು, ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಹಾರೈಸುವೆನು.

ವಾಮನ — ಹಿರಿಯರ ಆಶೀರ್ವಾದವು ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿ !

ದು. ಪ್ರ: — (ಸಂಶಯದಿಂದ) ಅಯ್ಯ ! ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೋಡಲೇಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ದೇವರು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿರುವನು. ಇನ್ನು ಹೋಗಿ ಬಾ.

(ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿಯೂ ಕಮಲಾಕಾಂತನೂ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ಹೋದರು.)

ಖಾ :

ಷಷ್ಠ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

‘ಹಾಜಾತ, ಕುತ್ರಾಸಿ, ದೇಹಿಮೇ ಪ್ರತಿನಚನವ ‘ ।

ಹಾಜಾತ ನಯುಕ್ತಮಿದಾನೀಂ ಯತ್ಪ್ರಾಪಿಶೇ ಯದಾಪರಿಶ್ಕಾ,

ತಥಾಕ್ಯವಪಿಮಾಂ ಮಂದಭಾಗಿನೀಂ ಪರಿತ್ಯಜಸಿ ||’ (ಚಂಡಕಾಶಿಕ)

(ಅಪಘಾತ ಸಂಗತಿ)

ಹೊತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲದ ನಾಲ್ಕು ಘಂಟೆಯ ಸಮಯ. ಮಹಾ ಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯ ಮಧುಸೂದನ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ಕಾವಲಿಗಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವನು, ಮತ್ತಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ನಡುಹಜಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬರ ಸುಳಿವೂ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಏನಾದರು ? ಮನೆಯು ಹೀಗೆ ಮಲಿನರೂಪ ವನ್ನೂ, ಮೌನಧಾರಣೆಯನ್ನೂ, ಹೊಂದಿರುವುದೇಕೆ ? ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೊರಟುಹೋದರೆಂದು ನಿನ್ನೆಯದಿನ ನಡೆದ ವಿದ್ಯಮಾನ ದಿಂದ ತಿಳಿದಿರುವುದಲ್ಲವೆ ? ‘ಆದರೆ, ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರಬೇಕು ! ಎಂದು ಕೇಳುವಿರಲ್ಲವೆ ? ಸುಹೃದರೇ ! ಆತುರಗೊಳ್ಳುವುದರಿಂದೇನಾಗುವುದು ? ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಪರಾಮರ್ಶಿದರೆ, ಮುಂದೆ ತಿಳಿ ವುದು ! ಇನ್ನು ನಡೆಯಿರಿ. ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ದ್ವಿತೀಯಪತ್ನಿಯ ನ್ನಾದರೂ ನೋಡಿ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ.

ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ದ್ವಿತೀಯಪತ್ನಿ, ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ವಿಶ್ರಾಂತಿಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮುಂದೆ ಸಮೀಪ ದಲ್ಲಿಯೇ ಅಸೂರ್ಯ ರೂಪರಾಶಿ (ಸೌಂದರ್ಯಶಾಲಿ) ಯಾದ ಯುವಕನು ಕುಳಿತು ಆತುರದಿಂದ ತರುಣಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ತರುಣಿಯು ಕಲೆಗುಂದಿದ ಮುಖವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುವ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೆಲವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ, ಅಡಿಗಡೆಗೂ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಯುವಕನು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಅದಾವುದೋ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅದನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು ಬಳಿಕ ತಲೆಯೆತ್ತಿ, ರಮಣಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ- “ಪ್ರಮದಾ! ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾನವ್ರತವನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವೆ? ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲಿಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆ? ಹಿಂದಿನ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮಭಾವ ನೆಯು ತಪ್ಪಿ ಕೋಯಿತೇ? ಹೇಳು.” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಪ್ರಮದಾ:—(ತರುಣಿ)—(ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಕಿರುಬೆರಳ ತುದಿಯಿಂದ ವಾರಿಸುತ್ತ ಗದ್ದದ ಸ್ವರದಿಂದ) “ಎನನ್ನು ತಾನೇ ಹೇಳಲಿ, ಮಧುಕರ? ಯಾವ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ನಿನಗೆ ಸಮಾಧಾನವುಂಟಾಗುವುದು? ಹೇಳು, ಹಿಂದಿನ ಭಾವವು ತಪ್ಪಿದರೂ ಇಲ್ಲ, ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದರೂ, ಈಗದರಿಂದ ಫಲವೇನು!” ಎಂದಳು.

ಮಧುಕರ:—(ತರುಣಿ)—“ಪ್ರಮದಾ! ಸಲವೇನೆಂಬುದರ ವಿಚಾರವು ಬೇರೆ. ಬಹುಕಾಲಾನಂತರಕ್ಕೆ ಇಂದು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಂದರ್ಶನ ಯೋಗವು ಇಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಿತು. ಇಂತಹ ಸುಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವರು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡರೂ ಆದಿ, ಮನೋವ್ಯಾಕುಲವನ್ನು ತೊರೆಯ ಬಹುದೆಂದಿರುವಲ್ಲಿ, ಅದಕ್ಕೂ ತಡೆಯಾದರೆ ಹೇಗಾಗಬಹುದು? ಆಲೋಚಿಸು.”

ಪ್ರಮದಾ:— ಆಲೋಚಿಸುವುದರಿಂದ ಬಾಧಕವಲ್ಲದೆ ಸಾಧಕವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ‘ನುಂಗಿದ ತುತ್ತಿನ ರುಚಿ ಬಯಸಿದರೆ ಬರುವುದೇನು?’

ಮಧುಕರ:— ಹೋಗಲಿ, ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ವ್ಯಾಸಂಗದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನಾದರೂ ನೆನಪಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ಪ್ರಮದಾ:— ಅದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಮಧುಕರ:— ಆಗ ನಾವು ಅಡುತ್ತಿದ್ದ ಸರಸ ಸಲ್ಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡನ್ನಾದರೂ ಈಗ ಸ್ಮರಿಸುವೆಯಾ?

ಪ್ರಮದಾ:— ಮಧುಕರ! ಅನವರತವೂ ನೆನಪಾಗುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಮರೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಮಧುಕರ:—(ಕುತೂಹಲದಿಂದ) ‘ನಿನ್ನ ಮನೋಭಾವವು ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ನೀನು ನಿನ್ನ ತಾಯ್ತಂದೆಗಳಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನಾದರೂ

ಹೇಳಲಾರದೆ ಹೋದುದೇಕೆ ?

ಪ್ರಮದಾ:— ನಾನು ಹೇಗೆ-ಎನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತು ?
ಆವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವೆ ?

ಮಧುಕರ:—ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಮದಾ, ಆಗ ನಾನು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟುಕಷ್ಟವನ್ನಾದರೂ ಸಹಿಸಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಕಂಠಾಭರಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ, ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟವು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಹಾಳ ವ್ಯಾಸಂಗದ ನೆವದಿಂದ ದೂರದೇಶವಾಸದಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ದುಬಿಟ್ಟು, ನನಗೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದ ರತ್ನವನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಕೈವಶ ಮಾಡಿತು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀನಾದರೂ ಹೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು, ನಿನಗೂ ಇಷ್ಟವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಕ್ಕ ವಯಸ್ಸು ಬಂದು, ವಿದ್ಯಾವೃತ್ತಿಮಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ನೀನು ನಿನ್ನ ಮನೋಗತವನ್ನು ಕುರಿತು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು 'ಚ' ಕಾರವನ್ನಾದರೂ ಎತ್ತದೆ ಮೌನವನ್ನು ಧರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಅಂತಸ್ತುಪಕ್ಕೆ ಸಕ್ಕಾಗಿ ನರಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ.

ಪ್ರಮದಾ:— “ ಮಧುಕರ, ಹಿಂದಿನ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ಇನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡು. ದೈವವಿಲಾಸವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಆರಿದ ತಾನೇ ಆಗುವುದು ? ಆದರೆ ಇಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು. ವಚನಭ್ರಷ್ಟತೆಯ ಭೀತಿಯಾಗಲೀ, ಬಾಂಧವ್ಯದ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಲೀ, ಅಶ್ರಿತವಾತ್ಸಲ್ಯವಾಗಲೀ, ಅವುದೇ ಒಂದಾದರೂ ನಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿದ್ದ ಸಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅದರ ಕ್ರಮವೇ ಬೇರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದೊಂದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಲು, ಬಯಸಿದುದು ಒಂದಾಗಿದ್ದರೆ ಅದುದೇ ಮತ್ತೊಂದು; ಈಗದನ್ನು ಕುರಿತು ಹಂಬಲಿಸುವುದರಿಂದ ವೃಥಾ ಕ್ಲೇಶಸಡುವುದೇ ಸಲವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟಾದರೂ, ನಾನು ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಸಾಹಸಸಟ್ಟು, ನಿನಗೆ ನಡೆದ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ವಿಳಂಬಿಸಿದರೆ ಕೈಮಿಂಚಿ ಹೋಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲವೇ ? ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿದ ಸಾಹಸವು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗಬೇಕು ? ತಾಯಿಯಲ್ಲಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ಮನೋಗತವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆನು. ಆದರೆ ತಾಯಿಯ ಯತ್ನವೇನು ನಡೆವುದು ? ಎಲ್ಲವೂ ತಂದೆಯ ಇಷ್ಟ

ದಂತೆಯೇ ನಡೆದುಹೋಯಿತು.

ಮಧುಕರ:— ಪ್ರಮದಾ, ನಿನ್ನ ಕಾಗದವು ಇನ್ನೊಂದು ವಾರಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾದರೂ ನನ್ನ ಕೈಸೇರಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಆ ವೇಳೆಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದೆನು, ಇಲ್ಲ ಅವಧಿಯನ್ನಾದರೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನನಗೆ “ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗವು ಇನ್ನೂ ಮುಗಿದಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗವು ಮುಗಿವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನೀನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದು ಶ್ರೇಯಸ್ಕರವಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗವು ಮುಗಿವವರೆಗೆ ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿರುವುದು. ನಿನಗೂ ಅನುರೂಪಳಾದ ಕನ್ಯೆಯನ್ನೇ ನೋಡಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ! ಆಲೋಚಿಸಬೇಡ.” ಹೀಗೆಂದು ಬರೆದ ಕಠಿನವಾದ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ನಾನು ಎಷ್ಟು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಬರೆದರೂ ಫಲವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು.

ಪ್ರಮದಾ:— ಮಧುಕರ, ಹೋಗಲಿ ಅದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡು, ಹಿಂದಿನದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಯಿಸಬೇಡ, ನಾನು ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿರಪರಾಧಿನಿಯಾಗಿರುವೆನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೂ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನನ್ನ ಮನೋವ್ಯಾಕುಲತೆಯೆಷ್ಟಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲಾರೆನು. ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಬಗೆಯಾಗಿ ಬಯ್ಯು ಶಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಅವರು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಳೆಯಿಸಿದರೂ, ಆ ಬಗೆಯಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿದ ನಮಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಮೈತ್ರಿ ಹೆಚ್ಚುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ತಪ್ಪೆಂದೂ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಯೇ ದೊಡ್ಡವರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೆಡಿಸುವರೆಂದೂ, ತಿಳಿದು ಅವರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತ ಬಂದೆನು. ಸಾಸಿರಮಾತೇನು? ನನ್ನ ಜೀವಿತದಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೆ ದ್ವೇಷವು ಹೆಚ್ಚಿತು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಹೇಳುವುದಿನ್ನೇನು? ಇಷ್ಟಾದರೂ ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ದ್ರೋಹಿಯಾಗಿಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಬಗೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ದಯಾಮಯನಾದ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂವ, ನಿನಗೆ ಅನುಕೂಲ ಭಾರ್ಯಾವ್ರಾಪ್ತಿಯಾಯಿತೆಂದೂ, ನಮ್ಮ ತಾಯಿತಂದೆಗಳ ಅದರಕ್ಕೆ ನೀನು ಪಾತ್ರನಾದೆಯೆಂದೂ

ತಿಳಿದು ಸಮಾಧಾನವನ್ನೇ ಹೊಂದಿದೆನು. ಈ ನನ್ನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಾರದೆ ನಿನಗೆ ಪತ್ರಿಕಾಮುಖದಿಂದ ತಿಳಿಸಿಯೂ ಇರುವೆನು. ಎಷ್ಟಾದರೇನು ? ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ದುರಭಿಮಾನವು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಹೊಂದಿದವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನನ್ನಿಂದ ಯಾವ ಒಗೆಯ ಸುಖಸಂತೋಷವೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ನನಗೆ ಮತ್ತೂ ಅಷ್ಟು ಮನೋವೃಥೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ? ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನವರ ಸದ್ಭರ್ತನ, ನೌಶೀಲ್ಯ, ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆ, ಪತಿಭಕ್ತಿ, ಪ್ರೇಮಭಾವ ಇತ್ಯಾದಿ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಅವರಿಂದ ಸುಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಂದಿಯೂ ಸದುಪದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿಯೂ, ನನಗೆ ಈಗಲೀಗ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಕಣ್ಣೆರೆವಂತಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ದೈವವು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನೇ ಮುರಿದು ಬಿಟ್ಟಿತು, ಇನ್ನು ನನಗಾವ ಆಶೆ ಉಳಿದಿರುವುದು ?

ಮಧುಕರ: — ಹೋಗಲಿ, ಪ್ರಮದಾ ! ಹಿಂದಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಇನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡುವುದೇನು ? ಆದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಷ್ಟೇ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಜೀವಿತದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಉಪೇಕ್ಷಾಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಬಾರದು ; ನಿನ್ನಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಂದಿರುವರಿಗೆ ಸುಖಸಂತೋಷಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ಖೇವಾನಂದಸ್ತದನಾದ ಪುತ್ರರತ್ನವನ್ನೇ ನೀನು ಹೊಂದಿರುವೆ, ವಂಶವೃದ್ಧಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುವ ನಿನ್ನಿಂದ ಸಂತೋಷವು ಹೆಚ್ಚಿದಿರುವುದೇ ? (ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಸ್ವಲ್ಪಕೂತ್ನು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಮತ್ತೆ) ಅದೂ ಹಾಗಿರಲಿ, ಹೇಳು—ನಿನ್ನ ಸುಕುಮಾರನಿಗೆ ಈಗ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ?

ಪ್ರಮದಾ: — ಈಗ ಮೂರನೇಯ ವರ್ಷವು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಮಧುಕರ: — ಹೆಸರೇನು ?

ಪ್ರಮದಾ: — ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನೆಂದು ಕರೆವರು.

ಮಧುಕರ: — ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದು. ಈ ಹೆಸರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಇಟ್ಟವರಾರು ? ನೀನೋ—ನಿನ್ನ ಗಂಡನೋ ?

ಪ್ರಮದಾ: — ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲ; ಅವನ ಹಿರಿಯ ತಾಯಿಯೂ ಅಜ್ಜನೂ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಇರಿಸಿದ ಹೆಸರು.

ಮಧುಕರ: — ಹಾಗೇನು ? ಈ ಹುಡುಗನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು

ಪ್ರೀತಿಯೂ ಇರುವುದೇ? ಆಶ್ಚರ್ಯ!

ಪ್ರಮದಾ:— ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಅವನ ಅಜ್ಜಂದಿರಂತೂ ವಂಶಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಈಗ ತಾನೇ ಕಣ್ಣೆರೆಯಿತೆಂದು ಈ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದು ಸ್ವಭಾವವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನ ಹಿರಿಯ ತಾಯಿ-ಲಲಿತಾದೇವಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ನಿಜವಾದ ತಾಯಿ. ಆಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ಬಾಲರೋಗಕ್ಕೆ ಆಗಲೇ ತುತ್ತಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು ಮಗನ ಲಾಲನೆ ಪಾಲನೆಗಳಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಕೂಡ ನಂಬುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಹೊರಟುಹೋದಾಗಿನಿಂದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನ ಅಳುವನ್ನೂ, ಹಟವನ್ನೂ ತಡೆವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಅವನ ತಾತನು ಕಾಲವಾದುದರಿಂದ ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ಆಳುಗಳ ಹೆಗಲಮೇಲೆಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ರಚ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು.

ಮಧುಕರ:— ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರುವನು? ಅವನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಸವತಿಯಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೇಮವೋ? ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೇಮವೋ?

(ಮಧುಕರನು ಈ ಸ್ವಲ್ಪೆಯನ್ನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದನು. ಪ್ರಮದೆಗೆ ಅವನೊಡನೆ ಅಷ್ಟು ಸಲಗೆಯಿದ್ದರೂ ಸ್ತ್ರೀಸ್ವಭಾವವಾದ ಲಜ್ಜೆಯಾಗದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕುವಳು) “ಮಧುಕರ! ನೀನು ಲಲಿತಾದೇವಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ್ದರೆ, ಹೀಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿದವರಾರೇ ಆಗಲಿ, ಆ ತಾಯಿ, ದುರ್ಗಾಂಶವೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹರಲ್ಲಿ ಪತಿಯ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗಿರಬೇಕೋ ನೀನೇ ಊಹಿಸು. ಆದರೆ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಗೌರವವನ್ನಾಗಲೀ ಅವಿಶ್ವಾಸವನ್ನೇ ಆಗಲೀ ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸುವುದೇ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದೆಣಿಸಿರುವರು ಮತ್ತೇನು ಹೇಳಲಿ?” ಎಂದಳು.

ಮಧುಕರ:— ಸಂತೋಷ! ಪ್ರಮದಾ! ನೀನು ನನ್ನ ಕೈ ತಪ್ಪಿ ಬೇರೆಯವರ ಒಡವೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರೂ, ನಮ್ಮ ನೈಸರ್ಗಿಕವಾದ ಬಾಂಧವ್ಯದಿಂದ ಈಗ ನೀನು ಪದುತ್ತಿರುವ ಸುಖವೈಭವಗಳಿಗಾಗಿ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ವಯಸ್ಸು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿವಾಹ

ವಾದುದರಿಂದ, ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿರುವುದು ಯುಕ್ತವೇ ಸರಿ. ಅದಿರಲಿ, ಈಗ ಆತನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರುವನು ?

ಪ್ರಮದಾ:— ಮಧುಕರ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಏಕೆ ಕೇಳುವೆ ? ನನ್ನ ಅಕ್ಕನು ತನ್ನ ತಾಯಿ ಮೃತ್ಯುಮುಖದಲ್ಲಿರುವಳೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಬರಲು ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬರಲು ತವರ್ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಂಗಳಮೇಲಾಯ್ತು. ನಿನ್ನೆ ಬಂದ ವರ್ತಮಾನದಿಂದ ಆಕೆ, ಪಿತೃಗೃಹಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಬಂದಿತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಯಜಮಾನರೇ ಹಿಂದುಮುಂದು ತೋರದೆ ಹುಚ್ಚರಂತಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋಗಿರುವರು. ಅವರು ಹೊರಟುಹೋಗಿರುವ ಸಮಯವನ್ನೇ ಕಾದಿದ್ದು, ಹಾಳಕಳ್ಳ ರಾರೋ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನಹಾಕಿ ದೇವರು, ದೇವರಪೆಟ್ಟಿಗೆ, ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಇವುಗಳನ್ನೇ ಕೊಂಡೊಯ್ದಿರುವರು. ಇನ್ನು ಯಜಮಾನರು ಬಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಏನು ಹೇಳಬೇಕೋ ! ದೇವರೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನಾದರೂ ಬಿಡುವೆನೆಂದಿದ್ದವರು ಮುಂದೇನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರೋ ? ನನಗೆ ಮತ್ತೆಷ್ಟು ವ್ಯಾಕುಲವಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಗೃಹಚಾರವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು !

ಮಧುಕರ:— ನಿನ್ನ ಗೃಹಚಾರವೋ ಮತ್ತಾರ ಗೃಹಚಾರವೋ ಅದಿರಲಿ, ನಿನ್ನೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಹೊರಗಿನವರು ಬಂದಿದ್ದರೋ ?

ಪ್ರಮದಾ:— ಏಕೆ ? ಏತರಿಂದ ಕೇಳುವೆ ?

ಮಧುಕರ:— ನಿನ್ನ ದಾಯಾದ, ಕುವಾರಶೇಖರನೇ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಕೇಳುವೆನು.

ಪ್ರಮದಾ:— ನಿನ್ನೆ ಒಬ್ಬ ವಟು ಭಾವನಗರನಿವಾಸಿಯೆಂದೂ, ಯಜಮಾನರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆಂದು ಬಂದಿರುವನೆಂದೂ ಹೇಳಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದು, ಯಜಮಾನರನ್ನು ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದು ಅವರೇನು ಹೇಳಿದರೋ ಕೇಳಿ, ಹೊರಟುಹೋದನು, ಅಷ್ಟೆ.

ಮಧುಕರ:— ಸರಿ, ಬಿಡು ! ಅವನೇ ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮೂಲ. ಅವನು ಮತ್ತಾರೂ ಅಲ್ಲ, ಕಳ್ಳರಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೆಗ್ಗಡೆಯೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಮನೆಯ ಒಳಸಂಚನ್ನೂ ಮತ್ತು ಕಟ್ಟಡದ ವಿಧಾನವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು

ಹೋಗಲು ಬಂದಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾವುದಕ್ಕೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ.

ಪ್ರಮದಾ:— ಅದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆಂದು; ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಸುವಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತು ಮಾತ್ರವೇ, ಅಲ್ಲದೇ ಬೀದಿಯ ಜಗುಲಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ನಾನು ಕರದ ಮೇಲೆ ಬಂದು, ಬೀದಿಯ ಮುಂದಿನ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನು ಬಂದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಏನೇನನ್ನು ತಿಳಿದುಹೋಗಬಹುದು? ಪಾಪ! ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಬಂದು, ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿಯದಿದ್ದ ಅವನು ಹಾಗೆ ದ್ರೋಹಿಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕುವುದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ?

ಮಧುಕರ:— ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಪ್ರಮದಾ, ಕುವಾರಶೇಖರನು ಅವನಲ್ಲಿ ಶಂಕಿಸಲು ಕಾರಣವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕುವಾರಶೇಖರನು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಅವನು ಒಬ್ಬನೇ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಆರನ್ನೋ ಜೊತೆಗೊಂಡೇ ಬಂದಿರುವನೆಂದೂ, ಈ ಮನೆಯಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆರಡು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲಿವನ್ನೂ ಹವಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನೆಂದೂ ತಿಳಿಯಬಂದಿರುವುದು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಜನರ ಗುಂಪು ಸೇರಿ ಗುಸುಗುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನು ಮುರಿಯಬೇಕೆಂಬ ಸನ್ನಾಹಗಳು ಈಗ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೆಂದೂ, ಅವು ಈಚೀಚೆಗೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಕಡೆಗೂ ಹಬ್ಬಿ ಬಂದು, ಈಗ ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಒಂದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಮೇಲೆ ಮುರಿದು ಬೀಳುತ್ತಿರುವುದೆಂದೂ ಭಾವಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು.

ಪ್ರಮದಾ:— ನನಗದಾವುದೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳುವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವುದು ಮಾತ್ರ ನಿಜ. ಇಷ್ಟಲ್ಲದೆ ನಾನು ಇನ್ನಾರಲ್ಲಿಯೂ ಶಂಕಿಸಲಾರೆನು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕುವಾರಶೇಖರನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದನೋ, ನೀನು ಹೇಗೆ, ಯಾವಾಗ, ಏತಕ್ಕಾಗಿ ತಿಳಿದುಬಂದೆಯೋ, ತಿಳಿಸಬಹುದಾಗಿದ್ದರೆ ಕೇಳಬಲ್ಲೆನು.

ಮಧುಕರ:— ಏಕೆಂದರೆ, ಕುವಾರಶೇಖರನು ಇಲ್ಲಿಯ ದಂಡಾಧಿಕಾರಿ, (Police Superintendent) ಎಂದರೆ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗುವಾಸ್ತ (Clerk) ನಾಗಿರುವನಷ್ಟೆ. ಅವನಿಗೆ ಈ

ಸಂಗತಿಗಳು ಎಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳುವಾದ ವಿಷಯವೂ, ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗಿದ್ದವರ ಚರ್ಮಗಳೂ ಮನೆಯಾಳುಗಳ ಮುಖದಿಂದ ತಿಳಿದುವಂತೆ ಅದರಮೇಲೆ, ನಿನ್ನ ಗಂಡನು ಊರಲ್ಲಿದ್ದಿರುವಾಗ ಹೀಗಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮನೆಗೆ ಅಪಾಯವೇನು ಸಂಭವಿಸುವುದೋ, ಹೇಗೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆಯಿಂದ ಕ್ಲೋಲೀಸ್ ಇರಾಖೆಯವರಿಗೆ ವರ್ತಮಾನಕೊಟ್ಟನು. ಕ್ಲೋಲೀಸ್ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಬ್ಬ 'ಪತ್ತೇದಾರ' ನಾಗಿ ಈ ಸಗರಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಬಂದು, ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಇಲ್ಲಿಯ 'ಪತ್ತೇತರದೊಡನೆ' ಸಸ್ಪರ್ಶ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿರುವನು ಅದರಮೇಲೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ವಿಷಯವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಒಹುಕಾಲದಮೇಲೆ ಇಂದು ಬಂದೆವೆಡು ಘಟನೆಯಾದರೂ ಸಂವಹನದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿ ಸ್ತರ್ವ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಮಾತನಾಡಿದಂತಾಗುವದೆಂದು ಬಂದೆನು. ಈಗ ಎಲ್ಲವೂ ಬಂದೂಂದಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿರುವುದು.

(ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೆಳಗೆ) “ ಹಾ, ಅಯ್ಯೋ, ಅರಸಾತ ! ಅವಸಾತ, ಅಯ್ಯೋ, ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವ ? ಕೇಳಿನೋಡುವವರೇ ಇಲ್ಲವೇ ? ಹೋಯಿತು-ಅಯ್ಯೋ ಹೋಯಿತು ” ಎಂಬ ಅರ್ತನಾದವು ಕೇಳಿಬಂದು ಕಾಳಿತಿಡ್ಡ ಇಬ್ಬರೆನ್ನೂ ಭಯಚಕಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು ಸ್ವಮದೆ ಧಿಗ್ಗನೆದ್ದು ಬಂದೇ ಓಟದಿಂದ ಓಡಿಬಂದು ಕೆಳಗಿಳಿದು, ನಡುಹಾರದಬಳಿಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದಳು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗನ ಬಿಸ್ಕಿಗೆ ತುಪಾಕಿ (Pistol) ಯ ಗೋಲಿ ತಗುಲಿ ರಕ್ತವು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು ಅವನು ಕಂಠಗತಪ್ರಾಣನಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಹಜಾರದ ಒಳಗಡೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಳು, ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳೆಲ್ಲವೂ ತೆರೆದು ಹೋಗಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ರಕ್ತದ ಕಲೆಗಳೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು. ಸ್ವಮದೆ ಚೀತ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಹುಡುಕುತ್ತಲೂ ಬಂದಳು, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವದ್ವು ಮೃನ ಉಡುವುಗಳು ರಕ್ತದಿಂದ ನೆನೆದು ಬಿದ್ದಿದ್ದವು ! ರಕ್ತದ ಗುಂಡಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದಿತು ! ಮಗುವಿನ ಪ್ರಾಣವನ್ನಾರೋ ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟರೆಂದೇ ತಿಳಿದಳು. ಅದರ ದೇಹವೇನಾಯಿತೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ನೋಡಿದಳು, ಮುಂದೆ

ಖಂಡಖಂಡವಾಗಿ ತುಂಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸೇವಕನ ದೇಹವನ್ನೂ ಕಂಡಳು ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಪ್ರಮದೆಯ ದೇಹವು ಕಂಪಿಸತೊಡಗಿತು, ಬಾಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡದಂತಾಯಿತು. ‘ಅಯ್ಯೋ, ಕಷ್ಟ, ಹಾ ಕಂದಾ, ಏನಾದೆ, ಅಯ್ಯೋ ಹೋದೆಯಾ ? ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮೂರ್ಛಿತೆಯಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಳು.

ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ ಇವಳ ಹಿಂದೆಹಿಂದೆಯೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಧುಕರನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿ ನಾನಾವಿಧಭಾವಗಳು ಏಕೀಭವಿಸಿರಲು ಪ್ರಮದೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬತೆಗೆಂದೂ ಮೂರ್ಛೆಗೊಂಡೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದವಳನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ, ಎತ್ತಿ ಕುಳಿಸಿ- “ ಪ್ರಮದಾ ! ಈ ರೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಹೀಗೆ ಆರ್ತಕಾಗಬಾರದು, ಏಳು ” ಎಂದು ಸಂತುಸಿಸಿದನು.

ವ್ರಮದಾ:- (ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಮೇಲೆ ಬಿಚ್ಚಿನವುಂಟಾಗಿ ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಿ, ಕೈಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಿಂತು ಉಸ್ಮತ್ತೆಯಂತೆ) ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ, ಏನಾದೆಯೋ ? ಅಯ್ಯೋ ಅಪಸೌತವಾಯಿತು, ನನ್ನ ಕಂದನು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದನು ! ನಾನು ಪಾಪಿ. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು, ಮಧುಕರ, ಇವನೇ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನು ಆವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಳು ಆಯಿತು, ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆತನದ ಅರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ-ಪಾಪಿ ದೇವರೇ ! ಕರುಣಕಾಗಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮಾಡಿದೆಯಾ ? ಇದೇ ನಿನ್ನ ಲೀಲೆ ಯಲ್ಲತ್ತೇ ? ಅನ್ಯಾ ! ಅಯ್ಯೋ-ಮಗುವೇ ! ” (ಎಂದು ಅಳುತ್ತಳುತ್ತ- ಹಿತ್ತಿಲಕದೆಗೆ ಓದಿಹೋದಳು ಮಧುಕರನೂ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿಬಂದು- ತಪಗಟ್ಟು) ‘ ಇದೇನು ಪ್ರಮದೇ, ಇದೇನು-ಗಾವಸ ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ- ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆ ? ’ ಎಂದನು.

ವ್ರಮದೇ:- ಮಧುಕರ ! ಬಿಡು, ನನ್ನನ್ನು ತಡೆಯದೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು. ನಾನು ಕೆಟ್ಟಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೆನು. ನನ್ನ ದೆಸೆಯಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಸುವಿಲ್ಲ ನಾನಿದ್ದು ಸಲವಿಲ್ಲ, ಹೋಗುವನು. ಜನಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆಕಾಣದೆ ಹೊರಟೇ ಹೋಗುವೆನು. ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು, ನನ್ನ ಹೃತ್ತಾ ಪಕ್ಕೆ ಈಗಲೇ ನಾನು ಶಾಂತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನೀನು ಹೊರಟು ಹೋಗು, ಮಧುಕರ, ಆದರೆ, ನನ್ನದೊಂದು ಮಾತು. ನನ್ನ ತಾಯಿ

ತಂದೆಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ವಂದನೆಯನ್ನು ಹೇಳು, ನನಗೆ ಮುಂದೆಯಾದರೂ ಸದ್ಗತಿಯಾಗುವಂತೆ ಆಶೀರ್ವದಿಸಲು ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಹೇಳು. ನೀನಿನ್ನು ನಡೆ. ನನ್ನ ತಂದೆಯ-ನಿನ್ನ ಸೋದರಮಾವನ ಸಂಪತ್ತಿಗೆಲ್ಲ ನೀನೇ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿರುವೆ. ಇನ್ನು ಹೊರಡು, ಸುಖಿಯಾಗಿರು, ಮಧುಕರ! ಬಂದು ವೇಳೆ ನನ್ನ ಅಕ್ಕನೂ ಸ್ವಾಮಿಯೂ ಬಂದು ನೀನು ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ, ನನ್ನ ಅಂತ್ಯ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಬಿಡು. ನನ್ನ ಪಾಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗುವೆನು, ಬಿಡು, ಏಡು; ಇನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು!” ಎಂದು ಹುಚ್ಚೆಳಂತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮಧುಕರ:- ಪ್ರಮದಾ ! ದುಡುಕಬೇಡ, ಶಾಂತಳಾಗು, ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ ! ಬೇವದಿಂದಿದ್ದರೆ ಎಂದಾದರೂ ಸುಖವನ್ನು ಹೊಂದಿಯೇಹೊಂದುವೆ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಹೀಗೆ ಸರ್ವನಾಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ ನನ್ನು ಕೊಂದೇ ಹಾಕಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ಹೇಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವೆ? ಈಗ ನೀನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನೋಡು, ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಹೆಸರೇ ನಿಲ್ಲದೆಹೋಗುವುದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಲೋಕಾಪವಾದವೂ, ಸ್ತ್ರೀಹತ್ಯಾಪಾತಕವೂ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗುವುದು. ಇದನ್ನಾದರೂ ನೀನು ಆಲೋಚಿಸಬೇಡವೇ ? (ಮಧುಕರನು ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ಸಂತಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ನೆರೆಹೊರೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರೂ ಗಂಡಸರೂ ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲೊಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಗುಂಪಾಗಿ ಸೇರಿದರು. ಮಧುಕರನು ಬಂದವರನ್ನು ನೋಡಿ, ಎಚ್ಚೆತ್ತವನಂತೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿ-“ಅಮ್ಮ, ನೋಡಿದಿರಾ? ಗೃಹಸ್ವಾಮಿಯಿಲ್ಲದವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಪಾಪ ? ಈಕೆಗೆ ಎಂತಹ ಅಪಾಯಸ್ಥಿತಿ ಯುಂಟಾಗಿರುವುದು ! ನೋಡಿದಿರೇ ? ಇಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಭಯಂಕರ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣರು ಯಾರೆಂಬುದರ ಸೂಚನೆಯನ್ನೂ ತಿಳಿಯದಿರುವಾಗ ಈಕೆ ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ಓಡಿಬಂದಿರುವಳು, ನಾನೂ ಇದುವರೆಗೂ ಇವಳನ್ನು ತಡೆದಿದ್ದೆನು. ಈಗ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಬಂದಿರುವಿರಿ. ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಈಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ, ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ, ಪೋಲೀಸಿಗೆ ವರ್ತಮಾನಕೊಟ್ಟು, ಸಹಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಬರು

ತೋನೆ. ಅಮ್ಮ ! ಅಮ್ಮ ! ಭದ್ರ ! ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ," ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

(ಪ್ರಮದೆ ದೇಹಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು. ನೆರೆ ಹೊರೆಯ ಹೆಂಗಸರು ಬಂದು ಪ್ರಮದೆಯ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಕುಳಿತರು. ಗಂಡಸರು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಹಿತ್ತಿಲಲ್ಲಿಯೂ ಗುಂಪು ಕೂಡಿ ಕುಳಿತರು. ಹುಡುಗರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಮನೆಮನೆಗೂ ಹೋಗಿ, ಮಹಾಮಹೋ ವಾಘ್ನಾಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅನಾಹೂತವನ್ನು ಹೇಳಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬಂದು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.)

ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನೊಳಗಾಗಿ ಮಧುಕರನು ಪೊಲೀಸಿನವರೊಡನೆ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದನು.

(ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನಿಗೆ ಕ್ರೋಧ, ವಿಸ್ಮಯ, ಕನಿಕರ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮುಖವು ವಿವರ್ಣವಾಗಲು, ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ಕುರಿತು—) “ಅಮ್ಮಾ ! ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಸಂಗತಿಯೇನು ? ಈ ದುಷ್ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದವರಾರು ? ನಿಮಗೆ ಸಂದೇಹವಾರಲ್ಲಿ ? ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಿರಿ.” ಎಂದನು.

ಪ್ರಮದಾ:— (ತೊದಲು ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ) “ಅಪ್ಪ ! ನನಗೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ನಾನಾರಲ್ಲಿಯೂ ಸಂದೇಹಪಡಲಾರೆನು. ನನ್ನ ವಾಸದಿಂದಲೇ ಹೀಗಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ, ನನಗಿನ್ನಾವುದೂ ಹೇಳಲು ತಿಳಿವುದಿಲ್ಲ. ನೀವೇ ನಿಮಗೆ ತೋರಿದಂತೆ ಮಾಡಿರಿ. ನನ್ನ ಮಗು, ಅಯ್ಯೋ, ನಿರ್ಭಾಗ್ಯ ಯಾದ ನನಗೆ ಮಗುವೆಂದರೇನು ? ಈ ಮನೆ ಯಜಮಾನರಮಗು ಏನಾ ಯಿತೋ ತಿಳಿಯದು. ಬದುಕಿದ್ದರೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟರೆ ಕೋಟಿ ಪುಣ್ಯ ವುಂಟು ! ಅಪ್ಪ, ಇಷ್ಟುವಾಕ್ಯ ಮಾಡಿ, ಮಗು ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದರೆ, ಅದರ ಕಳೇಬರವನ್ನಾದರೂ ತರಿಸಿಕೊಡಿರಿ; ಆಗುವುದೇ.” ಎಂದು ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು.

ದು. ಪ್ರ:— “ಇರಲಿ, ತಾಯಿ ! ಈಗಲೇ ಏನೂ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ; ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನಿಸಿರಿ. ನಾಳೆಯೊಳಗಾಗಿ ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯಮಾನವನ್ನು ತಿಳಿದು ಹೇಳುವೆವು. ಅದುವರೆಗೆ ದುಡುಕಿ ಯಾವ ಅಪಾಯವನ್ನೂ ತಂದುಕೊಳ್ಳ

ಬೇಡಿರಿ, ” (ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಬಂದಿದ್ದವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿ, ಪ್ರಮದೆಯ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ನೆರೆಹೊರೆಯಲ್ಲಿಯ ಹೆಂಗಸರಿಬ್ಬರನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ, ಮನೆಗೆ ಕಾವಲಿಡಿಸಿ ಗಾಯಹೊಂದಿ ಕೆಳಗೆ ಬುಂಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಆಳುಗಳ ಶವಗಳನ್ನು ಸೇವಕರಿಂದ ಹೊರಿಸಿ ರಾಣಿಗೆ ಕಳುಹಿ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಹೊರಟುಹೋದನು ಬಂದಿರಡು ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಈ ಅಸಫಾತದ ವೃತ್ತಾಂತವು ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ ಜೀವಿಜೀವಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತು.)

ಶ್ರೀ :

ಸಪ್ತಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ಸೂತ — ಪರಿತ್ರಾಯತಃ ಪರಿತ್ರಾಯತಃ ಕುಮಾರ ”

(ವೇಣೀ ಸಂಹಾರ)

(ಭಯಸೂಚನೆ)

ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ತನ್ನ ಬರೆಯುವ ಕಿರುಮನೆಯೊಳಗೆ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಗುಣಸ್ವರೂಪಿಣಿಯಾದ ಈತನ ಕಾಂತಿತ್ವರೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಡುತ್ತಿರುವ ಪತಿಗೆ, ಉಪಾಹಾರವನ್ನೂ ಪೇಯವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ತಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಪ್ರಸಾದನು ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ಪತ್ನಿಯ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆಹಾರದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮೇಬಿನ ಮೇಲಿರಿಸಿ, ಮುಂದಿದ್ದ ಮತ್ತೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಅವಳು ‘ ಇನ್ನೂ ಅಷ್ಟರ ಸಮಾನಸ್ಕಂಧತೆಗೆ ತಾನು ಅರ್ಹಳಾಗಿರುವೆನೆಂದು ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದರಿಂದ ಪತಿಯ ಮುಂದೆ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯ್ಯೂರಿ ನಿಂತಿದ್ದಳಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ದು. ಪ್ರ. — (ನಸುನಗುತ್ತ) ಹೇಮಲತೆ! ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಬರಟುತನವು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲವಲ್ಲವೇ? ಎಂದನು.

ಹೇಮಲತೆ — (ಕಿರುನಗೆಯಿಂದ) ‘ಹುಟ್ಟುಸುಳಿ ಹೇಗೆ ಬಿಡುವುದು? ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ, ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಿದು, ಹಳ್ಳಿಯವರ ನಡವಳಿಯನ್ನೇ ಕಲಿತಿರುವವಳಿಗೆ ನಾಗರಿಕತೆ ಬರುವುದು ಕಷ್ಟವಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದಳು.

ದು. ಪ್ರ.: — ‘ನೀನು ಮಾತನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಾಗರಿಕಳಿಗೂ ಕಡಿಮೆಯಾದವಳಲ್ಲ. ಅದು ಸರಿಯೆ, ಆದರೆ ನೋಡು, ನೀನೂ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಸತ್ನಿಯಾಗಿರುವೆ. ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿದ ಪ್ರೌಢಾಂಗನೆಯೂ ಅಹುದು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಸತಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಸಹಚಾರಿಣಿಯಾದ ಸತಿಯಾಗಿರಲು ಮಾತ್ರ ಹಿಂದೆ ಗೆಯುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ, ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆ?’

ಹೇಮ: — (ಮಂದಹಾಸದಿಂದ) ‘ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾರು? ನಾನೇನೋ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯೂ ದೇಶಸೇವಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ, ನಾನು ಅವರ ಚರಣದಾಸಿಯೆಂದೂ ತಿಳಿದಿರುವೆನಲ್ಲದೆ, ಅಧಿಕಾರಿಯಾರೆಂದಾಗಲೀ ಅಧಿಕಾರದ ಅವಸ್ಥಂಭವನ್ನು ಹೇಗೆ ತೋರುವುದೆಂದಾಗಲೀ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಸ್ವಾಮಿ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ನಾನು ಪ್ರೌಢವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕಾದರೆ, ಇನ್ನೂ ಬಹುಕಾಲ ಹಿಡಿಯಬೇಕು! ಹೀಗಿರುವ ನಾನು, ಸಹಚಾರಿಣಿಯಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ‘ಸಹಚಾರಿಣಿ’ ಎಂದರೆ ಅರ್ಥವೇನು? — ‘ಸತಿಯ ಹಿಂದೆ, ಮುಂದೆ, ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವುದೂ, ಸತಿಯು ಮಾಡುವ, ನೋಡುವ, ಅಡುವ-ಕಾರ್ಯಕರಣ ಕಲಾಸಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ತಾನು ಸಹಭಾಗಿನಿಯೆಂಬುದೂ— ಇದೇ ಏನು?’

ದು. ಪ್ರ.: — ಫಲಾಹಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಗು ನಗುತ್ತ— ‘ಜಯಿಸಿದೆ, ಚನ್ನಾಗಿ ಜಯಿಸಿದೆ,— ಆದರೂ ಹೆಮ್ಮೆಗೊಳ್ಳಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕ-ನಮ್ಮ ಅತ್ತಿಗೆಯ ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಪಾಂಡಿತ್ಯವು ಜಯಪತಾಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತಲಾರದು. ಆಕೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಶಿಕ್ಷಣ—

ಹೇಮ: — ಒಹೋ-ಆಗಲಿ, ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸ

ಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೇನು ಅಡ್ಡಿ? ಅಕ್ಕನಲ್ಲಿ ಕಲ್ತುಬರಲು ತಂಗಿಗೆ ಬೇಸರವೇ? ಆದರೆ ಯಾವಾಗ ಕಳೆಹಬೇಕೆಂದಿರುವುದು?

ದು. ಪ್ರ — ಈಗಲೇ ಹೋಗುವೆನೆಂದರೆ, ಈ ಕ್ಷಣವೇ ಕಳುಹುವೆನು. ನೋಡು, ಎರಡೊಂದು ಕೆಲಸ; ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಕುತ್ತು ದಲ್ಲಿರುವ ಅಣ್ಣನ ಔಷಧೋಪಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು, ಅಶಕ್ತಿಯಾಗಿರುವ ಅತ್ತಿಗೆಯ ಸಹಾಯಕ್ಕೂ, ಮತ್ತೆ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ವೈದ್ಯಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲಿಸುವುದು. ಏನು ಹೇಳುವೆ?

ಹೇಮ — ನಾನು ಹೋಗಲಿಲ್ಲೆನೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವರ ದೇಹಸ್ಥಿತಿಯ ವಿಚಾರವೇನಾದರೂ ತಿಳಿದು ಬಂದಿರುವುದೇ? ಈ ಕಡೆಗೆ ಅವರೇನಾದರೂ ಬರುವ ಸಂಭವವುಂಟೇ?

ದು. ಪ್ರ — ಅವರ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿರುವುದು. ದಿನವೂ ನಮ್ಮ ಕಮಲಾಕಾಂತನು ರಾತ್ರಿಯವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವನು. ಅವನು ಈಕಡೆ ಬರುವಸಂಭವಕ್ಕೇನು? ಎಷ್ಟೋ ವಿಚಾರಗಳಿರುವವು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ಕುತ್ತುವೊಂದುಬಂದು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಬರುವುದಕ್ಕಾಗದಂತೆ ಮಾಡಿರುವುದು. ಹಾಗೆ ಅವನು ಬರುವಂತಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಮಧುಸೂದನಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೀಗೆ ಆಪತ್ತಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಡುವುದೇನು?

ಹೇಮ — 'ಮರೆತಿದ್ದೆನು. ಅದೇನಾಯಿತು ಪ್ರಮದೆಯ ಮಗನ ವೃತ್ತಾಂತ? ಕಡೆಗೂ ಮಗು ಹತವಾದುದೇ ದಿಟವಾಯಿತೇ? ಹೆಣವೇನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿತೇ?'

ದು. ಪ್ರ — ಇಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ಏನೂ ತಿಳಿಯಬಂದೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನೂ ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದುದಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಗನ ವಿಚಾರವೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯ ದಾಸದಾಸಿಯ ರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಡಿಸಿರುವೆನು. ಮನೆಗೆ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಪರಿಚಾರಕನು, ಒಬ್ಬಳು ದಾದಿ-ಇಬ್ಬರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅದೂ ಪ್ರಮದೆಯ ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಜಿಟ್ಟು, ಪ್ರಮದೆಯ ಮೇಲವಿಚಾರಣೆಗೆ ನೆರೆಮನೆಯವರನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ, ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳು

ವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಕಾವಲಿರಿಸಿ ಬಂದೆನು.

ಹೇನು:— “ ಈ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣರಾರಿರಬಹುದು ? ”

ದು. ಪ್ರ:— ಅದನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಸರಿಯೆಂದು ಈಗಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರೆನು.

ಹೇನು — ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಚಾರವೇನಾದರೂ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆಯೋ ?

ದು. ಪ್ರ — ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಸಮಾಚಾರವೇನೂ ತಿಳಿದು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಆಲೋಚನೆ ಬಹುವಾಗಿರುವುದು. ಭಗವತಿಯೇ ಕಾಪಿಡಬೇಕು. ನಾನೂ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಮೀರಿ ಸಾಹಸಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಈಗಲೂ ಅದೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಕ್ಯಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟು ತ್ವರೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವೆನು.

ಹೇನು — ನಾನೂ ಅಕ್ಕನಂತೆಯೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು,—ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅಕ್ಕನು ವೀರರಮಣಿ, ವೀರಮಹಿಷಿ, ವೀರಮಾತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ತುತಿಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರೆಯಾಗಿಯೂ ತಂಗಿ ಕೇವಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ದೇವರು ಬಹು ಪಕ್ಷಪಾತ ದೃಷ್ಟಿಯವನೆಂದು ತೋರುವುದು. ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಅಕ್ಕನಂತೆಯೇ ಆಗಿದ್ದರೆ, ತಮಗೆಷ್ಟು ಸಹಾಯಕೆಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆನು ! ಈಗ ನನ್ನಿಂದ ತಮಗೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ

ದು. ಪ್ರ — ಸಾಕು, ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಇಷ್ಟು ಹೊರಟುದೇ ಎಷ್ಟೋ ಸಹಕಾರಿಯಾದಂತಾಯಿತು ನೀನು ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನನಗೆ ಮತ್ತೇನನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ?

(ಇವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ನಡುವೆ ಆತುರದಿಂದ ಓಡಿಬಂದ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯ ದಾದಿಯೊಬ್ಬಳು, ಸಂಭ್ರಾಂತೆಯಾಗಿ ಕಿರು ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕು, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡ ಬಿದ್ದು,—

“ ಕಾವಾಡಿರಿ—ಧಣಿಗಳೇ ! ಕಾವಾಡಿರಿ. ನಮ್ಮೊಡತಿ—ಅದೃಶ್ಯ ! ” ಎಂದು ಆರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಳುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು.

ದು ಪ್ರ — (ಗಾಬರಿಯಿಂದ) ‘ ಏನು ಏನು ? ಒಡತಿ ಅದೃಶ್ಯ ! ಆದಾರು ? ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮರವರ ಪತ್ನಿಯೇ ? ’

ದಾಸಿ — ಅಹುದು, ಅವರೇ, ನಮ್ಮೊಡತಿ ಪ್ರಮದಾದೇವಿ ಅದೃಶ್ಯ!

ದು. ಪ್ರ — ಏನು ಸಂಗತಿ? ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳು? ಯಾವಾಗ? ಯಾರಜೊತೆಯಲ್ಲಿ?

ದಾದಿ — ನಾನು ಅಷ್ಟೊಂದನ್ನು ಹೇಳಲಾರೆನು. ನಿನ್ನೆಯ ರಾತ್ರಿ ಏವಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆಯವರೆಗೂ ಮಗನಿಗಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದವರು, ಸಾಗೆಯೇ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿದ ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿ ಫಲಿಯೇ ನನಗೂ ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲೆಯೇ ಮಲಗಿದ್ದ ನೆರೆಮನೆಯವರಿಗೂ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು. ಮತ್ತೆ ನಾವು ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡುವಾಗ ಅವರೆಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದರೋ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಲಗಿದ್ದ ಕಿರುಮನೆಯ ಕದವು ಮಾತ್ರ ತೆರೆದು ಹಾಕಿದ್ದಿತು. ಅನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವ ವಿಷಯವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.'

ದು. ಪ್ರ — ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ದಾದಿ — ನನ್ನ ಹೆಸರು ಕಾಳಿ.

ದು. ಪ್ರ. — ಇರು, ವಿಚಾರಿಸುವೆನು. ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು.

ಕಾಳಿ — ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು ಕರೆಸಿದಾಗ ಬರುವೆನು.

ದು. ಪ್ರ — ಕೂಡದು, ಮನೆಗೆ ಈಗ ಯಾರೂ ಹೋಗಕೂಡದು, ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಾದಿರಬೇಕು. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಬಂಧನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವೆ.' ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ 'ಯಾರಲ್ಲಿ-ಹನುಮಾಯಕ !'

ಹನುಮನು:— (ವಿನೀತನಾಗಿ) 'ಬುದ್ಧಿ, ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ.' ಎಂದನು.

ದು. ಪ್ರ:— ಇದೋ ಇಲ್ಲಿರುವಳು ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯ ದಾದಿ, ಇವಳ ಹೆಸರು ಕಾಳಿ. ಇವಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೂ ಬಿಡದೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಬೇಕು, ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರು.

ಹನುಮ — 'ಅಪ್ಪಣೆ' (ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಕಾಳಿಯೊಡನೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.)

ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ

ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ತ್ವರೆಯಿಂದ ಹೊರಹೊರಟು ಮುಂದಿನ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ, ಅಂಚೆಯಿಂದ ಕಾಗದಗಳ ಕಟ್ಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ ಸೇವಕನು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಟ್ಟನ್ನು ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನ ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸಿ, ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ಕಟ್ಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತೆಗೆ ತೆಗೆದು ನೋಡುತ್ತ ಹಾದಿಯೇ ಎರಡು ಕಾಗದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕುತೂಹಲಿಯಾಗಿ ತ್ವರೆಯಿಂದ ನೋಡಿದನು. (ಮೊದಲನೆಯ ಕಾಗದವು ವಿಕ್ರಮ ಸೇನರಾಕೂರನ ಕೈಬರೆಹವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅದನ್ನೇ ಮೊದಲು ಓದಿದನು.)

“ ಪ್ರಸಾದ,

ಪರಮಾತ್ಮನು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿರುವನು. ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಸಾಹಸವಾಡು. ಅಧೀರನಾಗಬೇಡ. ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಡು. ಅಂಜುಕುಳಿಗಳ ಅಟ್ಟಹಾಸಕ್ಕೆ ಹೆದರಬೇಡ. ವಿಚಾರವಿಮರ್ಶೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರಲಿ. ನನ್ನ ದೇಹಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಪೂರ್ವದಷ್ಟು ದೃಢವಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಸಂಚಾರ ಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಆತ್ಮಿಕೆಯ ಪ್ರಕೃತಿ ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಬಗೆಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತ ವಿಚಿತ್ರರೀತಿಯಲ್ಲಿರುವುದು. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವರವರ ಊರುಗಳಿಗೆ ಕಳಿಹಿರುವೆನು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತುಗಳೆವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಕಮಲಾಕಾಂತನು ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಆ ಭಾವನಗರದ ನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ಕರೆತಂದು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುವುದು.

ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಾದವಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನಿದ್ದೂ ಫಲವಿಲ್ಲವೆಂದು ಮರುಗುವದೊಂದೇ ನನ್ನ ಕೆಲಸವಾಗಿರುವುದು.

ಪ್ರಸಾದ! ನನಗೆ ನಿನ್ನಿಂದ ಈಗ ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಹಾಯವೇನೆಂದರೆ, ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಕೈ ಮಗು-ಇಬ್ಬರೊಡನೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಾದರೂ ಇದ್ದು ನಮ್ಮ ಬೇಸರನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದೂ ಕಮಲಾಕಾಂತನಿಗೆ ಬಿಡುವಾಗಿದ್ದರೆ ಆತನನ್ನೂ ಕರೆತರ

ಬೇಕೆಂಬುದೂ ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯಾಗಿರುವುದು. ಅನಾನುಕೂಲವಾದರೆ ಬೇಡ. ದೇವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಅನವರತವೂ ಬಿಂಬಿಡದೆ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರಲೆಂದು ಹಾರೈಸುವೆನು. ಇತಿ, ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣ, ವಿಕ್ರಮ.”

ಪತ್ರಿಕಾಪರನದಿಂದ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನಿಗೆ ಅನಂದ, ಉತ್ಸಾಹ, ಕೌತುಕಗಳೂ, ಹೃದಯಂಗಮವಾದುವು, ಅದರೊಡನೆಯೇ ಹೊಸ ಹುರುಪು (ನೂತನಶಕ್ತಿ) ಉಂಟಾಯಿತು. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಬಳಿಕ ಮತ್ತೊಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಓದಿದನು

“ಎಚ್ಚರಿಕೆ, ಪ್ರಸಾದರಾಕೂರ! ಎಚ್ಚರಿಕೆ! ನಿನ್ನಿಂದ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವೆಂದೂ ಭಂಗಹೊಂದಲಾರದು. ವೃಧಾಶ್ರಮಪಟ್ಟು, ಆಪತ್ತಿಗೊಳಗಾಗುವುದು ನಿನಗೆ ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಗುಪ್ತಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ನಿನ್ನೀ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು. ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ನಾಲ್ಕು ಹುಡಿಗಾಸುಗಳನ್ನು ಗಂಟು ಹಾಕಿ, ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರಯಾತ್ರೆಯನ್ನು ಸುಖದಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ಕೋಪಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುವ ಹುಚ್ಚು ನಿನಗೇಕೆ ಹಿಡಿಯಿತು? ಈಗಲೂ ಎಚ್ಚರಿಸಿರುತ್ತೇವೆ, ಕೇಳು. ಆ ‘ಪತ್ತೇದಾರ’ ವಿಕ್ರಮರಾಕೂರನು ಈಗ ಬಾಡ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಬದುಕಿದನು. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದೆನೆಂದೇನಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದರೆ, ಇದುವರೆಗೆ ಅವನು ಉಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವರಾರೋ ಭಾವನಗರನಿವಾಸಿಗಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವರಿಂದ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಇರಲಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ತುತೀಕಾರವೇ ಬೇರೆಯಿರುವುದು. ಮತ್ತೊಂದುಸಾರಿ ಹೇಳಿದೆ, ಎಚ್ಚರಿಕೆ. ವಿಕ್ರಮನಾಗಲಿ, ನೀನೇ ಆಗಲಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ- ದಯಾನಾಥರಾಕೂರನೇ ಆಗಿರಲಿ, ಯಾರೇ ಆಗಲಿ-ನಮ್ಮ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂಬವರು ಉಳಿಯುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವೇನೋ ಇಂದಿನವರೆಗೆ . . . ಇರುವುದು.

ಇತಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ.”

ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ನಸುನಗುತ್ತ ಬಂದು ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕುರಿತು-
‘ಹೇಮ! ನಿನ್ನ ರತ್ನದೊಡನೆ ನೀನು ಪಯಣಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು. ಈ

ದಿನವೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆತರುವಂತೆ ಅಣ್ಣನ ಕಾಗದವು ಬಂದಿರುವುದು.' ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಕಾರ್ಯಗೌರವದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಶಿ:

ಅಷ್ಟಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

‘ ಪೀಠಾ ನಿರವಶೇಷಂ ಕುಸುಮರಸಮಾತ್ಮನ ಕುಶಲತಯಾ |

ಯದುದ್ಗಿರತಿ ಭ್ರಮರೋನ್ಮೇಷಾಂ ಕರೋತಿ ತತ್ಕಾರ್ಥಂ ||

(ಮುದ್ರಾರಾಕ್ಷಸ)

(ಸವಾಲೋಚನೆ.)

ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತುಘಂಟೆ ಸಮಯ, ವಿಕ್ರಮಸೇನರಾಕೂರನ ಮನೆಯ ಮುಂಭಾಗಲಿನಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ದೀಪವೊಂದು ಮಿಣುಮಿಣನೆ ಮಿಣುಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಮೂರುನಾಲ್ಕುಮಂದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ದೀಪದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಒಬ್ಬರೊಡನೊಬ್ಬರು ಉತ್ತರಸ್ವತ್ಯುತ್ತರಗಳನ್ನು ಬಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಯ ಮುಂಗಡೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ತೂಕಡಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅಂಗಳದ ಹಿಂದಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ, ಅಡಿಗೆಗಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಹೆಂಗಸು ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಮನೆಯ ಉಪರಿಗೆಯ ಮೇಲಿನ ನಡುಹಜಾರದಲ್ಲಿ ಭವಾನಿ, ಹೇಮಲತಾದೇವಿ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಕುಳಿತು, ಒಂದು ವರ್ಷದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವನ್ನು ಮುಂದೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರು ಕುಳಿತಿದ್ದಲ್ಲಿಯೇ ಹತ್ತಿರದ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಮಲಗಿದ್ದನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ಮತ್ತು ವೈದ್ಯ-ಅಭಿನವ ಧನ್ವಂತರೀ ಮಹಾಶಯನೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಆಸನಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

ವೈದ್ಯ ಧನ್ವಂತರೀಮಹಾಶಯನು ವಿಕ್ರಮಸೇನನನ್ನು ಕುರಿತು-
“ಕುಮಾರರಾಕೂರ ! ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನು ಭಾರ್ಯಾಪುತ್ರಿಯರೊಡನೆ ಬಂದು, ನಿನ್ನ ಉಪಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ನಿಂತಿರುವನು. ಬೇಸ

ರನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ, ಮನೋಲ್ಲಾಸವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ಭಾವನಗರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬೇರೆ ನಿನ್ನ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇರುವರು. ಇನ್ನೇಕೆ ನಿನಗೆ ಬೇಸರು ?

ವಿಕ್ರಮ:—ಭಾವನಗರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನನಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಉಪಕಾರಕರಾಗಿರುವುದು ಯಥಾರ್ಥವು. ಎಲ್ಲವೂ ಹಿರಿಯರಾದ ತಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹ ವಿಶೇಷ. ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳಿದನು

ಧನ್ವಂತರೀ:—(ಕಿರುನಗೆಯಿಂದ-) ‘ನಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹವೇನು ?’

ವಿಕ್ರಮ — ಇನ್ನೇನು ? ತಾವು ತಮ್ಮ ಎಷ್ಟೋ ಕೆಲಸಗಳ ನಡುವೆ ಇದೂ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಪ್ರಕೃತಿ ಸ್ವಭಾವಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕಾಲ, ಸ್ಥಿತಿ, ಗತಿ— ಇವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಸರಿಯಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ, ಅಡಗಡಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರೇಮಾತ್ಮಕ ಹಿಂಸುತ್ವ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇ, ನಾವು ಇಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಇರುವುದು ? ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ತಾವೂ ಕೂಡ ಈ ಕಾಲದ ಡಾಕ್ಟರ್ ದೊರೆಗಳಂತೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ, ಇಷ್ಟು ರೂಮಾಯಿಗಳ ಪಾದಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ಬಿಡಬೇಕೆಂಬ ಕ್ರಮವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಗತಿ ?— ಗಂಗಮ್ಮನೋ ?—ಜ್ವಾಲಾಮುಪಿಯೋ !— ಗುಹಾಂತರವೋ ?—

ಧನ್ವಂತರೀ:— (ವಿನೋದದಿಂದ ನಗುತ್ತ) ಹೇಳಯ್ಯಾ ಹೇಳು. ಅಲಸ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ನಿನಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದೆ ! ಇದೇ ನೆವದಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ದೂರಿಗಳೆದಾಡುವೆ. ಆಗಲಿ, ಮಾಡು ಮಾಡು, ನಿನ್ನ ಸಂತೋಷವೇ ನಮ್ಮ ಸಂತೋಷ.

ವಿಕ್ರಮ — ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಧನ್ವಂತರೀ ಮಹಾಶಯರೇ ! ಕ್ಷಮೆಯಿರಬೇಕು. ನಾನು ತಮ್ಮನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತಲ್ಲ. ಈ ಕಾಲದ ಪರೋಪಕಾರ ವ್ರತನಿಷ್ಠರಾದ ಕೆಲವರನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ಮಾತು—ಅಷ್ಟೇ; ನೋಡಿರಿ, ಅವರಂತೆಯೇ ನೀವೂ ಧನಿಕರಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತು ನಡಿಯಿರಿ; ಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಡುವೆನು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿರಿ.

ಧನ್ವಂತರೀ:— ಆಗಲಿ ಹೇಳಯ್ಯಾ; ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷ ಪಡುವೆನು.

ವಿಕ್ರಮ:— ಹಾಗಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳಿದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದು. ಈಗ ನಾನು ಹೇಳುವ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಮನವಿಟ್ಟು, ಕೇಳಿ, ಅದರಂತೆ ನಡೆದರೆ, ನಿಮಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಲಾಭವುಂಟು. ಏನೆನ್ನುವಿರೋ? ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ, ಬರುವರು ಬಡವರಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಮೊದಲು ಅತ್ತತೊಲಗಿಸಿ ಬನ್ನಿರೆಂದು ತೊತ್ತಿಗರಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಡಿರಿ, ಮತ್ತೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಾಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗೆ ನೆಟ್ಟಿಗಿರುವವರು ಬಂದು, ಪ್ರಾಣಾಪತ್ತೆಂದು ಕರೆಯಬಂದರೆ, ಮೊದಲು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ನೂರಕ್ಕೆ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಆಬಳಿಕ ಅಷ್ಟೇ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬರುವೆನೆಂದೂ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡಿರಿ. ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗದೆ ಕೊಲೆಗೈದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವರು ಕೊಡಲೇ ಬೀಕಾಗುವರು. ಹಾಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ನಿಮ್ಮ ಕೈ ತುಂಬಿಹೋಗುವುದು. ಮತ್ತೇನು ?

ಧನ್ವಂತರೀ:— ‘ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಲಹೆ. ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟು ನೋಡುವೆನು, ಅದಿರಲಿ, ಬಡವರ ಮಾತು ಮೂಲೆಗಾಯಿತು. ಹಿಟ್ಟುಬಟ್ಟೆಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುವವರ ಮಾತು ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು. ಮತ್ತೇನಾದರೂ ಉಳಿದಿದ್ದರೆ ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲವೇ ವಿಕ್ರಮ ?

ವಿಕ್ರಮ — ಒಹೋ ! ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಿರುವ ತಮ್ಮಂತಹರಿಗಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರಿಗೆ ಹೇಳುವುದು ? ಇರಲಿ. ಧನ್ವಂತರಿಗಳೇ ! ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವಿರಷ್ಟೆ. ಇನ್ನುಳಿದಿರುವುದೆಂದರೆ ಹಣಗಾರರ ವಿಚಾರ. ಹಣಗಾರರ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದೇ ಇರುವುದು, ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳಿಗೂ ಕೈತುಂಬುವಷ್ಟು ಹಣ ಬರುವಂತೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಸಾಯಂಕಾಲವೋ ಪ್ರಾತಃಕಾಲವೋ ನೀವು ವಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವುದುಂಟಷ್ಟೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಅವರ ಮನೆಗೂ ನುಗ್ಗಿ, ಧಟ್ಟನೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದವರನ್ನು ನೋಡಿ, ನುಡಿಯಿಸಿ, ಅವರೇನಾದರೂ ಪಾಸಪೂಜಿಯಿಂದ ಸತ್ಕರಿಸಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಂತೃಪ್ತರಾಗಿ ಹೊರಟುಬಂದರೆ, ಎರಡೊಂದು ಕೆಲಸವೂ ನೆರವೇರಿದಂತಾಗುವುದಲ್ಲವೇ ? ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ

ನಷ್ಟವೇನು?

ಧನ್ವಂತರಿ:— (ತಲೆದೂಗುತ್ತ) “ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಯ ! ಆಗಲಿ, ಮುಂದೆ ಹೇಳು.”

ವಿಕ್ರಮ:— ಇನ್ನುಳಿದಿರುವುದು, ಈ ಕಾಲದ ಸಭ್ಯಸಮಾಜದವರ ಎಂದರೆ— ನವನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜಸುಧಾರಕರ ವಿಚಾರವು! ಹೇಗೆನ್ನುವಿರೋ? ಆ ಮಹಾಶಯರ ಸಭ್ಯಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನೀವೂ ಒಬ್ಬರಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ, ಬಹು ಜಾಗರೂಕರಾಗಿರಬೇಕು ! ಅವರ ಆಟಪಾಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರ ಕೂಟ ನೋಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರ ಸಮಾಜಸಂಸ್ಥೆ, ಸಭಾ, ಸಮ್ಮೇಲನಾದಿ ವಿನೋದ ಸಂಭ್ರಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೆರೆದು ನೀವೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದು, ಅವರ ನಡೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಒಂದೊಂದು ವಿಚಾರವೂ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿ, ಯಾವುದರಿಂದಲಾದರೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಮುಂದಿಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಬರೆದೋದಿ ಹೇಳುವಷ್ಟು ಸಾಹಸ ಪಡಬೇಕು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಮಾಡುವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ಅಥವಾ ಉಪನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ, ನೀವು ಹೆದರದೆ ಹಿಂದೆಗೆಯದೆ, ಗದಗದಿಸದೆ,— ಹೇಳತಕ್ಕದನ್ನು ಧಾಟಿಯಿಂದ ಹೇಳಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನೀವು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಧಾಟಿ, ನಿಮ್ಮ ಧೈರ್ಯ, ನಿಮ್ಮ ಸಾಹಸ, ನಿಮ್ಮ ವೈದುಷ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರು ತಲೆದೂಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪಂಡಿತರನ್ನೆಂದು ಏಕಕಂಠದಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿ ಸನ್ಮಾನಿಸುವರು. ಆ ಬಳಿಕಲಂತೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸೇರಲಿಕ್ಕಿರುವ ಸಂಪದಭೃದಯ ಯಶೋಲಾಭಗಳೆಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕೇ? ಯಾವ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ, ನಿಮ್ಮ ಹೊಗಳಿಕೆಯೇ ಕುಣಿದಾಡುವುದು. ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿಮಗೇನಾಗಬೇಕು ?

ಧನ್ವಂತರಿ — (ನಗುತ್ತ) ‘ ಸಾಕು ಸಾಕು! ಅಷ್ಟಾದರೆ ಸಾಕು ’ ನಿನ್ನ ಕುಶಾಗ್ರಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ದೊರೆತ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಧನಾರ್ಜನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬವರು ಯಾರುತಾನೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ ? ಆದರೆ ನನ್ನ ಒರಟು ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಹತ್ತಬೇಕಾದರೆ, ಏನೇನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಏನೇನು ಮಾಡಬೇಕೇ ? ಈಗಳಿನ ನಿಮ್ಮ— ‘ಬಡವ

ರಾಧಾರಿ' ಎಂಬ ಅಸವಾದವನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಬಡವರನ್ನು ನೀವು ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದಾದರೂ ನೋಡದಷ್ಟು ಉದಾಸೀನತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕು. ಈಗ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿರು; ಆಶ್ರಿತರೆಂದೂ, ಅನಾಥರೆಂದೂ, ಆಸ್ತರೆಂದೂ, ಸಹಾಯಶೂನ್ಯರೆಂದೂ ಬಂಧುಗಳೆಂದೂ ಹಲವು ಬಗೆಯ ವಾತ್ಸಿಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ದೂ ಕೃತ್ಯುತ ಬರಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಧನಾರ್ಜನ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೇಂದರೆ— ಒಂದೊಂದುವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಲುವಾದ ಇಂದ್ರಜಾಲವನ್ನೇ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಕೇಳಿ, ಅಸಫಾತಕ್ಕೇಡೆಯಾಗಿ ದುರ್ಮರಣ ಹೊಂದಿದ್ದು, ಅಂತಹ ದೇಹವು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆಂದೇನಾದರೂ ಕಳಿಹಲ್ಪಟ್ಟವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ದ್ರೋಹಿಗಳ ಕಡೆಯಿಂದ ಘೈಲಿಹಣವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದುದರಿಂದ ನೀವು ಶವವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ನೋಡಿ, ವಿಷಪ್ರಯೋಗ ಅಥವಾ ಅಪಾಯವಾದ ಪೆಟ್ಟುಗಳಾವುವೂ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಬುದ್ಧಿಕಾಶಲತೆಯಿಂದಲೂ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧಾರದಿಂದಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದೊಂದು ರೋಗದ ಹೆಸರನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ಹೇಳಿ, ಅದರಿಂದ ಹೀಗಾಗಿದೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಬೇಕು ಹಾಗೂ ಒಂದುವೇಳೆ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳುವರೆಂಬ ಸಂಭವವು ಕಂಡು ಬಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಕೈಹಾಕುವುದನ್ನಾದರೂ ಬಿಡಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಡಿರಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಗುಟ್ಟಿನ ವಿಷಯಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೇಸಲ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವುದರಿಂದ, ನಮಗೆ ಆಯಾಸವೂ, ನಿಮಗೆ ಬೇಸರವೂ ಆಗಬಹುದಲ್ಲದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅರಿವಾಲಿನಷ್ಟಾದರೂ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ, ಇಂದು ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಾಕುಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಕ್ಷಮೆಯಿರಲಿ.

ಧನ್ವಂತರಿ — ಆಗಬಹುದು, ಕುಮಾರರಾಕೂರ ! ನಿನ್ನ ಉಪದೇಶವಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ, ಮೂಲ— (ಉದ್ದೇಶ) ವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಅದರಂತೆ ನಡೆದು, ನನ್ನ ಜನ್ಮಧಾರಣೆಯನ್ನೇ ಸಾಫಲ್ಯಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಸಂಕಲ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ.

ದು. ಪ್ರ:— ಸಾಧುಸಾಧು ! ಧನ್ವಂತರೀ ಮಹಾಶಯರೇ

ನಿನ್ನಿ ಅಶಯವು ಪರಮನಾಥ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿರಿ, ಕೃತಾರ್ಥರಾಗುವಿರಿ.

ಧನ್ವಂತರಿ:— (ನಗುತ್ತ) “ ಮತ್ತೇನಯ್ಯ ? ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣನಂತಹ ಉಪದೇಶಕನೂ, ನಿನ್ನಂತಹ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕನೂ ದೊರೆತಿರುವಲ್ಲಿ, ನನ್ನಂತಹನ ಅಧ್ಯಸ್ಥಕ್ಕೆ ಕೊರತೆಯೇನು ? ಶೀಘ್ರಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಜನ್ಮಸಾಫಲ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಬಂಧ ನಿರ್ಮುಕ್ತನಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸಹವಾಸಿಗಳಾದರೂ ಸಹಾಯರಾಗಿ ದೊರೆತದಾದರೆ, ನನ್ನ ಅಭ್ಯಾಸವು ಮತ್ತೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಾಗುವುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವೆನು.

ದು. ಪ್ರ:— ಅದಕ್ಕೇನು ಕೊರತೆ ? ಇಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಭಾವನಗರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುವರು. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಕೈಕೆಳಗಿರುವ ಗುಮಾಸ್ತರೇ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ಅರನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಧನ್ವಂತರಿ — (ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತ)— ‘ ನಿಜ, ನಿಮ್ಮ ಗುಮಾಸ್ತರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ನಾಗರಿಕ ವುರುಪರಿದ್ಧಾರೆಂದು ಕೇಳಿರುತ್ತೇನೆ. ಓಹೋ ! ನೆನಪಾಯಿತು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಕೆಲಸದಮೇಲೆ ‘ ಪತ್ತೇದಾರ ’ ಮಹಾಪುರುಷನೊಬ್ಬನು ಬಂದಿರುವನೆಂದೂ, ಅವನಷ್ಟು ಸದ್ಗುಣಸಂಪನ್ನನು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದು. ಆದರೆ, ಅದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥವಿರಬಹುದೋ ಸಂದೇಹವಾಗಿದೆ. ’

ವಿಕ್ರಮ — ಅಹುದಹುದು ಅವನನ್ನು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲೆನು. ಅಲ್ಲದೆ, ಅವನ ವಿದ್ಯಾವಿಷಯವಾಗಿಯೂ, ಅವನ ಸಾಹಸ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿಯೂ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಗಣನೆಯುಂಟು.

ದು.ಪ್ರ:— ಅಷ್ಟೇಕೆ, ಮಧುಸೂದನ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೊನ್ನೆ ನಡೆದ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಕೂಡ, ಅವನೂ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಗುಮಾಸ್ತರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮುಖಂಡರೂ ತೊಲರಿಸಿದ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಉತ್ಸಾಹಶಕ್ತಿ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳೇ ಅವರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವವಲ್ಲವೆ ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಓಹೋ ! ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೆ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಪುತ್ರನನ್ನು ಹೊತ್ತುಹಾಕಿ, ಅಳುಗಳನ್ನು ಕಡಿದು

ಹಾಕಿ ಹೋಗಿರುವ ಕೊಲೆಗಡುಕರನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಅವನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಯಾಸಪಟ್ಟನು ? ಆದರೂ, ಇದುವರೆಗೂ ಕೊಲೆಗಡುಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮಗನ ವಿಚಾರವೂ ಕೂಡ, ಹಾಗೆಯೇ!

ಧನ್ವಂತರಿ — ಏನು ಸಮಾಚಾರ ? ನನಗಾವುದೂ ತಿಳಿವುದೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮರವರ ಪುತ್ರನನ್ನು ಹೊತ್ತುಹಾಕಿರುವರೇ ? ಅವರುಯಾರು ? ಏನು ಸಂಗತಿ ?

ವಿಕ್ರಮ — (ಕೈ ತಿರುಹುತ್ತಾ) “ ಸರಿಸರಿ, ನೀವೇನು ಶುದ್ಧ ವಿರಕ್ತ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳೇ ಆಗಿರುವಿರಿ ! ಜಿಡಿ ನಿಮಗೇನುಬೇಕು ? ವೃತ್ತಪತ್ರಗಳನ್ನೇನಾದರೂ ನೀವು ನೋಡಿದ್ದರೆ, ಪಟ್ಟಣದ ಕಲ್ಯಾಣ, ಅಥವಾ ಶಾಂತಿಸ್ಥಾಪನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೇನಾದರೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಪ್ರಜಾಕ್ಷೇಮಸಮಾಚಾರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಗಾದರೂ ವಿಚಾರಮಾಡದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೋಗಲಿ, ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸುವುದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಮಿದುಳನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿದ್ದರೆ, ಅದೂ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಒಳಿತಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು ಅಂತಹದಾವುದೂ ನಿಮಗೆ ಸರಿಬೀಳುವಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಡುವುದಿನ್ನೇನು ? ನೀವು ನಗರದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಿಸುವರೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದ್ದರೂ ಫಲವೇನು ? ನಿಮಗೆ ಹಿಡಿದಿರುವುದು ಆಯುರ್ವೇದದಹಳೆಯ (ಪುರಾತನದ) ಒಲೆಯ ಕರಡು ಕಂತೆಗಳು ! ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಗಂಡು ಕುಣಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ, ಸರಳರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಷ್ಕರಿಸಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಆದಾಯದ ಅರೆವಾಲು ಹಣವೂ ಅದಕ್ಕೆ ವಿನಿಯೋಗವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು. ಅದನ್ನು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಸರ್ವತ್ರ ಪ್ರಚಾರಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವಂತಹ ನಾಲ್ವರು ಮಾಸಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಸವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳಾದ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ನಿಮ್ಮ ಮರ್ಗದ ಮೇಲಿರುವ ಪ್ರಾಸಾದದಂತಹ ಸೌಧಾಗ್ರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಏಕಾಂತ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಭಾವಿಸಿ ನಲಿಯುತ್ತಿರುವುದೇ ನಿಮ್ಮ ಅಧ್ಯವಸಾಯವಾಗಿದೆ ! ಇಂತಹ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಇತರ ವಿಚಾರಗಳು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು ?

ಧನ್ವಂತರಿ:— ಏನು ಮಾಡಲಯ್ಯ ? ಹೀಗೆಯೇ ನನ್ನ ಕಾಲವೆಲ್ಲಾ ಕಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಯಾರು ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯಾಗಿ ಬುದ್ಧಿಗಲಿಸಬೇಕೆಂದರೂ ಅದು ಬಲಿತ ಬಿದುರಾಗಿ ಬಗ್ಗದೆ-ಜಗ್ಗದೆ, ಬಲವಾಗಿ ಬೀಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಇದೂ ನನ್ನ ದುರವೃಷ್ಟವಲ್ಲವೆ ?

ದು. ಪ್ರ. — ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಅಷ್ಟು ದೂರ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿಯೂ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸ್ವದೇಶ ವಿದೇಶ ಸಂಚಾರ ದಿಂದ ದೇಹಾಯಾಸವನ್ನು ಕೂಡ ದುರ್ಲಭಿಸಿಯೂ ಸಂಪಾದಿಸಬಂದ ವಾಂಡಿತ್ಯವೂ, ಈ ನಿಮ್ಮ ಜಿರುದಾವಳಿಯೂ ಹೀಗೆ ‘ಶಾಂತಪಕ್ಷದವರ ಬಾಹು ಬಲದಂತೆ’ ಅಂತರ್ಗೃಹವಾಸದಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದುವೆ ? ಹೋಗಲಿ, ಹೀಗಾದರೂ ನಮ್ಮಂತಹ ಕಾಡುಜನಿಗೆ ಸಹಕಾರಿಗಳಾಗಿರುವಿರಲ್ಲ ? ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು. ದೇವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಹುಕಾಲ ಬದುಕಿಸಿರಲಿ, ಅಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಕೋರಿಕೆ.”

ಧನ್ವಂತರಿ — (ನಗುತ್ತ) “ ವಿಕ್ರಮರಾಕೂರ ! ನಿನ್ನ ಸೋದರನೂ ಕೂಡ, ಚತುರಾಗ್ರೇಸರನೆಂದೇ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ಆಗಲಿ, ಸಂತೋಷ. ಆದರೆ, ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಚಾರವೇನೆಂಬುದನ್ನಾದರೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಸಬಾರದೆ ?

ವಿಕ್ರಮ — “ ಅಯ್ಯಾ ! ನನಗೆ ಬಾಯಾರಿ ಬಳಲಿಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಕೊಂಚತಡೆಯಿರಿ.

(ಇಷ್ಟೇಹೇಳಿ ವಿಕ್ರಮನು ಅರೆಗಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಮಲಗಿದನು. ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನೂ, ಧನ್ವಂತರೀ ಮಹಾಶಯನೂ ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಭವಾನೀದೇವಿ ಎದ್ದು ಬಂದು, ಮೈದುನನನ್ನೂ ಮತ್ತು ಧನ್ವಂತರೀ ಮಹಾಶಯನನ್ನೂ ಕುರಿತು, ಗಂಭೀರಸ್ವರದಿಂದ.) “ ಹೀಗೇಕೆ ಭ್ರಾಂತರಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವಿ ? ರೋಗಮೂಲವನ್ನು ತಿಳಿದು ಸರಿಯಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ನೀವೇ ಹೀಗೆ ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದಾದರೆ, ಮತ್ತೇನು ಗತಿ ? ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ವಿಕ್ರಮನ ತಲೆದಿಂಬಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಶಕ್ತ್ಯುತ್ಪೇಜಕಪಾಸವನ್ನು ಸೀನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ, ವಿಕ್ರಮನಿಗೆ ಕುಡಿಸಿ, ಗಾಳಿ

ಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ದು.ಪ್ರ — (ನಸುನಗುತ್ತ) ಧನ್ವಂತರಿಗಳೇ! ಸ್ತ್ರೀಯರು ಪ್ರತ್ಯುತ್ಪನ್ನ ಮತಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಪುರುಷರ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಯಥಾರ್ಥವು. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ನಿದರ್ಶನವು ಬೇಕೇ ? ನಮ್ಮ ಅತ್ತಿಗೆಯೇ ನಾಕು. ನಮಗಾಗಿಗೂ ಹೊಳೆಯದಿದ್ದುದು ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಈಕೆಗೆ ಹೊಳೆದು ಓಡಿಬಂದು ಅದನ್ನು ನೆರೆವೇರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ, ಪತಿಭಕ್ತಿ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಗಳಿರಬೇಕು ?

ಧನ್ವಂತರಿ — ಯಥಾರ್ಥವು, ಪ್ರಸಾದರಾಕೂರ! ನಿನ್ನ ಮಾತು ನಿಜ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಈಗ ಬಂದೆರಡು ವಾರಗಳಿಂದಲೂ ಬಂದು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನು. ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಈಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಸಾಧಾರಣ ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದೊಂದೇ ನನ್ನನ್ನು ವಿಸ್ಮಿತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಹೊಳೆಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವುವು ಹೀಗಿದ್ದರಲ್ಲವೇ, ಇಂತಹರ ಸಹವಾಸವು ಭೂಸ್ವರ್ಗವೆನ್ನಿಸುವುದು ?

ಭವಾನಿ — ಸರಿಸರಿ, ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ತುತಿಪಾಠದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾದಂತಿರುವುದು. ಹಿಂದೆಮುಂದೆ ಸುತ್ತಿಕಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಂಶ್ಲೇಷಗಳಾವುವೂ ಗೋಚರಿಸುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವೇ ?

ಧನ್ವಂತರಿ — (ಗಂಭೀರಸ್ವರದಿಂದ) “ ತಾಯಿ, ಬೇರೆ ತಿಳಿಯಬೇಡ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಮಗಳೆಂದೇ ತಿಳಿದು, ಅದೇ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದೆನು. ಹಿಂದುಮುಂದಿನ ಶ್ಲೇಷಗಳಾಗುವವೋ ತಿಳಿಯ ಹೇಳಿದರೆ ” ಎಂದನು.

ಭವಾನಿ — (ಪತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೈತೋರಿಸಿ) “ ಇವರ ಈ ಬಗೆಯ ಆಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಿರಿ ? ” ಎಂದಳು.

ಧನ್ವಂತರಿ — “ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದು, ಬಹುವಾಗಿ ವಾತನಾಡಿದುದರಿಂದ, ಆಯಾಸವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸುವೆವು. ”

ಭವಾನಿ — ಅಸಾಧ್ಯ ಕಾರ್ಯವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಮಗ್ನವಾಗಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ನೆರೆವೇರಿಸಲು ಅವಕಾಶವೂ ಅನುಕೂಲವೂ ಸಾಲದೆ ಅಡಚಣೆಗೆ ಗುರಿಯಾದರೆ ಹೀಗಾಗಬಾರದೇನು ?

(ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನೂ ಧನ್ವಂತರಿಯೂ ಪರಸ್ಪರ ಮುಖಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡರು.)

ಭವಾನಿ:— ಹೀಗೇಕೆ ಚಕಿತರಾಗುವಿರಿ ? ಈಗಿನ ಇವರ ಮನೋ ದ್ವಿಗ್ಭುತೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಕಾರಣವಲ್ಲದೆ ಬೇರಿಲ್ಲ.

ಧನ್ವಂತರಿ:— ಅದು ಹೇಗೆ ?

ಭವಾನಿ — ಹೇಗೆಂದರೆ, ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೆ ?

ಧನ್ವಂತರಿ — ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಹೀಗಾಗಬೇಕೇ ?

ಭವಾನಿ.— ಅವರ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಅಪ ಕಂಟಕಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ, ಸರ್ವಪ್ರಯತ್ನದಿಂದಲೂ ಕಿಡುಕರನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದವರಿಗೆ, ಅವರನ್ನು ಆಸದವು ಸುತ್ತುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತು ಹಿಡಿಯಲ್ಪಡದ ಅದಾವಾವುವೋ ಇಲ್ಲದ ಜಾಡ್ಯ ಗಳುಂಟಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗದಂತೆ ಮಾಡಿರುವುದೆಂದರೆ, ಮತ್ತೇನಾಗ ಬೇಕು ? ಸಂಕಲ್ಪಿತಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೃತಾರ್ಥನಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಅಸಘಾತ ಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ಮನಸ್ಸು ಆಯಾಸಪಡದಿರುವುದೇ ?

ಧನ್ವಂತರಿ.— ಏನು ಸಂಗತಿ ? ನನಗೇ ತಿಳಿಯದೇ ಇದ್ದ ಸಂಗತಿ ಗಳು ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಯಾರಿಂದ ಯಾವಾಗ ತಿಳಿಯ ಬಂದುವು ?

ಭವಾನಿ —ಯಾರಿಗೆ ಯಾವಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದೋ ಅವರಿಗೆ, ಅದರ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ದೊರೆಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತವಕವೂ, ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೂ ಉಂಟಾಗುವುದು ಸಹಜವಷ್ಟೇ ?

ಧನ್ವಂತರಿ — ಉಂಟು; ಆದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿ ಅಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯದ ಲ್ಲಿದ್ದೂ, ಇದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ?

ಭವಾನಿ.— ಅಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವೆಂಬುದು ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿದೆ ದೇಹ ಸ್ಥಿತಿ, ಮನಸ್ಸಿತಿ, ಇವೆರಡರ ಗತಿಗಳ ವಿಧಾನವೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿಯೇ ಇರುವುವಷ್ಟೆ ? ಹಾಗೆಯೇ, ದೇಹವು ಆಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಮನಸ್ಸಿನ

ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಆತುರದಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯವೇನು ?

ದು. ಪ್ರ — ಅದು ಸಹಜವಾದ ಮಾತು, ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಅದು ಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಪರಿಕರಣಗಳೂ, ಪಾತ್ರಗಳೂ, ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಒದಗುತ್ತಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಮನದಲ್ಲೆ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಮಂಡಿಗೆಯನ್ನು ಮನೋದೇವತೆಗೇ ನಿವೇದಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದಬೇಕಾಗುವುದು.

ಧನ್ವಂತರಿ:— ನಿಜ ನಿಜ ! ಪ್ರಸಾದರಾಕೂರನ ಮಾತು ನಿಜ. ಜನಸಹಾಯತೆ, ಧನಸಹಾಯತೆ, ಕಾಲಾನುಕೂಲತೆಗಳಿರಬೇಕು.

ಭವಾನಿ — ಅದಕ್ಕೇನೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ಭಗವದನುಗ್ರಹದಿಂದ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದೊರೆತು ದೊರೆಯುತ್ತಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕೃತರಾದವರ ಸಹಾಯವೂ, 'ಪೋಲೀಸು' ಚಾತೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿರುವ ತಮ್ಮಂದಿರ ಸಹಾಯವೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು.

ವಿಕ್ರಮ:— (ಮೆಲ್ಲನೆ) ಅಹುದಹುದು, ಇವರಿಬ್ಬರ ಸಹಾಯವೂ ಬಲವತ್ತರವಾದುವು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಕಮಲಾಕಾಂತಕುಮಾರ, ಭಾವನಗರದ ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೆಬ್ಬರು—ಈ ಮೂವರೂ ನಮಗೆ ಬಾಹುಬಲಗಳೇ ಆಗಿರುವರು. ಎಷ್ಟಾದರೇನು ? ಕಾಲಬಲವೇ ದುಸ್ತರವು. ಅದರ ಪ್ರತಿ ಕೂಲತೆಯಿಂದ ನನಗೆ ಈ ರೋಗವೂ, ಕಮಲಾಕಾಂತನಿಗೆ ಮಾತೃವಿಯೋಗವೂ ಉಂಟಾಗಿ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯಮೇಲೆ ಧೂಮಕೇತುವಡರಿತು. ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ ! ಹಾಲುಕಂದನವಾಡು ಏನಾಯಿತೋ ತಿಳಿಯದು ! ಮಗುವಿನ ತಾಯಿಯ ಗತಿಯನ್ನಂತೂ ತಿಳಿದು ಹೇಳುವವರಿಲ್ಲದಂತಾಗಿ ಎಂತಹ ಅತ್ಯಾಚಾರವು ನಡೆದು ಹೋಯಿತು !

ಧನ್ವಂತರಿ:— ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರ ! ಹೀಗೆ ನೀನು ಅತಿಯಾದ ವ್ಯಥೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಹೀಗಾಗುವುದರಿಂದ, ದೇಹಕ್ಕೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಆಯಾಸವಾಗುವುದು.

ವಿಕ್ರಮ:— ಸ್ವಾಮಿ, ಧನ್ವಂತರಿಗಳೇ ! ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಪ್ರಾಣಸಖಿಯೊಬ್ಬಳು ಮೊನ್ನೆ, ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಪತ್ನಿ-ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು

ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಹೋಗಿದ್ದಳಂತೆ, ಅವಳು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಕೆಳಗೆ ನಡೆದಿದ್ದ ಘೋರಕೃತ್ಯವೆಂದರೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳುವಂತಿರಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿಗಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದ ಒಬ್ಬ ಘಾತಕನು 'ಪಿಸ್ತೂಲಿ' ನಿಂದ ಗುರಿಕಟ್ಟಿಹೊಡೆದು, ಅವನನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಅಡುಗೆಮನೆಯ ಹಿಂದುಗಡೆ ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ ಆಳನ್ನು ದರದರನೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೈಗತ್ತಿಯಿಂದ ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ, ಅವನ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು, ಹಿತ್ತಲಕಡೆಗೆ ಓಡಿಹೋದನೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ತಾನು ಕೂಗಿಕೊಂಡುದರಿಂದ, ಉಪ್ಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಮದ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು ನೋಡಿ, ಅಳುತ್ತಾಳುತ್ತ ಬಾವಿಗೆಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ಓಡಿಹೋದಳೆಂದೂ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಫತ್ತೇದಾರಿ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್'ನಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಆ ಪುಣ್ಯಪುರುಷನು ಅವಳನ್ನು ತಡೆದು, ನೆರೆಹೊರೆಯವರನ್ನು ಕಾವಲಿರಿಸಿ, ಓಡಿಹೋಗಿ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನನ್ನು ಕರೆತಂದು ತೋರಿಸಿದನೆಂದೂ ತಾನು ಆ ಪೇಳಿಯಲ್ಲಿ ಜನರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿದ್ದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಆ ಬಳಿಕ ಪ್ರಸಾದನು ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿರಲು, ಆಪೇಳಿಯಲ್ಲಿ ಈತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯಸಖೆಯಾದ ಈತನ ಭಾರ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟನೆಂದೂ, ವಿಚಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ದಯಾನಾಥರಾಕೂರರ ಮಾತೃದೈವವು ಅಂದು ವಿಧಿವಶವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ದಯಾನಾಥರಾಕೂರ. ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ಕಮಲಾಕಾಂತ ಈ ಮೂವರೂ ಪ್ರೇತಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳೂ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ನಡೆದು ಹೋಗಿವೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಿದಳು. ಮತ್ತೇನು ಹೇಳುವೆ? ಎಲ್ಲವೂ ನಡೆದೇ ಹೋಗಿರುವುವು.

ಹೇಮಲತೆ:— (ಮುಂದೆ ಬಂದು—) 'ನಿಜ ? ಮೊನ್ನೆಯದಿನ ನನ್ನ ಸಖಿಯು ಬಂದು ನನಗಿವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿಹೋದಳು.' ಎಂದಳು.

ದು. ಪ್ರ:— ನನಗೆ ಇದೊಂದನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ?

ಹೇಮಲತೆ:— (ಭವಾನಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕಿರುನಗೆಯಿಂದ) ' ಅವಳೇ ಹೇಳಬೇಡವೆಂದು ಆಣೆಯಿಟ್ಟು ತಡೆದು ಹೋಗಿದ್ದುದು

ರಿಂದಲೂ, ನೀವೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿ, ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳಲೇಬೇಕೆಂಬ ಅವಶ್ಯಕತೆ ತೋರದುದರಿಂದಲೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ.'

ಭವಾನಿ — ಆಕೆ ಹೇಳಬೇಡವೆಂದು ತಡೆದು ಬಂದುದೇ ಒಳ್ಳೆದಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಯೇ ನಡೆಯಿತೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಹೇಳುವವರಾದರೂ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಅವಳೇನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೆ, ಅವಳನ್ನೇ ನಿಮ್ಮ ಮುಖ್ಯಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಿರಲ್ಲದೆ, ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಿದ್ದರೆ, ಆಕೆ, ಮನೆ ಮಕ್ಕಳು ಗಂಡ ಹಿರಿಯರು ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಕಚೇರಿಗೆ ಅಲೆದಲೆದು, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ನಿಂದು, ಸಾಲ್ವಾರು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ದ್ರೋಹಿಗಳ ಕಲುಷಿತದೃಷ್ಟಿ ದೋಷಕ್ಕೆ ಅವಳೂ ಗುರಿಯಾಗಿ, ಅವಳ ನೆವದಿಂದ ಅವಳ ಮನೆತನವೂ ಅಸಕಂಟಕಕ್ಕೆ ಈಡಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಷ್ಟಾಗಿಯೂ, ಮಹಾ ಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗಾಗಲೀ ಅವರ ಪತ್ನಿಗಾಗಲೀ ಪರಿವಾರಕ್ಕಾಗಲೀ ಯಾವ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದೂ ಹೇಳುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ವಿಷಯವನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಲೂ, ಕ್ರಮ ಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ, ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ. ಅನುಕೂಲವೇ ಆಗುವದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು.

ದು. ಪ್ರ — ಅಬ್ಬ ! ಅತ್ತಿಗೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನೀನು ಸಾಧಾರಣ ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕೆಲಕೆಲವು ಕಾಲವಾದರೂ ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಆಗಲಾದರೂ ನಮಗೆ ನಿನ್ನ ಭಾವನಾಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಾದರೂ, ದೊರೆಯಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸುವೆನು, ಸುಳ್ಳಲ್ಲ.' ಎಂದನು.

ವಿಕ್ರಮ:— ಹೋಗಲಿ, ಈಗದರಮಾತೇಕೆ? ನೀನೇನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿರುವೆ? ದ್ರೋಹಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿರುವೆ?

ದು. ಪ್ರ — ಅಣ್ಣ ! ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಹಾಸ್ಯಮಾಡುವೆ? ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಂದೇ ನಿನ್ನ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದೆನ್ನಲ್ಲವೆ? ಈಗ ನಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ಬರಿಯ ವಿಚಾರಣೆ, ದಿಗ್ಬಂಧನ ಇವೆರಡೇ ಆಗಿರುವುವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮನೆಯ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ, ಸರಿಯಾದ ಕಟ್ಟುವಾಡು ಮಾಡಿರುವೆನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರ

ನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಅವರ ಕಾವಲಿಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ನೀನು ಕಳಿಹಿದ್ದ ರೈತರನ್ನೇ ನಿಯಮಿಸಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿರುವ ಸೇವಕರ ಮೇಲಿನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗೆ ನಿನ್ನ ಆಸ್ತುಸೇವಕರನ್ನೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವೆನು. ಪ್ರಮದಾದೇವಿಯ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರನ್ನಲ್ಲ; ಎಷ್ಟೋ ಜನರನ್ನು ಅಟ್ಟಿರುವೆನು. ನಾನಿನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿ ?

ವಿಕ್ರಮ:—‘ಸರಿಯೇ, ಇರಲಿ, ದೇವರಿರುವನು ನೋಡುವ’ ಎಂದು ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು— ‘ಧನ್ವಂತರಿಗಳೇ ! ನನಗೆ ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಯುಂಟಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟುಕಾಲ ಹಿಡಿಯಬೇಕು?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಧನ್ವಂತರಿ:—(ಕಿರುನಗೆಯಿಂದ) “ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಪಕ್ಷವಾದರೂ ಬೇಕಾಗುವುದು.”

ವಿಕ್ರಮ:— ಅವರಿಗೂ ಹೀಗೆಯೇ ನರಳಬೇಕೇ? ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಲಾಗದೇ ?

ಧನ್ವಂತರಿ:— ಈಗಲೇ ನೀನು ಹೊರಗೆ ಹೇಗೆ ಬರಲಾಗುವುದಯ್ಯ? ಶಕ್ತಿವಿೂರಿ ನಾಹಸಪಡುವಿಯೇಕೆ? ಆತುರಪಡಬೇಡ. ಈಗ ನೀನು ಖಂಡಿತ ವಾಗಿಯೂ ಹೊರಗೆ ಬರಲಾಗದು. ಅದಲ್ಲದೆ ಜನಗಳ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೂ ನೀನು ಅಗೋಚರನಾಗಿರುವುದೇ ಈ ನಿನ್ನ ರೋಗಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ. ಭದ್ರ ! ಮರೆತಾದರೂ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಡ. ಭದ್ರ, ಭದ್ರ !

ವಿಕ್ರಮ:— ಒಳ್ಳೆಯ ಭದ್ರ ! ಒಳ್ಳೆಯ ರೋಗ ! ಇದಾವ ಪ್ರಾರಬ್ಧವೋ ತಿಳಿಯದು.

ದು. ಪ್ರ:— ಧನ್ವಂತರಿಗಳೇ ! ಇವರಿಗೆ ಬೇಸರಾಗಿರುವುದಲ್ಲ, ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬಹುದು ?

ಧನ್ವಂತರಿ:— ಜಾಗ್ರತೆ ಗುಣವಾಗಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ವಾರದ ವರೆಗೆ ಇವರಿಬ್ಬರೇ ಬಂದು, ನನ್ನ ಮನೆಯ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬೀಸುವ ಆರೋ ಗ್ಯಕರವಾದ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರಲಿ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲೊಪ್ಪುವುದಾದರೆ, ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸವು ನನ್ನದಾಗಿರಲಿ.

ವಿಕ್ರಮ:— ಅದಕ್ಕೇನೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ತಾನೇ ಇವ

ರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಕರೆಯಿಸಿದೆನು. ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ನಾಲ್ವರು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡರೂ ಅಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಇವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನೇ ನಂಬಿ ಇರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ, ಉಳಿದ ಆಶ್ರಿತವರ್ಗಕ್ಕೂ ನನ್ನ ವಿಯೋಗವ್ಯಥೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಹೇಗೆ ಬರಲಿ?

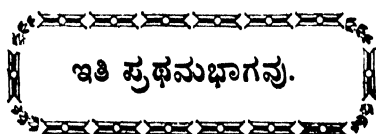
ಧನ್ವಂತರಿ:— ಹಾಗೆಂದರೆ ಹೇಗಾಗುವುದಯ್ಯ? ಒಂದೆರಡು ವಾರಗಳು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರೆನೆಂದರೆ, ದೀರ್ಘವಿಯೋಗವೇ ಉಂಟಾಗಿ ಬಂದ ರೇನುಗತಿ? ಅದನ್ನು ನೀನು ಪರ್ಯಾಲೋಚಿಸಬೇಡವೆ?

ವಿಕ್ರಮ:— ಇರಲಿ, ಈ ರಾತ್ರಿ ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿರಿ. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಗಾಮಾತೆಯ ಪ್ರೇರಣೆಯೇನಾಗುವುದೋ ತಿಳಿದು ಬಳಿಕ ಹೇಳುವೆನು.

ಧನ್ವಂತರಿ:— ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು, ಸಂತೋಷ.

ವಿಕ್ರಮ:— ‘ಪ್ರಸಾದ! ಇನ್ನು ಧನ್ವಂತರಿಗಳಿಗೆ ಸುಖಶಯ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ನೀನೂ ಪತ್ನೀಪುತ್ರಿಯರೊಡನೆ ಮಲಗು, ಹೋಗು; ಉಳಿದುದಾವುದಿದ್ದರೂ ನಾಳೆಯಾಗಲಿ.’ ಎಂದನು.

(ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ಧನ್ವಂತರಿಯನ್ನೂ, ಪುತ್ರಿಯೊಡನೆ ಪತ್ನಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬೇರೆಕಡೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಭವಾನೀ ದೇವಿಯೂ ಪತಿಯ ಶಯನೋತ್ಸವದ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯುಕ್ತೆಯಾದಳು. ನಾವು ಕೂಡ ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಹೊಂದಬೇಕಲ್ಲವೆ?)

ಇತಿ ಪ್ರಥಮಭಾಗವು.

ಶ್ರೀ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಗ.

ಪ್ರಥಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ನರನ ವಳಿತದೊಳೊಂದು ಸಮಯದೊ- |
 ಳಿರುಳು ತಸ್ಯರ ಬಾಧೆಯಲಿ ಭೂಸುರರು |
 ಬಾಯ್ಬಿಡುತಯ್ವೆ ಯಿಂದ್ರಪ್ರಸ್ಥಪುರವರವ ||
 ಮೊರೆಯ ಬಾಯ್ಕಳ ಹುಲ್ಲುಕಯ್ಕಳ |
 ಹರಿದಮಯ್ಯಳ ಸೆಕೆಯ ಸುಯ್ಯಳ |
 ಪರದಬೈಯ್ಯಳ ಕಳವಳವ ಕೇಳಿದನು ಕಲಿಸಾರ್ಥ ” ||

(ಕನ್ನಡ ಭಾರತ)

(ಕಳ್ಳರ ಗಡಿ.)

ಶತತ್ಕಾಲದ ಪೂರ್ಣಮಾಚಂದ್ರನು ಗಗನಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಂದ್ರದೇವನ ಸುಪ್ರಸನ್ನತೆಯ ಕುರು ಹಿಡೆಂದು ಹೇಳುವಂತೆ ಕೌಮುದೀ ವಿಸ್ತರವು ತನ್ನ ತನಿರಸದಿಂದ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಮೋಹಗೊಳಿಸುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಂತಹ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಜಗನ್ನೋಹನಾಸ್ತ್ರಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಆಹ್ಲಾದಕರನೆನ್ನಿಸಿರುವ ಈ ಚಂದ್ರನ ಅಮೃತ ಕಿರಣದಿಂದ, ಮತ್ತು ಮನೋಲ್ಲಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಮಂದಮಾರುತ ಸೇಚನದಿಂದ, ದೇಹಾಯಾಸವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸುಖವನ್ನು ಹೊಂದದಿರುವವರೆಂದರೆ, ಹೊಂದಲಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದವರೆಂದರೆ, ಕೇವಲ ವಿರಕ್ತರು-ಮತ್ತೂ ವಿಯೋಗಿಜನರು.

ಚಂದ್ರಕಿರಣ ಸ್ಪರ್ಶಮಾತ್ರದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಕೇವಲ ಶಾರೀರಕ ಕ್ಲೇಶದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ಚಾಂಚಲ್ಯಪ್ರಕೃತಿ ಹೊಂದಿ, ಮನೋದಾಡ್ಡು ವನ್ನು ಮಣ್ಣುವಾಲು ಮಾಡಿ, ಕ್ಷಣಿಕ ಭ್ರಾಂತಿಸುಖಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಕಂಗಡು ವಂತಾದೀತೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ವಿರಕ್ತರು ಚಂದ್ರಕಾವಿಹಾರವನ್ನು ಮನಃ

ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವರು. ವಿಚಾರಮಾಡುವೆವಾದರೆ, ಇದು ಎಂದರೆ ವಿರಕ್ತರ ಈ ವಿಧವಾದ ತಿರಸ್ಕಾರಭಾವನೆಯು ಯುಕ್ತವಾದುದೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಇನ್ನು ವಿಯೋಗಿಜನಕ್ಕೆಂದರೆ, ಅವರ ಭೋಗೇ ಚ್ಛೇದನ ಕಾಲವು ಅನುಕೂಲವಾಗಿದ್ದರೂ ಉಪಭೋಗಾರ್ಹಪಾತ್ರದ ಆಭಾವ (ವಿರಹ) ದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಉದ್ವಿಗ್ನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಮೊದಲು ಆಹ್ಲಾದದಾಯಕಗಳಾಗಿದ್ದ ಚಂದ್ರಿಕಾ ಮಂದಾನಿಲಗಳೇ ಅಂತಸ್ತಪಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವವುಗಳಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವುದರಿಂದ ಅವರು ಎಂದರೆ ವಿಯೋಗಿಜನರು ಚಂದ್ರನನ್ನೂ ಮಂದಾನಿಲನನ್ನೂ ಮನಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯು ದೂಷಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಹೇಗೆ-ಏಕೆ-ಎಂದರೆ ಅದನ್ನು ಹೀಗೆಯೇ ಸರಿಯೆಂದು ಉದಹರಿಸುವುದು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯಾಗಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ,— ವಿರಕ್ತರು- ವಿಯೋಗಿಜನರು ಮಾತ್ರವೇ ಚಂದ್ರನನ್ನಾಗಲೀ, ಚಂದ್ರಿಕೆಯನ್ನಾಗಲೀ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವರು, ಮತ್ತಾರೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಲಾರರೆಂದು ಹೇಳಬಾರದು. ಚಂದ್ರನನ್ನು-ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವವರಲ್ಲಿ ಚೋರರೂ ಒಂದು ವರ್ಗದವರಾಗಿರುವರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ- ಚೋರರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಫಲಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ನೋಡಿ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಹೊಂಚು, ಸಂಚು, ಮೋಸ, ತಕ್ಕಾ, ಮಾಟ, ಯಕ್ಷಿಣಿ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಉಪಾಯಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ಸುಲಿದು, ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿರುವುದರಿಂದ ಇವರ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳಿಗೆ ಚಂದ್ರನೂ ಅನೇಕ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಆತಂಕವನ್ನೇ ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿರುವನೆಂದು ಇವನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವುದೂ ಅವರ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿರುವುದು. ಇದರಿಂದಲೇ ಚಂದ್ರಾತಪದ ಆತಂಕನಿವಾರಣೆಗೆಂದು, ಅವರು ಸಹಜವೇಷಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಮರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಅನೇಕ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ರೂಪಾಂತರಗಳಿಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರೆಂಬುದೂ ಅನೇಕರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವುದು.

ಹೋಗಲಿ, ಇನ್ನು ಚಂದ್ರಿಕೆಯಿಂದ ವಿಶೇಷವಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆವೆಂದು ಸಂತೋಷಪಡುವವರೆಂದರೆ-ನಿರ್ದುಃಸ್ವವಾದ ಆತ್ಮಾನಂದ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಚಂದ್ರಿಕೆಯು ಸಹಕಾರ

ಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವವರೆಂದರೆ ಯಾರಿರಬಹುದು ? ನಿಷ್ಕಾಮಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೂ, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕಜ್ಞಾನದಿಂದಲೂ, ವಿಶ್ವಪ್ರೀತಿತತ್ವಜ್ಞತೆಯಿಂದಲೂ ಯಾವ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಧರ್ಮಪ್ರತಿಪಾದನದಲ್ಲಿ ಬದ್ಧದೀಕ್ಷಿತರಾಗಿರುವರೋ ಅವರು ಮಾತ್ರವೇ ಚಂದ್ರನನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮಂದಾನಿಲನನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಸದುದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಗಳೆಂದು ಕೃತಜ್ಞತಾಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ವಂದಿಸುವರಾಗಿರುವರು. ಉಳಿದವರ ಮಾತು ನಮಗೇಕೆ ? ಪ್ರಕೃತಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದೆಂದರೆ, ಕಳ್ಳಕಾಕರ ಕುಹಕ-ಕುತ್ಸಿಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳ ವಿಚಾರ; ಅವರಿಗೆ ದೇಶಸೇವಕರಿಂದಾಗುವ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ-ಇವುಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಬೇಕಾಗಿರುವವು. ಇಂದಿನ ಈರಾತ್ರಿಯ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ, ಕನಕಗಿರಿಗೂ ಕಲ್ಯಾಣ ನಗರಿಗೂ ನಡುವೆ ಇರುವ ಕಾನನಪ್ರಾಂತದ ವಿಧ್ಯಮಾನವೇನಾಗಿದ್ದಿತೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಬೇಕಲ್ಲವೇ ? ಒಂದೆಡೆ ನರಿಗಳ ಕೂಗು, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಹುಲಿ ಸಿಂಹ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳ ಮರ್ಮಭೇದಕವಾದ ಘರ್ಜನೆ, ನಡುನಡುವೆ ಹೆಜ್ಜೆಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಮರದಡಿಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಕ್ರೂರಸರ್ಪಗಳ ಸಂಚಾರದ ಸರಸರ ಶಬ್ದ ಮತ್ತು ಬುಸುಗುಟ್ಟುವಿಕೆ; ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಕಾನನಪ್ರಾಂತವು ಎಷ್ಟು ಭಯಂಕರವಾಗಿದ್ದಿತೋ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಊಹಿಸುವುದೇ ಮೇಲಲ್ಲವೇ ?

ಕಾಡು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ, ಕಾಡಿನ ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲಿ, ನಾಲ್ವಾರು ಬಂಡೆಗಳುಳ್ಳ ಒಂದು ಇಕ್ಕಟ್ಟಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ, ಬಂಡೆಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವಾರು ಮಂದಿಗಳು ಮೈಗೆಲ್ಲಾ ತುಪ್ಪಟದ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಹೊದ್ದು ಮೋರೆಗೆ ಮಸಿಯನ್ನು ಬಳಿದುಕೊಂಡು, ಪಿಸುಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹೇಗಾಗಬಹುದು ? ಇವರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಕಾಲಪುರುಷನ ಕಿಂಕರರೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಆದರೆ, ಅವರಾರೆಂದೂ, ಇಲ್ಲೇಕೆ ಕುಳಿತಿರುವರೆಂದೂ ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲವಿದ್ದರೆ-ವಾರಕರೇ ! ಇತ್ತ ಬಂದು ಈ ಬಂಡೆಯ ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆ, ಆ ಈಚಲ ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಂತೆಯೇ ಹೊಂಚಿನಿಂತು ಕೇಳಿರಿ. ಅಬಳಿಕ ಇವರ ಒಳಸಂಚೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡುವುದು. ನಾಕು, ಸದ್ದುಮಾಡದಿರಿ-

ಇದೊ ಇವರ ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ ಮೊದಲಾಗಿದೆ, ಬಂದನ್ನೂ ಬಿಡದೆ ಕೇಳಿರಿ.)

೧ನೇಯವನು— ಎಲಾ ತಿಮ್ಮ ! ಸಮಾಚಾರವೇನೆಲಾ ! ರಾಯರು ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತಾರಂತೆ ?

೨ನೇ ತಿಮ್ಮ— (೧ನೇಯವನನ್ನು ಕುರಿತು—) ‘ಎನಂದೆ, ಬೋರಣ್ಣ ? ರಾಯರ ಸುದ್ದಿ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ? ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತಾರೋ, ಆ ಚಂಡಿಯೇ ಹೇಳಬೇಕು.’ ಎಂದನು.

೩ ನೇಯವನು:— ತಿಮ್ಮಪ್ಪ ! ನಿನ್ನ ಮಾತು ದಿಟ, ರಾಯರ ಬುದ್ಧಿ ಹೆಂಗಾಗದೆಯೋ ಯಾರೂ ಹೇಳಲಾರರು. ಅವರಿಲ್ಲಗೆ ಬರುವ ವರೆಗೂ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಾವಲು ಕೆಲಸ ತಪ್ಪುವಂತಿಲ್ಲ. ಮಾರಾಯರು ಬೇಗ ಬಂದರೆ, ಹಗಲೂ ಇರುಳೂ ಇಲ್ಲಿ ಗಾಳಿ, ಮಳೆ, ಬಿಸಿಲು, ಬೇಗೆಯೆನ್ನದೆ ಸಾಯುತ್ತಿರುವ ನಮಗೆ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದಾತು. ಇದೆಲ್ಲಿಯ ಕಾಟವಪ್ಪ ? ಏನುತಂತಿ ? ಮನೆ-ಮಾರು, ಹೆಂಡಿರು, ಮಕ್ಕಳು, ಒಕ್ಕಲುತನ ಇವೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು, ಇಲ್ಲಿ ಇವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಪೇಚಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲಂತೆ ಊರು ಸೇರಿ, ಗೊತ್ತಾದ ಕೆಲಸದಿಂದ, ಧಾರಾಳವಾಗಿ ತಿರು ಗುವ ದಿವಸವಾವಾಗ ಬರುವುದೋ ತಿಳಿಯುವು.

೪ ನೇಯವನು:— (೩ ನೇಯವನನ್ನು ಕುರಿತು—) ‘ ಮಾದಣ್ಣಾ ! ದಿಟ, ನಿನ್ನ ಮಾತು ದಿಟ ! ಮತ್ತೆ ನಮಗೆ ಅಂಥಾ ಕಾಲ ಬಂದೀತೇ ? ನಾವು ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಇದ್ದೇವೆಯೇ ? ಇದೇ ಕೊರತೆಯೇ ಹಗಲೂ ಇರುಳೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮವ್ವೆ, ಆ ಚಂಡೀತಾಯಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ಕಷ್ಟದಿಂದ ವಾರುಗಾಣಿಸಬೇಕು.

೫ ನೇಯವನು:— ಏನೇನೋ ಹೇಳುತ್ತೀರಲ್ಲವು-ನೀವು ? ಈಗ ನಿಮಗೇನು ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ? ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ದುಡಿಯ ಬೇಕೇ ? ಹಿಟ್ಟಿಗೆ ದುಡಿಯಬೇಕೇ ? ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೇ ಹಿಟ್ಟು, ಸೊಪ್ಪು, ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳು ಬಂದು ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಹಾಯಾಗಿ ದೊರೆಗಳಂತೆ ಕುಳಿತು, ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಹುದು. ಹೀಗಿದ್ದೂ ಹೆಂಗಸರಂತೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದೀರಲ್ಲ ?

೬ ನೇ ಮಾದ:— ಒಳ್ಳೆ ದೊರೆತನಕಾಣಯ್ಯ, ಮಲ್ಲಯ್ಯ ! ನೀನೇ ನಷ್ಟ ಮಾರಾಯ, ನಿನಗೆ ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ-ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಯೇ

ಇದ್ದು, ಕುಳಿತು ತಿಂದು ಬೊಟ್ಟು ಬಿಳಿಸಿಕೊಂಡು ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಹಾಗಾದೀತೇ ? ನಾವಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುದು ಮೊದಲು, ದಿನಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾರುಸಲಕ್ಕೆ ಕಮ್ಮಿಯಿಲ್ಲದೆ ಗಂಡಾಂತರಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕ್ಕಿ, ಕಣ್ಣುಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಯಾವಾಗ, ಯಾವ ಸರ್ಕಾರದ ಕಡೆಯವರು ಬರುತ್ತಾರೋ ಎಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನು ಯಾವಾಗ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೋ, ನಮ್ಮ ಅವಸ್ಥೆಯೇನಾಗುತ್ತದೆಯೋ ತಿಳಿಯದು. ನಮ್ಮ ಮರಿಯಣ್ಣ ನಂತೂ ಕುರಿಯಂತೆಯೇ ಕೊರಗಿ ನಾಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

೪ ನೇ ಮರಿಯ:— ಮತ್ತೇನ ಮಾಡಲಪ್ಪಾ ನಾನು ? ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪ ಅವ್ವೆಗಳು ಮುಪ್ಪಿನ ಮುದುಕರು. ಈ ಮುದಿತನದಲ್ಲಿ ಕುಲಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಾಗಿರುವ ನನ್ನನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದರೆ, ಎನು ಮಾಡುವೆ ? ನನಗಂತೂ ಇನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳಾಗಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯಂತೂ ಮಡಿದು ಹೋಗಿ ಗೆದ್ದಳು. ಮುಂದೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಯಾರ ಗುಂಡಿನ ಬಾಯಲ್ಲೋ ? ಹೇಗೋ..... ?

ಜನೇ:— ಅದೇನಣ್ಣ ಬಲು ಬಲು ಮಾತಾಡುತ್ತೀಯೆ ? ನೀನೇ ಬಲು ತಿಳಿದವನೆಂದಿದ್ದೀಯೋ ? ‘ ಕಾಕುವಾಮ ’ ಅಷ್ಟಾದರೂ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೋಗಲಿ, ಅದಾದರೂ ಬಂದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಎಷ್ಟರ ಜಂಬವಪ್ಪ. ಅಡುವ ಹುಡುಗ, ಈಗಾಗಲೇ ನಾಯುವ ಮುದುಕರೂ ಹೇಳಬಾರದ ಮರುಳು ಮಾತುಗಳಾಡುವುದೇನು, ಚಂದವೆಂದೋ ?

೧ನೇ ಬೋರ:— ದಿಟ ಕಾಣಯ್ಯಾ ಮಲ್ಲಯ್ಯ ! ನಿನ್ನ ಮಾತು ದಿಟ, ಮರಿಯಣ್ಣನು ಮಾರಿಯ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕುರಿಯಂತೆಯೇ ಅರಚುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದರೆ ನನಗಾದರೂ ಒಂದೊಂದುಬಾರಿ ಹಾಗೆಯೇ ಅಡುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಊರು ಕೇರಿಗಳನ್ನು ನೆನಸಿಕೊಂಡರೆ ನಾಕು, ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಉರಿಕಾಣುತ್ತದೆ.

೨ನೇ ತಿಮ್ಮ:— ಬಿಡುಬಿಡು, ದಮ್ಮಯ್ಯ ಬೋರಣ್ಣ ! ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಬಿಡು. ನಮ್ಮ ಗ್ರಹಚಾರ ಹೇಗಿರುತ್ತದೆಯೋ ತಿಳಿದವರಿಲ್ಲ. ಯಾವಕಾಲಕ್ಕೆ ಯಾವ ವೇಳೆಗೆ ಏನು ಬರುತ್ತದೆಂದು ಯಾರೂ ತಿಳಿದು ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. “ ಇದ್ದಷ್ಟು ದಿನ ಯಥಾಲಾಭ ” ಎಂದು ಹೇಳು

ವುದನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೋ, ಸುಮ್ಮನಾಗು. ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಹೆಂಡಿರು-ಮಕ್ಕಳು, ಮನೆ-ಮಾರು, ತಾಯಿ-ತಂದೆ, ಬಂಧು ಬಳಗಗಳನ್ನು ನೋಡುವೆವು. ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಾವು ಕಳುಹಲ್ಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು.

ಜನೇ:— ಹೇಗಾದರೂ ಹೇಳಿರಣ್ಣ, ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳು ತಾಳಿದಿರಿ; ಇನ್ನು ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಕಳೆದರೆ, ನಿಮಗೇನು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ? ಎಲ್ಲರೂ ಕುಬೇರನ ಪರಿವಾರವೇ ಆಗುತ್ತೇವೆ. ಧೈರ್ಯವಾಗಿರಿ.

ಳನೇ:— ಆಗಲಯ್ಯ ಮಾರಾಯ ! ಹಾಗಾಗಲಿಪ್ಪ ! ಆದರೆ ಹೇಳು, ಇಲ್ಲಿಯ ಕಾವಲು ತಪ್ಪಬೇಕಾದರೆ ಯಾವಾಗ ?

ಜನೇ ಮಲ್ಲ — ರಾಯರು ಬಂದು, ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುತಂದಿರುವ ಆ ಎರಡು ಮೃಗಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ...

ಳನೇ — ಈಗ ಷಿಕಾರಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿರಿಸಿರುತ್ತಾರೆ ಗೊತ್ತುಂಟೇ ?

ಜನೇ:— ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಬಂದವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಚಾವಡಿಕೊತ್ತವಾಲನೇ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದೊಂದೂ ನಮಗೆ ತಿಳಿವಂತಿಲ್ಲ.

೩ನೇ:— ಹೋಗಲಿ, ಅವರನ್ನು ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬೈತಿಟ್ಟಿರುವರೋ? ಅವರ ಮೈಮೇಲಿದ್ದು ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನೂ ಕೊಂಡುಹೋದರೋ ?

೨ನೇ:— ಮಾದಣ್ಣ ? ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೀಗೇಕಾಯಿತು ? ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಕೇಳಬಹುದೇ ? ಅವರೇನೆಂದುಕೊಂಡಾರು ?

ಳನೇ:— ಅದೇನದು ? ಕೇಳಿದರೆ ! ಮುಳುಗಿಹೋಯಿತೇನು ? ಅದರಿಂದ ನಮಗೇನಾಗುವುದು ? ಅದಾರಿಗೆ ಬೇಕು ? ಬೇವದಿಂದಿದ್ದರೆ ಹೇಗಾದರೂ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ನೋಡು, ಇದಿರಿಗೆ ವಾಳುದೇಗುಲದ ಬಳಗಿನ ಕತ್ತಲೆಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಜನೇ:— ಮರಿಯಣ್ಣ ! ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿ ನನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ನಮಗೂ ನಮ್ಮ ಧಣಿಗಳಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಪೀಕಲಾಟ ವಾಗಬಹುದು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಈಗಲೇ ಹೇಳು.

ಳನೇ:— ಹೋಗು ಹೋಗಯ್ಯ, ಅದಾರಿಗೆ ಬೇಕು ? ನಾನೇನೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕೂಳಿಲ್ಲದೆ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ರಾಯರು, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಕ್ಯಾಗಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ, ಬಲವಂತವಾಗಿ ಕಳಿಸಿದರಿಂದ ಬಂದೆನು. ನನಗೇನು ಈಗ-ಈಗಲೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋದರೂ ಆಯಿತು. ಕುಳಿತಕಡೆಯೇ ಹಳ್ಳಿಸಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಂದೆರಡು ಆಟದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ಹಣಿಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೆ, ನನಗಾಯಿತು. ಅದರ ಮೇಲೇನು ?

(ಮರಿಯನ ಮಾತು ಮುಗಿವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಪ್ರೊದರಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದ ನಾಯಿಯೊಂದು ಓಡಿಬಂದು ಕೂಗಲಾರಂಭಿಸಿತು. ನಾಯಿ ಬಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಕುಳಿತಿದ್ದ ಐವರೂ ಚಕಿತರಾಗಿ ಎದ್ದು ಬಂದು ನೋಡಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ದಾರಿಗನು ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡು ಬಂದಿತು. ಕೂಡಲೇ ಐವರೂ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿದುನಿಂತು ಹೊಂಚುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಂದೆರಡು ನಿರ್ಮೇಷದಲ್ಲಿಯೇ ಮುದುಕನೊಬ್ಬನು ತಿರುತಿರುಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಬಂದೊಂದು ಸಲ ' ಮಗು-ಮಗು, ಎಲ್ಲಿರುವೆಯಮ್ಮ ? ಎಲ್ಲಿರುವೆ ? ಆಯೋ, ಏನಾದೆ ? ' (ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮುದುಕನು ಗಡಿಯ ಚೌಕವನ್ನು ಸೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಂಚಿನಿಂತಿದ್ದವರು ಬಂದೇ ವೇಗದಿಂದ ಹಾರಿಬಂದು ಮುತ್ತಿಬಿಟ್ಟರು. ಮುದುಕನು ತನ್ನನ್ನು ಮುತ್ತಿದವರನ್ನು ಕುರಿತು ಕಳವಳದಿಂದ ತತ್ತರಗೊಳ್ಳುತ್ತ- ' ದಮ್ಮಯ್ಯ, ಅಪ್ಪ ! ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿರಿ. ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಿವ್ವಾ ! ' ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಜನೇ ಮಲ್ಲ:— ಆಗಲಿ, ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಹೇಳು, ನೀನಾರು ? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀ ? ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರುಯಾರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ? ಏನೇನು ತಂದಿದ್ದೀರಿ ?

ಮುದುಕ:— (ನಡನಡುಗುತ್ತ, ತೊದಲುನಾಲಿಗೆಯಿಂದ, ತಡತಡೆದು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ) ' ಅವ್ವಾ, ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮ ! ನನಗೆ ಇಂದಿಗೆ ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಸಾಯುವ ಕಾಲ, ನನಗಿಬ್ಬರೇ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು; ಹೆಂಡತಿಯಿಲ್ಲ. ದೇವರು ಕೊಟ್ಟುದು ಏನೋ ಹೊಟ್ಟೆಗೂ

ಬಟ್ಟೆಗೂ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಇದೆ. ಅದರೇನು ? ಅಯ್ಯೋ. ” ಎಂದನು.

ಜನೇ:— ಹೀಗಾಡುತ್ತೀಯಾಕೆ ? ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳು.

ಮುದುಕ:— ಅಪ್ಪ ! ಹೊಡೆಯಬೇಡ. ನಾನು ನಿಮಗೇನೂ ತಂಟೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಮನ್ನಿಸಿಬಿಡು. ನನಗೆ ಅರುಳುಮರುಳು, ತ್ರಾಣವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೊತ್ತುತಂದಿರುವುದು ಇದೊಂದು ಗಂಟು, ಇದೊಂದು ದೊಣ್ಣೆ, ನನ್ನ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿರುವುದೊಂದು ನಸ್ಯದ ಭರಣಿ, ಇಷ್ಟೆ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೇಕೆ ಹೀಗೆ ಕೊಲ್ಲುತ್ತೀರಿ ? ನೀವು ಕೊಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಾನೇ ಹೋಗುವ ಕಾಲ. ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಿರಿ, ಮುದುಕನನ್ನು ಹೊಡೆಯಬೇಡಿರಿ. ಹುಹೂ-ಹೂ-ಹೂ-ಅಯ್ಯೋ ! ಅಪ್ಪಾ ! ಉಹೂ ! ಹಾಳು ಕೆಮ್ಮಲು.’

ಜನೇ:— (ಕೇಕೆಹಾಕಿ ನಗುತ್ತ—) ‘ ಎನಯ್ಯ ಮುದುಕಯ್ಯ ’ ಹೀಗೇಕೆ ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ನಾಲಿಗೆ ಹಿರಿದುಕೊಂಡು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ ?

ಮುದುಕ:— ಅಪ್ಪಪ್ಪ ! ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಯಮಧೂತರು ! ಯಮ ಧೂತರು ! ನಾರಾಯಣಾ, ಗೋವಿಂದಾ, ಅಯ್ಯೋಮಗು, ಅಮ್ಮಾ ದುರ್ಗಾದೇವಿ ! ನೀನೇನಾದೆಯವ್ವಾ ! ಬಾ, ತಾಯಿ ! ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೋ, ಹೋದೆ-ನಾನು ಹೋದೆ

ಜನೇ ಮರಿಯಣ್ಣ:— (ಮುದುಕನ ಬೆನ್ನು ಸವರಿ—) ‘ ಸ್ವಾವಿಾ ! ಭಯಪಡಬೇಡಿ. ನಾವು ಯಮಧೂತರಲ್ಲ, ಗಡಿಯ ಕಾವಲುಗಾರರು, ತಳವಾರರು. ನಿಮಗೇನಾಗಿದೆಯೋ ಹೇಳಿ. ಯಾಕೆ ಅಳುತ್ತೀರಿ ? ಈ ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಬಂದಿರಿ ?

ಮುದುಕ:— ‘ ಉಸ್ಸವ್ವಾ-ಅಪ್ಪವ್ವಾ ! ಬದುಕಿದೆನಪ್ಪ ! ನೀವು ನೀವು ಕಾವಲುಗಾರರೇ ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿರಿ ?

೨ ನೇ:— ಈಗ ನಿಮಗೇನಾಗಿದೆ ?

ಮುದುಕ:— ನನಗೇನಾಗಿರುವುದೆಂದೆಯಾ ? ಅಯ್ಯೋ-ನನಗಿ ನ್ನೇನಾಗಬೇಕು ? ನನ್ನ ಬಲಗಣ್ಣಿಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದಿರುವುದೆಂದು ಬಂದ ನನಗೆ-ಅಯ್ಯೋ, ಇಲ್ಲಿ ಈ ನಡುಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಡಗಣ್ಣಿಗೂ ಅಪಾಯವಾಗಿರುವುದೇ ! ಅಯ್ಯೋ, ಅಪ್ಪಾ, ಬೇಗಬಿಡಿಸಿರವ್ವಾ !

ಜನೇ:— ಧೂ, ಧೂ, ಹಾಳುಮುದುಕ ! ಹೀಗೇಕೆ ಒದರುತ್ತಿ

ద్దాన ? ఇవనిగేనాగిదే పృణాపత్తు ?

ముదుక:— అయ్యప్పా, మోదలీ నాను నాయువ ముదుక, నాలదుదక్కే కణ్ణి నంతిద్ద హేణ్ణుకుడుగియన్నొ కళిదుకొండు అళుత్తిరువేను. సంకటవేనందాదరూ కేళదే నీవు కౌల్లుత్తిరు విరల్లా ! దేవరీ ! ఎంతెంతక జనరన్ను నిమిసిరుత్తియప్పా ! ఇవరూ నన్నంతయే ముప్పిగే బండు, నాయువాగ హొచ్చియ దుఃఖివన్ను

ళనీ:— స్వామి ! శాసకొడబీడి, తాళ్ళీయన్ను తేగేదు కౌళ్ళి, నావేనూ కౌలెగడుకరల్ల. హేళి ? నిమ్మ మగళిల్లరు వళు-ఎనాగిరువళు ?

ముదుక — అయ్యో ! ఈ కత్తులీయల్లి అవళిల్లరువళిందు హేళలి ? ఈ సుడుగాడినల్లి అవళిలనాగిరువళిందు తిళియలి ? అవ్వా ! దుగే ! బరళారీయేనవ్వా ? మగు, బరళారీనందరూ బిడదే నన్నన్ను కరితందేయల్లా ! ఊరుసేరువుదక్కే మోదలీ ఎల్లి అడగిరువే, తాయా ? ”

ళనీ:— స్వామి ! నిమ్మ మగళన్ను కుడుకి కరితరుత్తేవే, హేళి. హేగిరువళు ? ఎష్టు వర్ష ? మేమేలీనాదరూ ఒడవే గళిద్దవే ? ఒంటియాగిరువళి ?

ముదుక:— అప్ప, నిమగే పుణ్ణు బరలి, అష్టు మాత్త మోడి. నన్న మగళిగే కదినేంటు వర్ష. అవళిబ్బళి నన్న జొతేయల్లి బందళు. అవళ మేమేలీ ఒందునావిర రూపాయి బిలెబాళువష్టు ఒడవేగళిద్దవు. ఒళ్ళీయ కుడుగి, తుంబా జలువే ! అయ్యో దుగే ! నిన్న గండనిగే ఎను హేళలి, తాయ ?

ళనీ — హేళిరయ్యా-అళదే హేళి, నీవేల్లింద బందిరి ? యావాగ హొరటిరి ? ఎల్లిగే హొగబీకేందిరువిరి ?

ముదుక — అప్ప ! నాను హొరటుదు కనకగిరి దుగ్గదింద; హొగబీకాదుదు కల్పాణనగరద కౌప్పలిగే; అల్లిరువ విక్రమ

ಸೇನರಾಕೂರನೇ ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಗಳ ಗಂಡ. ಆತನಿಗೇನೋ ತುಂಬಾ ಆಯಾಸವೆಂದು ವರ್ತಮಾನವು ಬಂದುದರಿಂದ, ನನ್ನ ಕಿರಿಯ ಮಗಳೊಡನೆ ಹೊರಟುಬಂದೆನು. ಊರುಸೇರಲಿಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಹಾಳು ದೈವ, ಅಯ್ಯೋ!

ಜನೇ:— ಹಾರುವಯ್ಯಾ ! ತಾಳು ಕೊಂಚತಾಳು ! ಕೂಗಿ ಕೆಲಸ ವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಮಗಳು ನಿನೊಡನೆ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಬಂದುದನ್ನು ನೋಡಿದೆ ?

ಮುದುಕ:— ಉಸ್ಸವ್ವಾ ! ಅದೋ ನೋಡಯ್ಯಾ ! ಆ ಈಚಲಮ ರದ ಗುಂದಿ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವಳೂ ನಾನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದೆವು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಅಯ್ಯೋ, ಅವಳಗತಿಯೇನಾಯಿತೋ, ನಾನು,....

(ಮುದುಕನ ಮಾತು ಮುಗಿವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ, ಮೆಳೆಯಕಡೆ ಯಿಂದ) “ಅವ್ವಾ ! ಕಳ್ಳ-ಕಳ್ಳ, ಅಯ್ಯೋ ಕಳ್ಳ, ಹೋದೆ-ಕಳ್ಳ ! ಕಳ್ಳ, ಕಳ್ಳ,” (ಎಂಬ ಆತ್ಮಸ್ವರವು ಹೊರಟಿತು. ಮುದುಕನು) “ಅಯ್ಯೋ -ದುರ್ಗೆ ! ಹಾ-ತಾಯಿ, ಅವ್ವಾ ಮಗು !” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಕಾವಲಿನವರಲ್ಲಿ ಜನೆಯವನಾದ ಮಲ್ಲನೆಂಬುವನು ೧ನೆ, ೨ ನೆ ಯವರನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದೆಳೆದು, ಬನ್ನಿರಣ್ಣ-ಬನ್ನಿರಿ, ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬರುವ. ಮರಿಯಣ್ಣ-ಮಾದಣ್ಣ, ಇಬ್ಬರೂ ಈ ಮುದುಕಯ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದಿರಲಿ ? ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನೂ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿದನು.

ಮಾದನೂ ಮರಿಯನೂ ಮುದುಕನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆ-ಪುರುಷಕಂಠದಿಂದ ‘ಹುಲಿ, ಹುಲಿ, ಹುಲಿ; ಬಿತ್ತು, ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು’ ಎಂಬ ಸ್ವರವೂ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಣದ ಲ್ಲಿಯೇ ಗುಂಡು ಹಾರಿದ ಶಬ್ದವೂ ಅದರೊಡನೆಯೇ ‘ಸಿಕ್ಕಿತು-ಸಿಕ್ಕಿತು; ಷಿಕಾರಿಸಿಕ್ಕಿತು.’ ಎಂಬ ವೀರನಾದವೂ ಹೊರಟು ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಹೋಗು ತ್ತಿದ್ದ ಮಲ್ಲನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ವೇಗವಾಗಿ ಹಾರಿಬಂದ ಗುಂಡಿನೇಟು ತಗಲಿ, ಅವನನ್ನು ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿಸಿತು. ಅವನ ಎಡಬಲಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಬೋರ ತಿಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಹಾಹಾಕಾರದಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿನೋಡದೆ, ಓಡಿ ಹೋದರು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಮೂರ್ಛಿತನಂತೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ

ಮುದುಕನನ್ನು ಮರಿಯ ಮಾದ ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದರು. (ಮುಳ್ಳು ಮೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಆರ್ತಳಾಗಿ ಕೂಗಿದ ಹೆಂಗಸಿನ ಗತಿಯಾಗಲಿ, ಗುಂಡಿನೇಟು ತಗಲಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಮಲ್ಲನ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗಲೀ ಏನಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕೇಳುವರಾರು ? ಕಣ್ಣಾಣದ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ, ಗುರುತರಿಯದ ನಟ್ಟಡವಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಕೂಗಿಕೊಂಡ ಅಂಗನೆಯನ್ನೂ ಕಳ್ಳರಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರರಕ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಾದ ಮುದುಕನನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬರುವ ಆಸ್ತರಾರು ? ಅವರೆಲ್ಲಿರುವರು ? ಏನಾದರು ? ಭಗವಂತ ! ನೀನೇ ಸುತ್ತಲು ಕಾವಲಾಗಿದ್ದು, ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ನಲ್ಲವೇ ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಕಳ್ಳರಗಡಿಗೂ-ಗುಳ್ಳನರಿಯಾಗಿ ಹೊಕ್ಕು ಬಂದು, ಗಲಿಬಲಿ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ! ಮಾಡು ಮಾಡು ! ನೀನೇ ಗತಿಯೆಂದು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರೆಯಿಸಿರುವ ನಾವು ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರುವೆವು.)

—
 श्री :

ದ್ವಿತೀಯ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

ಶೂಲಖಡ್ಗದರೇ ವೇವಿ, ದೈತ್ಯಶೃತ್ವ ಪದಾಂಬುಜೇ |
 ಘೋರರೂಪೇ ಮೃದುಸ್ವಾಂತೇ ವಿಷ್ಣುಶಕ್ತಿ ನಮೋಸ್ತುತೇ || ”

(ಧ್ಯಾನಶ್ಲೋಕ)

(ದುರ್ಗೆಯ ಲೌದ್ರಾಪೇಶ)

“ ಕಳ್ಳರ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಚೇಷ್ಟಾರಹಿತನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಮುದುಕನನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋದರು ? ಕಳ್ಳರ ಕೈಗೆಸಿಕ್ಕಿದನೆಂದು ಮೊರೆಯುಟ್ಟ ಆ ಅಬಲೆಯೇನಾದಳು ? ಅಂಗನೆಯ ಮೈಮೇಲಿನ ಆಭರಣಗಳ ಆಶೆಯಿಂದ ಓಡಿಬಂದಾ ಚೋರನ ಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲವರಾರು ? ”
 ಆತುರಪಡಬೇಡಿರಿ, ವಾರಕರೇ, ಆತುರದಿಂದ ಭೀತರಾದರೆ, ಧೂರ್ತರ ಕೃತ

ಕದಿಂದ ಸೋತುಹೋಗುವಿರಿ. ಧೀರರಾಗಿ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಪರಾಮರ್ಶಿಸಿ, ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದವಲೋಕಿಸಿದರೆ ವಿದ್ಯಮಾನವೆಲ್ಲವೂ ತಿಳಿಯಬರುವುದು. ಇನ್ನು ನಾವು ವಾಳುದೇಗುಲವನ್ನು ಗಮನಿಸುವ. “ಅಬ್ಬಬ್ಬಾ! ವಾಳುದೇಗುಲ! ಈ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ, ಈ ಘೋರಾರಣ್ಯಮಧ್ಯದ ಗುರುತು ಕಂಡರಿಯದೆಡೆಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮಿಂದಾಗದು! ಇದು ನಮ್ಮಿಂದ ಹೇಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.”

ಭಲೆ, ಸುಹೃದರೆ, ಭಲೆ! ಭಟರೆಂದರೆ, ನೀವೇ ಅಹುದಹುದು! ಮೆಚ್ಚಿದೆವು, ನಿಮ್ಮಾ ಧೈರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯ ಸಾಹಸಾದಿಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದೆವು! ನಿಜ, ನೀವೇ ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿ, ಅವರಿಂದಾಕ್ರಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ನಮ್ಮಾ ದೇಶಮಾತೆಯನ್ನು ವುನರುದ್ಧಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ಧೀರರೆಂಬುದು ನಿಜ. ಅಲ್ಲವೇ? ಸಂದೇಹವೇನು? ಕತ್ತಲೆಗೆ ತತ್ತರಿಸುವುದೂ, ಗುರುತು ಕಾಣದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳರ ಗಡಿಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿರುವ ದೇಗುಲವೆಂದು ಧೃತಿಗೆಟ್ಟು ಕೂಗುವುದೂ, ಧೀರಾಗ್ರೇಸರರ ಕುರುಹೇನು? ಎತ್ತೆತ್ತಲೂ ಸುತ್ತಿ ಮುತ್ತಿ ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ಹಿತಶತ್ರುಗಳನ್ನೇ ಗೊತ್ತುಹಿಡಿದು ಪರಾಜಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾರದೆ, ಅವರ ಬಿಳ್ಳುಡಿಗೆ ಕಿವಿಕೊಟ್ಟು, ಬಳಿಕ್ಕುವರ ಅಟ್ಟುಳಿಗೆ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಶತ್ರುಗಳೆಂದರೆ, ಹೇಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಗಬೇಕು? ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ, ವಾರಕರಾದ ನೀವು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಕಾರ್ಯವೇನೋ ನಡೆದೇ ಹೋಗುವುದಲ್ಲದೆ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಕರ್ಮಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟು, ಕರ್ತವ್ಯಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಕೈಗಳನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವ ಲೇಖಕರಾದ ನಾವು ನಿಮ್ಮಂತೆ ಬೇರೆ ಹಿಂದೆಗೆದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ, ಬಿರುಬಿಸಿಲ ಬಲುಬೇಗೆಯಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ, ಮಳೆ ಗಾಳಿಗಳ ಹೊಡೆತದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಅಡವಿಗಿಂದರಾಗಲೀ, ಗಿರಿಗುಹಗಳಿಗಿಂದ ರಾಗಲೀ, ಕ್ರೂರಮೃಗಗಳ ಗರ್ಭವಾಸಕ್ಕೆಂದರಾಗಲೀ, ಇಲ್ಲವೇ-ಪ್ರಚಂಡರ ಮುಂದೆ ಹೋರಾಡಲು ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂದರಾಗಲೀ, ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡದೆ, ಚಿತ್ತೈಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಮಾರಾಂತು ನಿಲ್ಲಲೇ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು.)

ಇದೇ ವಾಳುದೇಗುಲ! ಕಟ್ಟಡವು ನೆಲಕ್ಕೇ ಇಳಿದು ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಹೂತುಹೋಗಿ, ನೆಲಮಾಳಿಗೆಯಂತೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು. ಮುಂದೆ

ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿಳಿದು, ಮೆಲ್ಲನೆ ದೇಗುಲದ ಒಳಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.

ಇದೇನು ? ಹೊರಗೆ ನೋಡಲು ಹೂತು ಹೋದಂತೆ ಕಂಡು ಬಂದ ಈ ದೇಗುಲವು, ಒಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ವಿಶಾಲವುಳ್ಳದಾಗಿರುವುದು ? ಅದಾರು ಒಳಗಿರುವರು ? ಇದೇನಿದು, ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ ದೀಪ ! ಒಳಗಡೆ ಬಲವಾದ ಶಬ್ದವು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು.

“ ಮೂರ್ಖ ! ಪಾಪಂಡಿ !! ಉಸಿರೆತ್ತುವೆ, ಜೋಕೆ ! ಕುಲ, ಮಾನ, ಧರ್ಮ, ಧೈರ್ಯ, ಕರ್ತವ್ಯ-ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಶತ್ರುವಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೆಯಲ್ಲವೇ ? ಧೂರ್ತ ! ಇರಲಿ, ಹೇಳು. ಬಾಯ್ಬಿಡಿದು ಬೇಗ ಹೇಳು. ನಿನ್ನವರೆಲ್ಲಿರುವರು ? ” ಒಳಗೆ ಹೀಗೆ ಶಬ್ದವು ಘನಘರ್ಜನೆಯಿಂದ, ಸ್ತ್ರೀ ಕಂಠದಿಂದ-ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಒಳಗಡೆ ಕರಾಳವದನನಾದ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು ‘ ಮಹಿಷಾಸುರ ’ ದಾನವನಂತೆ ನೆಲದಮೇಲೆ ಹಲ್ಲಿರಿದು ನೋಡುತ್ತ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಅವನ ಎದೆಯಮೇಲೆ ಎಡಗಾಲೂರಿ ಬಲಗಾಲನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಡುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಸ್ತ್ರೀಮೂರ್ತಿ ನಿಂತಿದ್ದಿತು, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಹಿಷ ಮರ್ದಿನಿಯೆಂಬಂತೆ, ಉಗ್ರರೂಪಧಾರಿಣಿಯಾಗಿದ್ದಾ ದೇವಿಯ ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ತ್ರಿಶೂಲವೂ ಬಲದ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗವೂ ಇದ್ದುವು. ಮುಖದಲ್ಲಿ ರೌದ್ರರಸವುಳ್ಳಾತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಿಡಿಗಳುದುರುವ ನೋಟವು ಭಯಾನಕವಾಗಿದ್ದಿತು.

“ ದುರ್ಜನ ವಿದಾರಿಣಿಯಾದ ದೇವಿಗೆ ಜಯ ! ”

ಜಯ, ಭಗವತಿ, ದುರ್ಗಾಮಾತೆ, ಜಯಜಯ, ಕಾಳಿ, ಜಯಜಯ!! ನಿನ್ನೀ ಕರಾಳರೂಪಧಾರಣಕ್ಕೆ ಜಯವು! ನಿನ್ನೀ ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ದಿಗ್ವಿಜಯವು ! ನಿನ್ನೀ ಭಕ್ತರಿಗೆಲ್ಲಾ ಆಮೋದವು. “ ಆದರೆ ಅವನಾರು, ಆ ಕ್ರೂರದಾನವನು ? ಕಳ್ಳರ ಮಲ್ಲನಲ್ಲವೆ ? ” ಅಹುದು, ಗಡಿಯ ಕಾವಲಿನ ಮಲ್ಲ; ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

(ದೇವಿ ದೀಪದ ಇದಿರಿಗೆ ಬಲಗೈಯಿಂದ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಒಳಪಿಸುತ್ತ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಎಡಗಾಲೂರಿ ಕರ್ಕಶಸ್ವರದಿಂದ ‘ ಹೇಳು, ಮೂರ್ಖ, ಈಗಲಾರದೂ ಹೇಳು; ಉಳಿಯಲಿಷ್ಟವುಂಟೋ

ಇಲ್ಲವೋ? ಎಂದು ಘರ್ಜಿಸಿದಳು.)

ಮೊದಲೇ ಭಯಜನಕವಾದ ರೂಪಧಾರಣವು; ಮೇಲೆ ಆಗ್ರಹ-ವೀರನಾದಗಳೂ ಸೇರಿದ್ದರೆ ಹೇಳುವುದೇನು? ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಉಟ್ಟಿದುವ ಚಂದ್ರಕಾಳೀಸೀರೆಯ ಅಂಚಿನಥಾಳವು ಬೇರೆ ಸೇರಿ, ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಗುಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವಂತೆ ತೋರುತ್ತ ಅವಿರಳವಾದ-ದೀರ್ಘವಾದ-ಕೇಶರಾಶಿಯು ಎರಡು ಭುಜದ ಮೇಲೆಯೂ ಹರಿದಾಡುತ್ತ ಎಂತಹ ಕಲ್ಲೆದೆಯನ್ನಾದರೂ ಕರಗಿಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ಇಷ್ಟು ಸಾಲದೆಂದು, ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗತ್ರಿಶೂಲ ಧಾರಿಣಿಯಾಗಿ, ನಾಕ್ಷಾತ್ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯೇ ತಾನೆಂದು ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಿರುವಳೆಂದರೆ, ಪಾಪ! ಕಳ್ಳರ ಮಲ್ಲನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಗಾಗಿರಬಹುದು! ಅವನು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆತನ ಶೌರ್ಯ-ಧೈರ್ಯಗಳು, ಹೊಂಚಿನಿಂತು ನಿಸ್ಸಹಾಯರಾದ ದುರಿಹೋಕರ ಮೇಲೆ ತನ್ನವರೊಡನೆ ಬೀಳುವಂತಹದು. ಇಂತಹ ಘೋರಮೂರ್ತಿಯ ಕೈಯ್ಯಿಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಕೆಳಗೆ ಕೆಡಹಲ್ಪಟ್ಟಾಗ ಆ ಹುಲುಮನುಜನಾದ ಮಲ್ಲಿನು ನಡುನಡುಗುತ್ತ ಮಲಗಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕೈಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ, ತೊದಲು ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ, “ತಾಯಾ! ಕೊಲ್ಲಬೇಡ, ಶರಣುಹೊಕ್ಕಿರುವೆನು, ಕರುಣಿಸಿ ಕಾಪಾಡು. ಕೋಪದಿಂದ ಕೊಲ್ಲಬೇಡ.” ಎಂದು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟನು.

ದೇವಿ (ದರ್ಪದಿಂದ) — “ಹುಚ್ಚೆ! ಸದ್ದೆತ್ತುವೆ, ಜೋಕೆ! ನನಗೆ ನೀನೆಷ್ಟರವನು? ನೋಡಿಕೋ, ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದರೆ, ನೀನು ನನಗೆ ಒಂದು ಇರುವೆಗೂ ಕಡೆ. ಏಕೆನ್ನುವೆ? ನೀನು ಪಾಪಿ, ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟದಂತಿರುವ ಪಾತಕದ ಫಲಾನುಭವವು ಇನ್ನೂ ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಮಾಂಸಖಂಡವನ್ನೇ ನೀನು ತಿಂದು ಜೀವಿಸುವಂತಹ ಕ್ರೂರ ದಂಡನೆ ನಿನಗಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಈಗ ಬಿಟ್ಟಿರುವೆನು. ಆದರೆ ಹೇಳು, ನಿನ್ನ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲರು ವರು, ಹೇಳು ಸತ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳು?”

ಮಲ್ಲಿ: — “ನಾನರಿಯೆ, ನನ್ನತಾಯಿ, ನಾನರಿಯೆ-ಕಾಪಾಡು ಕಾಪಾಡು.”

ದೇವಿ — ಹುಚ್ಚ, ನನಗೆಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಿರುವುದು. ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಹೊರಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿರುವೆನು, ಈಗಲಾದರೂ ದಿಟವನ್ನು ಹೇಳಿದೆಯಾದರೆ ನಿನ್ನ ಪಾಪರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಕ್ಷಮಿಸಲ್ಪಡುವುದು. ನೀನು ಹೇಳಿದರೂ, ಹೇಳದಿದ್ದರೂ ನೋಡಿಕೋ, ಹೀಗೆಯೇ ಹೋಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗತಿಕಾಣಿಸಿ ಬಂದೇ ಬರುವೆನೆಂದು ತಿಳಿ.

ಮಲ್ಲನು ಮುಂದೆ ಕೇಳಲಾರದೆ, ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದವನಂತಾಗಿ “ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಹೋದೆ, ಅವ್ಯಾ ದುರ್ಗೆ, ಪ್ರಸನ್ನಳಾಗು, ತಾಯಾ, ಅವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ, ಇದೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಯೇ, ಬಿಟ್ಟದ ಕಿಚ್ಚಿಯೊಳಗೆ-ಅಯ್ಯೋ ಹೇಳಲಾರೆ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟನು.

‘ದುರ್ಗೆ ನೋಡಿದಳು; ಮಲ್ಲನು ಮುಂದೆ ಸೊಲ್ಲೆತ್ತದವನಾಗಿದ್ದನು. ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು, ಏನನ್ನೋ ಆಲೋಚಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ನಕ್ಕು ಹಿಂತಿರುಗಿ “ ಭೈರವ, ಎಲೈ ಕಾಲಭೈರವ ! ಇತ್ತಬಾ. ” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಕೂಡಲೇ ಕೌಪೀನಧಾರಿಯಾಗಿ, ಸರ್ವಾಂಗವೂ ಭಸ್ಮಾಚ್ಛಾದಿತವಾಗಿರಲು ಕರಿಯ ಶಿಖೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟದೆ ಬಿಟ್ಟು, ಗದಾಧರನಾಗಿದ್ದ ಕರಾಳಮೂರ್ತಿ ಯೊಬ್ಬನು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತು, ಕೈಮುಗಿದು “ ದುರ್ಗಾಭವಾನೀ ದೇವಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ ” ಎಂದು ನಿವೇದಿಸಿದನು. ಭವಾನಿ ಒಮ್ಮೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕು ಮೃದು ಮಧುರ ಸ್ವರದಿಂದ ‘ ಭೈರವಮೂರ್ತಿ, ಇದೋ ಇವನನ್ನು ಹಿಂಗಟ್ಟು ಮುಂಗಟ್ಟು ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಬೇಕು. ನಾನಿನ್ನು ಹೊರಡುವೆನು. ಮುಂದಿನ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ! ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಉತ್ತರ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಮಲ್ಲನನ್ನು ಭೈರವನಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ, ಖಡ್ಗತ್ರಿಶೂಲಧಾರಿಣಿಯಾಗಿ, ಹೊರಟು ಕಾನನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಅದೃಶ್ಯವಾದಳು.

೫ ತೃತೀಯ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ವಿಪ್ರಲಂಛ ಪ್ರಯುಕ್ತಾನಾಂ ವಿಪ್ರಲಂಛೋಽಪಿ ಯುಜ್ಯತೇ”

(ವೇಣೀ ಸಂಹಾರ)

(ಭವಾನಿಯ ತಂತ್ರ.)

ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನಿಗೆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿಯೋಜಿಸಿ ಹೊರಟ ಭವಾನಿ ತ್ರಿಶೂಲವನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ಬಲಗಯ್ಯಲ್ಲಿ ಪಿಡ್ಡವನ್ನು ಝಳ ಪಿಸುತ್ತ ದೇಗುಲದ ಹಿಂದಿನ ಕಾನನವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಅಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕಿವಿಕೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆದುಬಂದು, ಹತ್ತಾರು ದಟ್ಟವಾದ ಅಲದ ಮರಗಳಿಂದ ಸುತ್ತುವರಿಯಲ್ಪಟ್ಟು, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಫೋಟರೆಗಳುಳ್ಳ ದಾಗಿ, ಕಳ್ಳ ಕಾಕರಿಗೂ, ಕ್ರೂರ ವೃಗಗಳಿಗೂ ಅತ್ಯನುಕೂಲವಾಗಿದ್ದ ಕಳ್ಳರ ಕೋಟೆಯ ಒಳಹೊಕ್ಕು ಮರದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ಅದೇನನ್ನೋ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಲೂ ಆಲಿಸಿ ಕೇಳುತ್ತಲೂ ನಿಂತಿದ್ದಳು.

(ಒಳಗೆ ಮರದ ಡೊಗರಿನ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವರು ಕುಳಿತು, ಮಾತು ಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ನಾಲ್ವರಲ್ಲಿ ಗಡಿಯ ಕಾವಲಿನ ಮಾದ, ಬೋರ, ತಿಮ್ಮ ಈ ಮೂವರು ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಹೊಸಬನು ಕುಳಿತು ಇವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೊಸಬನೇ ಗಡಿಯ ಹೆಗ್ಗಡೆ ಯೆಂದು ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು.)

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ಆಗ ನೀವೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರೋ! ನಿಮ್ಮ ಜ್ಞಾನ ವೆಲ್ಲಿ ಹೋಗಿತ್ತು? ಏನಾದರೂ ಕಾಡಿದು-ಗಿಡಿದು ಹೋಗಿದ್ದಿರೋ?

ಬೋರ:— ಅಪ್ಪಯ್ಯ! ನೀವೇನೋ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವಿರಿ. ಆಗ ನಮಗಾದ ಅಶ್ವತ್ಥ, ಭಯ, ಸಂಶಯಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗಿತ್ತೆಂದಾದರೂ ನಾವು ಹೇಳಲಾರೆವು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ನಿಲ್ಲಿಸಯ್ಯ-ತಲೆಹರಟಿ, ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಏನಾದ ರೊಂದು ಸುಳ್ಳುನೆವ! ಆಗಲಿ, ಒಂದು ಅಳುವಿಗೆ, ಅದೂ ಯಾವಳೋ

ಒಬ್ಬಳು ಹೆಂಗಸು ಅತ್ತದಕ್ಕೆ ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟು ಓಡಿಹೋಗಿ ಹಿಂದೆಮು
ನೋಡದೆ ಹೀಗೆ ಸೋತು ಓಡಿಬಂದಿರಲ್ಲವೇ ? ನಾಕು, ನಿಮ್ಮ ಭ
ತನವು ನಾಕು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆಸ್ತರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಪಜಯ
ಫಲವು.

ತಿಮ್ಮ:— ಅಯ್ಯೋ ! ದೊಡ್ಡವರಾದ ನೀವೇ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ
ನಮ್ಮ ಪಾಡೇನಾಗಬೇಕು ? ನಾವು ಈಗಳಿಗೆವರೆಗೂ ನಿಮಗೆ ಕೆ
ದನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ ಹೀಗಿದ್ದೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೀಯ
ಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಉಳಿಗಕ್ಕಿರುವ ನಾವಿನೇನು ಹೇಳುವ ?

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ನಾಕಯ್ಯ; ನಿನ್ನ ಪುರಾಣವನ್ನು ಅತ್ತ ಕಟ್ಟಿ
ಮಾತನಾಡು. ನಿಮಗೆ ನಾವು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸವೇನು ? ನಿ
ಮಾಡಿರುವುದೇನು ?

ತಿಮ್ಮ:— ನಾವೇನು ಮಾಡುವುದನ್ನು ! ಕಾಲ ಹಾಗೆಬಂ
ದಿರುವುದೋ ಕೆಟ್ಟ ಹಾಳಭೂತವು, ಮಾಟಮಾಡಿ, ಇಷ್ಟು ಅನರ್ಥವನ
ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನನ್ನು ಹೊತ್ತುಹಾಕಲು ಯಾ
ತಾನೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು ?

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ನಾಕಯ್ಯ, ಹೆಚ್ಚು ಹರಟಬೇಡ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಿ
ಮರಿಯಣ್ಣನ ತಂತ್ರವೇ ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಹಾರುವಂ
ಆ ಮುಘಿನ ಮುದಿಗೂಬಿಯೊಡನೆ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರಬೇಕು ?

ತಿಮ್ಮ:— ನಾನರಿಯೆನವ್ವಾ, ಮರಿಯಣ್ಣನೆಂಥಾ ಒಳ್ಳೆ ಹುಡು
ಗನಮ್ಮ ಸುಳ್ಳು ತಟವಟವೇನೂ ಆತನಿಗೆ ಬೇಡ. ನಾವು ಹೇಳಿದ ಕೆ
ವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೂ ಅವನು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವನೇ
ವಾಸ, ಅವನೇನಾದನೋ ? ಹಾಳುಭೂತ—

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ನಾಕು ನಾಕು; ಅಂಜುಕುಳಿಗಳೇ ! ಸೊಲ್ಲೆತ್ತುಂ
ಜೋಕೆ ! ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿನಿಂದ ಆ ಮುದುಕನೊಡನೆ ಮರಿಯನನ
ನಮ್ಮ ಮಲ್ಲಿಯ್ಯನನ್ನೂ ಹುಡುಕಿ ಕರೆತಂದರೆ ಸರಿ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಿಮ್ಮ
ಹೇಗೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ; ತಿಳಿದಿರಿ. ಎಚ್ಚರಿಕೆ ! ನಾವು ನಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲ, ನೊ
ಕೊಳ್ಳಿರಿ ! ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ನೀವು ಕುಬೇ

ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗುವಿರಿ !

ಹೆಗ್ಗಡೆಯಿಂದ ಇನ್ನೂ ಅವುದೋ ಮಾತು ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಿತು; ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ 'ದುರ್ಗಾಭವಾನಿ' ಯ ತ್ರಿಶೂಲವು, ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ, ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಬೆನ್ನಿನಮೇಲೆಯೇ ಹಾರಿಬಂದು ಕುಳಿತು, ಹೆಗ್ಗಡೆ ಅವಾಕ್ಯಾಗಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದುದಲ್ಲದೆ, 'ಧೂರ್ತ ! ಮೈಮರೆಯದಿರು, ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವೆನು. ಭದ್ರ ! ನಾನು ನಿನ್ನ ಮೃತ್ಯು !' ಎಂಬೀ ಕಠಿನವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಜರ್ಘ್ಯರಿತನಾಗುವಂತೆಯೂ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತು.

(ಹೆಗ್ಗಡೆ ಉಸಿರೆತ್ತಲಾರದೆ ದಿಗ್ಗು ಬಡಿದಂತಾಗಿ, ನೆಟ್ಟದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ 'ಭವಾನಿ' ಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಅಂಗಚಲನೆಯಲ್ಲದೆ ಸ್ತಬ್ಧನಾಗಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟನು. 'ಭವಾನಿ' ಯ ಭೀಕರಾವತಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಉಳಿದ ಮೂವರೂ ಎದ್ದು - " ಶಿವಶಿವ ! ನಾರಾಯಣಾ ! ಕೆಟ್ಟವು ಕೆಟ್ಟವು " ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಓಡಿಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರು, ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ.

ಭವಾನಿ ಘರ್ಜಿಸಿ, 'ಹೇಡಿಗಳೆ, ದಾರಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಕೊಲೆ ಸುಲಿಗೆ ಯನ್ನು ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ ಈ ವೇಳೆ-ತಿಳಿದಿರೋ ? ನಾನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದೇನೆ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬಂದು ಕೊಲ್ಲಲು ನನಗೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ.' ಎಂದು ಕೂಗಿಹೇಳಿ ಅಟ್ಟಹಾಸದಿಂದ ನಗುತ್ತಿರುವಳು. ಎಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೂ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ.

ಹೆಗ್ಗಡೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ನೋಡಿದನು, ತಲೆದೂಗುತ್ತಾ ಎದ್ದು ನಿಂತು ತ್ರಿಶೂಲವನ್ನೇ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಭವಾನಿ ಅವನ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಕೇಕೆ ಹೊಡೆದು ನಗುತ್ತ 'ಶೂರನಹುದೋ ಬಲು ಶೂರನೇ ನೀನಹುದು, ಬಲ್ಲೆ, ಕೂಗದೆ ಕದಲದೆ ನಿಲ್ಲು, ಯಾರು ಯಾರಿರುವಿರೋ ? ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿರಿ, ಈಗ ಒಂದು ಮುಹೂರ್ತವೇ ನಿಮಗೆ ಅವಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು. ಅಷ್ಟರೊಳಗಾಗಿ, ಈ ಕಾನನವನ್ನೇ ನೀವು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋಗಿರಬೇಕು, ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿರುವರು ಯಾರೂ ಬೇವದಿಂದಿ ರಲಾರರು ! ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಮಾಡಿಬಿಡುವೆನು. ಎಚ್ಚರಿಕೆ ! ಈಗಲೆ, ಈ ಕ್ಷಣವೇ ನಿಮ್ಮ ವರೆಲ್ಲರೊಡನೆ, ನಿಮ್ಮ ಸಮಸ್ತ ನಾಮಗ್ರಿಗಳೊ

ಡನೆ, ಈ ಕಾನನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಾವಿರಿ.' ಎಂದಳು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ ವಾಪ, ಈವರೆಗೆ ತನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿನವರನ್ನು ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಈಗ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಯ್ತೆಂದು ತಿಳಿದು ಕ್ಲೇಶ ರೋಷ ಸಂತಾಪ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವಿರ್ಭವಿಸಲು ಕುದಿದು ಗದಗದಿಸುತ್ತ ತೊದಲು ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ “ಹಾಯ್ ಹಾಯ್ ! ಏನೆಂದೆ ? ಕೊಲ್ಲು....” ಎಂದನು.

ದುರ್ಗೆ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು ತ್ರಿಶೂಲವನ್ನೆತ್ತಿ ತೋರಿಸಿ, ‘ಹುಚ್ಚೆ, ನೋಡು, ನೀನು ತಡೆವುವಾಡಿದರೆ, ನಿನ್ನವರೊಡನೆ, ಇಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಡಗಿದ್ದು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದರೆ, ಇದೋ ನೋಡು, ಈ ತ್ರಿಶೂಲದ ಮೊನೆಯಿಂದಲೇ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಬೆನ್ನೆಲಬುಗಳನ್ನೂ ಕಿತ್ತೆಸೆದು ಬಿಡುವೆನು. ಎಚ್ಚೆತ್ತಿರು! ಮಲೆತು ಸಾಯಬೇಡ. ಏನು ಹೇಳುವೆ ? ಬೇಗಹೇಳು, ನಿನ್ನ ವರೆಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿರುವರು ? ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿರುವರು ? ಒಂದು ಮುಹೂರ್ತದೊಳಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಕಾಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಹುದೋ ? ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಧಿ ಬೇಕೋ ?

ಹೆಗ್ಗಡೆಗೆ ಈಗಲೀಗ ಭವಾನಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ-ಗೌರವಗಳಂಕುರಿಸಿದುವು ಮೆಲ್ಲನೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ‘ತಾಯಾ ! ದುರ್ಗೆ, ಕರುಣಿಸು, ನಮ್ಮವರು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆಗ್ರಹಿಸಬೇಡ, ತಾಯಾ, ಎಂದು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ದುರ್ಗೆ:— (ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತ—) ‘ಅದಾಗದು; ಆ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯದು. ಭದ್ರ ! ಈಗಲೇ ಈ ರಾತ್ರಿಯೇ, ಒಂದು ಪಿಳ್ಳೆ ಯಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರದೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕು; ಇಲ್ಲಿವಾದರೆ, ಭೂಗಣಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವಿರಿ ! ಹೊರಡು, ಬೇಗ ಹೊರಡು, ನಿಲ್ಲಬೇಡ ನಡೆ ! ಎಂದು ಹೇಳು ಹೇಳುತ್ತ ಹಾಗೆಯೇ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕಣ್ಮರೆಯಾದಳು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ ನೋಡಿದನು. ‘ಭವಾನಿ’ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಚಕಿತನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದನು; ಶಂಕಾತಂಕಗಳಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಕಲಕಿಹೋದಂತೆ

ತು. ಮೇಲಿನೋಡಿ, ವಿಚಾರಸ್ವರದಿಂದ ‘ಅಮ್ಮಾ, ದುರ್ಗೆ, ನೀನು ಏಡಿ ದಂತಾಗಲಿ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಒಮ್ಮೆ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿ, ತ್ತೆ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ನೆಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು—“ಹುಂ, ಳಿ, ನೋಡುವೆನು. ಇದರ ಸತ್ಯವನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ತಿಳಿವೆನು.” ಎಂದು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಆಲದಮರದ ಉತ್ತರದಿಕ್ಕನ್ನು ರಿತು, ಓಡಿಬರುತ್ತ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅದಾವುದನ್ನೋ ಎಡವಿದಂತಾಗಲು, ಿಂದು ಬಾಗಿನೋಡಿದನು. ಎಡವಿದುದು ಒಂದು ಮನುಷ್ಯಾಕೃತಿಯಾ ಫ್ತಂತೆ ಕಾಣಲು ಶಂಕಿತನಾಗಿ ಅದನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದನು. ಣವಾಯು ಹೊರಹೊರಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ತಿಳಿದಿತು. ಚಕಿತ ಿಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಮುಖವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ದೃಷ್ಟಿ ಸಿ ಾಡಿದನು. ಅವನು ಮತ್ತಾರೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಗಡಿಯ ಮರಿಯಣ್ಣನೇ ಾದ್ದನು. ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗ ಏನಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಲಳವಲ್ಲ, ಹೇಗೂ ರಿಯನನ್ನು ಕುರಿತು—‘ಇದೇನಿದು ? ಮರಿಯಾ, ಈ ಅವಸ್ಥೆಯೇನು ? ಾರಿಂದ ? ಏನಾಗಿದೆ ? ಇಲ್ಲೇಕೆ ಬಿದ್ದಿರುವೆ ? ಹೇಳು, ಏನಾಯಿತು ?’ ಾದು ಕೇಳಿದನು.

ಮರಿಯ:— ಅಯ್ಯೋ, ಏನೆನ್ನಲಿ ! ಪ್ರಾಣಾಪತ್ತು, ಮರ್ಮವೇಧ ! ಾರಿತ ಸಂಕಟ ! ನನಗೆ ಈವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಅಯ್ಯೋ, ತಾಯ್ತಂದೆಗಳ ಾಖ ಇಲ್ಲ ಅಯ್ಯೋ ! ನೋಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.... ಾರ್ಗೆ ! ಭವಾನಿ ! ಎಲ್ಲಿರುವೆಯಮ್ಮಾ ?

ಹೆಗ್ಗಡೆ ಅವನ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು “ಮರಿಯಣ್ಣ ! ಯಾರೇನು ಮಾಡಿ ಾ? ನಿನ್ನ ಜತೆಯವರೆಲ್ಲ ? ಏನಾಗಿದೆ ಹೇಳು ? ” ಎಂದನು.

ಮರಿಯ:— ಅಷ್ಟಯ್ಯ ! ಹೋದರು, ಎಲ್ಲರೂ ಕೈಸೆರೆಯಾದರು. ಾತಗಣಕ್ಕೆ ನಾನು ಬಲಿ ! ಮುದಿ ಹಾರುವಯ್ಯ ‘ಪರಾರಿ !’ ಅವನಿಂದಲೇ ಷ್ಟ ಆಪತ್ತು ! ಅಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಬೆನ್ನೆಲಬು ಹಾರುತ್ತಿದೆ.....

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಗತಿ ? ಮಾಡುವುದೇನು ? ಮರಿಯ, ಾನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ ? ಮುಂದಿನ ದಾರಿಯೇನು ?

ಮರಿಯ:— “ಬೇಡ, ನನ್ನ ಹಂಬಲನ್ನು ಬೇಡ, ನೀವು ಎಲ್ಲರೂ

ಡನೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ. ನನ್ನ ವಾಡು ಹೀಗೆಯೇ ಹೋಗಲಿ.”

ಮರಿಯನ ಮಾತು ಪೂರೆಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕರ್ಕಶಸ್ವರದಲ್ಲಿ— ‘ಅಹುದು. ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಮೇಲು, ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ನೀನೂ ಸಾಯುವೆ. ಹೊರಟು ಹೋಗು. ನಾನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೆ ? ತಿಳಿದೆಚ್ಚುತ್ತಿರು.” ಎಂಬ ತೀಕ್ಷ್ಣ ವಾಕ್ಯವು ಬಂದು, ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿ ನಾಟಿ ಹೋಯಿತು.

ಹೆಗ್ಗಡೆಯಿಂದ ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲ, ಉಸಿರೆತ್ತದೆ, ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡದೆ, ಒಂದೇ ಓಟದಿಂದ ಓಡಿಹೋದನು.

ಚತುರ್ಥ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

ಸರ್ವಂ ಚೋರಗತಂ ತ್ವಯಾ ಗೃಹೀತಮ್

(ವಿಕ್ರಮೋರ್ವಶೀಯ)

(ಕೈಸರೆ.)

ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಘಂಟೆ, ವಾಳುದೇಗುಲದ ಬಾಗಿಲಬಳಿ, ಇದೇ ಬಂದು ಕುಳಿತ ಕಳ್ಳರ ಹೆಗ್ಗಡೆ ಆಯಾಸದಿಂದ—“ಉಸ್ಸವ್ವಾ ! ಹಾಳು ದೈವ, ಉರಿಮಾರಿ ! ಎಂತಹ ಹೆಮ್ಮಾರಿ ಬಂದಿರುವಳವ್ವಾ ? ಈ ಕಾಡಿಗೆ ಬಂತು ಕೆಟ್ಟಶನಿಕಾಟ ! ನಾಕು, ಈ ಭವಣೆ ಇಷ್ಟುಕ್ಕೇ ನಾಕು. ಹಣವನ್ನು ಯಾರಿಗಾಗಿ ಗಳಿಸಬೇಕು ? ಬೇವವೊಂದು ಉಳಿದಿದ್ದರಲ್ಲವೇ ಉಳಿದ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮಾತು ? ಅದೇ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಇನ್ನೇತರ ಹಂಬಲು ? ಮುಂದೇನು ಮಾಡಲಿ ? ಹೇಗೂ ನಮಗೆ ಉಳಿಗಾಲವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೇನು ಉಪಾಯ ? ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ, ಈ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮುಹೂರ್ತವೂ ತ್ರದಲ್ಲಿ, ನಾನು ಅವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿ ? ಇಲ್ಲಿರುವವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗುವುದು ? ಹೇಗೆ ನಾಗಿಸುವುದು ? ಆರಾರು ಆವಾವ ಕೆಲಸ ಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವರೋ ! ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಕರೆ

ದೊಯ್ಯಲು ಅಳವೇ ? ಹೇಗಾದರೂ ಹಾಳಾಗಲೆಂದು ನನ್ನ ಪಾಡನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲೇ?" ಎಂದೀ ಬಗೆಯಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು, ಆ ಬಳಿಕ- 'ಇದೆಂತಹ ಕೆಟ್ಟ ಆಲೋಚನೆ ? ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ನಾನೊಬ್ಬನು ತಲೆತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಆಗುವುದೇನು ? ಇಂದು ಆ ಉರಿವಾರಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದೆನಾದರೂ, ಎಂದಾದರೂ ನಮ್ಮ ವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಪ್ರಾಣಬಿಡುವುದು ಬೇರೆ ತಪ್ಪುವಂತಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಷ್ಟಾದಿನ ಲಾಭವೆಂದರೂ ಈ ಅವಾರವಾದ ಸಂಸತ್ತನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಇರಲಿ, ನಮ್ಮವರನ್ನು ಕರೆತರಲು ಹೋಗಿರುವ ಅಳು ಗಳು ಬರುವವರೆಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು ನೋಡುವೆನು. ಅದುದಾಗಲಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದಿರಲು ನಿರ್ಮೇಷದವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದು ಮತ್ತೆ ತಡೆಯಲಾರದೆ, "ಇಲ್ಲ-ಇಲ್ಲ, ಹೀಗಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಮುಗಿವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದು ಬಾರಿ ನಾನೇ ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುವೆನು" ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ನಾಲ್ಕುಕಡೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ- 'ಬಂದಿರಾ-ಭಂಟರೇ! ಬಂದಿರಾ ? ಬೇಗ ಬನ್ನಿರಿ' ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದವನಂತೆ ಮೇಲೆ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ನಾಲ್ಕಾರುವಾರು ದೂರಹೋಗುವುದರಲ್ಲಿ, ದೂರದಲ್ಲಿ- 'ಬಂದೆವು, ಇದೋ ಬಂದೆವು' ಎಂಬ ಸ್ವರವು ಕೇಳ ಬಂದಿತು. ಹೆಗ್ಗಡೆ ತನ್ನವರೇ ಬಂದರೆಂದು ತಿಳಿದನು. ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹದ ಕಳೆಯೇರಿತು. ಉತ್ತರವು ಹೊರಟುಬಂದ ಕಡೆಯನ್ನೇ ಗುರಿ ಕಟ್ಟಿ ಹಮ್ಮಿಸಿನೋಡುತ್ತ ಅಡಗಡಿಗೆ- 'ಬಂದಿರಾ ? ಎಷ್ಟುದೂರದಲ್ಲಿರು ವಿ ? ಬೇಗ ಬನ್ನಿರಿ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದನು. ನಾಲ್ಕಾರು ನಿಮಿಷಗಳೊಳಗಾಗಿ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಂಜುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಬಲವಾದ ಹಾರೆ, ಕೊಡಲಿ, ದೊಣ್ಣೆ, ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಸುಮಾರು ಎಪ್ಪತ್ತು- ಎಂಭತ್ತು ಮಂದಿ ಕಳ್ಳರು ನೆಲವನ್ನು ದಟ್ಟಿಸುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡನು. ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕೈ ಮೇಲಕ್ಕೈತ್ತಿ 'ಓಡಿ ಬನ್ನಿರಿ. ಹೊತ್ತು ವಾರುತ್ತಿದೆ, ಬೇಗ ಬನ್ನಿರಿ. ತಳುವಿದರೆ ಉಳಿವಂತಿಲ್ಲ.' ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ವಿಕಾರದ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಂಜುಕಳ್ಳರು ಒಂದೇ ಓಟ

ದಿಂದ ಓಡಿಬಂದು ಮುಂದೆ ನಿಂತು, ಕೋಲಾಹಲವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿ, ಕೈ ಕಟ್ಟಿ-
'ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕು?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ:—ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು- 'ಅಪ್ತರೇ, ನಿಮಗೆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಂದ ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ? ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತಾರೆ?' ಎಂದನು.

ಕಳ್ಳರು:—ಬುದ್ಧಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ಇತ್ತ ಕಳಿಸಿ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಉಳಿದ ಹೆಂಗಳ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬರುತ್ತೇವೆ-ನಡೆಯಿ-
ರೆಂದು ಹೇಳಿ, ಗುಡ್ಡದ ಗುಡಿಸಿಲ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ನಾವಿತ್ತು ಬಂದೆವು '

ಹೆಗ್ಗಡೆ:—ಇನ್ನೇನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ? ಮತ್ತಾರನ್ನಾದರೂ ಕರೆ ತರುವೆವೆಂದು ಹೇಳಿದರೋ ಇಲ್ಲವೋ?

ಕಳ್ಳರು:—ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿದೆಯೆಂದೂ, ಅದಾದಬಳಿಕ ಗುಡಿ ಸಲುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹೆಂಗಳ ಸರು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವೆ ವೆಂತಲೂ ಹೇಳಿದರು. ಅಷ್ಟೆ!

ಹೆಗ್ಗಡೆ:—ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಬಳಿಕ ತಲೆಯೆತ್ತಿ 'ಪ್ರಿಯರೇ! ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದೆವು. ಇಂದು ಇಲ್ಲಿಯ ಋಣಾನುಬಂಧವು ನಮಗೆ ತೀರಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ರಾತ್ರಿ ಎರಡು ಜಾವದೊಳಗಾಗಿ ಈ ಕಾಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋಗುವವರು ಉಳಿವರೆಂದೂ, ಉಳಿದವರು ಉಳಿಯಲಾರರೆಂದೂ ಉಗ್ರ ರೂಪಿಣಿಯಾದ ದುರ್ಗೆ ಹೇಳಿರುವಳು. ಬಂದವರು ಬರಲಿ, ಬಾರದವರು ಹಾಳಾಗಲಿ. ನಮ್ಮ ವಾಡನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯ. ನಮಗೆ ಗೊತ್ತುಗಾರರಾಗಿರುವ ಅವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವರೆಂದು ಕಾದಿರ ಬಾರದು.

ಕಳ್ಳರು:—ಹೌದೌದು, ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕಾದುಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಲವು ಇದಲ್ಲ. ಬರುವರು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರಲಿ. ನಾವು ಈಗಲೇ ಹೊರಟುಹೋಗುವ.

ಹೆಗ್ಗಡೆ:—ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯತ್ನವೇ ಇಲ್ಲ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದುಗಳಿಗೆಯವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ-ಹೊರಗೆ ನಿಂತಿರಿ.

ಮುಂದಾಳುಗಳಾಗಿರುವ ನಾಲ್ಕು ಜನಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೈಹಾರೆ-ಗುದ್ದಲಿಗಳೊಡನೆ ಬೆಳಕಿಗಾಗಿ ಪಂಜನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರಲಿ." ಎಂದು ಹೇಳಿ, ದೇಗುಲದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು.

ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆಯೇ, ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪಿನವರು ಕೈಗೊಳ್ಳಿ ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ ದೇಗುಲದ ಮುಂದೆ ಗುಂಪಾಗಿ ನಿಂತು, ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಮುಂದಿನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂದಾಳುಗಳಾಗಿದ್ದ ನಾಲ್ವರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ದೊಂದಿಯನ್ನೂ ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಾರೆಯನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೂ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಗುದ್ದಲಿ-ಹಾರೆಗಳೊಡನೆಯೂ ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಹಿಂದೆಯೇ ದೇಗುಲದೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದ ನಾಲ್ವರು ಅನುಚರರೊಡನೆ ಹೆಗ್ಗಡೆ ದೇಗುಲದ ಒಳಹೊಕ್ಕು, ದೊಂದಿಯ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ದೇಗುಲದ ಒಳಗಡೆಯ ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದು, ಕಿರಿದಾಗಿದ್ದ ಅದರ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆರೆದು ದೊಂದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕೋಣೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಸುಗ್ಗಿಸಿ, ಆ ಬಳಿಕ ತಾನೂ ಕೋಣೆಯ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೊಕ್ಕು, ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಬರವಾಡಿಕೊಂಡನು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ ಕೋಣೆಯ ನಾಲ್ಕುಕಡೆಯನ್ನೂ ಒಂದಾವೃತ್ತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿ, ಸಂಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ಬಳಿಕ ನೆಲವನ್ನು ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ನೋಡಿ ಸ್ತಬ್ಧನಾಗಿ ಕುಳಿತನು.

ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಈ ಬಗೆಯ ಚೇಷ್ಟಿತವನ್ನು ನೋಡಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಮೂವರೂ ಬೆರಗಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ತಿಳಿಯಲಾರದೆ- 'ಅದೇನು ಸಂಗತಿ? ಏನಾಗಿದೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— (ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು) 'ಅಯ್ಯೋ! ಮೋಸ, ನಂಬಿಸಿ ಮೋಸ, ಅಯ್ಯೋ, ಗುರುತು ಕಂಡ ಕಳ್ಳರು ಯಾರೋ ಕೈಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು!' ಎಂದನು.

ಅನುಚರರು:— (ಭಯ ಕುತೂಹಲ ವಿನಯಗಳಿಂದ) 'ಏನು ಏನು ಸವಾಚಾರ? ಏನಾಗಿದೆ?' ಎಂದರು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ:—(ಖತಿಯಿಂದ) ಆಗಲಿ, ಮೊದಲು ಈ ನೆಲವನ್ನು ಅಗೆದು
ನೋಡಿ, ಏನಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಪಾತ್ರೆ-ಪದಾರ್ಥಗಳಿವೆಯೋ-ಹೇಳಿರಿ. ' ಎಂದನು.

ಅನುಚರರು ಆತುರದಿಂದ ಅಗೆಯತೊಡಗಿದರು. ಅವರು ಅಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಾ
ಲೇ, ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿ “ ಹೊರಗೆಬನ್ನಿ, ಯಾರೋ ಕೂಗುತ್ತಿರುವರು.
ನೋ-ಹೋ! ಮಲ್ಲಯ್ಯನ ದನಿ. ಅಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕೇಳುವುದು.” ಎಂದು
ಮೋ ಕೂಗಿದಂತಾಯಿತು. ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಕಿವಿ ನೆಟ್ಟಗಾಗಿ, ಧಟ್ಟನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ
ನೂರಗೆಬಂದುನಿಂತನು. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಉಳಿದವರೂ ಬಂದರು.
ಅವರೂ ಕೂಡಾ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಬ್ದವು ಆ ಕೋಣೆಗೆ
ದಿರಾಗಿದ್ದ ಉಗ್ರಾಣದ ಮನೆಯಿಂದಲೇ ಬರುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ಬೋಧೆಯಾ
ಯಿತು. ಅವರು ಒಂದೇ ನೆಗೆತಕ್ಕೆ ಹಾರಿಬಂದು, ಉಗ್ರಾಣದ ಬಾಗಿಲನ್ನು
ಫಸದಿಂದ ತೆಗೆದು ಒಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ನೋಡಿದರು.

ಮಲ್ಲಯ್ಯನು ನೆಲದಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಅವನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಬಟ್ಟೆ
ಯಿಂದ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಿತು ಮಲಗಿದ್ದವನ ಎದೆಯಮೇಲೆ
ಡಗಾಲೂರಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಪುರುಷವ್ಯಕ್ತಿ, ದರ್ಶದಿಂದ— ‘ ಹೂಂ, ಕೂಗು
ಲವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಕೊರ. ನಿಮ್ಮ ವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದಿರುವರು; ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ
ನಿನ್ನಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬರವಾಡಿಕೊಂಡು ಬೇವನ್ನುಳಿಹಿಕೊ’ ಎಂದು
ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— (ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾರಿರಬಹುದೆಂದು ನೋಡಿದನು. ಗಡಿ
ಕುಲ್ಲಿ ಕೈಸೆರೆಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಮುದುಕನಂತೆ ತೋರಿತು. ಹೆಗ್ಗಡೆ ಆಗ್ರಹ
ದಿಂದ ಮೈಮರೆತು, ಮುಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಮುದುಕನ ಮೂಳೆಯನ್ನು ಜಜ್ಜು
ನೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಗೊಂಡು, ಹಾರಿಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದವನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು,
ವನ ಕೊರಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ರೋಷದಿಂದ ‘ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಾ, ಮುದಿಗೂಟೆ!
ಲೆತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವನು ಇಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಾ ? ದೇವರನ್ನು ನೆನೆ ! ಹೆಂಡತಿ
ಬಿಕ್ಕಳನ್ನು ನೆನೆದು ಒಂದು ಬಾರಿ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸುರಿಸಿಬಿಡು !! ಆಯಿತು-
ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಅಟವು ಪೂರೈಸಿತು. ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಅವನ ಕತ್ತನ್ನು
ನುಸುಕಿದನು.

ಮುದುಕನು:— ಅದುವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದು, ಅಬಳಿಕ ನಗುತ್ತನಗುತ್ತ ತನ್ನೆರಡು ಬಾಹುಗಳಿಂದಲೂ ಹೆಗ್ಗಡೆಯನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ತಬ್ಬಿಹಿಡಿದು ‘ಓಹೋ-ಬಂದೆಯಾ ? ನಿನಗೆ ಸುಖಾಗಮನವೆ ? ಬಲು ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಎಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದರೋ-ಹೇಗೆ ? ಓಹೋ ! ಇದೇನು, ಕತ್ತನ್ನು ಮಿಸುಗುವೆಯೋ ? ಶೂರನಹುದಪ್ಪ !! ಆದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಈಗ ನೀನು ಕೊಲ್ಲಲಾರೆ, ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪತಾಳು, ದುರ್ಗಾದೇವಿ ನಿನಗಾಗಿ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕೊಡಲು ಕಾದಿರುವಳು, ನಡೆ !’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮಲ್ಲಯ್ಯನ ಎದೆಯವೇಲಿದ್ದ ಕಾಲನ್ನು ತೆಗೆದು, ಹೆಗ್ಗಡೆಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ದೇವಿಯ ಬಳಿಗೆಂದು ಗರ್ಭಾಂಕಣಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟನು; ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮುದುಕನ ಬಾಹುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟರ ಬಲವುಂಟಾಗಿರುವುದೂ ಊಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆಗದಷ್ಟು ಅನರ್ಥಪರಂಪರೆಗಳು ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರಹರದಲ್ಲಿ ಬದಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದೂ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯ ಹೆಸರು, ಭೀಕರರೂಪ, ಅದ್ಭುತಕಾರ್ಯಕಲಾಸಗಳೇ ತೋರಿಬರುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಇವೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಮನಸ್ಸಿಕ್ಕಿ ಹೇಗಾಗಿದ್ದಿತೋ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೇಗೂ ಆತನು ಉಸಿರೆತ್ತುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದವನಾಗಿ, ವಿಕಾರಸ್ವರದಿಂದ ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ಕುರಿತು—‘ಬಿಡಿಸಿ....ಮಲ್ಲಯ್ಯ—ಸಾಯು—ನಾನು—ಬೇಗ ಬನ್ನಿರಿ—’ ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡನು.

(ಮುದುಕನು ಪರಿಹಾಸ್ಯದಿಂದ ನಗುತ್ತ) ‘ಅಷ್ಟೇಕೆ ಕೂಗುತ್ತಿರುವೆ ? ನಿಮ್ಮಂತೆ ನಾವೂ ಕೊಲೆಗಡು ಕರೆದೋ ? ಭಯಪಡಬೇಡ, ನಿನ್ನ ಮಲ್ಲಯ್ಯನನ್ನೂ ಉಳಿದ ನಿನ್ನ ಭಂಟರನ್ನೂ ಪ್ರಾಣಾಪಾಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಜನರಿರುವರು. ಇನ್ನವರ ಹಂಬಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಾ.’ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವನ ಅನುಚರರು ಚಿತ್ರವುತ್ಕಳಿಗಳಂತೆ ಕದಲದೆ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಹೆಗ್ಗಡೆಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಗರ್ಭಾಂಕಣದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ಹುಚ್ಚೆ, ನೋಡು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡು; ಮುಂದೆ ಯಲ್ಲಿಯೇ ದೇವಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತಿರುವಳು. ಬೇಡು ಶರಣು ಬೇಡು.”

ಎಂದು ತನ್ನ ತೋಳುಗಳ ಕಟ್ಟನ್ನು ಸಡಿಲಮಾಡಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೂಕಿದನು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಅಭರಣಗಳನ್ನೂ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಇರಿಸಿದ್ದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತೆರೆದಿದ್ದು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಗೆಯೇ— ಸಾಕ್ಷಾತ್ ದುರ್ಗಾಕೃತಿ ಹೊಂದಿದ ಸ್ತ್ರೀಮೂರ್ತಿ ನಸುನಗುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ದೇವಿಯ ಕೇಶರಾಶಿ ಎರಡುಭುಜಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಹರಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಶಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಮಯ 'ಕಿರೀಟವೂ, ದೇವಿಯ ಭುಜದಮೇಲೆಸೆಯುತಲಿದ್ದ ಎರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಗದಾ-ತ್ರಿಶೂಲಗಳೂ, ಮತ್ತೆರಡು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ದಂಡ-ಪಾಶಗಳೂ ಕಾಣಬಂದುವು. 'ದೇವಿಯ ಬಲಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಜಟಾರುದ್ರನಂತೆ ಭಸ್ಮಧರನಾಗಿ ಗದೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಭೈರವಮೂರ್ತಿಯೂ ಅವನ ಮುಂದೆ ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದ ಮರಿಯಣ್ಣನೂ, ದೇವಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಶ್ವದಲ್ಲಿ ಕೈಕೋಳಗಳೊಡನೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಮಾದ-ತಿಮ್ಮ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದರು. ಹೆಗ್ಗಡೆಗೆ ಆಗ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಗಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಲಳವೇ? ಅವನು ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನೂ ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ, ಉನ್ನತ್ತನಂತೆ 'ಎಲ್ಲಾ ಹೋಯಿತು! ಪಾಪಿಗಳು! ವಂಚಕರಾ-ನಿಮ್ಮ ದೇಸೆಯಿಂದ ಕೆಟ್ಟವು. ಅಯ್ಯೋ, ಮುಂದೆಗತಿ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.

ದೇವಿ ನಸುನಗುತ್ತ ಮುಂದೆಬಂದು ಪಾಶವನ್ನು ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಕೈಗಳಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಮರಿಯನ ಕೈಯಿಂದ ಕಟ್ಟಿಸಿ, 'ದುಷ್ಟ, ಏಳುಏಳು, ಈಗಲೇ ನಿನಗೆ ವೃತ್ತ್ಯವಿಲ್ಲ, ಎದ್ದುನಿಲ್ಲ.' ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಹೆಗ್ಗಡೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿ, ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ ದುರ್ಗೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಚೀರತೊಡಗಿದನು. ವೃದ್ಧನು ದೇವಿಯ ಇಂಗಿತವನ್ನರಿತು, ಹೆಗ್ಗಡೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತನು. ಹೆಗ್ಗಡೆ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಂತನು.

ದುರ್ಗಾ:— ಭೈರವಮೂರ್ತಿ, ಇವನು ತನ್ನವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿದ್ದುಹೋದನು. ಪಾಪ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದೇಕಡೆಗೆ ಸೇರಿಸಲು ತಡೆಯೇಕೆ?

ಭೈರವಮೂರ್ತಿ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆಬಾಗಿ ಮರಿಯನೊಡನೆ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟನು.

ದುರ್ಗಾ:— ಏನು ಹೇಳುವೆ ? ದುರುಳ, ಹೇಳು, ಸತ್ಯವನು ಹೇಳು. ಪಂಜುಕಳ್ಳರೊಡನೆ ಬಂದಿರುವೆನೆಂದೇನಾದರೂ ಇದಿರು ಬಿದ್ದರೇ? ಈಗಲೇ ಹತನಾಗುವೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ! ನಿನ್ನವರೆಲ್ಲರೂ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೈಸೆರೆಯಾಗಿ ಬರುವರೆಂದು ತಿಳಿದು, ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಡು ನಿಮ್ಮ ದುರ್ಗದ ಗೊತ್ತುಗಾರರೆಲ್ಲಿರುವರು ? ಕೈಸೆರೆ ಸಿಕ್ಕಿದವರ ಪಾಡೇನಾಗಿರುವುದು ; ಆರಾರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿರಿಸಿರುವಿರಿ ?

ಹೆಗ್ಗಡೆ ಹುಚ್ಚನೇ ಆದನು, ಕೈತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟನು. ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರೋಧ, ಭಯ, ಕ್ಲೇಶಗಳೇಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೇರ ಮೀರಿದಂತಾಗಲು ಹಿಂದುಮುಂದು ನೋಡದೆ ವೃದ್ಧನ ಕೈಯನ್ನು ಬಲುವಾಗಿ ಕಚ್ಚಿ ಗಾಯ ಮಾಡಿದನು. ಅಪ್ಪಾದರೂ ವೃದ್ಧನು ಇವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ದುರ್ಗ ನೋಡಿ ಹೇಳಿದಳು. “ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಇವನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವನೋ, ಹೋಗಲಿ. ಪಾಪ ! ಬಲು ಬಳಲಿರುವನು. ತಲೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವನೋ ಏನೋ ನೋಡುವ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ವೃದ್ಧನು ಕೈಹಿಡಿತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು ಹೆಗ್ಗಡೆಯು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡದೆ ಗರ್ಭಾಂಕಣದ ಬಾಗಿಲಬಳಿಗೆ ಓಡಿಬಂದನು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಭೈರವಮೂರ್ತಿ ಗದಾಧರನಾಗಿ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದುದರಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೆಗ್ಗಡೆ ಪೆಟ್ಟುತಿಂದ ಸರ್ಪದಂತೆ ಕೆರಳಿ ನಿಂತಿದ್ದವನ ಕೊರಳಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿ—‘ ಹೋಗು—ಪಿಶಾಚಿ ! ದೂರಹೋಗು. ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಡು.’ ಎಂದು ಗದರಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಬಲುವಾಗಿ ನೂಕಿದನು.

ಭೈರವನು ಕದಲದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗದೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು — ‘ ತಡೆ ಏಕೆ ಹಾರಾಡುವೆ ? ಕೂಗಿದರೆ, ಗಡೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವೆ. ಭದ್ರ ! ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಹೋಗಲು ದಾರಿ ಇದ್ದರಲ್ಲವೇ ? ದಾರಿಯಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ ? ’ ಎಂದನು. ಭೈರವಮೂರ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇವರಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಹೆಗ್ಗಡೆಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಮೂವರಿಗೂ ಕೈಕೋಳಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಕರೆತಂದ ಭಟರಿಬ್ಬರೂ ಭೈರವನ ಮುಂದೆ

ನಿಂತು ಕೈಕಟ್ಟಿ—‘ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ ! ಇವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರತಂದಿ ದ್ದೇವೆ. ಹೊರಗಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ದೇಗುಲದ ಉಗ್ರಾಣದ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕತ್ತಲೆಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ, ನಮ್ಮವರು ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿಯೂ ಆಯುಧವಾಣಿಗಳಾಗಿ ಅವರ ಕಾವಲಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದೇ ನಪ್ಪಣೆ?’ ಎಂದರು.

ಭೈರವ — ಏನು ! ಇಷ್ಟು ಬೇಗ, ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆಯೇ, ಆಯಿತೇ ?

ಭಟರು — (ಕೈಮುಗಿದು-) ‘ಅಹುದು ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮವರೆಲ್ಲರೂ ದೇಗುಲದ ಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿತು ಸಮಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆಯ ಗೂಢಚಾರನಾದ ಮರಿಯಣ್ಣನು ಬಯಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪನ್ನು ಕುರಿತು—“ಈಗ ರಾತ್ರಿ ಈ ದೇಗುಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಉಳಿದಿದ್ದು, ನಾಳೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗ ಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುವುದರಿಂದ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಇಷ್ಟಿಬ್ಬರಂತೆ ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ದೇಗುಲದ ಒಳಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿರುವುದು. ನಿಮಗೆ ಒಳಗೆ ಉಳಿಯಲು ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಹಿಂದೆಯೇ ಬರುವೆನು. ಕೈ ಯಲ್ಲಿರುವ ಪಂಜುಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಡನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಳಿದವನ್ನು ಆರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು, ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ದೇಗುಲದೊಳಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿಸಿ ಕರೆತಂದನು.

ಭೈರವ: — ‘ಕೇಳುಕೇಳಯ್ಯ, ಹುಚ್ಚಯ್ಯ, ಚನ್ನಾಗಿ ಕೇಳು’ ಎಂದು (ಭಟರನ್ನು ಕುರಿತು) ‘ಆಗ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲಿದ್ದಿರಿ ? ಏನು ಮಾಡು ತ್ತಿದ್ದಿರಿ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಭಟರು: — ಆ ವೇಳೆಗೆ ನಾವು ಈ ಕೈಸೆರೆಯಾಳುಗಳನ್ನು ವಾಗ್ದಾನ ದ್ರವ್ಯಾಶಿಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಇವರನ್ನು ಉಗ್ರಾಣ-ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಗಳೆರಡರ ಒಳಗೂ ಮಲ್ಲಯ್ಯನೂ ಸೇರಿ ಇಷ್ಟಿಬ್ಬರಂತೆ ಕುಳ್ಳಿರ ಹೇಳಿ, ನಾವು ಹಿಂದುಗಡೆ ನಿಂತೆವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇವರಲ್ಲಿರನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದ ಮರಿಯಣ್ಣನು ಬಂದಿದ್ದವರನ್ನು ಎರಡು ಗಂಪಾಗಿಮಾಡಿ, ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎರಡು ಗುಂಪನ್ನು ಸೇರಿಸಿ,—“ಹೆಗ್ಗನೆಯವರನ್ನು ಈಗಲೇ ಕರತರುವೆನು, ಭವಾನಿಯನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಜಿಸುತ್ತಿರಿ” ಎಂದು

ಹೇಳಿ ಒಡನೆ ದೇಗುಲದ ಹೊರಗೆ ನಿಂತು-‘ಎಲ್ಲರೂ ಕಾದಿರುವರು, ಒಳಗೆ ಬರಬಹುದು’ ಎಂದು ಕೂಗಿಹೇಳಿದನು. ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಳಿಗೆ ಯಮೇಲಿದ್ದ ಭಟರೆಲ್ಲರೂ ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದು, ಉಗ್ರಾಣ, ಕೋಣೆ, ಇವುಗಳ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡಲಾಗಿ ನಿಂತು-‘ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಭವಾನಿಯ ಕೈಸೆರಿಯಾಗಿರುವಿರಿ. ಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ಅಡಗಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಣದಾನವಾಗುವುದು’ ಎಂದು ಕೂಗಿಹೇಳಿದರು. ನಾವೂ ಅದೇಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಈ ಮೂವರೂ ನಮ್ಮ ಕೈಸೆರಿಯಾಳುಗಳೆಂದು ಹೇಳಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದೆವು. ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾವಲಿರುವರು.

ಭೈರವ — ಮಲ್ಲಯ್ಯನ ಗತಿಯೇನಾಗಿರುವುದು ?

ಭಟರು — ಮಲ್ಲಯ್ಯನು ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ಗೋಳಾಡುತ್ತಿರುವನು.

ಭೈರವ — ಮರಿಯನೆಲ್ಲಿ ?

ಭಟರು — ‘ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ಈಗಲೇ ಹೋಗಿಬರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೋಗಿರುವನು.’

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— (ಹುಚ್ಚನಂತೆ ನೋಡುತ್ತ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ) ಯಾರು ಯಾರು ? ಮರಿಯಣ್ಣ ? ನಮ್ಮ ಗುಡಿಯ ಮರಿಯಣ್ಣ, ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮುಂದಾಳು ! ಅಯ್ಯೋ ಅವನೆಲ್ಲಿ ? ’ ಎಂದು ಕೂಗಿಕೊಂಡನು.

ಭೈರವ — ಅಹುದಹುದು. ಮರಿಯಣ್ಣನೇ ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮೂಲ ! ನಿನ್ನ ಕೈಕಾಲುಗಳಿಗೆ ತೊಡಿಸಬೇಕಾದ ತೊಡವನ್ನು ತರಲು ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಪ್ರಭುವನ್ನು ಕರೆತಂದು ಆತನ ಪಾದದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಡಹಿ ಪುನೀತನಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೋಗಿರುವನು. ಇಷ್ಟೇಕೆ ಕಾತರಿಸುವಿರಿ ?

ಹೆಗ್ಗಡೆ:— ‘ಅಯ್ಯೋ, ಹೋದೆವು, ಮೋಸಕ್ಕೊಳಗಾದೆವು. ಎಂದಿಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.’

ಭೈರವಮೂರ್ತಿ ಭಟರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವವನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಕಟ್ಟುವಾಡಿ, ದುರ್ಗಾದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತು “ ದೇವಿ, ಕುರಿಯ ಹಿಂಡನ್ನು ಹಿಡಿದುಕಟ್ಟಿ ಬಂದಿರುವರು. ಇನ್ನೇನು ? ” ಎಂದು ನಿವೇದಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಭಟರು ಹೆಗ್ಗಡೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದು ದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ನೆಲದಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿ ಕೈ

ಮುಗಿದು ನಿಂತರು.

ದುರ್ಗಾ— ಮಕ್ಕಳೇ, ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಇವನನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬಂಧಿಸಿ ಈ ರಾತ್ರಿ ಇವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು, ನಾಳೆ ಇವರ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಎಚ್ಚರಿಕೆ! ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರ ಮೇಲವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತೆಯಿರಲಿ.

ಚೈರವ:— ‘ಸಂಶಯಪಡಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ.’ (ಬಳಿಕ ದುರ್ಗಾದೇವಿ ವೃದ್ಧನೊಡನೆ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದಳು.)

ಶಿ:

ಪಂಚಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

॥ ಶ್ಲೋಕ ॥ ಸರ್ವ ಮಂಗಲಮಾಂಗಲ್ಯ ಔವೇ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಾಧಕೆ ॥

ಶರಣೈಶ್ಕೃಂಭಿಕೆ ದೇವಿ ನಾರಾಯಣಿ ನಮೋಸ್ತುತ ॥

ಶ್ರೀಸ್ತೋತ್ರ

(ಅನ್ವೇಷಣೆ, ವಿಚಾರಣೆ, ಅಭಯಪ್ರದಾನ.)

ರಾತ್ರಿ ಮೂರನೆಯ ಪ್ರಹರವು ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಾನನವು ನಿಶ್ಯಬ್ದ, ಗಗನವೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದ. ಎಲ್ಲವೂ ಗಂಭೀರ-ಸ್ತಬ್ಧಭಾವದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹೆಗ್ಗಡೆಯನ್ನು ಅವನ ಅನುಗಾಮಿಗಳೊಡನೆ ದೇಗುಲ ಪಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಿಟ್ಟು ಹೊರಟ ದೇವಿ, ಹಿಂದೆ ವೃದ್ಧಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನೂ, ಮುಂದೆ ದೀಪಹಸ್ತನಾಗಿ ದಾರಿತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಮರಿಯನನ್ನೂ, ಜೊತೆಗೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. (ದೇವಿಯ ಎಡಗೈಯಲ್ಲಿ ತ್ರಿಶೂಲ, ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗ; ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಮಯಕಿರೀಟ. ಮೊದಲಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಹಸ್ತಗಳೇ ನಾದುವು? ಆಶ್ಚರ್ಯ! ದೇವಿಯ ವ್ಯಾಪಾರವೇ ಆಶ್ಚರ್ಯಮಯ! ದೇವಿ! ನಿನಗೆ, ನಿನ್ನೀ ಆವೇಶಕ್ಕೆ ದಿಗ್ವಿಜಯವು, ನಿನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಅಭ್ಯುದಯವು! ನಮ್ಮಿಭಾವನಾಲೋಕಕ್ಕೆ ಸರ್ವತ್ರಸುಖಕ್ಷವು!)

(ದೇವಿ ಅದೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಳೆಂದು ಕೇಳುವಿರೇನು ? ಪಾರ ಕರೇ ! ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಡೆತನ್ನಿರಿ, ನಾವೂ ದೇವಿಯ ಮಾರ್ಗಾನುಸಂಧಾನ ಮಾಡುವ. ಆಗಬಹುದು, ನೋಡಿರಿ, ಇದಿರಿಗೆ ಕಾಣುವುದೇ ಮಲ್ಲಯ್ಯನು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದ ಕಾಳಗುಡ್ಡವು.)

ಮೂವರೂ [ಮರಿಯ-ದೇವಿ-ವೃದ್ಧ] ಕಾಳಗುಡ್ಡದಮೇಲಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಬಂದರು. ಮರಿಯನು ದೊಂದಿಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆತಂದು, ಕಲ್ಲುಕಟ್ಟಡದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯ ಹಿಂದಣ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಕರೆತಂದನು ಅಡ್ಡಗೋಡೆಯ ಹೊರಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿದ್ದಿತು. ಮೂವರೂ ಒಳಹೊಕ್ಕು, ಕಟ್ಟಡದ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತರು. ಕಟ್ಟಡವು ಒಳಬಲವಾದ ಕದಗಳುಳ್ಳ ಹಲವು ಕಿರುಮನೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ಸುತ್ತಲೂ ಆವರಣದ ಗೋಡೆಗಳಿಂದಲೂ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಇಕ್ಕೆಲದ ನೆಲಗಳಲ್ಲೆ ಮೊಳಕದಷ್ಟು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಾಲಾಗಿ ಒಂದ ಕೊಂದು ಸೇರಿದಂತೆ, ನಟ್ಟಿದ್ದ ಹರಿತವಾದ ಅಲಗುಗಳಿಂದಲೂ, ದುರ್ಗಮ ಸ್ಥಾನವೆನ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ದೇವಿ — ಮರಿಯನನ್ನು ಕುರಿತು 'ಇದನ್ನೇ ಅಲ್ಲವೇ-ನೀನು ಕಾಳ ಗುಡ್ಡದ ಕಾರಾಗಾರವೆಂದುದು ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಮರಿಯ — 'ತಾಯಾ ! ಇದೇ-ಅದು, ಇದನ್ನೇ ನಾನು ಹೇಳಿ ದುದು.' ಎಂದನು.

ದೇವಿ.— 'ನಡೆ, ಕಾವಲುಗಾರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬಾ.' ಮರಿಯನು ಹೊರಟನು. ದೇವಿ ವೃದ್ಧನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ-'ಅಪ್ಪಾ ! ಹೇಗಿ ರುವುದು ? ನೋಡಿದೆಯಾ ? ಇನ್ನೂ ಮುಂದಿದೆ- ಅಶ್ವರ್ಯವು' ಎಂದಳು.

ವೃದ್ಧ — (ಕೌತುಕದಿಂದ-) ' ತಾಯಿ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಮಾಯಾ ಜಾಲದ ಈ ಸಾಹಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ರುವೆನು. ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾರೆನು.' ಎಂದನು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮರಿಯನು ಕಾವಲುಗಾರನ ಕೈಹಿಡಿದು, ಧೈರ್ಯವುಂಟಾ ಗುವಂತೆ ಹೊಸ ಹುರುಪಿನಿಂದ ಸವಿಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕರೆತಂದು, ದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ' ಅಣ್ಣ, ಶರಣು ಬೇಡು; ದುರ್ಗಾಮಾತೆಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು

ಬೀಡಿಕೋ, ಬದುಕುವೆ; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆದ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ ನಿನಗಾಗುವುದು. ಎಚ್ಚರಿಕೆ, ಅಣ್ಣಾ !' ಎಂದನು.

(ಕಾವಲುಗಾರನ ತಲೆತಿರುಗಿತು, ಉಸಿರೆತ್ತಲಾರದೆ, ನಡುನಡುಗುತ್ತ ದೇವಿಯ ಕಾಲಿನಮೇಲೆ ಉರುಳಿಬಿದ್ದನು.)

ದೇವಿ ಹಸನ್ಮುಖಿಯಾಗಿ “ಏಳು-ಏಳು, ಮಗನೇ, ಮನ್ನಿಸಿರುವೆನು. ಏಳು.” (ಎಂದು ಹೇಳಿ, ವೃದ್ಧನಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು. ವೃದ್ಧನು ದೇವಿಯ ಇಂಗಿತವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವನನ್ನು ಭರದಿಂದೆತ್ತಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.) “ ತಮ್ಮ ! ದೇವಿಯ ಅಭಯವಾಗಿರುವುದು. ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊ, ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮಾತನಾಡು, ನೀನಿನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಡೆಯವನಾದೆ ! ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳು.”

(ಕಾವಲುಗಾರನು ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯಹೊಂದಿ, ಒಣಗಿಹೋಗಿದ್ದ ತುಟಿಗಳನ್ನು ತುದಿನಾಲಗೆಯಿಂದ ನನೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿಂತನು. ದೇವಿ ಕೇಳಿದಳು-) ‘ ಮಗನೇ, ಹೇಳು, ಈ ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಯಿರುವರು ? ’

ಕಾವಲ -- ‘ ತಾಯಿ, ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆಬಾರದ ಜನರು ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಮಂದಿ, ಹೆಸರುವಾಸಿಗಳಾದವರು ನಾಲ್ವರು ಮಂದಿ, ಇಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರೆ.’

ದೇವಿ -- ಹೆಸರುವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸರಾದರೂ ಇರುವರೋ ?

ಕಾವಲ -- ಇಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾಕೆ ಒಡತಿ, ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಅವಳ ಊಳಿಗದವಳು.

ದೇವಿ -- ಅವರಿರುವ ಕಿರುಮನೆ ಯಾವುದು ? ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿರುವರೋ ?

ಕಾವಲ -- ಒಡತಿ ಇದೇ ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ಬೇರೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ದೇವಿ -- ಇರಲಿ, ಈ ಸೆರೆಮನೆಯ ಬೀಗದಕೈಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಾ.

ಕಾವಲ -- ತಾಯಿ, ಮನ್ನಿಸಬೇಕು. ಈಗಲೇ, ಇಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ದೇವಿ:— ಅವರಾರು ? ಎಲ್ಲಿರುವರು ? ಏನುಮಾಡುತ್ತಿರುವರು ?

ಕಾವಲ — ಅವರಾರೋ—ಜವಿನ್ದಾರಂತೆ, ಅವರ ವಿಚಾರಣೆ ಯಾಗಬೇಕಂತೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು, ಕಡೆಯಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ ಈಗ ನಿಮಗೆ—

ದೇವಿ:— (ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ನಕ್ಕು) ‘ಹುಚ್ಚ ! ಭಯಪಡಬೇಡ, ನೀನೇನನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ನಮ್ಮವನಾಗಿ ಇಲ್ಲಿದ್ದು ಮರಿಯನು ಹೇಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರು, ನಾಕು,’ (ಎಂದು ಹೇಳಿ ವೃದ್ಧನಿಂದ ಮರಿಯನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ‘ಲಾಂದ್ರ’ವನ್ನು ತೆಗೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು, ಕಾವಲುಗಾರನಿಂದ ಮೊದಲು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಕಿರುಮನೆಯಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು, ಒಳಗೇನಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಬಾಗಿಲಕಂಡಿಗೆ ಕಿವಿಕೊಟ್ಟು ಕೇಳಿ, ಬಳಿಕ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ವೃದ್ಧನನ್ನು ಕುರಿತು, ‘ಅಪ್ಪ ! ಒಳಗೆಂತಹ ಯಾತನಾಸ್ವರವು, ಎಷ್ಟು ದೀನಸ್ವರವು, ಹೊರಡುತ್ತಿರುವುದು ಕೇಳಲಿಲ್ಲವೇ? ಎಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಬೀಗದ ಕೈಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೀಗ-ಬೀಗ ’ ಎಂದಳು ವೃದ್ಧನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನಡುಪಟ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು ಕೂಂಡಿದ್ದ ಬೀಗದಕೈಗಳ ಗೊಂಚಲನ್ನು ತೆಗೆದು ದೇವಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು ‘ತಾಯಾ! ಬಿಳಕನ್ನು ತೋರುವೆನು, ಜಾಗ್ರತೆಮಾಡು, ದೀನೋದ್ಧರಣದಲ್ಲಿ, ಅಸ್ತಿಸಂರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೃಣಮಾತ್ರವೂ ವಿಲಂಬವು ಬೇಡ.’

ದೇವಿ:— (ನಗುತ ನಗುತ ಬಾಗಿಲ ಬೀಗವನ್ನು ತೆಗೆದು, ವೃದ್ಧನನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು ಕಿರುಮನೆಯೊಳಹೊಕ್ಕು, ಒಂದುಬಾರಿ ನುಲ್ಕು ಕಡೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿದಳು. ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಳಿ ಬಿಳಕಿಗೂ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಜನ್ಮಸ್ಥಲದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಿರುಮನೆಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಹಲಗೆಯಮೇಲೆ, ಒಬ್ಬ ಹೆಂಗಸು ಮಲಗಿ, ಅತ್ಯುತ್ಕಟವಾದ ಸಂಕಟದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ದೇವಿ—‘ಅಪ್ಪ, ಸದ್ದಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಿರುಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಗಣೆಯನ್ನು ಹಾಕಿ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಾ.’ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತಾನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮಲಗಿದ್ದವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು, ಪ್ರೀತಿಗೌರವವ್ಯಂಜಕಸ್ವರದಿಂದ “ತಾಯಾ, ಲಲಿತಾದೇವಿ, ತಾಯಾ,” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

ಶೋಕವ್ಯಾಕುಲಗಳಿಂದಲೂ ಭಯಕಾತರಗಳಿಂದಲೂ ಅತಿಯಾಗಿ ಸಂತಪಿಸುತ್ತ ಮಲಗಿದ್ದ ಕೃಶಾಂಗಿಯಾದಾ ಲಲಿತಾದೇವಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಣ್ಣೆರೆದು ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಕುಗ್ಗಿದಸ್ವರದಲ್ಲಿ “ ಅದಾರು-ಕೂಗುವರು ? ಆರು ? ದುರ್ಗಾ, ತಾಯಿ-ದುರ್ಗಾಮಾತೇ ! ಬಾ, ಇನ್ನು ವಿಳಂಬಿಸಬೇಡ, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು-ಅಂಬಾ ” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮಲಗಿ ಕನವರಿಸಿದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧನು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಬಂದು ದೇವಿಯ ಬಲಗಡೆಗೆ, ಮಲಗಿದ್ದವಳ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕನಿಕರದಿಂದ “ ತಾಯಿ, ಲಲಿತಾ, ಕಣ್ಣೆರೆ. ನೋಡು, ತಾಯಿ ! ಇಹಶೋಕವ್ಯಾಪಾರದ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಗಮನವನ್ನು ಕೊಡು, ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿರುವಳು ಭವಾನೀದೇವಿ. ನಿಮ್ಮ ಉದ್ಧರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಬಂದಿರುವಳು ” ಎಂದನು.

ಲಲಿತಾ — (ತ್ವರೆಯಿಂದ ನೋಡಿ ಕೈನೀಡಿ) — “ ಅದಾರು ತಾಯಿ, ನೀನಾರು ? ನೀನು-ನಮ್ಮ ಭವಾನಿಯೇ ? ನನ್ನ ನಾದಿನಿ, ನನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ನಾದಿನಿ ಭವಾನಿಯೇ ? ತಾಯಿ, ಹೇಳು, ನನಗೀಗ ಚಿತ್ತಪಲ್ಲಟವಾದಂತಿದೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯೆನು. ನೀನಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಹೇಳು. ಆ ನಮ್ಮ ವಿಕೃತಮನನ—

ಭವಾನಿ:— (ಪ್ರೇಮವ್ಯಂಜಕಸ್ವರದಿಂದ) • ಅಹುದು, ಅತ್ತಿಗೆ ! ನಾನೇ ಆ ನಿನ್ನ ಭವಾನಿ. ನಿನ್ನ ಸೋದರವಾವನ ಮಗಳು, ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊ. ’ ಎಂದಳು.

ಲಲಿತಾ — (ಭವಾನಿಯ ಕೈಹಿಡಿದು, ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ—) “ ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ತಾಯಿ, ಹೇಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖದಿಂದಿದ್ದಾರೆಯೋ ? ಮಗು, ಆ ನನ್ನ ಮುದ್ದಿನಮಗು-ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ಹೇಗಿರುವನು ? ಹೇಳು ಅಯ್ಯೋ, ಭವಾನಿ, ನನ್ನ ಗತಿ, ಹೀಗಾಯಿತು. ನಾನು ನಾಯಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದುಃಖವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ, ಅಯ್ಯೋ, ಭವಾನಿ, ಅಯ್ಯೋ-ಹೇಳಲಾರೆ. ” ಎಂದು ದುಃಖವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು.

ಭವಾನಿ — ತನ್ನ ದಯಾರ್ಥಹೃದಯದಿಂದ ಉಕ್ಕಿಬರುತ್ತಿದ್ದ

ಅನುಕಂಪಸೂಚಕವಾದ ಕಂಬನಿಗಳನ್ನು ಕಿರುಬೆರಳಿಂದ ನಿವಾರಿಸುತ್ತ-
ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ಹಣೆಯಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು-) “ ಅತ್ತಿಗೆ, ಅಳಬೇಡ,
ಇನ್ನು ಅಳಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವೂ ಕ್ಷೇಮವಾಗುವುದು. ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯೂ
ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿರುವರು.”

ಲಲಿತಾ — (ಬಿಡುಗಡ್ಡೆಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತ) ‘ ತಾಯಿ, ಏನೆಂದೆ ?
ಕ್ಷೇಮವೇ ? ಇನ್ನು ಇನ್ನೂ-ನಮಗೆ ಕ್ಷೇಮ-ಬೀವನಲಾಭದ ಆಶಿಗೆ
ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ? ಹೇಳು, ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ಅಪಘಾತವಾಗಲಾರದೇ ?

ಭವಾನಿ — ಅತ್ತಿಗೆ, ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಎಂದಿದ್ದರೂ ಜಯವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ
ರುವುದು. ಧೈರ್ಯವಾಗಿರು. ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೇಂದೇ ನಾವು
ಬಂದಿರುವೆವು.

ಲಲಿತಾ — ಅಮ್ಮಯ್ಯಾ, ಅಯ್ಯೋ, ಈಗಲೋ ಇನ್ನು ಗಳಿಗೆಗೋ,
ಅವರಿಗೆ, ಅಸಮೃದ್ಧವಾಗುವುದಲ್ಲವೇ ? ತಾಯೀ, ನಿನ್ನಿಂದ, ನಿನ್ನ ಒಬ್ಬ
ಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರ, ಹೇಗೆ ಆದೀತೇ ?

ಭವಾನಿ — ಇರಲಿ, ಅಸಮೃದ್ಧಭೀತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಧೈರ್ಯ
ದಿಂದ ಹೇಳು, ಅತ್ತಿಗೆ ! ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟರು ? ಇಟ್ಟವ
ರಾರು ? ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿನಾರು ?

ಲಲಿತಾ — “ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಕೇಳು,-” ಎಂದು ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು.

ಭವಾನಿ — (ವೃದ್ಧನನ್ನು ಕುರಿತು) ಅಪ್ಪ ! ಇನ್ನು ಕಂತೆಯನ್ನು
ಬಿಚ್ಚಬೇಕು. ನಾನು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅತ್ತಿಗೆ ಹೇಳುವದೆಲ್ಲವನ್ನೂ, ಸರಿ
ಯಾಗಿ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿ- ಲೇಖನಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿರುತ್ತವೋ,
ಇಲ್ಲವೋ ?

ವೃದ್ಧ:- ‘ ನಾನು ಬಂದಕಡೆಗೆಲ್ಲಾ, ನನ್ನ ಅಕ್ಷಯಲೇಖಿನಿ
(Fountain Pen) ಮತ್ತು ಹಸ್ತಪುಸ್ತಕ (HandBook)
ಗಳನ್ನು ತರದೆ ಇರುವಂತನೇನು ? ಎಲ್ಲಿ, ಯಾವಕಡೆಯಲ್ಲಿ, ಯಾವ
ಹೊಸವಸ್ತು, ಅಥವಾ ಹೊಸವಿಚಾರಗಳು ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರವಾಗುವವೆಂಬ
ದನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಬಲ್ಲೆವು ? ಲೇಖನಸಾಮಗ್ರಿಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬೇಕೆಂದರೆ,
ಚಿಕ್ಕಿತ್ತಾಸಾಧನಗಳೂ ಕೂಡ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಕೆನೆ

ಯಲ್ಲಿರುವವು.

ಭವಾನಿ — ‘ ಅಷ್ಟಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಆಪದ್ಭಂಧು, ಅಭಿನವಧನ್ವಂತರಿ’ ಇತ್ಯಾದಿಯಾದ ಬಿರುದಾವಳಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ ? ಅದಿರಲಿ, ಈಗ ಮೊದಲು ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ವಾಡ್ತೊಲವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದುಕೊ.’ (ವೃದ್ಧನ ವೇಷದಿಂದ ಕಾರ್ಯನಾಥನೆಗೆ ಭವಾನಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಇವನೇ ಧನ್ವಂತರಿಯೆಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕೇ ?)

ಧನ್ವಂತರಿ — ‘ ತಾಯಾ ! ಇದೋ, ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವೆನು. ಆಗಲಿ’ ಎಂದು ಲಲಿತಾದೇವಿಯು ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದಂತೆಲ್ಲಾ, ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದನು. (ಅದರ ವಿವರವನ್ನೇ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆವು)

ಭವಾನಿ:— ಹೇಳು, ಅತ್ತಿಗೆ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಹೇಳು. ಇನ್ನೂ ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿರುವವು.

ಲಲಿತಾ — ಏನು ಹೇಳಲಿ ? ನನ್ನ ತಾಯಿ ಆಸನ್ನ ವೃತ್ತ್ಯವಾಗಿ ಮಲಗಿರುವಳೆಂದು ವರ್ತಮಾನ ಬಂತು. ತಾಯನ್ನು ನೋಡಲು ನಾನು ನನ್ನ ಮನೆಯ ಊಳಿಗದವಳೊಡನೆ ಹೊರಟನು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬೋಯಿಗಳಲ್ಲದೆ ಮನೆಯ ಆಳುಗಳೇ ನಾಲ್ಕಾರುಮಂದಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಪಾಲ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಂದೆವು. ಬರುತ್ತಿದ್ದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ‘ಕಳ್ಳರಗವಿ’ ಎಂಬ ಹಳ್ಳ ತಿಟ್ಟಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ, ಒಮ್ಮೆಗೇ ನಾಲ್ಕುಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಕಲ್ಲುಗಳು ಬಂದು ಬೀಳತೊಡಗಿದುವು. ಆಳುಗಳು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಭೀತರಾಗಿ ದಿಕ್ಕುತೋರದೆ ಓಡಿಹೋದರು. ಬೋಯಿಗಳು ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯಹೊಂದಿ ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಮಾರು ದೂರ ನಡೆದರು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೂ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಕೆತ್ತಲೆಯಾಗುತ್ತಲಿದ್ದಿತು. ಮಜ್ಜಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಕ್ಕೆ ಕರಿಯ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಹೊದ್ದು, ದೊಣ್ಣೆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಬಂದ ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪು ನಮ್ಮನ್ನು ಮುತ್ತಿದುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡು, ಪಾಲ್ಕಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮೂರ್ಛಿತೆಯಾಗಿ ಬಿದ್ದೆನು.

ಭವಾನಿ:— ಆ ಬಳಿಕ ?

ಲಲಿತಾ:— ಮತ್ತೆ ನಾನು ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಇಲ್ಲಿ, ಈ ಕತ್ತಲೆಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಹೀಗೆಯೇ ಬಿದ್ದಿದ್ದೆನು. ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರೂ ಇರ

ಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ಎದ್ದು ಸುತ್ತಲೂ ಹುಡುಕಿ ತಡೆಕೊಂಡಿದೆನು. ಒಂದು ಕಿಟಕಿಯವನು ಕೂಡ ಇಲ್ಲದ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಗೆ ಬಂದೆ, ಈಗ ಏನಾಗಿದ್ದೇನೆ ? ಎಂಬಿದೊಂದೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೂಗಿದೆನು, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟೆನು. ಆದರೇನು ? ನನ್ನ ಮೊರೆಯನ್ನು ಆ ಲಲಿತಾಪಾತೆಯೇ ಕೇಳದಿರುವಾಗ ಮತ್ತಾರು ಕೇಳುವರು ? ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಕೂಗಿ ಬೇಸತ್ತು ಸುಮ್ಮನಾದೆನು.

ಭವಾನಿ — ನಿನ್ನ ಸ್ನಾನ, ವಾಸ, ಆಹಾರ ಇವುಗಳಿಗೇನುಗತಿ ?

ಲಲಿತಾ — (ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ-) 'ತಂಗೀ, ಏನು ಹೇಳಲಿ ? ಯಾವ ಕೈಯಿಂದ ಅತಿಥಿ-ಅಭ್ಯಾಗತರ, ಸ್ವಾಮಿ-ಗುರು-ಬಾಂಧವರ, ದೀನ, ಅನಾಥ, ಆಶ್ರಿತ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ-ಇವರ, ಊಟ-ಉಪಚಾರದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನೋ ಅದೇ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಈಗ ಈ ವಾಸಿಗಳು ಕೊಡುತ್ತಿರುವರು ಅರಗುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದು. ಸಾಯುವೆನೆಂದರೆ, - ಅತ್ತು ತಾಯ್ತಂದೆಗಳ ಮಾತು, ಇತ್ತು ಸ್ವಾಮಿ, ಗುರು, ಹಿತೋಪದೇಶಕರ ಮಾತು, ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ಮರಿಸಿ ಸ್ಮರಿಸಿ, ಆತ್ಮಹತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂಜಿ, - 'ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಎಂದಾದರೂ ಶುಭವನ್ನು ನೋಡಬಹುದೆಂಬ' ಸೂಕ್ತಿಯನ್ನೇ ನಂಬಿ ಹೇಗೋ ಜೀವಧಾರಣ ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ನನ್ನ ಸ್ನಾನ ಭೋಜನಗಳಿಗೆ, ಮನೆಯ ಊಳಿಗದವಳನ್ನು ಬೇರೆಯಿಟ್ಟಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ, ಅವಳನ್ನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಕಾವಲುಗಾರನು ಕರೆತಂದು ಅವಳಿಂದ ನನಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಡಿಗೆಗಳಿಗೆ ನೀರು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದಲ್ಲದೆ, ಅವಳು ಉಸಿರೆತ್ತದೆ ಆರೆಂಬಿಯನ್ನು ಕಾಯಿಸಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಹಿಂದೆಯೇ ಕಾದಿದ್ದು ಕರೆದೊಯ್ಯುವನು. ಮತ್ತೆ ಮರುದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಊಟದ ಮಾತು. ಅದಾದರೂ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ-ಭವಾನಿ ? ಈಗ ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ನಾನು ಅನ್ನ ನೀರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಆ ಲಲಿತಾ ಮಾತೆಯ ಮೇಲಾಣೆ

ಭವಾನಿ — 'ಅತ್ತಿಗೆ ! ಹಾಗೇಕೆ ಆತ್ಮವನ್ನು ದಂಡಿಸುತ್ತಿರುವೆ ? ಹಸಿದಿದ್ದರೆ ಏನು ಕಾರ್ಯನಾಥನೆಯಾಗುವುದು ?

ಲಲಿತಾ — (ಗದ್ಗರಸ್ವರದಿಂದ) 'ಮತ್ತೇನು ಮಾಡಲಿ, ತಾಯಿ,

ಜೀವದಿಂದಿದ್ದರೆ, ಇಂದಿಲ್ಲ ಮುಂದೆಯಾದರೂ ನನ್ನವರನ್ನು ನೋಡುವೆ ನೆಂದು ಎಂದಿನವರೆಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದೆನೋ, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಪ್ರಾಣಾಧಾರಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಕವಳವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಇಂದಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನದ ಕೆಳಗೆ ಆ ಆಶೆ ಕೊನೆಗಂಡಿತು. ಎಂದರೆ-ಸ್ವಾಮಿಯ ಸೇವಾಸುಖಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರಳಾಗುವೆನೆಂಬುದು ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು.

ಭವಾನಿ — ಏತರಿಂದ ಹೀಗೆ ನಿರಾಶೆಯಾಗಿ ಹೇಳುವೆ? ಏನಾಯಿತು ?

ಲಲಿತಾ — ಏನಾಯಿತೆಂದೇಕೆ ಕೇಳುವೆ, ಭವಾನಿ? ನಾನು ಮೋಸದ ಬಲಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವರೂ ಬಂದು ಬಿದ್ದಿರುವರೆಂದು ಕೇಳಿದೆನು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನನಗಾದರೆ ಹೇಳಿ ಕೇಳುವವರಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಹಾಗಲ್ಲ-ತಂಗೀ! ದಿನಕ್ಕೊಂದೆರಡು ಬಾರಿ ಅವರಿಗೆ ಈ ಯಮ ದೂತರ ದರ್ಶನವಂತೆ, ಕರ್ಣಕರೋರವಾದ ಬೈಗುಳಂತೆ....ಬಬ್ಬಿತ್ತು, ಅದೂ ಹಾಳು ಒಣರೊಟ್ಟಿಯ ಊಟವಂತೆ, ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ, ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಲೇ, ತಾಯಿ ?

ಭವಾನಿ:— ಶಾಂತೆಯಾಗಿ ಹೇಳು, ತಾಯಿ, ಇದನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದವರಾರು ?

ಲಲಿತಾ — ಮೂರು ದಿನದಲ್ಲಿ ಉಳಿದವಳು ನಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದೊ ಯ್ದಾಗ ಮೆಲ್ಲನೆ ಉಸಿರಿ ಹೋದಳು.

ಭವಾನಿ.— ಅವಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತಂತೆ !

ಲಲಿತಾ — ಅವಳು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಾವಲಿರುವನ ಕೈಬಿಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡಿ, ಅವನಿಂದ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಳಂತೆ.

ಭವಾನಿ:— ಬಿಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡುವದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ? ಏತರಿಂದ ?

ಲಲಿತಾ — ತನ್ನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದರ ದೆಸೆಯಿಂದ

ಭವಾನಿ — ಅವಳ ಮಾತು ಒಂದೇ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟರ ನಿರಾಶೆಗೂ ಕಾರಣವಾಯ್ತೋ? ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಮತ್ತೇನಾದರೂ ದೃಢೀಕರಣ ವಿಷಯಗಳು ಕಾಣಬಂದುವೋ ?

ಲಲಿತಾ — (ನಿಟ್ಟುಸಿರುಜಿಟ್ಟು—) ‘ ತಾಯಾ, ಅಷ್ಟೇಅಲ್ಲ, ಈದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಅವರಾರೋ ಇಬ್ಬರು, ಭಯಂಕರ ಕಾಳಮುಖರು ಬಂದು, ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಬಲು ಹೊತ್ತು ಅದೇನನ್ನೋ ಹೇಳಿದರು. ಅದೇನು ಹೇಳಿದರೆಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದರೂ, ಕಡೆಗೆ ಅವರು—‘ ಜೋಕೆ ! ಈ ರಾತ್ರಿ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಆಯುಸ್ಸಿನ ಪರಿಮಾಣವಿಷ್ಟೆಂದು ಈ ರಾತ್ರಿ ನೋಡಬೇಕು. ಉಳಿದಿರಬೇಕಾದರೆ, ರಾತ್ರಿಗೆ ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರತರುತ್ತೇವೆ ಅವನಿಗೆ ನೀನೇ ಹೇಳಿ, ನಮ್ಮ ಕಾಗದಗಳಿಗೆ ರುಜುವನ್ನು ಹಾಕಿಸಬೇಕು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸಾಯುವಿರಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೋದುದು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಸಬಳದ ಮೊನೆಗಳು ಇರಿದಂತಾಗಿ ನೋಯಿಸುತ್ತಿವೆ

ಭವಾನಿ — ‘ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣರಾರೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವೆ ? ಆ ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವೆ ?

ಲಲಿತಾ:— ನನಗಾವುದೂ ತಿಳಿಯದು. ನಾನೇನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆನೆ, ತಾಯಾ ?

ಭವಾನಿ — ಅತ್ತಿಗೆ ! ಹೆದರದೆ ಎದ್ದುಕುಳಿತು ಕೇಳು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣನು ನಿಮ್ಮ ಜ್ಞಾತಿಬಂಧು—ಕುವಾರಶೇಖರ !

ಲಲಿತಾ — (ಬೆದರಿಬಿದ್ದು ಎದ್ದುಕುಳಿತು— ‘ ಏನು, ಏನಂದೆ ? ತಾಯಾ ! ಕುವಾರಶೇಖರ ? ನಾನು ಹೇಗೆ ನಂಬಲಿ ? ನಮ್ಮಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದವನು, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ.....

ಭವಾನಿ — ಅತ್ತಿಗೆ ! ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿರುವುವು. ಕಾರ್ಯಕರ್ತೃಗಳೂ, ಪ್ರೇರಕರೂ ಹಲವಿರುವರು. ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ಒಂದೆರಡಲ್ಲ, ಮತ್ತು ನಿನಗೆ ಮೊನ್ನೆಯದೂ ಅಲ್ಲ. ಬಹು ದಿನಗಳಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದಿರುವ ಅಭಿಸಂಧಿಯೆಂದು ತಿಳಿ !

ಲಲಿತಾ — ತಾಯಾ ! ಅದೊಂದೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಯಿತ್ತೇಕೆ ? ಈಗ ಗತಿಯೇನು ? ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರು ? ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡುವಾಲು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ? ನಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನು ಮುರಿಯಬೇಕೆಂದೇ ? ಏನಾಯಿತು ? ತಾಯಾ ! ನಮ್ಮ ಮಾವಂದಿರ ಪಾಡೇನಾಗಿರುವುದು.

ಭವಾನಿ — ನಿಮ್ಮ ಮಾವಂದಿರು ತಮ್ಮ ಜೀವಿತದ ಪರಮಾರ್ಥವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯೂ ತಮ್ಮ ಪುತ್ರಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಿರುವರು. ಉಳಿದ ವಿಚಾರಗಳು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಇರಲಿ. ಈಗ ದರ ಹಂಬಲನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನಿಮ್ಮ ಬಂಧವಿಮೋಚನೆಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದ ಬೇಕಾದುದು ಮುಖ್ಯವು.

ಲಲಿತಾ. — (ತನ್ನೆರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಭವಾನಿಯ ಕೊರಳನ್ನು ಸುತ್ತಿ, ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಅವಳ ಎದೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ದೈನ್ಯದಿಂದ—) ‘ಭವಾನೀ! ನನ್ನ ಭವಾನೀ! ಅಷ್ಟು ಮಾಡು. ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡು, ತಾಯಾ, ನೀನೇ ನನ್ನ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯಾಗಿ ಬಂದಿರುವೆ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕೃಪಮಾಡಿ, ಪತಿಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನಿತ್ತು, ನನ್ನ ಮಾಂಗಲ್ಯಭಾಗ್ಯವು ನಷ್ಟವಾಗದಂತೆ ಕಾಪಿಡು. ಭವಾನಿ, ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಆಣೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಮಾತುಕೊಡು.’

ಭವಾನಿ — ತಾಯಾ! ಧೈರ್ಯದಿಂದಿರು. ನಿನ್ನ ಮಾಂಗಲ್ಯವೃದ್ಧಿಗೂ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ವಂಶದ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೂ ಉದ್ಧಾರಕರ್ತರಾಗಿ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯೇ ಬಂದಿರುವರು. ಇನ್ನು ಭಯವನ್ನು ಬಿಡು, ಮುಂದಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೋಗುವೆವು, ಅದರ ಹೊರಟುಹೋದೆವೆಂದು ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರುವೆವು.

ಲಲಿತಾ — (ತನ್ನೆರಡು ಕರಕಿಸಲಯಗಳಿಂದಲೂ ಭವಾನಿಯ ಮೈದಡಹಿ—) ‘ಭವಾನಿ! ಭಗವತೀ ಲಲಿತಾಮಾತೆಯೇ ನಿನ್ನಮೇಲೆ ಆವೇಶಿಸಿರುವಳು, ಧೈರ್ಯವಾಗಿರುವೆನು, ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವೆಯೆಂದು ಬಲ್ಲೆನು, ಹೊರಡು!’ ಎಂದು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಳು. ಭವಾನಿಯೂ ಧನ್ವಂತರಿಯೊಡನೆ ಕಿರುಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆಬಂದು ಮತ್ತೆ ಹೊರಗಡೆ ಬೀಗವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಾರಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಿರುವರ ಬಿಡುಗಡೆಗಾಗಿ ಅತ್ತಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಶ್ರೀ:

ಷಷ್ಠ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ಸಂಪತ್ತು ಮಹತಾಂ ಚಿತ್ತಂ ಭವತ್ಯುತ್ಪಲ ಕೋಮಲಮ್”

ಅಪತ್ತು ಚ ಮಹಾಶೈಲ ಶಿಲಾಸಂಘಾತ ಕರ್ಕಶಮ್ ||”

(ಭರ್ತ್ಸಹರಿ)

(ಹರ, ಭಯಪ್ರದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಅರ್ಧಾಂಗೀಕಾರ.)

“ ನೀನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಸುಮ್ಮನೆ ಹಬ್ಬಮಾಡಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಡ ! ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳು. ”

“ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೂ ಅಹುದು; ನಿಷ್ಠನೂ ನಿರಪರಾಧಿಯೂ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪನೂ ಆದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂದೂ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಾರಿ ಸಾರಿ, ಹೇಳುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಬಲಾತ್ಕರಿಸಿ ಫಲವಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇ ಇಲ್ಲದ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಿರಿ? ನಡೆಯಿರಿ. ”

“ ಬೇಡ ಬೇಡ, ಹರಮಾಡಬೇಡ ! ನೀನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ನಾವು ಕೆಚ್ಚೆದೆಯ ಸಂಕರಜಾತಿಯವರು ! ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ನೋಡಿಕೋ, ಈ ಗಲಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಜಾತಿನೀತಿಯೆಲ್ಲಾ ಕೆಡೆಸಿಬಿಡುತ್ತೇವೆ; ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಕೇಡುಗಳುಂಟು. ”

“ ಏನನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಂತರಾತ್ಮವು ಒಡಂಬಡುವುದಿಲ್ಲ. ”

ಈ ಬಗೆಯಾದ ಉತ್ತರ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರಗಳು, ಕಾರಾಗಾರದ ಕಡೆಯ ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಕಿರುಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ಅರೆಮುಚ್ಚಿದ್ದಿತು. ಕಿರುಮನೆಯ ಹಿಂಗಡೆಯ ಗೋಡೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಜಾವಣಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿದ್ದ ಕಿಟಕಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖವಿಟ್ಟು, ಭವಾನಿ, ಒಳಗೇನು ನಡೆವುದೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಧನ್ವಂತರಿ ನಿಂತು, ಒಳಗೆ ನೆಸೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂವಾದಗಳನ್ನು ತ್ವರೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಹಸ್ತ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. “ ಒಳಗಿದ್ದವರಾರು ? ಆರಾರಿಗೆ

ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು? ” ಎಂದು ಕುತೂಹಲಗೊಂಡಿರುವ ರಲ್ಲವೇ, ಪಾಠಕರೇ ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಬನ್ನಿರಿ, ನೋಡುವ! ಇದೋ ನೋಡಿರಿ, ಈ ಬೇರ್ಣವಾದ ಹುಲ್ಲುಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ, ಈ ಮಾಸಿದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನುಟ್ಟು, ಬಡವಾದವು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಬಾಡಿಯಾದ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬಳಲಿಕೆಯಿಂದ ಚಿವರು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ವಿಕಾರಕ್ಕೊಳಗಾಗದೆ, ಅಭಿಮಾನಧನನಾದ ಕೇಸರಿಯಂತೆ, ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಈ ತೇಜಃಪುಂಜಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿರಿ ! ಹೇಗಿದೆ ? ಮುಗಿಲು ಮುಸುಕಿದ ರವಿಯೇ ಈ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕೆನ್ನುವಿರೇ ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿರಿ ! ಇವನಾರು ? ಶ್ರೀಯುತ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯ-ಮಧುಸೂದನಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನೇ ಈ ಮೂರ್ತಿಯೆನ್ನುವಿರೇ ? ನಿಜ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಊಹಿಸಿದಿರಿ, ಈತನೇ ಸಮ್ಮ ಸನ್ಮಾನನೀಯನೂ ಪಾರವಾರ್ಥಕವಿಚಾರ ಸಂಪನ್ನನೂ ಭೂತದಯಾಪರನೂ ಆದ ಮಧುಸೂದನ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯನು ! “ ಹಾಗಾದರೆ, ಅವರಾರು ಈತನ ಮುಂದೆ ವೀರಮಂಡಿಯೂರಿ ಕುಳಿತು, ಗದರಿಸುತ್ತಿರುವವರು ? ಇಬ್ಬರೂ ಯಮದೂತರೋ ? ಏನು ? ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ, ಯಮದೂತರಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಈ ಕರಾಳ ಕೃಷ್ಣದೇಹವೂ ಈ ಕೆಂಬಣ್ಣದ ಉಡುಪುಗಳೂ, ಕವುಂಕುಳುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉದ್ದವಾದ ದೊಣ್ಣೆಗಳೂ ಇವರಲ್ಲಿದ್ದುಂತ್ತಿದ್ದುವೇ ? ಇವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಾಲಕಿಂಕರರೇ ಸರಿ ! ” ಎನ್ನುವಿರೋ ?

“ ಹಾಗಲ್ಲ, ಮಹೋದಯರೇ ! ‘ .. ನಾವು ಕೆಚ್ಚೆದೆಯ ಸಂಕರಜಾತಿಯವರು ’ ಎಂದಾಡಿದ ಮೇಲಿನ ಮಾತನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದಮೇಲೆ, ನೀವಾಗಿ ನಿಜವನ್ನು ಊಹಿಸುವಿರಲ್ಲವೆ ? ಹೋ ! ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಈಗ ತಿಳಿದೆವು- ಇವರು ಕಳ್ಳರ ಗಡಿಯ ತಳವಾರ, ಕೊತ್ತ ವಾಲರು. ’ ಅಹುದು, ಇವರೇ ಈ ಕಾರಾಗಾರದ ಒಳಿಯರು. ಆದರೆ, ‘ ಅದೇನದು - ಅವರ ಕಯ್ಯಲ್ಲಿರುವ ಅಖಂಡ ಪತ್ರವು ? ಅದರಲ್ಲೇ ನಿದೆ ? ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಂದಿರುವರು ? ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಉಪಹತಿಗಳುಂಟಾಗುವುವೋ ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಈಗಲೇ, ಇಲ್ಲಿಂದಿಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲನ್ನೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವೆವು.

ಬೇಗಹೇಳಿ ?' ಹೀಗೆನ್ನವಿರೇ ಪಾಕರೇ ?

ಅಂತಹ ಭೀತಿಯಾದರೂ ಸಮಗೇಕೆ ? ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಪರಿಭವವೆಂದಾ ದರೂ, ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಂಡುಬಂದಿರುವುದೋ ?-ಧರ್ಮದೇವತೆ ಜೀವಿ ಸುತ್ತಿರುವಳು. ಕರ್ಮನಾಕ್ಷಿ ಸಮಯವನ್ನೇ ನೋಡುವಂತಿದ್ದು ಧರ್ಮ ದೇವತೆ ಅಸದ್ಭಂಧುವಾಗಿ ಒಂದು ನಿಲ್ಲಲು ಸ್ಥಿರವಾಗಿರುವಾಗಲೂ ಭಯ ವೇನು ? ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವುರೂಪನು ಸಂದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡಲಾರನೋ ? ನಿಧಾನಿಸಿರಿ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಭೀತರಾಗಬಾರದು, ಅವರ ವಾದ-ವಿವಾದದಿಂದಲೇ ವಿಚಾರವಿಂತಹದೆಂದು ತಿಳಿಯುವ. ಅದೋ ನೋಡಿರಿ, ಈ ಕಾಳಮುಖರು ಮತ್ತೆ ಕೂಗುತ್ತಿರುವರು.)

ಕಾಳಮುಖರು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೋರಿಸಿ ದಟ್ಟಸುತ್ತ ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿದರು-“ ಏನೆಂದೆ ? ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ನಿನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮವು ಒದಂಬಡುವುದಿಲ್ಲ, ಹಾಗಲ್ಲವೇ ? ಆದರೆ ಇದಿರಿಗೆ ನಡೆಯುವ ಕ್ರೂರಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಎಂದರೆ-ಕೊಲೆ ರಕ್ತದ ಕೋಡಿಕಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸಮ್ಮತಿಸುವನಲ್ಲವೆ ? ಅಗಲಿ.”

ಮಧು - (ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಉತ್ತೇಜಿತಸ್ವರದಿಂದ-) ‘ ಅಯ್ಯಾ ! ಕೊಲೆಗೇಡಿಕಳಾದ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಸರಲುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಮರಣದ ಅಥವಾ ಕೊಲೆಯ ಭೀತಿಯೂ ಉಂಟೇ ? ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಸ್ರಯೋಜಕನಾಗಿ ನರಲುವುದಕ್ಕೂ ಸಾವುದೇ ನನ್ನಂತಹನಿಗೆ ಸುಖವು.

ಕಾಳ - (ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ-) “ ಹಹಹಾ ! ವಿರಕ್ತನಯ್ಯಾ ! ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು, ಬಹು ವಿರಕ್ತನೇ ಇದ್ದುನಯ್ಯಾ ! ಇರಲಿ, ಆದರೆ, ಅಯ್ಯಾ-ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ! ಇಷ್ಟು ಪ್ರಪಂಚದಮೂಲಿನ ವೈರಾಗ್ಯವುಂಟಾಗಿದ್ದೂ ಈ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಬಂದೆರಡು ‘ ರುಜು ’ ಬರೆದುಕೊಡಲೊಲ್ಲೆಯಾಕೆ ? ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಿರುವನಿಗೆ ಈ ಹಟದಿಂದ ಫಲವೇನು ? ”

ಮಧು - (ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಿಂದ) “ ಅಯ್ಯಾ ! ಪರಮಾತ್ಮನ ಸ್ಮರಣ ಪಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದರೆ, ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯುಂಟು. ಮೂರ್ಖ ರೋಗಕ್ಕೆ ಮದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಮೂರ್ಖರಾದ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಾದಿಸಿ ಹೊಂದುವ ಲಾಭವು ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಹೊರಡಿರಿ. ”

ಕಾಳೆ.— ಏನು ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಾದಿಸಿದರೆ ಲಾಭವಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ನಿನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ ? ಹಾಗೋ ? ಈಗ ನಿನಗೆ ಬೇವದಾನ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ನಾವೋ ? ಆ ನಿನ್ನ 'ಪರಮಾತ್ಮ'ನೆಂಬುವನು ಬರುತ್ತಾನೋ ?

ಮಧು — ಪ್ರಸನ್ನಜನಪುತ್ರಾಣನಾದ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನೇ ನಂಬಿರುವ ನನ್ನಂತಹನಿಗೆ ಪ್ರಾಣದಾತರು, ನಿಮ್ಮಂತಹ ಕಳ್ಳ-ಗುಳ್ಳಿನರಿಗಳಲ್ಲ. ಆ ಕಮಲಾಕಾಂತನೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣದಾತನೂ, ಮತ್ತು ಅಪನ್ನಿವಾರಣನೂ ಆಗಿರುವನು. ಸುಮ್ಮನೆ ಮದಿಸಿ ಹೇಳುವಿರೇಕೆ ?

ಕಾಳೆ — ಎಲ್ಲಿ ಈಗ ನಿನ್ನ 'ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು' ಬರವಾಡಿಕೋ, ನೋಡುವ ? ನಾವು ಈಗಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವೆವು. ಹುಹೂ ! ಎಲಾ-ಮರುಳೆ ? ಆಗಲಾದರೂ ನಿನ್ನ ಉಳಿವಿಗೂ, ಅಳಿವಿಗೂ ನಾವೇ ಗೊತ್ತು ಗಾರರೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವೆ !

ಮಧು — 'ಬುದ್ಧಿಹೀನರೆ ! ನಾನೇನೂ ಅವನನ್ನು ಬರವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನಾಗಿ ತಿಳಿದುಬರುವುದೇ ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದು, ಆದರೆ ನನಗಿನ್ನು ಜೀವಿತದಲ್ಲಿ ಆಶೆಯಿಲ್ಲ. ನಾಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿಯೇ ಇರುವ ನಾನು, ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಈ ಒಣ ಬೆದರಿಕೆಗೆ ಹೆದರುವ ನಲ್ಲ. ನೀವು ಹಗೆತನವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಒಂದುವೇಳೆ ನನ್ನ ಕೊರಳನ್ನು ಕುಯ್ದರೂ ಈ ದೇಹದ ಅವನಾನಕಾಲವು ಬಂದಿತೆಂದೂ, ಆತ್ಮನು ಬಂಧಮುಕ್ತನಾದುದರಿಂದ ಸಂಸಾರತಾಪವು ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತೆಂದೂ ಭಾವಿಸುವೆನಲ್ಲದೆ, ಭಗವಂತನು ನಿಮ್ಮ ಈ ನೀಚಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ದಂಡಿಸದೆ ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಸನ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ತರಲೆಂದು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಿಳಿದಿರೋ !

ಕಾಳೆ — (ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಿ-) 'ತಿಳಿದೆವಯ್ಯಾ, ಮಹಾನುಭಾವ ! ನೀನು ಬಲುದೊಡ್ಡ ತಾಪಸನೆಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆವು. ಆಗಲಿ, ಆಶೀರ್ವಾದಮಾಡು, ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದಿಷ್ಟು ಉದಾರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಈ ಕಾಗದಗಳಿಗೂ ನಿನ್ನ ಕೈ ಬರಹವನ್ನು ಹಾಕಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿ, ನೀನು ನಾಯಲು ಹೋಗಬಹುದಲ್ಲವೇ ?

ಮಧು:— ಅದು ನನ್ನಿಂದಾಗತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ.

ಕಾಳ -- ಯಾತಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಹಟೆ ?

ಮಧು -- ಏತರಿಂದಲೇ ? ಈ ಬರೆಹವಾರದು ? ಏನೆಂದು ಬರೆದಿದೆ ? ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದೆ ? ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕೈಬರಹವೇಕೆ ? -ಅದನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಲಾರಿರಿ-ನೀವು ?

ಕಾಳ -- ಇದು ಯಾವ ಭಾಷೆಯೋ ನಮಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ನಾವು ನಿನ್ನಂತೆ ಪಂಡಿತರಲ್ಲ-ಉಪಾಧ್ಯರಲ್ಲ, ಓದುಬರೆಹ ಕಲ್ತವರೂ ಅಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಕೈಬರೆಹ ಹಾಕಿಸಬೇಕೆಂದಷ್ಟೇ ನಮಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ಒಗೆಯ ಹಿಂಸೆಯನ್ನಾದರೂ ಕೊಡಬಹುದೆಂಬ ಅಧಿಕಾರವೂ ನಮಗೆ ದೊರೆತಿದೆ. ಹೆಚ್ಚೇಕೆ, ಇದಕ್ಕೆ ನೀನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಕೂಡ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿದೆ.

ಮಧು -- ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಬಹುದು; ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿರುವ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂತಹ ಅಧರ್ಮವ್ಯಾಪಾರಗಳು ನಡೆದಿರುವುವೋ ತಿಳಿಯೆನಾದುದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ಏನುಮಾಡಿದರೂ ಕೈಬರಹವನ್ನು ಕೊಡಲಾರೆನು.

ಕಾಳ -- ಅಯ್ಯೋ ! ಕೇಳು, ನಾವು ಕೊಲೆಗಡುಕರೆಂಬುದೂ ಎಷ್ಟು ಹೇಸಿಕೆಕೆಲಸಗಳನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುವೆವೆಂಬುದೂ ದಿಟ. ಆದರೂ ನಮಗೆ ತಪಸ್ವಿನಿಯರಾದ ಹೆಂಗಸರಲ್ಲಿ ಗೌರವಬುದ್ಧಿಯುಂಟು. ಅವರ ಕೊಲೆಗೆ ನಾವು ಹಿಂತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆ. ಅದುದರಿಂದ, ಅವಳೊಬ್ಬಳು ಹೆಂಗಸಿಗಾಗಿ, ನಿನ್ನನ್ನು ಈವರೆಗೆ ಕೊಂದಿಲ್ಲ.

ಮಧು -- (ಬೆದರಿಬಿದ್ದು, ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ-) 'ಹೆಂಗಸೆ? ಅವಳಾರು ? ಎಲ್ಲಿರುವಳು ! ನನ್ನ ಜ್ಯೇಷ್ಠ ಪತ್ನಿಯೆ ?'

ಕಾಳ -- ಹಾಗೆಯೇ ತಿಳಿದುಕೋ. ನಿನಗೆ ಮೊದಲೇ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸೆರೆಯಾಳಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ಅವಳ ಮೇಲಿನ ದಯೆ, ಗೌರವ ಮತ್ತು ಅವಳ ದೈನ್ಯಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಉಳಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಮಧು.-- (ಪತ್ನಿ ಬೇರಿಸಿರುವಳೆಂಬ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಸಂತೋಷವೂ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಅವಳೂ ಕೊಲೆಗಡುಕರ ಕೈಸೆರೆಯಾಗಿರುವಳೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ದುಃಖವೂ ಉಂಟಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬ

ಆತುರದಿಂದ ಬಾಲಕನಂತೆ ಅವ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ದೈನ್ಯದಿಂದ-) 'ಇಷ್ಟುಮಾಡಿರಿ, ದಯಾಳುಗಳೇ ! ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕೃಪೆ ಮಾಡಿರಿ, ಆ ನನ್ನ ಮನೋದೇವತೆಯ ದರ್ಶನಲಾಭವನ್ನು ನನಗುಂಟು ಮಾಡಿಕೊಡಿರಿ. ನನ್ನ ಸಂತಾಪವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಸುಖವಾಗಿ ಸಾಯುವೆನು.' ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಕಾಳ:- ಹಾಗಲ್ಲ, ನೀನು ನಮ್ಮ ಆ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ಉಪಕಾರವಾಗಿ ಈ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಸಹಿ ಬರೆದುಕೊಡುವೆನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಡು. ಆ ಮೇಲೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ನೋಡುವೆ. ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಅವಳೂ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುವಳು.

ಮಧು:- ಹಾಗಾಯೇ ಮಾಡುವೆನು, ವೃಣ್ಯಾತ್ಮರೇ ! ಆ ನನ್ನ ದೇವಿ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದರೆ, ಅವಳ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದುಕೊಡುವೆನು. ನನಗೆ ಮೊದಲು ಅವಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ.

ಕಾಳ - ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿರಲಿ ! ಆಮೇಲೆ ಒಲ್ಲಿನೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯಕೊಲೆಯಾಗಿ, ಆ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ

(ಇವರ ಘಾತು ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ, ಹೊಂಚಿನಿಂದಿದ್ದ ಭವಾನೀ ಧನ್ವಂತರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರೆಯಾದರು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದೊಳಗಾಗಿಯೇ ಕಾರಾಗಾರದ ಕಾವಲುಗಾರನು ಓಡಿಬಂದು ಬೆದರಿದವನಂತೆ ನಡುಗುತ್ತ ಕಾಳಮುಖರಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು- ' ಅಯ್ಯೋ, ಅಪಾಯ, ಅಪಾಯ, ಪ್ರಾಣಾಪಾಯ, ಸ್ತ್ರೀಹತ್ಯವಾಗುವಂತಿದೆ- ಏಳಿರಿ, ಅಪ್ಪ ! ಏಳಿರಿ. ಅಮ್ಮ ನವರು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ನೋಡಬೇಕು.' ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮನು ದೇಹಸ್ಮೃತಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಕಾಳಮುಖರೂ ಎದ್ದು ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು, ಕಾವಲುಗಾರರೊಡನೆ ಲಲಿತಾದೇವಿಯಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆಂದು ಹೊರಟರು.

೫ ಸಪ್ತಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ಕಥಮಾಯ ಪುತ್ರ. ತವೇನಂ ಪ್ರೇಕ್ಷ್ಯ ಪುನರಪಿ ಮೇ ಜೀವಿತಾಶಾಸಂವೃತ್ತಾ”
(ರತ್ನವತಿ.)

(ಸ್ತುತಿ, ಸಮ್ಮಿಲನ, ಶೋಕ, ವಿಚಾರಣೆ, ವಿಜಯಕೋಲಾಹಲ.)

ತಸಸ್ವಿನೀಯಾದ ಲಲಿತಾದೇವಿ ಕತ್ತಲೆಯ ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತು, ಸಾಕ್ಷಾನ್ನಾಗಕನ್ನಿಕೆಯಂತೆ ವೃದುಕಂಠದಿಂದ ಭಗವತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಸ್ತುತಿಗೀತೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ ಜೀವೇಯದನ್ನಂ ಸತತಂ ದದಾಸಿ । ನಾಮ್ನಾನ್ನವೂರ್ಣಾಶುಭದೇ ತತೋಽಸಿ ॥ ತೇನೈವ ತನ್ನಾಮ ಸದಾಸ್ಮರಾಮಿ । ಯೋಗೇಶ್ವರಿ, ತ್ವಾಂ ತತ ಆಶ್ರಯಾಮಿ ॥ ಅಸಾರಸಂಸಾರಸಮುದ್ರಮಧ್ಯೇ । ಭ್ರಾಹ್ಮ್ಯಂತಿ ಜೀವಾಃ ಕೃತಕಾರ್ಪಬಾಧಾಃ ॥ ವೀಕ್ಷ್ಯೇತಿ ಮಾತಃ ಸತತಂ ಬಿಭೇಮಿ । ಯೋಗೇಶ್ವರಿ, ತ್ವಾಂ ತತ ಆಶ್ರಯಾಮಿ ॥ ತ್ವಂ ಭಕ್ತಯೋಗೀಶ್ವರ ಹೃತ್ಪುನಾಸಿ । ತತ್ ಸ್ಥೂಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಕೃತಿ ಮೇವಯಾಸಿ । ಶ್ರುತ್ವೇತಿ ತೇ ತತ್ಪವಿದಾಂ ವದಾಮಿ । ಯೋಗೇಶ್ವರಿ, ತ್ವಾಂ ತತ ಆಶ್ರಯಾಮಿ ” ॥

ಸ್ತುತಿಮಾಡುತ್ತ ಮಾಡುತ್ತ ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ಕಂಠವು ಅತ್ಯುಚ್ಛಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಖೇಚರವ್ಯಾಪಿಯಾಗಿ, ವಾಯುಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ, ದಶದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿತವಾಗುವಂತಾಯಿತು. ಭೀತಿ, ಚಿಂತಾ, ಕ್ಲೇಶ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಚಾರಗಳಿಂದ ತ್ರಸ್ತಳಾಗಿ ಜೀವಿತದಲ್ಲಿ ನಿರಾಶೆಹೊಂದಿದ್ದವಳಿಗೆ ಭವಾನಿಯ ಸಂದರ್ಶನ, ಸಂಭಾಷಣ-ಅಶ್ವಾಸನಾದಿಗಳು ಲಭಿಸಿ, ಪುನಃ ಆಶಾಂಕುರವಾಗಲು ಭಗವದ್ವಿಲಾಸವಿದೆಂದು ತಿಳಿದು ಭಗವಂತನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಲಲಿತಾದೇವಿ ಭಕ್ತಿಪಾರವಶ್ಯತೆಯಿಂದ ದೇಹಸ್ಪೃಶಿಯಿಲ್ಲದೆ, ಕೇವಲ ದೈವೀಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಕರ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟವಳಂತಾಗಿ ಉನ್ನಾದಿನಿಯಂತೆ ಎದ್ದುನಿಂತು, ಕಿರುಮನೆಯ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು- ‘ಬಾಬಾ, ಭಗವತಿ, ಭವಾನಿ, ಭಕ್ತಮಂದಾರಿಣಿ! ಬಾ. ಆಸತ್ತಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ

ಅರೆಬಾಯಿ ಬಿಡುತ್ತಿರುವವರ ಕೈಹಿಡಿದು ಕಾಪಿಡು. ಬೇಗಬಾ, ತಾಯಾ, ಮೈದೋರು ಬಾ ! ಬಂದೆಯಾ ? ಬಾ, ಹೋ-ಹೋ-ಬಂದೆ-ಬಂದೆ ವಿಜಯಕಾಳಿ ! ಬಂದೇ ಬಂದೆಯಾ ? ಬಾ, ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿರು ವೆನು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವೆ ? ನಡೆ, ಬೇಗ ನಡೆ, ಹೊರಟುಹೋಗುವೆ- ಹಾ! ಹಾ! ಇದೇನನರ್ಥ ! ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿರುವವರಾರು ? ಯಾರೆಲಾ ಪಾಪಿಗಳು ? ತೆಗೆಯಿರಿ, ತೆಗೆಯಲಿಲ್ಲರೋ ? ಹಿಡಿಯಿರಿ, ಶಾಪವನ್ನು ಕೊಡಲೋ ? ಭವಾನಿ, ಭವಾನಿ, ಎಲ್ಲಿಹೋದೆ ? ಕೈಬಿಟ್ಟು ಹೋದೆಯೋ ? ಏನು, ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಬರಮಾಡುವೆನೆಂದು ಕೊಟ್ಟ ಭರವಸೆ ಇದೇ ಅಹುದೋ ? ನಿನಗೂ ಈ ಕೃಪಣತೆಯೇ ? ನಾಕು-ನಾಕು ! ಲಜ್ಜಾ ಸ್ವದವಿಚಾರವಿದು ! ನನಗೇ ತಲೆ ತಿರುಗುವಂತಿದೆ. ತಾಯಾ ! ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡ, ಸರಿ-ಸರಿ ! ”

ಲಲಿತಾದೇವಿ ಇನ್ನೂ ಹೀಗೆಯೇ ಮನಬಂದಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಲಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಕಿರುಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟು, ಹೊರಗಿನಿಂದ ದೀಪದ ಬೆಳಕು ಕಿರುಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಲಲಿತೆಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲ ದಂತಾಗಲು ಹಾಗೆಯೇ ಗೋಡೆಗೆ ಸೇರಿದಂತೆ ಬೀಗಿನಂತು ಬಿರಬಿರನೆ ನೋಡಿದಳು. ,

ಕಾರಾಗಾರದ ಕಾವಲುಗಾರನು, ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೀಪವನ್ನೆತ್ತಿಟ್ಟು, ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ಆಗಿನ ನೋಟವನ್ನೂ ನಿಂತಿದ್ದ ರೀತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಭಯಪಟ್ಟು “ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ, ಅಮ್ಮಮ್ಮಾ, ಉರಿಮಾರಿ, ಹೆಮ್ಮಾರಿ, ಹೋದೆ-ಹೋದೆ-ಹೋದೆ ” ಎಂದು ವಿಕಾರಸ್ವರದಿಂದ ಕೂಗುತ್ತ ಊರ್ಧ್ವ ಶ್ವಾಸದಿಂದ ಓಡಿಹೋದನು. ಮಧುಸೂದನ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕರೆತಂದಿದ್ದ ಕಾಳಮುಖರು ಎಷ್ಟೋ ಕೂಗಿದರು, ಆದರೂ ಕಾವಲುಗಾರನು ಒಲಿ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ.

ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಮುಂದುವಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಾಳಮುಖರು ಕಿರು ಮನೆಯ ಒಳಹೊಕ್ಕು ಲಲಿತಾದೇವಿಯನ್ನು ಒಂದು ಸಾರಿ ನೋಡಿದರು. ಅವಳ ಆಗಿನ ರೌದ್ರಾವೇಶದ ಭೀಕರವೀಕ್ಷಣದಿಂದ ಇವರ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಡವ ಡವಗುಟ್ಟಿತೊಡಗಿತು. ಆದರೂ, ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆಯಷ್ಟು

ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಕುರಿತು— “ ಅಯ್ಯಾ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ! ಇಲ್ಲಿನೋಡು, ನಾವು ಹೇಳಿದ ಹೆಂಗಸು, ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಮೊದಲು ಇವಳ ಆವೇಶವನ್ನು ಇಳಿಸಿ ಸಂತೈಸು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನಿಗೆ ಇನ್ನು ಬುದ್ಧಿ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ಪತ್ನಿಯ ಈ ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿ, ಮರ್ನಾತಿಕ ವೇದನೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದ, ಆತನ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೂ, ಸಂತತ ಧಾರೆಯಾಗಿ ನೀರು ಸುರಿಯಲಾರಂಭಿಸಲು, ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿಹೋದಂತಾಗಿ ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಕದಲದೆ ನಿಂತನು. ಲಲಿತಾದೇವಿ ನೋಡಿದಳು, ಕಾಳಮುಖ ರಾಡಿದುದನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. ಪತಿ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಮೈಮರೆದು ನಿಂತಿರುವನೆಂದೂ ತಿಳಿದಳು. ಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ—“ಜೀವನಸದೃಶ ! ಮತ್ತೆ ಲಭಿಸಿತೇ ಪಾದಸೇವೆ?” ಎಂದಿಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಿ, ಹಾರಿಬಂದು ಪತಿಯ ಪಾದಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನಿರಿಸಿ, ಕಣ್ಣೀರಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನೆಯಿಸಿದಳು.

ಕಾಳಮುಖರು, ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ಈ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನಿಂತರು. ಪತ್ನಿ ಆನತೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವಾಸ್ಥಿ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಕಾಲ್ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಳುತ್ತಿದ್ದ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ತನ್ನೆರಡು ಕೈಯ್ಯೊಳಿಂದಲೂ ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ, ಭರದಿಂದ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ತಾನೂ ಆಕೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು, ಅನುಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. “ಅರೈ ! ತಪಸ್ವಿನಿಯಾದ ನಿನಗೂ ಈಬಗೆಯ ವನವಾಸ ವಾದುದು ನನ್ನ ದುರ್ದೈವವು. ನೌಭಾಗ್ಯನಿಧಿಯಾದ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಎಂದು— ಯಾವದಿನ, ಎಂತಹ ದುರ್ಲಗ್ನದಲ್ಲಿ ಹೊರಟೆಯೋ, ಅದೇ ಆ ಗಳಿಗೆಯಿಂದಲೇ, ನಾನು ನಿರ್ಭಾಗ್ಯನಾದೆನು. ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ನಾರರತ್ನ ವಾದ ನೀನು, ಅನಿರ್ವಾಹ ಪ್ರಸಂಗವೆಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬರಲು, ಮನೆಯ ಸಮಸ್ತರ ಅದೃಷ್ಟಲಿಪಿಗಳೂ ಅಳಿಸಿಹೋದಂತೆಯೇ ಆದುವು. ದೇವಿ! ನಿನ್ನ ವಿಯೋಗವಾದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಅನರ್ಥ ಗಳುಂಟಾಗಿರುವುವೋ ಹೇಳಲಾರೆ. ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಮಾವನವರಿಗೆ—ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರಿಗೆ— ಸರಂಧಾಮ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಯಿತು, ಇಲ್ಲಿ ನಿನಗೀಗತಿ ಬಂತು,

ನಿನ್ನನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುವರೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತು!
ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯಂತೂ ಬೇವೆಚ್ಚವ—

ಪತಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ, ಆತನ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವಳು, ಮುಂದೆ ತಡೆಯಲಾರದೆ ತನ್ನ ಬಲಗೈಯಿಂದ ಪತಿಯ ಬಾಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಹೇಳಿದಳು— “ಮುಂದೆ ವಿಷವಾಕ್ಯವೇನನ್ನೂ ಹೇಳಬೇಡಿ, ಈಗ ನನಗೆ ಕ್ಲೇಶವಾಗಲಿ, ಸಂತೋಷವಾಗಲಿ— ಏನೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೋಧೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಾನು ಏನಾಗಿರುವನೆಂಬುದೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅದರೂ ಶಾಂತತಾಪ್ರಿಯರಾದ ತಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ಇದುವರೆಗಿರುವ ಹೃತ್ತಾಪವೆಲ್ಲವೂ ಶಾಂತಿಯಾಯ್ತೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವೆನು. ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ—ಇನ್ನೂ—ಬುದ್ಧಿ ನೆಟ್ಟಗಿಲ್ಲ. ...

ಮಧು — ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರವೇನು, ದೇವಿ ! ನನ್ನ-ನಿನ್ನ ಪಾಡು ಹೀಗಾಯಿತು. ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ತಂಗಿ, ಮತ್ತು ಮಗು.

ಲಲಿತಾ — (ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತ ಕೇಳಿದಳು.) ಅವರ ಗತಿಯೇನಾಗಿರುವದು ? ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ ?

ಮಧು:— (ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು) ‘ಅಯ್ಯೋ, ಅದನ್ನೇಕೆ ಹೇಳುವೆ ? ನಿನ್ನನ್ನೇ ನಾನರಿಯದೆ ಹೋಗಿರುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಮತ್ತೇನನ್ನು ಹೇಳಲಿ ? ಈ ಕಾಳಮುಖರ ಕಬ್ಬುಳದುರ್ಗದಲ್ಲಿ, ಕತ್ತಲೆಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ, ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಜಡನಾಗಿದ್ದ ನನಗೆ ಅವರ ವೃತ್ತಾಂತವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುವರಾರು ?... ..

ಇದುವರೆಗೂ ಇವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಳಮುಖರು, ಮಧುಸೂದನನ ಮಾತಿಗೆ ಮುಳಿದಿದ್ದು—
“ ಹೂಂ, ಸಾಕಿನ್ನು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ! ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಕಥೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಮೇಲಾಗಲಿ. ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ನಡಿಸಿಕೊಡು.

ಲಲಿತಾ:— (ಗಂಭೀರಭಾವದಿಂದ—) ‘ ಅದೇನನ್ನು ಹೇಳಿದಿರಪ್ಪ ? ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ? ನಾವು ಮಾತನಾಡಿದುದು ನಿಮಗೇಕೆ ಸಹನವಾಗಲಿಲ್ಲ ? ನಿಮಗೆ, ಪತ್ನೀಪುತ್ರರಾರೂ ಇಲ್ಲವೇ ? ನೀವು ಸಂಸಾರಿಕರೇನೂ ಅಲ್ಲವೇ ? ನೀವು ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಯಮಯಾತನೆಗಳನ್ನೇ-ನಿವಗು

ಮತ್ತಾರಾದರೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು, ಜೀವದಾಶೆ ತೊರೆದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡಿರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ನೀವು ಏನು ಮಾಡುವಿರಿ. ಹೇಳಿರಿ ?

ಕಾಳ:— ಅಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಬೈಯಬೇಡ. ನೀನು ನಾವು ಹೇಳಿ ದಂತೆ ಈ ಕಾಗದಗಳಿಗೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ರುಜು ಹಾಕಿಸಿಕೊಡು. ಆ ಬಳಿಕ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈ ಸೆರೆಮನೆಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಕಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಆಗ ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಬಂದಂತೆ ಮಾತನಾಡುವಿರಂತೆ.

ಲಲಿತಾ:— ‘ಅದಾವ ಕಾಗದಗಳಿವು ? ಕ್ರಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲವೇ ?

ಮಧು:— ಅದಾವುದೋ ಸಾಂಕೇತಿಕ ಚಿಹ್ನೆಗಳಿಂದ ಬರೆದ ಅದ್ಭುತ್ಪ್ರತಿಮೆ. ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೆದವರ, ಬರೆಯಿಸಿಕೊಂಡವರ ಹೆಸರುಗಳಾಗಲಿ, ಊರು-ಕೇರಿ-ಮನೆತನಗಳ ಸೂಚನೆಗಳಾಗಲಿ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲ. ಅದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕೈಬರಹವಾಗಬೇಕೆಂದು ಇವರ ನಿರ್ಬಂಧ !

ಲಲಿತಾ:— “ ಬೇಡವೇ ? ಇದರಿಂದ ಇವರ ಕೈತುಂಬುವಂತಾದರೆ, ಇವರು ಇದನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಲಾತ್ಕರಿಸದಿರುವರೇ ? ” (ಕಾಳಮುಖ ರನ್ನು ನೋಡಿ)— ‘ ಅಯ್ಯಾ, ತಳವಾರ-ಕೊತ್ತವಾಲರೇ, ನಿಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಇದೇ ಸಾಧಕತೆ, ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ವೃತ್ತಿ ! ಅಲ್ಲವೇನಯ್ಯ ? ಹೇಳಿರಿ, ಇದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವೇನು ಬರುವುದು ?

ಕಾಳ:— (ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ)— ‘ ಅಮ್ಮಾ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ನಮಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ನೀನು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, ಯಾರ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಿಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ನಿನಗೆ ನಾವು ಇಂತಹರೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದಿತೋ ಅದುಕೂಡ ಮಂದ ಟ್ಟಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಲಲಿತಾ:— ಹೋಹೋ ! ಮಂದಟ್ಟಾಗಲಿಲ್ಲ, ಹಾಗಲ್ಲವೇ ? ನಿಜ, ಹೇಗಾದೀತು ? ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಒಡವೆಗೆ ಆಸೆಪಟ್ಟರೆ, ತನ್ನದೇ ಹೋಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿದವರಾಗಿದ್ದರೆ, ಉಳಿದ ವಿಚಾರವು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು ? ಇರಲಿ, ಈಗಲೂ ಏನೂ ಮುಳುಗಿಹೋಗಲಿಲ್ಲ; ನಾನೇ ಹೇಳುವೆನು. ಕೇಳಿರವ್ವಾ-ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿ, ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ ! ನನ್ನನ್ನು

ಹೆಂಗಸೆಂದು, ಕಾಸಿಗೂ ಕಡೆಯಾದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಹೆಂಗಸೆಂದು, ತಿಳಿಯದಿರಿ ! ನಾನು ಭವಾನಿಯ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರಳಾದವಳು. ನನಗೆ ದೇವೀ ಭವಾನಿ, ಪ್ರಸನ್ನೆಯಾಗಿರುವಳು. ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಸಂಧಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನನಗೆ ಅವಳೇ ಹೇಳಿದಳು. ಅದೇನೆಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಡಲೋ ?

(ಕಾಳಮುಖರು ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾರದೆ ವಿಸ್ಮಯ ಕೌತುಕಗಳಿಂದ ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡತೊಡಗಿದರು.)

ಮಧು:— ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ— ‘ದೇವಿ ! ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವಿ ಯಷ್ಟೆ ? ಹೇಳು, ಅಪ್ರಕೃತವಾಗಿ ಒಂದು ಶಬ್ದವನ್ನಾದರೂ ಹೇಳದಿದ್ದ ನೀನು, ಈಗಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಭೀತನಾಗಿರುವೆನು. ದೇಹ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಬುದ್ಧಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೋ ? ಏನಾದರೂ ವೈತ್ಯಾಸ ವಾಗಿದೆಯೋ ? ಬೇಗ ಹೇಳು.

ಲಲಿತಾ — (ನಸುನಗೆಯಿಂದ—) ‘ಭಯಪಡುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ, ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುವೆನು. ಆದರೆ ಭವಾನಿದೇವಿಯ ಸಂದರ್ಶನ, ಅಭಯಪ್ರದಾನ, ಆಜ್ಞೆ— ಇವೆಲ್ಲವೂ ಯಥಾರ್ಥವು. ಅದರಿಂದಲೇ ಹೋಗಿದ್ದ ಜೀವಿತಾಶೆ ವುನರುಜ್ಜೀವಿತವಾಗಿ ನೂತನವಾದ ಶಕ್ತಿಯೊಂದು ತೋರಿ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವಂತೆ ಕುಣಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಇವರ ಒಳಸಂಚೆಲ್ಲವೂ ತಿಳಿದುಬಂದುದರಿಂದ ಆನಂದದಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾತುಗಳು ಹೊರಟವು. ಅಷ್ಟೇಹೊರತು ಭಯಪಡುವಂತಹ ಪ್ರಮಾದ ವೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ.

ಮಧು:— (ಕಾತೂಹಲದಿಂದ—) ‘ಭವಾನಿದೇವಿಯನ್ನು ನೀನು ಯಾವಾಗ, ಎಲ್ಲಿ, ಹೇಗೆ, ನೋಡಿದ್ದೆ ?

ಲಲಿತಾ:— (ಉತ್ತೇಜಿತ ಸ್ವರದಿಂದ) ‘ಈಗ ಎರಡುಗಳಿಗೆಗೆ ಮೊದಲು, ತನ್ನ ಆಪ್ತನೊಡನೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಈ ಕಿರುಮನೆಯೊಳಗೇ ಒಂದು ನಿಶ್ಚೇತನೆಯಾಗಿ ಬರಗಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ದಯಾಮೃತದಿಂದ ನನಗೆ ನವಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ತಾನಿಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಾಗಿಯೂ, ಈ ರಾತ್ರಿಯೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿ ಹೋದಳಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತೆ ಈಗ ನೀವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚೆ ತನ್ನ ಸೇವಕ

ಗಣದೊಡನೆ ಬಂದು, ನನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿ, ಸಂಗತಿಯೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿ, 'ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಎದ್ದುನಿಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಪತಿ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವರು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಬೇಕೆಂದರೆ ನೀವೂ ನೋಡಬಹುದು.

ಮಧು:— ಇದು ಸ್ವಪ್ನವೇ ಅಹುದಷ್ಟೆ ?

ಲಲಿತಾ:— ಅಲ್ಲಅಲ್ಲ, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸ್ವಪ್ನವಲ್ಲ ! ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ದೇವಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ನಮ್ಮ ಈ ದುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣರೂ, ಪ್ರೇರಕರೂ ಕರ್ತೃಗಳೂ ಇಂತಿಂತಹರೆಂದು ಕೂಡ ಹೇಳಿರುವಳು.

ಕಾಳ:— (ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ತಡೆದು ಆಗ್ರಹದಿಂದ—) ' ನಾಕು ನಾಕು, ಏನು ಹೇಳುವೆ-ಬರಿಯ ಸುಳ್ಳುಸುದ್ದಿ ! ಎಲ್ಲವೂ ಅಬದ್ಧದಕಂತೆ ! ಅಯ್ಯಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ! ಇವಳಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆ ! ಹುಚ್ಚೆಯ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ, ನೀನೂ ಹುಚ್ಚು ನಾಗಬೇಡ. ಎಚ್ಚರಿಕೆ ! ಬೇಗ ಬರೆದುಕೊಂಡು, ನಾವು ಹೋಗಬೇಕು.

ಲಲಿತಾ:— ಇವರಿಗೆ ಆತುರವುಂಟಾಗಿದೆ. ಪಾಪ ! ಬೇಗ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟು ಜಿಡಬಹುದಲ್ಲ ? ಇದರಿಂದ ನಮಗೇನೂ ನಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸ್ವತ್ತು ನಮ್ಮವರನ್ನೇ ಸೇರುವುದೆಂದು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ

ಮಧು — ಅದೇನದು ? ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ತಡೆಯೇಕೆ, ಹೇಳಬಾರದೇ ? ಒಗಟೆಯನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲಾ ?

ಲಲಿತಾ:— ಇಲ್ಲ. ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಈ ಪಶುಗಳ ಮುಂದೆ ಹೇಳಬಾರದು. ಅದನ್ನು ಪತ್ರಮುಖದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಜ್ಞಾತಿಬಂಧುವಿಗೆ, ಆ ನಿಮ್ಮ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬಳೆದ ಕುಮಾರಶೇಖರನಿಗೆ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದೇನೂ ಒಗಟೆಯಲ್ಲ, ಅಕ್ಷರಸ್ಥಳಲ್ಲದ ಹೆಂಗಸು ಹೇಳುವುದೇ ಹೀಗೆ, ಹಿಂದು ಮುಂದು. ಹೇಗೂ ವಾಕ್ಯವೇನೋ ಪೂರ್ಣ. ಇನ್ನೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲವೋ ? ಇವರಿಗೆ ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಇವರು ಇದನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿ, ತಾವೂ ಸನ್ಮಾನ ಹೊಂದಿ ಬರಲಿ !

ಕಾಳ — (ವಿಕಾರಸ್ಪರದಿಂದ—) ' ಏನು ಹೇಳುವೆ ? ಹುಚ್ಚೇನಾದರೂ ಉಂಟಾಯಿತೋ ? ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆಲ್ಲಾ ಕೂಗುತ್ತಿರುವೆ ?

ಹೆಂಗಸೆಂದಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಹಾರಾಟವೋ ? ಜೋಕೆ ! ಪ್ರಾಣಾವಾಯವಾದೀತು. (ಎಂದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಅಡಿಯಡಹೋದರು.)

ಲಲಿತಾ.— (ಕೈಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ—) ‘ತಾಯಾ, ಭವಾನೀ! ದುರ್ಗಾ, ಲಲಿತಾ, ಅಂಬಾ! ಬಾರಮ್ಮಾ, ಬಾ! ಬರಿಯ ಸುಳ್ಳಂತೆ! ಬಾರೇ, ತಾಯಾ! ಮೇಲೆ ಬೀಳಬರುತ್ತಿರುವರು. ಬಾ, ಬಂದು ನಿಜವನ್ನು ತೋರು.’ ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

ಕಿರುಮನೆಯ ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಉತ್ತರವು ಹೊರಟಿತು— ‘ಇದೋ ಬಂದೆನು.’ (ಎಲ್ಲರೂ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರು. ಭವಾನೀದೇವಿ ತ್ರಿಶೂಲವಾಣಿಯಾಗಿ ಮಂದಹಾಸದಿಂದ ಬಾಗಿಲಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಭವಾನಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಧನ್ವಂತರಿಯೂ, ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಕಾರಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಾಗಿದ್ದ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಮಂದಿಗಳೂ ಕಾಣಬಂದರು)

(ಲಲಿತಾದೇವಿ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಪತಿಯ ಕೈಹಿಡಿದು) ‘ಬಂದಿರುವಳಿದೋ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಭವಾನಿ! ನಮ್ಮ ಭವಾನಿ! ಈಗಲಾದರೂ ನನ್ನ ಮಾತು ದಿಟವಾಯಿತೇ ? ಭವಾನೀದೇವಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿಸಬಹುದಲ್ಲ!’ ಎಂದು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ತಾನು ಎಳೆದಂತೆ ಬರುವಂತಿದ್ದ ಪತಿಯನ್ನು ಕರೆತಂದು ಭವಾನಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಸಡಗರದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು— “ಗುರ್ತಿಸಿ ಹೇಳಲಾದೀತೆ ? ಇವಳಾರೆಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿನೋಡಿ ಹೇಳಬೇಕು.”

ಮಧು — ಎಚ್ಚರವಾದಂತಾಗಿ ಕೌತುಕದಿಂದ ಭವಾನಿಯನ್ನು ಬಂದೆರಡು ನಿಮಿಷದವರೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿಸಿನೋಡಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಮೆಲ್ಲನೆ— ‘ಇದೇನು ? ನಮ್ಮ ಭವಾನಿಯಲ್ಲವೇ ? ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರನ.....’

ಭವಾನಿ ನಗುನಗುತ್ತ ಬಂದು—‘ಅಹುದು, ಅಣ್ಣಯ್ಯ, ನಾನೇ ಆ ನಿಮ್ಮ ತಂಗಿ ಭವಾನಿ. ಇದೋ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿರಿ. ನಮಸ್ಕರಿಸುವೆನು.’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮಧುಸೂದನ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನ ಕಾಲ್ನಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ವಂದಿಸಿದಳು.

ಮಧು:— (ಭವಾನಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ ಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ—) ‘ತಾಯೀ ! ನಾನು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿರುವೆನೋ—ಹೇಗೆ ? ಇದು

ನನಗೆ ಸ್ವಸ್ವದೃಶ್ಯವಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಹೇಳು ತಾಯಿ! ನೀನು ಹೇಗೆ ಬಂದೆ? ಇವರಾರು? ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಅದ್ಭುತಶಕ್ತಿಯುಂಟಾದುದು ಹೇಗೆ? ಹೇಳು; ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ಹೋಗಿರುವೆನು.' ಎಂದನು.

ಭವಾನಿ — “ಎಲ್ಲವೂ ನಿಜವಾಗಿಯೇ ನಡೆದಿರುವುದು, ಅಣ್ಣಯ್ಯ, ಇವರೆಲ್ಲರೂ ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ಈ ಕಾಳಮುಖರ ಕೈಸೆರೆಯಾಳುಗಳಾಗಿ, ಬಿದ್ದು ನರಲುತ್ತಿದ್ದವರು, ಮತ್ತು ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದವರು. ನೀವು ಈಗ ಗುರ್ತಿಸಲಾರಿರಿ, ಇರಲಿ. ಕೇಳಿರಿ, ಅಣ್ಣಯ್ಯ, ನಾನು ಸ್ವತಂತ್ರೆಯಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೆ ನನ್ನಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದಾದರೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಪ್ಲಾಮಿಯ ಆಜ್ಞಾಬಲದಿಂದ, ಅವರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಬಲದಿಂದ, ಗುರುಹಿರಿಯರಾದ ನಿಮ್ಮಗಳ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ, ಭಗವತಿಯ ವರಪ್ರಸಾದದಿಂದ-ಆದುದು. ನಾನೇನು, ಸೂತ್ರಧಾರರಾಗಿರುವ ಅವರು ಆಡಿಸಿದಂತೆ ಕುಣಿದಾಡುವ ಬೊಂಬೆಯಂತಿರುವಳು ಮಾತ್ರ.” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಒಂದುಬಾರಿ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ನೋಟವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ, ತನ್ನನ್ನೂ ತನ್ನ ಅದ್ಭುತವಾದ ತೇಜಸ್ಸು-ಪರಾಕ್ರಮ-ಸಾಹಸಾದಿಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಇದಿರಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲಾರದೆ ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತ, ಕಳೆಗುಂದಿ, ದೈನ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಳಮುಖರನ್ನು ಕಂಡಳು, ಧನ್ವಂತರಿಯಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ- ‘ಅಪ್ಪ, ಅದೋ ಅಲ್ಲಿ ನೋಡು, ಆ ಬಾಗಿಲ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟ ಪಶುಗಳು ಪಾಪ, ಅಡಗಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವುವು. ಹಿಡಿದು ಚಪ್ಪರಿಸಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಎಂದಳು.

ಧನ್ವಂತರಿ ನಸುನಗುತ್ತ ಬಂದು ಕಾಳಮುಖರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ತನ್ನೆರಡು ಕೈಯ್ಯಳಿಂದ ಹಿಡಿದು- ‘ಬನ್ನಿರವ್ವಾ ಬನ್ನಿರಿ! ನಿಮಗೇನೂ ಪ್ರಾಣಭಯವಿಲ್ಲ; ನಡೆಯಿರಿ. ಇದುವರೆಗೂ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆದಲೆದುದು, ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿರಿ; ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ತಿರುಗುತ್ತ ಸುಖದಿಂದಿರುವಿರಿ; ನಡೆಯಿರಿ, ಪಶುಗಳಾದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯಲು ಪಶುನಾಯಕನಾದ ಪ್ರಭು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಬರುವನು; ಬನ್ನಿರಿ, ತಂಟೆಮಾಡಿದರೆ ಫಲವಿಲ್ಲ. ಸದ್ದೆತ್ತದೆ, ಸಾಹಸವನ್ನು ತೋರದೆ

ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಲ್ಲಿರಿ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೂದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಪಾಪ, ಕಾಳ ಮುಖರಿಗೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬಂದೊದಗಿದ ವಿಪತ್ತನ್ನು ಕಂಡು ಮೊದಲೇ ಭ್ರಾಂತಿ, ಅಸಹಾಯರಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುಬಿದ್ದುದುಬೇರೆ, ಮೇಲಾಗಿ ಧನ್ವಂತರಿಯ ವ್ಯಂಗ್ಯೋಕ್ತಿ, ಏನು ಮಾಡುವರು ? ಕದಲದೆ, ಕೆಮ್ಮದೆ, ತಲೆಯೆತ್ತದೆ, ನಿಂತುಬಿಟ್ಟರು

ಮಧು — (ಧನ್ವಂತರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಂತೋಷಾತಿಶಯದಿಂದ ಹಾರಿ ಬಂದು ಆತನ ಕೊರಳಮೇಲೆ ತನ್ನೆಡದ ತೋಳನ್ನಿರಿಸಿ, ಬಲದ ಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಲಗೈಯಿಂದಹಿಡಿದು) ಧನ್ವಂತರಿ, ನನ್ನ-ಪ್ರಾಣಾಧಿಕ ನಾದ ಧನ್ವಂತರಿ, ಸಾರ್ಥಕನಾಮನಾದ-ಮಿತ್ರಮಣಿ ಧನ್ವಂತರಿ, ಈವೇಳೆ ಯಲ್ಲಿ, ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುವೆನೆಂದು ನಾನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ, ಎಂದನು.

ಧನ್ವಂತರಿ:— (ನಗುತ್ತ) ‘ಮಿತ್ರ, ಮಧುಸೂದನ, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆಗಟ್ಟಿರು. ಧಟ್ಟನೆ ಸಡಿಲಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಪ್ರವಾದವಾದರೂ ಆಗ ಬಹುದು. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅತಿಯಾದ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಬಿಡಬೇಡ. ಇನ್ನೂ ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೋಡುವೆ ಅದೋ ನೋಡಲ್ಲ-ಓಡಿಬರುತ್ತಿರುವೆನನ್ನು.’ (ಎಂದು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವನ ಕಡೆಗೆ ಕೈತೋರಿಸಿದನು.) ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೂರದಿಂದ ಓಡಿಬಂದ ಮರಿಯನು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಬಂದು ಭವಾನಿ-ಧನ್ವಂತರಿಯರಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು- ‘ವಿಜಯವಾಯಿತು. ದುರ್ಗಾದೇವಿಗೆ ಜಯವಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಭು ವಿಕ್ರಮಸೇನ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ದಿಗ್ವಿಜಯವಾಯಿತು ! ಶುಭ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ತಂದಿರುವೆನು’ ಎಂದನು.

ಭವಾನಿ — ಏನು ಸಮಾಚಾರವದು, ಮರಿಯ ?

ಮರಿಯ:— ಕಳ್ಳರ ದುರ್ಗದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಪ್ರದೇಶವೂ, ಗುಹೆಯೂ ಬರಿದಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದವರನ್ನೂ ಹೂತಿದ್ದವರನ್ನೂ ವನ್ನೂ ಕೈವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಕಳ್ಳರ ಹೆಂಡಿರು ಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲಾಗಿ, ಗುಡಿಸಲುಗಳಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅಭಯಪ್ರದಾನಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆ ತರುತ್ತಿರುವರು. ಇಲ್ಲಿಯ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಕಾವಲುಗಾರರಿಂದ ಈಗಲೇ

ಕೇಳಿದುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಹಿದರು.’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಬೆಳಕನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ಕಿವಿಕೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಕೈಮೇಲೆ ಕೈತ್ತಿ- ‘ ಅದೋ-ಕೇಳಿರಿ, ನೋಡಿರಿ-ನೋಡಿರಿ ಅದೇ ಜಯಘೋಷ, ಮತ್ತು ವಿಜಯವಾದ್ಯಗಳು. ಅದೇ-ಅದೇ ನೋಡಿರಿ. ನೂರಾರು ದೀವಟಿಗೆಗಳು. ಬಂದರು, ಬಂದರು, ಪ್ರಭುಗಳು ಬಂದರು ! ’ ಎಂದು ಕುಣಿಯುತ್ತ ಹೇಳಿದನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಕಾಲನಡೆಯಿಂದಲೇ ನಡೆತಂದ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳು ಇವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತರು. ಮರಿಯನು ಕೈಮೇಲೆಕೈತ್ತಿ ‘ ವಿಕ್ರಮಸೇನಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ವಿಜಯವು ! ’ ಎಂದನು. ವಿಕ್ರಮನ ಬಲಗಡೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ಎಡಗಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಮಲಾಕಾಂತನನ್ನು ಕುರಿತು ‘ ಭೈರವಮೂರ್ತಿ! ಭವಾನೀ ದೇವಿಗೆ ವಾತ್ಸಲ್ಯವೆಷ್ಟಿದೆ ನೋಡಿದೆಯಾ ? ನೋಡು, ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ, ಹೆತ್ತ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಆದರಿಸುತ್ತಿರುವಳು ! ಇನ್ನು ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಬೇಡುವ ಭಕ್ತರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಬೇಕೇ ? ’ ಎಂದ. ಭವಾನಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ‘ ತಾಯಿ, ಹಿಂದೆ ನಾನು ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಹೊಸತಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯೆಂದೆಯಲ್ಲವೇ ? ಈಗಲೋ ? ಈಗಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುವ ಭಟ್ಟ, ನೆಂದಾಗಲೀ, ವಂದಿವಾಗಧರ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರತಕ್ಕವನೆಂದಾಗಲೀ ಹೇಳುವೆಯೋ ? ಆದರೆ ನೋಡು, ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿರುವರು ನಾನೊಬ್ಬನಲ್ಲ, ಹಲವಾರುವರು. ’ ಎಂದನು.

ಭವಾನಿ:— (ಗಂಭೀರವಾಗಿ) ‘ ನಮ್ಮವರೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಇಷ್ಟು ಮುಖಸ್ತುತಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಾದರೆ, ಉಳಿದವರಿಗೆ ಹೇಳುವುದೇನು ? ಹೆಂಗಸರು ಹೇಗೂ ಪತ್ಯಾಜ್ಞಾನುವರ್ತಿನಿಯರು. ಅವರನ್ನು ಹೊಗಳುವುದಾಗಲೀ, ದೂಸಿರುವುದಾಗಲೀ, ಅವರ ಅಭಿಮಾನ-ದ್ವೇಷಗಳನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದು. (ವಿಕ್ರಮನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಇದು ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದೇ ಇರುವುದಲ್ಲವೇ ? ’

ವಿಕ್ರಮ:— (ನಗುತ್ತ) ‘ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರೇ, ಶಿಷ್ಯ

ನಾದ ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಇದೋ ಅಭಿವಂದಿಸುವನು.' ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಮಧುಸೂದನನು ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ ವಿಕ್ರಮನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಆನಂದಬಾಷ್ಪವನ್ನು ಸುರಿಸಿದನು. ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಜಯಘೋಷದಿಂದಲೂ, ಹಲವು ದೀವಟೆಗಳಿಂದಲೂ ವಿಜಯಕೋಲಾಹಲ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದ ವಿಕ್ರಮಸೇನನ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕೈಮುಗಿದು ಮೊರೆದರು.

ಇತಿ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಗವು.

ಶ್ರೀ:

ತೃತೀಯ ಭಾಗ

ಪ್ರಥಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

‘ ಭರ್ತಾರಂ ನಮ ಮೇಹಾದ್ಯ ಹಮ್ತು ಮಹಸಿ ಮಾನದ |

.....
ಸತ್ಯವಾಗ್ಧವ ರಾಜೇಂದ್ರ ಮಾಮನೇಕ್ಷಸ್ವ ಯಾಚತೀಮ್ |

ತ್ವಯಾಪ್ಯಕ್ತಂ ಮಹಾರಾಜ ನಭೇತವ್ಯ ಮಿತಿಸ್ವಯಮ್ ||’

(ಉತ್ತರ ರಾಮಾಯಣ)

(ಪರಿತಾಪ, ಪ್ರಣಯಭಿಕ್ಷೆ, ನಮ್ರಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಇತ್ಯಾದಿ)

“ ಅಯ್ಯೋ, ಅವ್ಯಾ-ತಡೆಯಲಾರೆನೋ, ದೇವರೇ ! ಪಾರುಮಾಡು, ಪಾಪಿಯನ್ನು ಈ ನರಕದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡು. ಹಾ, ಹಾ, ತಪ್ಪಿದೆನು; ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರದೆ ಬುದ್ಧಿ ತಪ್ಪಿದೆನು, ಪಾಪಿಯಾದೆನು. ಕರ್ತವ್ಯದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ವಹಿಸದೆ, ಪ್ರಾಣಾಪತ್ತಿಗೆ, ಅಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ಎಷ್ಟೋ ಚೆನ್ನಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಸುಖವೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲ, ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾ, ಹಾ, ಹಾ, ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯೇ, ಹಾಳು ಹೊಟ್ಟೆಯೇ, ದುರ್ಗುಣದ ಮೊಟ್ಟೆಯಾದೆಯಾ ? ಮಿಸಲೆತ್ತಿ ಪಡೆದ ಮಗುವನ್ನು ಅಯ್ಯೋ— ಚಿನ್ನದಂತಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಇನ್ನೂ ನಾನಿರಬೇಕೇ ? ಇನ್ನಾವ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೀ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಬೇಕು ? ಮೊದಲೇ ಪತಿಯ ಉದಾಸೀನಕ್ಕೆ ಕಾರಣಳಾಗಿದ್ದೆ; ಪತಿಸುಖದಿಂದ ವಂಚಿತೆಯಾಗಿದ್ದೆ—ಅಯ್ಯೋ—ತಪ್ಪಿದೆ, ಪಾಪಿ, ನಾನೇ—ನನ್ನ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ, ದುರಭಿಮಾನದ ಕೇಣತನದಿಂದಲೇ ಆ ಸುಖಕ್ಕೆ ಹೊರಗಾಗಿದ್ದೆನು. ಅವರನ್ನು, ಆ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು, ದೇವರಿಗೆ ಸಮಾನರಾದ ಅವರನ್ನು ನಾನು—ನಾನು ಮನಸ್ಸಿಂದಾದರೂ ದೂರಬಹುದೇ ? ಅಯ್ಯೋ, ನನಗಿಂತಹ ನರಕಯಾತನೆ, ನನಗೆ ಮತ್ತಾವ ನರಕನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕು !

ದೇವರೇ? ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಉರಿದುಹೋಗುತ್ತಿರುವ ನನ್ನನ್ನು, ಈ ದೀನ-ಹೀನ ಪಾತಕಿಯನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸು- ವಾರು ಮಾಡು. ದಯಾಮಯ! ಪತಿತವಾವನನಲ್ಲವೇ ನೀನು? ಪತಿದ್ರೋಹಿಣಿಯಾದ, ವೃತ್ತಘಾತಕಿಯಾದ, ಕರಿನಹೃದಯೆಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ಇನ್ನಾದರೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆಯಾ? ಇಲ್ಲ-ಇಲ್ಲ-ಇಲ್ಲ! ನೀನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರೆ! ನಿನಗೆ ದ್ವೇಷ್ಯನಾಗಲೀ ಪ್ರಿಯನಾಗಲೀ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಕೇವಲ ಸಾಕ್ಷೀಭೂತ ನೆನ್ನುವರು. ನಮ್ಮ ಕರ್ಮವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ತಿನ್ನುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವೆ. ಅಜ್ಞಾನ-ಅವಿವೇಕಾಂಧತೆಯ ಜಡರೋಗಿಯೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ನೀನು ಮನ್ನಿಸಲಾರೆ! ಆದರೆ, ಅಯ್ಯೋ! ದೇವರೇ, ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ವಿದ್ಯಾವಿನಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳು ನನಗೆ ಕಲಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೂ, ಮನಸ್ಕೈರ್ಯವನ್ನೂ ಸಾರಾಸಾರ ವಿಮರ್ಶನಾದಕ್ಷತೆಯನ್ನೂ ನನಗುಂಟುಮಾಡುವಷ್ಟರ ಜಿತಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೃಪೆಮಾಡಿಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅವರು ನನಗೆ ಅದನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ನಾನಾಗಲೀ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ನನ್ನ ಅಂತಸ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬುದ್ಧಿಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ! ಏಕೆ? ಸತ್ತಬಳಿಕ, ಸುಖಭೋಗ ಸಂಪದದ-ಜೀವನಸರ್ವಸ್ವದ-ಆಶೆ ತೀರಿದ ಬಳಿಕ, ಇನ್ನು ಅದು ಬಂದರೇನು-ಬಿಟ್ಟರೇನು? ಹಾಹಾ, ಹೋದೆನು. ಅಯ್ಯೋ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ- ನನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ, ಎಲ್ಲಿರುವೆಯಪ್ಪಾ? ದೊರೆ, ನನ್ನ ಚಿನ್ನ, ನೀನೆಲ್ಲಿರುವೆ? ತಂದೆಯ ಬಳಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿರುವೆಯಾ? ಅಯ್ಯೋ, ಅಯ್ಯೋ ಅವರೇನಾದರೋ- ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೋ ಹೇಳುವವರಾರು?"

ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ ಊರಹೊರಗಿನ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬಂಗಲೆಯ ನಡುವಣಂಗಳದ ಕಿರುಮನೆಯೊಂದರಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಹಂಬಲಿಕೆಯು ಕೇಳಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. “ ಬಳಗೆ ಅಳುತ್ತಿದ್ದವರಾರು? ಅದಾರ ಮನೆ? ಯಾರಿರುವರು? ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಪೋಲೀಸರಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಮನೆಬಾಗಲಿಗೆ ಹೊರಗಡೆ ಬೀಗವನ್ನು ಹಾಕಿರುವುದು. ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಜಾವೆಯ ಮೇಲೆ, ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತು,

ಹೀಗೆ ವಿಕಾರಸ್ವರದಿಂದ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿರುವ ಈ ಕೃಶಾಂಗಿ ಯಾದರೂ ಯಾರು ? ಧೂಳೇಧೂಸರಿತಗಾತ್ರೆಯ, ಈ ಮಾಸಿದ-ಜಡೆ ಕಟ್ಟಿದ ಕೇಶರಾಶಿ, ಹೀಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರವಿಲ್ಲದೆ, ತಪಸ್ವಿನಿಯರ-ಪತಿಯೋಗಿನಿ ಯರ-ಮುಡಿಯಂತೆ ಮುಡಿಕಟ್ಟಿರುವ ಕಾರಣವೇನು ? ಇವಳೇಕೆ, ಹೀಗೆ, ಇಲ್ಲಿ ಅಳುತ್ತಿರುವಳು ? ” ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳು ನಮ್ಮ ಪಾರಕರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿರಬಹುದು. ಇವಳೇ ನಮ್ಮ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ದ್ವಿತೀಯಪತ್ನಿ-ಪ್ರಮದಾದೇವಿ. “ಇವಳ ಈ ದುಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣರಾರು ? ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಾನಾಗಿ ಬಂದಳೋ ? ಹೇಗೆ ? ” ಸುಮ್ಮನೆ ತಳಮಳಿಸಲೇಕೆ ? ಒಂದೆರಡುಗಳಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿರಿ, ‘ಹೋ, ಇದೇನು ? ಕದವನ್ನು ತೆಗೆದವರಾರು ? ಅದಾರು-ಒಳಗೆ ಬಂದವರುಷವ್ಯಕ್ತಿ ?’ ಸರಿಸರಿ ! ಈಗ ತಿಳಿದಿವು. ಇವನೇ ಮಧುಕರನು.

“ಏಕೆ, ಇಲ್ಲಿಗೆ, ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಇಷ್ಟು ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಬಂದನು ? ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಂದನು ? ” ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ? “ಪ್ರಮದಾ ! ಪ್ರಮದಾದೇವಿ ! ಎಚ್ಚೆತ್ತಿರು ! ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚೆತ್ತಿರು. ಜಾಗ್ರದವಸ್ಥೆಯಿಂದ ವಿಷಮಾವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅಭ್ಯುದಯವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಮೇಲಕ್ಕೇಳು.” ಎಂದು ನಾವಾದರೂ ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಬೇಕಲ್ಲವೇ ? ಪಾರಕರೇ ! ಇದೇನು ? ಪ್ರಮದೆ, ಇನ್ನೂ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಯೇ ಇರುವಳು ? ಮೈಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರದಷ್ಟಿರುವಳೇ ? ಆಹಾ ! ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಸರಿ. ಇರಲಿ.

ಮಧುಕರನು ಕಿರುಮನೆಯೊಳಹೊಕ್ಕು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು; ಪ್ರೀತಿವ್ಯಂಜಕ ಸ್ವರದಿಂದ-‘ಪ್ರಮದಾ ಪ್ರಮದಾ, ಏಳು, ಮೇಲಕ್ಕೇಳು, ಹೀಗೇಕೆ ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಮಧುಕರನ ಹಸ್ತಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ, ಪ್ರಮದೆಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು; ಕಾಲಕುಳಿತದಿಂದ ಕೆರಳುವ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪದಂತೆ ಮಧುಕರನನ್ನು ಬಿರುಗಣ್ಣಿಂದ ನೋಡಿ, ಕೈಯನ್ನೆಳೆದುಕೊಂಡು ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

ಮಧುಕರನು ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಮೊಣಕಾಲೂರಿ, ಕೈನೀಡಿ,- ‘ಪ್ರಮದಾ !

ಇನ್ನೂ ಹರವನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲವೇ ? ಇಷ್ಟುದಿನವಾದರೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಟಾಕ್ಷವನ್ನು ಬೀರಲೊಲ್ಲೆಯಾ ? ನಿನ್ನ ಪೂರ್ವದ ಸ್ನೇಹ, ಬಾಂಧವ್ಯ, ಆ ಸಲಿಗೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದುವು ? ಈಗಲಾದರೂ ಹೇಳು. ' ಎಂದನು.

ಪ್ರಮದೆ — (ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು -) ' ಹೇಳು, ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಲಾರೆನು. ನಾನಾವಿಧದ ಶೋಕತಾಪಗಳಿಂದ ದಗ್ಧಹೃದಯೆಯಾಗಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಮಾಂಗಲ್ಯಭಾಗ್ಯವೇನಾದರೂ ಉಳಿದಿರುವುದೋ ಅಳಿಸಿ ಹೋಯಿತೋ ? ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಿ, ಹೊರಟು ಹೋಗು -

ಮಧುಕರ. — (ಕೌತುಕದಿಂದ -) ' ಏಕೆ-ಪ್ರಮದೆ ? ನಿನ್ನೆಯವರೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಮಗನ ವಿಚಾರವಾಗಿಯೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ, ಒಂದುಬಾರಿಯಾದರೂ ಇಷ್ಟು ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ, ಕೇವಲ ಪತಿಯ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ತೆಗೆದು ಹೀಗೆ ಕುಳಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದೇಕೆ ಹೀಗೆ ? ಯಾರ ಬೋಧನೆಯಾದರೂ ಆಯಿತೇನು ? ಹೇಳು, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಆಗ್ರಹಕ್ಕೆ

ಪ್ರಮದೆ — “ ಮಧುಕರ ! ನಾನು ಈಗ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಾರೆನು. ನಿನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಲೀ, ಆಗ್ರಹಿಸುವದಕ್ಕಾಗಲೀ ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ. ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ನಾನೇ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ಮಧುಕರ, ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೆನು; ಹೇಳು, -ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ, (ಕ್ಲೇಶಾಧಿಕ್ಯದಿಂದಲೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದಲೂ ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ, ಗದ್ಗದಸ್ವರದಿಂದ) ಅವಿಶ್ವಾಸಿನಿಯಾದ ನಾನು ಸ್ವಾಮಿಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಅರ್ಹಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, -ಅವರೇ ನನಗೆ ಸ್ವಾಮಿ-ಗುರು, ದೇವರು, ಸರ್ವಸ್ವವು-ಎಂದು ಈಗ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ, ಆ ನನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯ ವಿಚಾರವೊಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಕೇಳಲಪೇಕ್ಷೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಹೇಳು, ಮಧುಕರ, ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಹೇಳು. ಅವರನ್ನೇನು ಮಾಡಿರುವೆ ? ಉಳಿಸಿರುವೆಯೋ-ಇಲ್ಲವೋ ? ಸ್ತ್ರೀವ್ಯಾಮೋಹವೆಂಬುದೇ ವಾಪಿ, ಅದರ ಆವೇಶದಿಂದ ನೀನೂ ಕೊಲೆಗೇಡಿಯಾಗಿ ಬಂದಿರುತ್ತೀಯೆಂದು ಶಂಕಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹೇಳು, ಅಪ್ಪ, ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರವನ್ನು ಮಾಡು. ಈಗ ನನಗೆ ಮಗನು

ಬೇಡ, ತಾಯಿತಂದೆಗಳ-ಅಯ್ಯೋ, ಅವರ ನಿರ್ದಯ-ಅಶಾಸರತೆಗಳ
ಫಲವೂ, ಅವರ-ಅನೀತಿ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ನನ್ನನ್ನು ಈ ದೆಸೆಗೆ ತಂದೊಡ್ಡಿರುವುದ
ರಿಂದ ಅವರು ಎಷ್ಟೇ ಪೂಜ್ಯರಾಗಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ಈಗ ಅವರು ಶತ್ರುಗಳೇ
ಸರಿ. ಇನ್ನು ಅಂತಹರ ವಿಚಾರವಾದರೂ ನನಗೇಕೆ ? (ನಿಟ್ಟಿಸಿರುಬಿಟ್ಟು)
ಅಯ್ಯೋ, ಮಧುಕರ, ಆಕೆ, ಆ ನನ್ನ ಅಕ್ಕ ಲಲಿತಾದೇವಿಯನ್ನೆಂತೂ
ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಕಡಿದೇಹಾಕಿರುವಿರಿ, ಬಲ್ಲೆ, ಆ ತಾಯಿ ಉಳಿದಿದ್ದರೆ,
ನನ್ನ ಈ ದುರವಸ್ಥೆ ಆಗಲೇ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ,
ನನ್ನ ಸುವಿವೇಚಕ್ಕೂ ನೀನೇ ಅಂಗಾರಕನಾಗಿ ಬಂದೆಯಲ್ಲವೆ ? ಮಧುಕರ,
ನಿನಗೆ ನಾನೇನು ದ್ರೋಹವನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು ? ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣು-
ಕೈಕಾಲುಗಳಿಗೂ ಹಚ್ಚಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೇ ನನ್ನ ತಪ್ಪಾಯಿತೇ ?
ಅಪ್ಪ ! ಇದಕ್ಕಲ್ಲವೇ-ನನಗೀಪ್ರತೀಕಾರ ? ಪರಮಹಿತೈಷಿಣಿಯೂ ಗುರುವೂ
ಆಗಿದ್ದ ಆ ಲಲಿತಾ ದೇವಿಯನ್ನು ಕಾಡುಪಾಲು ಮಾಡಿಸಿದೆ ! ಆ ಪರಮಾತ್ಮ
ಸ್ವರೂಪನಾದ ಪತಿಯನ್ನು, ಅದೆಲ್ಲ-ಆನ ಕ್ರೂರವ್ಯಗದ ಬಾಯಿಗೋ
ಗುರಿವಾಡಿದೆ. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗನನ್ನು ಕಡಿಸಿಹಾಕಿದೆ. ಇಷ್ಟೂ
ಸಾಲದೆ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ, ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಿಟ್ಟು ಗೋಳಿಸುತ್ತಿರುವೆ ?
ಇದೇಕೆ ನಿನಗೀ ನಿಷ್ಕರತೆ ? ಅಪ್ಪ, ಬೇಡ, ಮಧುಕರ, ಇನ್ನು ಕರಿನತೆ
ಬೇಡ.....

ಮಧುಕರನು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದನು, ಪ್ರಮದೆಯ ಭಯಂಕರ
ವಾದ ಮಿಶ್ರವರ್ಣಯುಕ್ತವಾದ ಮುಖವನ್ನೂ ಕೆಂಪಾಗಿರುವ ಮುಖದ
ಆ ಕಣ್ಣುಗಳ ನೋಟವನ್ನೂ, ಕುಳಿತಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಕಂಡು ನಡು
ಗಿದನು; ಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳಿದನು. ' ಪ್ರಮದೆ ! ಸುಮ್ಮನೆ ಕೆರಳಬೇಡ. ನಿನ್ನ
ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಾನೇ ಕಾರಣನೆಂದಿದ್ದರೆ, ಆ ನಿನ್ನ ಊಹೆ ತಪ್ಪಾಗುವುದು.
ಇವಕ್ಕೆ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಕಾರಣನಲ್ಲ. ನೋಡು; ಪ್ರಮದೆ ! ಮೊದಲು
ನಿನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು,-ತಾಯಿತಂದೆಗಳಿಲ್ಲದೆ ಅನಾಥನಾಗಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು
ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಿದರು; ಅವರು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಆಡುಪಾಡುವು
ದಕ್ಕೂ, ಓದುಬರೆಹಗಳ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೂ, ತಿಂದು ತೇಗಿಕೂಗಿ ತಿರುತಿರುಗಿ
ನಲಿದಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಒಂವೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದೇನೂ

ಅಷ್ಟು ಭಾಧಕವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದರೂ, ಅವರು ಬುದ್ಧಿತಿಳಿದ ನಮ್ಮನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನೀವೇ ಗಂಡಹೆಂಡಿರೆಂದೂ, ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಸಂಸಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದೂ, ಇನ್ನೂ ಹಲವು ಬಗೆಯಾಗಿ ಹೇಳಿ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದುದೇ ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮೂಲಕಾರಣವು. ಅದರಮೇಲೆ ನೀನು ಮದುವೆಯಾಗಿ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ನನ್ನ ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಬರೆದ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ, ಆ ನಿನ್ನ ಅಂದಿನ ಮನೋಭಾವವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಭದ್ರವಾಗಿ ತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಮನಗಂಡೆನೋ, ಅದೇ ಈ ನನ್ನ ಕಾಡ್ಯಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜನಕಾರಿಯಾಗಿ ತಿರುಗಿತು. ಹೀಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ತಾಪಕ್ಕೂ, ನಿನ್ನ ಇಂದಿನ ಪರಿತಾಪಕ್ಕೂ ನೀವೇ ಮೂಲಕಾರಣರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ಪ್ರಮದೆ, ಮತ್ತು ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು. ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೋರಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದನ್ನು ಪಡೆವುದಕ್ಕಾಗಿ, ನಾನು ನನ್ನ ಇತರ ಸಮಸ್ತ ಸುಖ ಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ತೊರೆದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿನ್ನ ಮಗ ನನ್ನು ಅಪಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತಾಗದಂತೆ ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವೆನು. ಇನ್ನೂ ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು, ನಿನ್ನ ಪತಿ ಮತ್ತು ಸವತಿಯರನ್ನು ಕೂಡ ಪ್ರಾಣದಿಂದಿಳಿಹಿರುವೆನು. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಪ್ರಣಯಭಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆನು. ನೀನು ಸಮ್ಮತಿಸುವುದಾದರೆ, ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನೂ ಕರೆಯಿಸುವೆನು. ನೀನು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ,.....

ಪ್ರಮದೆ ಎದ್ದುನಿಂತು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಕೈಮುಗಿದು-‘ಅಪ್ಪ, ನಾಕು ಮಾಡು. ನನ್ನ ಆತ್ಮಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ನಾನೇ-ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಕಂಟಕ ವಾಯಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಆ ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯಚಾಪಲ್ಯವೇ ನಿನ್ನ ಸುಖಕ್ಕೂ ಮೃತ್ಯುವಾಗಿ ತಿರುಗಿತೆಂದು ಬಲ್ಲೆನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈಗ ನಾನು, ನಿನ್ನಿಂದ ಈ ದೆಸೆಗೆ ತರಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ, ನಿನ್ನನ್ನು ಬಯ್ಯುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನಗೆ ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ, ಆ ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ಹಲವು ಗಂಡಾಂತರಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕಾವಾಡಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ಮರೆತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೆನು.

ಮಧುಕರ! ಕ್ಷಮಿಸು; ನಾನೂ ನಿನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವಳಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿನ್ನೊಡನೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಹಾಗೆಂದೇ ತಿಳಿದು, ಈಗ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಡೆದುದು ನಡೆದೇ ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ನಾನು ಈ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಾಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವಿರಲಾರೆನು. ಒಂದು ಸಾರಿ, ನನ್ನ ಅಂತ್ಯಕಾಲಕ್ಕಾದರೂ ನನಗೆ ಆ ಪ್ರಭುದರ್ಶನವನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟೆಯಾದರೆ, ಅವರ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನನ್ನ ಮನಃಕಷಾಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರಿಸಿ, ಅವರ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನೂ ಬೇಡಿ, ಸುಖವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಬಿಡುವೆನು. ಇನ್ನಿದರ ಮೇಲೆ ನಾನೇನು ಹೇಳಲಿ? ಮಧುಕರ, ಆ ನನ್ನ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ಜೀವಿಸಿದ್ದರೆ, ಅವನನ್ನು ಅವನ ತಂದೆಯ ಕಾಲಮೇಲೊಪ್ಪಿಸಲಾದರೆ.....

ಪ್ರಮದಗೆ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಗೋಡೆಗೆ ಮುಖವಿಟ್ಟು ಅಳುತ್ತ ನಿಂತಳು. ಮಧುಕರನೂ ಅನುಕಂಪದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸುರಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡಲಾರದಿದ್ದರು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿಂದ ಚಾವಣಿಯ ಮೇಲಿನ ಸಂದಿಯಿಂದ ಮಡಿಸಿದ ಕಾಗದವು ಪ್ರಮದೆಯ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಪ್ರಮದೆಯೆಚ್ಚತ್ತು ಕಾಗದವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಬಿಚ್ಚಿ ಓದಿದಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಿತು.—

“ ಅತ್ತಿಗೆ, ಅಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ನಗುವಕಾಲವಿದು ! ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳು ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬರುವರು. ನಿನ್ನ ಮಗನು ಚಿರಾಯುವೆಂದು ತಿಳಿ. ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಮಿ ಸತ್ಯಸಂಧನಾದುದರಿಂದ ಪರಿಭವದ ಭೀತಿಗೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಮಧುಕರನನ್ನು ಈಗ ಕ್ಷಮಿಸಿ ಕಳೆದು, ಶುಭವಾಗುವುದು. ”

ಪ್ರಮದೆ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಕಾಗದವನ್ನು ಮಧುಕರನ ಮುಂದೆ ಎಸೆದು—
“ ಅಪ್ಪ, ಅದೇನೆಂದು ಓದಿ-ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗು. ಇನ್ನು ನಾಳೆ. ಮಧುಕರ, ನಾನಿನ್ನು ಅರ್ಧನಿಮಿಷವಾದರೂ ನಿಲ್ಲಲಾರೆನು ” ಎಂದಳು.

ಮಧುಕರನು ಕಾಗದವನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓದಿ ನೋಡಿ,

ಭೀತನಾದನು. “ ಏನು ಸಮಾಚಾರ ? ಬರೆದವರಾರು ? ಹೇಳಿದವರಾರು ? ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ನುಡಿಯುವದೆಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಲಿಗೆ ಬೀಗವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದನು. ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಿಚಾರಿಸಿದನು—ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೋರದೆ, ಮಾತಿಲ್ಲದೆ, ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಅದೆಲ್ಲಿಗೋ, ಅರನ್ನೋ ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಶ್ರೀ :

ದ್ವಿತೀಯ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ ರಾಮೇಣಯದೀಪಾವೇ ಕಿಂಚಿತ್ಕೃತಮಶೋಭನಮ್ ||

ಅಪರಾಧಃ ಕ ಇಹ ಕೇ ವೈದೇಹ್ಯದರ್ಶಿಕೋಽಧಮೇ ||

(ರಾಮಾಯಣ)

(ದುರಾಶೆ-ಆಗ್ರಹ-ವಿನೇಕಬೋಧೆ-ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ-ಕೊಲೆ-ಆತ್ಮಘಾತ ಇತ್ಯಾದಿ.)

“ ಅದೇಕೆ, ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ, ಈ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡರೆ, ಹೀಗೆ ಉರಿ ದುರಿದು ಬೀಳುವೆ ? ಪಾಪ, ನಿನಗೆ ಇದೇನು ತಪ್ಪುಮಾಡಿತು ? ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗುಣವಂತರೋ ? ”

“ ಸಾಕು, ನಿಮ್ಮ ಈ ತರ್ಕವನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ಹಾಳು ಕೂಸು, ಶನಿಕಾಟದ ಕೂಸು, ಇನ್ನೂ ಇದಕ್ಕೆ ವೇಳೆಬಂದಿಲ್ಲ ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹಗಲೂ ಇರುಳೂ ಅಳುತ್ತಿರಬೇಕು. ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದುದಕ್ಕೂ ಇದೇ ಹೆಚ್ಚು-ಅಲ್ಲವೇ ? ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಉಣಿಸಿ, ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೊರಗೆ ಹೊರಟರೆ ಅದೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬರಬೇಕು.....”

“ ಸಾಕು ಸಾಕು. ಸುಮ್ಮನೇ ಹಾರಾಡಬೇಡ. ಈ ಕೂಸು

ನಿನಗೆ ಶನಿಯಂತಾಯ್ತಲ್ಲವೇ ? ನಿಜ. ನಿನಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯಿರುವದೆಂದರಿತುದರಿಂದಲೇ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನಂಬಿ ಇದನ್ನು ನಿನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲ, ಕೇಳಿದೆಯೋ ? ಇದರ ಸ್ವತ್ತಿನಿಂದಲೇ ನೀನೂ, ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳೂ, ನಿನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರು, ಹೆತ್ತವರು, ನಂಟರು, ಇಷ್ಟರು, ಮೊದಲಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ತಿಂದು ತೇಗಿ ಕೊಂಡುಹೋಗುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾದ ಇದರಲ್ಲಿ ನೀನು ಹೀಗೆ ದ್ರೋಹವನ್ನೇ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೇ ? ದೊಡ್ಡವರಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ, ಒಂದಿಲ್ಲಿ-ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಈ ಕೂಸು-ವಾಪ, ಈ ಹುಲುಕಂದನೇನು ಮಾಡಿತು ?

“ನಾಕು ನಾಕು, ಕೇಳಲಾರೆನು. ಹೊಟ್ಟೆಯುರಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಮೊದಮೊದಲು ಇದರ ದೊಡ್ಡವರು ಶತ್ರುಗಳಾಗಿದ್ದರು, ಈಗ ಇದೊಂದು ಮೊಳಕೆಯಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಇನ್ನಾವಾಗ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವನೋ ಕಾಣೆನು. ಹಾಳಾಗಲಿ, ಶನಿ, ಇದಕ್ಕೆನ್ನು ಮುಂದೆ ಒಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನ ವನ್ನಾದರೂ ನಾನು ಹಾಕುವೆಲ್ಲ.”

ಈ ಬಗೆಯ ಉತ್ತರಪ್ರತ್ಯುತ್ತರಗಳು ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ ಸಾಹುಕಾರ ಬೀದಿಯ ಮಧ್ಯದ ಮಾಳಿಗೆ ಮನೆಯ ಅಡಿಗೆಯಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಗಂಡಹೆಂಡಿರ ಮಾತುಗಳಾಗಿದ್ದವು. ನುರುಷನು ನಮ್ಮ ಮಧುಸೂದನಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನನ್ನೇ ಹೋಲುವ ರೂಪವುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲದೆ, ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಮದಿಯ ಮಗನನ್ನು (ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನಕುಮಾರನನ್ನು) ಹೆಗಲಮೇಲೊರಗಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈತನೇ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಕುಮಾರಶೇಖರನೆಂದೂ ಈತನ ಹೆಂಡತಿ ಈ ತ್ರಿಪುರಸುಂದರಿಯೇ ‘ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ’ ಯೆಂಬುವಳೆಂದೂ ನಿರ್ಧರವಾಗಿ ಹೇಳುವಂತಿದ್ದಿತು. ಇವಳಿಗೆ ಮದುವೆಗೊದಗಿರುವ ಹೆಣ್ಣು, ಅದರ ಹಿಂದಿನದೊಂದು ಗಂಡು-ಈ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲದೆ ಉಳಿದುವು ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದವು. ಇವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯೂ ಹುಡುಗನೂ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವಳ ಗುಣಸ್ವಭಾವಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಮೇಲಿನ ಮಾತೇ ಸಾಕಾಗಿರುವುದು. ಇರಲಿ, ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ಒಲೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಕೈಯಿಂದ

ಸೌಟನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, ಗಂಡನ ಹೆಗಲಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನ ಕಡೆಗೆ ಅಡಿಗಡಿಗೂ ತನ್ನ ಕ್ರೂರದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು, ಬೀರುತ್ತಿದ್ದಳು. ವಾಸ! ಅದನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಕುಮಾರಶೇಖರನು ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದನು—‘ಹೇಳು, ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಇದೂ ಒಂದೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಉಣಲಿಕ್ಕುವೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ? ಕೂಸಿಗೆ ವಾಸ! ಅದೇನು ಕಾರಣವೋ ಜ್ವರವು ಬಂದಿದೆ....’

ವಿಶಾ:—ಹೋಗಲಿ, ಬೇಗ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋದರೆ, ಸುಖಿಯಾದೇನು? ಯಾವಾಗಲೂ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಿರುವ ನಿಮ್ಮ ಪಾಡನ್ನು ನೋಡಲಾರೆನು. ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಎಸೆದುಬಂದರಾಗದೋ? “ಕೂಸು, ಕೂಸು, ಕೂಸು! ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ಹಾಳು ಕೂಸಿನ ಹಂಬಲೇ ಹಂಬಲು!”

ಕುಮಾರ:—(ಉಕ್ಕುಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಪವನ್ನು ತಡೆದು) “ಹಾಗೂ ಆಗಲಿ, ಎಸೆದು—ಇಲ್ಲವೆ ಮತ್ತೇನನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬಂದೆನೆಂದೇ ಭಾವಿಸು; ಅದರಿಂದ ನಿನಗೇನು ಲಾಭವಾಯ್ತೆಂದು ತಿಳಿವೆ?” ಎಂದನು.

ವಿಶಾ — ಲಾಭವೇನು, ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವೆಂದು ತಿಳಿದಿರೋ? ಇದರ ಹೆಸರಿಲ್ಲದಂತಾಗಿ ಹೋದರೆ, ಇದರ ತಂದೆಯ ಅಪಾರವಾದ ಆಸ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಡೆಯರಾರು? ನೀವಲ್ಲವೋ? ನೀವೇ ಆದ ಬಳಿಕ, ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಮಿಕ್ಕವರಿಗೂ.... ..’

ಕುಮಾರ:—ಆಗಲಿ, ನಾನೇ ಒಡೆಯನಾಗುವೆನೆಂದೂ ಭಾವಿಸಿಕೋ, ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಮಗೇನು? ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ನೀವೇ ಭಾಗಿಗಳೋ?

ವಿಶಾ — ‘ನಾವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಿನ್ನಾರು? ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಾವೇ ಸರಿ.’

ಕುಮಾರ.— ನಾನೇ ನಿಮಗೆ ಕೊಡದೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಏನಿ ಯೋಗಿಸಿದರೋ?

ವಿಶಾ:— ಹಾಗಾದರೂ ನಮಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ; ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರಲಿ! ಒಂದುವೇಳೆ, ನೀವು ಅದನ್ನು ಮನಬಂದಂತೆ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದರೆಂದರೆ ನಾನದನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ.... ..

ಕುಮಾರ:— ಓಹೋ! ಈಗಲೇ ಅಷ್ಟುದೂರ ಹಾರಬೇಡ.

ಇನ್ನೂ ಅದರ ಕರ್ತರು ಸತ್ತುಹೋಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಜೀವಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಶಾ — (ಸಾಟನ್ನು ಕೆಳಗೆಸೆದು ತಲೆಯೆತ್ತಿ-) “ ಏನು ? ಏನೆಂದಿರಿ ? ಇನ್ನೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ ? ಇನ್ನೂ ಅವರನ್ನು ಉಳಿಸಿರುವಿರೇ ? ಸಾಕು, ಸಾಕು, ಕೇಳಲಾರೆನು. ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೇಳಲಾರೆನು; ಇನ್ನು ಸಂಪತ್ತಿನ ಆಸೆ ತೊಲಗಿದಂತೆಯೇ ಸರಿ ” ಎಂದಳು.

ಕುಮಾರ:— ಇದ್ದಾರೆ, ಸತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ನೀನು ಕೊಂದಿದೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕಪಿಯಂತೆ ಕುಣಿಸಿದೆ, ನಾನೂ ನಿನಗಾಗಿ ಆ ಅಪಾರವಾದ ಆಸ್ತಿಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಅವರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತೆಗೆಯಿಸಲಾರದೆ ಹೇಣಗಾಡುತ್ತಿರುವೆನು.

ವಿಶಾ:— “ ನಿಮಗೇಕೆ, ಈ ವಿಪರೀತಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾಯಿತು ? ಈ ದಯೆಯೇಕೆ ? ನಿಮ್ಮ ಪಾಲಿನದನ್ನೂ ತಾವೇ ತಿಂದು ಹಾಕಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಈ ದಯೆಯೇ ? ಮಧುಕರನು ನಿಮಗೆ ಬೋಧಿಸಿರುವುದೂ ಇದನ್ನೇನೋ ? ಸಾಕು; ಷಂಡರಾದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದ ನನ್ನ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯವು ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸಾಕು. ಹೊರಟುಹೋಗಿರಿ, ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಬೇಡಿರಿ. ಅವರನ್ನೇ ಕೇಳಿ ತಿರಿದು ಜೀವಿಸಿರಿ.” ಎಂದು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಅಬ್ಬರಿಸಿದಳು.

ಕುಮಾರ — ಉರಿಮಾರಿ ! ಬಾಯಿಮುಚ್ಚು, ನಾನಾಗಲೀ ಮಧುಕರನಾಗಲೀ ಅವರ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗುರಿ ಅವರ ಆಸ್ತಿಯ ಮೇಲೆ; ಮಧುಕರನ ಗುರಿ, ಅವನು ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ. ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಉಪಾಯದಿಂದ ಫಲಿಸುವು ವೆಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಯಾವ ಅಪಾಯಕ್ಕೂ ತಾರದೆ ಕರೆತಂದು ಬಿಡುವೆವು. ಇದೇ ನಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಆದರೆ ಕೇಳು, ಹೆಮ್ಮಾರಿಯಂತೆ ಅರ್ಭಟಿಸಿದೆ ಯಾದರೆ, ಇದುವರೆಗೂ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ಬೇರೆ ಬಿಡುಗೊಡಲಾರೆನು.....”

ಕುಮಾರನ ಮಾತು ಮುಗಿವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಮರಿಯನು ಅಂಗಳದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದುನಿಂತು— “ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ ! ಬೇಗ ಬರಬೇಕು. ಬೇಗಬರಬೇಕು.” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

ಕುಮಾರನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದು ಏನೆಂದು ಕೇಳಲು, ಮರಿಯನು—

“ ಸ್ವಾಮೀ, ಕೊತ್ತವಾಲರು ಭವಾನೀದೇವಿಯ ಅಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಬಲಿಬಿದ್ದರು. ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರೂ ಕೂಡ, ಅಶಕ್ತರಾಗಿರುವ ರಲ್ಲದೆ, ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ತಮಗೆ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟಿರುವರು. ಮತ್ತು ಅನು ಕೂಲಿಸಿದರೆ, ಒಂದು ಬಾರಿ ದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದೆವೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿರುವರು. ” ಎಂದು ಅಂಟಿಸಿದ್ದ ಕಾಗದವನ್ನು ಕೈಗಿತ್ತನು.

(ಕುಮಾರಶೇಖರನು, ತ್ವರೆಯಿಂದ ಕಾಗದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓಡೆದು ಓದಿದನು. ಓದುತ್ತ ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯಾಗುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೀರು ಧಾರೆಯಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಒಂದು ಬಾರಿ ಓದಿ ಮುಗಿಯಿಸಿದನು. ಪತ್ರಾಭಿಪ್ರಾಯವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದಿದನು. ಪತ್ರದ ಒಕ್ಕಣೆ ಹೀಗಿದ್ದಿತು.)-

“ ಆಯುಷ್ಯಂತನಾದ ಕುಮಾರಶೇಖರ !

ಭಗವಂತನೂ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಪಿತೃದೇವತೆಗಳೂ ನಿನಗೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಲಿ ! ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದಬಲದಿಂದ, ನೀನು ಕುಲಕ್ಕೆ ಅಂಗಾರಕ ನಾಗದೆ ಅಭಿವರ್ಧಕನೆನ್ನಿಸಿ, ಕೀರ್ತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಪವಿತ್ರವಾದ ಕುಲ ವನ್ನೂ, ಧರ್ಮವನ್ನೂ ರಂಜನಮಾಡು.

“ ಮಗುವೆ, ನನ್ನ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಿದ ನನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಮಗುವೆ ' ನನಗೆ ನೀನು ಬೇರೆ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ಬೇರೆಯೆಂದು ಇದುವರೆಗೂ ತೋರು ದುಡಿಲ್ಲ; ಮುಂದೆಯೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೂ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ನನ್ನ ಹಿರಿಯ ಮಗನೆಂದೇ ತಿಳಿದು, ಅದರಂತೆಯೇ ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅಣಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದೆನೋ, ಮುಂದೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ, ಅದೇ ವೃತ್ತವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದಲೇ, ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಮನೆಯ ಆಡಳಿತಗಳಿಗೆ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದುಕೂಡ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದೆನು. ಇದನ್ನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲು ಇದುವರೆಗೆ ಕಾಲವು ಸು ಯಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆನು. ಆದರೂ, ಈ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನಿನಗೆ ಅನೇಕವೇಳೆ, ಸನ್ನಿಹಿತಗಳಿಂದ ತಿಳಿದೇ ಇರಬಹುದು. ಅದಿರಲಿ, ಕುಮಾರ ! ನನ್ನದೊಂದ

ಮಾತನ್ನು ನೀನು ಗಣನೆಮಾಡುವೆಯಾ ? ನಿನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೇ ? ಹೇಳು; ಕುವಾರಶೇಖರ ! ಕೇಳು, ನೀನು ನನ್ನ ಪಿತೃವ್ಯನ ಏಕಮಾತ್ರಪುತ್ರನು. ನಿನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಶೈಶವದಲ್ಲೆಯೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋದಳು. ನಿನ್ನ ತಂದೆ ಮಾತೃವಿಹೀನನಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ನಿನ್ನದೆಂದು ಸಾಕಿ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರಲ್ಲದೆ, ಈ ಶಿಶು ಮುಂದೆ ಈ ನಮ್ಮ ಕಾಲದ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಕುಂದುತಾರದಂತೆಯೂ, ಜನರಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯನಾಗಿ ಮನೆತನದ ಹೆಸರನ್ನು ಮೇಲ್ಮೈಗೆ ತರುವಂತೆಯೂ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ವನ್ನಿತ್ತು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಭರ ವಸೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕಾಲವಾದರು.

ಕುವಾರ ! ಹೀಗೆ ತಾಯ್ತಂದೆಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅನಾಥ ನಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿ ಎಷ್ಟಿತ್ತೆಂದು ನೆನೆಯಿಸಿಕೊ. ನಿನ್ನ ಅಟಪಾಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ರೋಗ, ಸಂಕಟಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಅತ್ತಿಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಭೋಷಿಸುತ್ತ ಬಂದಳೆಂಬುದನ್ನೂ, ಅವಳು ನಿನ್ನ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ಪಟ್ಟ ಶ್ರಮಗಳೆಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊ. ವತ್ಸ ! ಈ ನಿನ್ನ ಹಿರಿಯತ್ತಿಗೆ-ನಿನ್ನ ಸಾಕುತಾಯಿ, ಈಗ ನಿನಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವಳು.

“ಮಗುವೇ ! ನನ್ನ ಕಾಲವು ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು, ನಾನಿದೊ, ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನು. ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರುಕೂಡ, ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ, ಈ ದುರವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಂಧನಕ್ಷೇಶದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರಲಾರರು, ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಗುರುಜನವಿಧೇಯನಾದ ನಿನಗೆ ಇದೋ ಬಂದೆರಡು ಮಾತು ಹೇಳಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಅಶೆ, ಏಕೆನ್ನುವೆ ? ಸಾಕಿದ ಮಮತೆಯೆಂದಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೊಂದನ್ನೂ ಈಗ ಹೇಳಲಾರೆನು.”

“ಮಗುವೆ ! ನೀನು ನಮ್ಮ ಸ್ವತ್ತುಗಳಿಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ದೂರ ಅಭಿಸಂಧಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದುಬಾಕಿ-ಒಂದೇ ಬಾರಿ, ಉಸಿವಿದ್ದರೂ ಸಾಕು. ನಾನು ನಿನಗೆ ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನಡೆದುದು ನಡೆದೇಹೋಯಿತು. ಇನ್ನದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ, ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರೆ !

ಆದರೆ, ಕುಮಾರ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನೀನು ಇಷ್ಟು ಕಠಿಣವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಈ ಗುಪ್ತ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರನಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡರೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಗ್ರಹಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆನ್ನುವೆ? ಇದು, ನೀನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಪಶ್ಚತ್ತಾಪವಾಗಬಹುದೆಂಬ ನಂಬುಗೆಯೂ ನನಗಿದೆ. ಆದರೆ ನೋಡು, ತಿಳಿವುಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ನೀನು, ಈ ದುಷ್ಕಾರ್ಯಪ್ರೇರಕರಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಡ. ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ, ಶಾಂತನಾಗು. ಕುಮಾರ, ಇನ್ನು ನಾಕು, ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳಲಾರೆನು. ಇದೋ ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣಂದಿರು, ತಮ್ಮ ಅವಾರವಾದ ಆಸ್ತಿಗೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಿನ್ನನ್ನೇ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದ ಶಾಸನಪತ್ರವನ್ನು ಕಳಿಹಿರುತ್ತಾರೆ, ತೆಗೆದುಕೊ. ದುರ್ವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ವಾತ್ರ ಅದನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಡ. ಸತ್ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನಡೆದುಬರುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಇದನ್ನು ಕಾಲವರಿತು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಮಗುವೆ! ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡು—ನಾವೆಂತೂ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ನನ್ನ ತಂಗಿ, ನಿನ್ನ ಕಿರಿಯತ್ತಿಗೆ—ಪ್ರಮದಾದೇವಿ ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವಳು. ಅವಳಿಗಿನ್ನೂ ಪ್ರಾಸಂಚಿಕಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಾಗಲೀ, ಆತ್ಮಾವಲಂಬನದ ಉಪಾಯವಾಗಲೀ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕುಲಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಿದರೆ ಗೌರವವೂ, ಖ್ಯಾತಿಯೂ, ತಪ್ಪದೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಬರುವುದೋ, ಅಂತಹ ನೀತಿವಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಧರ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಲಹುತ್ತ ಬರಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಅವಳನ್ನು ನಿನ್ನ ಕಡೆಯವರ ಮತ್ತು ಇತರರ ಕಲುಷದೃಷ್ಟಿಗಳಿಗಾಗಲೀ, ನಿಷ್ಕರತೆಗಳಿಗಾಗಲೀ ಗುರಿಮಾಡಬೇಡ, ತಿಳಿದಿಯಾ? ನಾರಿನಾರಿ ಹೇಳಿರುವೆನು. ಕುಮಾರ! ಇನ್ನು ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನ ವಿಚಾರವೊಂದೇ ಇರುವುದು. ನಿನ್ನ ಮಗಳು—ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ, ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಮಗ ಕೃಪಾದೇವ—ಇವರಿಬ್ಬರೊಡನೆ, ಇವನೂ ಮೂರನೆಯವನೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅವರನ್ನು ಪೋಷಿಸುವಂತೆ ಇವನನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತಾ ಬಂದರೆ ನಾಕು. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಆತನ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಇನ್ನು ಹೇಳಲಾರೆ, ದೇವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲಿ. ನೀನು ಪ್ರಮದ

ಯನ್ನೂ ಮಾತ್ರ ಆಪತ್ತಿನಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿ ಕೀರ್ತಿಹೊಂದು. ಅಪ್ಪ ! ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದೆ, ಇದೋ ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಗೆ ನನ್ನ ಕಡೆಯ ಆಶೀರ್ವಾದವು- 'ತಂಗಿ, ನಿನ್ನ ನೌಭಾಗ್ಯಸಂಪತ್ತಿ, ಪತಿಭಾಗ್ಯವು, ನಿನಗೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಲಿ.' "

ಕುಮಾರ ! ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನಿನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಿರುವಳು. ನನ್ನ ಅವಸ್ಥೆಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಆಗುವುದು. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಕುಲಕ್ಕೆ ಕಲಂಕ ವುಂಟಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ನೀನು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ ಯಾದರೆ, ನನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಸುಖವು ದೊರೆವುದು. ಅಷ್ಟುವಾತ್ರ ಮಾಡುವಿಯೆಂದು ಅಶಿಸುತ್ತಿರುವ ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣ,

ಧರ್ಮಬಾಹಿರರ ನಿರ್ಬಂಧಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಜೀವನ್ಮುತನಾಗಿರುವ, ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮ."

ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಿ, ಕುಮಾರಶೇಖರನು ಹೇಗಾದನೆಂಬುದನ್ನು ವಿವ ರಿಸಲು ಅಳವಲ್ಲ. ಅವನು ಅನುತಪ್ತಹೃದಯನಾಗಿ ಉದ್ರೇಕವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಹುಚ್ಚನಂತೆ, ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಚಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು- 'ಪಾಪಿ-ಪಾಪಿ-ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಿ ! ಹೋಗು ಹೋಗು, ಹಾಳಾಗಿಹೋಗು.' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಕಣ್ಣೀರುತುಂಬಿ ನೆಲವನ್ನು ನೋಡಿ-"ತಾಯಾ ವಸುಂಧರೆ ! ಈ ನಿನ್ನ ದುಷ್ಟುತ್ರನನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೇಗೆ ಹೊತ್ತಿರುವೆಯಮ್ಮಾ ? ಇನ್ನೂ ಈ ಪಾಪಿಯನ್ನು ಭಾರವಾಗಿರಿಸಿ, ಎಷ್ಟುಕಾಲ ಈ ಅನರ್ಥವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಸುವೆ ತಾಯಾ ! ಈಕ್ಷಣವೇ, ನಿನ್ನ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇವನಿಗೆ-ಈ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯನಿಗೆ-ಎಡೆಮಾಡಿಕೊಡು. ಈ ಪಿತೃ ಘಾತಕನಿಗೆ-ಈ ಕೃತಘ್ನನಿಗೆ, ಈ ಅಧರ್ಮಿಗೆ-ಈಗಲೇ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ದಯೆ ಪಾಲಿಸು; ತಾಯೇ- ದಯೆಪಾಲಿಸು " ಎಂದು ವಿಲಪಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದಳು, ಉರಿದುರಿದು ಎಡಹುವದನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ಓಡಿಬಂದು, ಕುಮಾರನ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಮೈಮರೆತು ಮಲಗಿದ್ದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ ನನ್ನು ಎಳೆದು ನೆಲದಮೇಲೆಸೆದು- 'ಹಾಳಾಗಿಹೋಗು; ಕೆಟ್ಟ ಶನಿ.' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಸ್ತೂತಿತಪ್ಪಿನಿಂತಿದ್ದ ಗಂಡನ ಮುಖವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೇತ್ತಿ-"ಎನಿದು ಅವತಾರ ! ಬುದ್ಧಿಯೆಲ್ಲಿಹೋಯಿತು ? ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದು. ನಿಮ್ಮ ಗಂಡನು ತನಕ್ಕೆ ಅಳಬೇಕು ! " ಎಂದು ದಟ್ಟಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಕುಮಾರನು ಎಚ್ಚೆತ್ತು ನೋಡಿದನು. ಹೆಗಲಮೇಲಿದ್ದ ಮಗು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅಳಲಾರದೆ ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ, ಅದರ ಬಾಯಿ ಮೂಗುಗಳಿಂದ ರಕ್ತಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಲಾಗಿ ನಿಂತು ಮರಿಯನು ಕೂಗಿಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನೂ ನೋಡಿದನು. ಏನನ್ನೂ ಹೇಳದೆ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನೇ ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ರಕ್ತವನ್ನು ಒರಿಸಿ, ಎದೆಗೆ ಅಪ್ಪಿ ಕೊಂಡು ಬಂದು, ಮರಿಯನ ಕೈಗಿತ್ತು—‘ಅಣ್ಣ ಮರಿಯ ! ಹೋಗು, ನೀನೀಗಲೇ ಹೋಗಿ, ಈ ಶಿಶುವನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮಲೀಸ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟರ ವಶಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸು. ನಾನು ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಬರುವೆನು, ನಡೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲ ಬೇಡ, ಹೊರಟುಹೋಗು.’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮರಿಯನನ್ನು ಕಳೆಹಿದನು.

ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ನೋಡಿದಳು, ಗಂಡನೊಡನೆ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲೊಲ್ಲದೆ ಸಿಡಿಮಿಡಿಯಿಂದ ಓಡಿಬಂದು— ಓದುತ್ತಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳ ಕೈಹಿಡಿದು ನಡೆಯಿರಿ, ಹೋಗೋಣ ! ಈ ಹಾಳುಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಡವಿಯೇ ನಮಗೆ ಮೇಲು.’ ಎಂದು ಅವುಗಳನ್ನೂ ಎಳೆದೊಯ್ಯಲನು ವಾದಳು.

ಕುಮಾರಶೇಖರನು ನೋಡಿದನು. ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಕಿರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಿಸ್ತೂಲನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು, ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಂತು, ಹೆಂಡಿತಿಯನ್ನು ಗೋಡೆಗೆ ತಳ್ಳಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದು ಮುತ್ತಿಟ್ಟು—‘ಮಗು, ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆ, ಕೃಪಾದೇವ, ನಿಮಗೆ ದೇವರೇ ತಂದೆ, ತಾಯಿ—ಸರ್ವವೂ, ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರಿ,—ಮಕ್ಕಳೇ, ಅಳದೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿರಿ. ದಯಾನಾಥ ರಾಕೂರರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿರಿ’ ಎಂದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗರನ್ನು ಬಾಗಿಲ ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಅಗ್ಗಳಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ, ಅಡ್ಡಲಾಗಿ ನಿಂತನು.

ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ಮತ್ತೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಗಂಡನ ಕೈಹಿಡಿದು ಆಗ್ರಹ ದಿಂದ—‘ವಾಪಿಗಳೇ, ಕಟುಕರೇ, ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಹುರಿದು ಮುಕ್ಕುತ್ತಿರುವಿರಿ? ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನೇಕೆ ಕೊಲ್ಲುವಿರಿ? ನಿಮಗಾಗದಿದ್ದರೆ..... ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕುಮಾರನು- “ ಚಾಂಡಾಲಿ ! ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಬೇಡ. ನಾನು ಪಾಪಿ, ಅಹುದು, ಪಾಪಿಯಾದುದರಿಂದಲೇ, ಸಾಕಿದವರನ್ನೂ ಸುಹೃದರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಿಸಿ, ನರಕಭಾಜನನಾದೆನು. ದುರಾಶಾಪಿಶಾಚಗ್ರಸ್ತೆಯಾದ ನಿನ್ನ ಸಂಗದಿಂದ ನಾನು ಮೂರ್ಖನಾಗಿ ಇದುವರೆಗೆ ನಿನ್ನ ಈ ಸುಟ್ಟ ಮೋರೆಯಮೇಲಿನ ಮೋಹದಿಂದ, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೋ ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೆನು. ಕುಲಕ್ಕೆ ಮೃತ್ಯುವಾದೆನು, ಕೀರ್ತಿಗೆ ಕಲಂಕಪ್ರಾಯವಾಗಿ ತಿರುಗಿದೆನು. ಹೆಚ್ಚೇಕೆ, ಪಾಪಿಣ್ಣೆ ! ನೀನು, ನಿನ್ನ ಶೃಂಗಾರ, ವೈಯ್ಯಾರ, ಅಲಂಕಾರ, ಆಡಂಬರ, ಊಟ, ನೋಟ-ಮೊದಲಾದ ನಿನ್ನ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಕಡೆಯವರ ದುಂದುವೆಚ್ಚಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡಿ ಕಾಡಿ, ಕಪಿಯಂತೆ ಮಾಡಿ ಕುಣಿಸಿ, ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಂದೆ. ಕಡೆಗೆ ಈಗ ಅಯ್ಯೋ, ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಿ, ನನ್ನನ್ನೇ ಕಟುಕನೆಂದು ಹೇಳುವೆಯಾ ? ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಕಡೆಯವರಿಂದ ವಿಷವನ್ನು ಕುಡಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದವಳಾರೆಂದು ತಿಳಿದು ಹೇಳು ? ನಿನ್ನ ಪಾತಕಕ್ಕೆ- ಈ ನಿನ್ನ ದೌಷ್ಟ್ಯಕ್ಕೆ- ನಿನ್ನನ್ನು ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಕಂಡ ಕಂಡ ಹದ್ದು ಕಾಗೆಗಳ ಬಾಯ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಾಲದು. ಈಗ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕಟುಕನೆಂದೆಯಲ್ಲವೆ ? ಇದೋ ನೋಡು ! ನಾನು ಕಟುಕನೇ ಅಹುದು, ಆದರೆ, ನಾನು ನಿನಗೂ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೂ ಕಟುಕನಲ್ಲದೆ ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಟುಕನಲ್ಲ ಯಾವ ಕೆಟ್ಟ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನೀನು, ಇದುವರೆಗೂ, ಈ ನಾರಿರೂಪದ ಹೆಮ್ಮಾರಿಯಾಗಿ ನನ, ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಸರ್ವನಾಶಮಾಡಿದೆಯೋ ಆ ಪಾಪಾಣಹೃದಯವನ್ನು, ಇಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಸುಟ್ಟು ಶಾಂತನಾಗುವೆನು. ನೋಡು-ನೋಡು. ”

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ತುಬಾಕಿಯನ್ನು (Pistol) ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿಯ ಎದೆಗೆ ಗುರಿಕಟ್ಟಿ ಹಾರಿಸಿದನು. ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ವಿಕಾರಸ್ವರದೊಡನೆ ಗಂಡನ ಕಾಲಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು, ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಳು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಮಾರಶೇಖರನು.- “ ಆಗಲಿ, ಭೂಮಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಉಳಿದಿರುವುದನ್ನೂ ಇಳಿಹಬೀಕು. ’ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತ ಮುಂದಕ್ಕಡಿಯಿಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು

ತಟ್ಟಿ, ಹೊರಗೆ ಯಾರೋ ಕೂಗಿದಂತೆ ಶಬ್ದವಾಯಿತು; ಕುಮಾರನು ನಗುತ್ತ—“ ಇಲ್ಲ-ಇಲ್ಲ-ಈಗ ನೀವು, ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ತೆಗೆಯಲಾರೆ. ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ! ಹೋಗು, ಮೊದಲು, ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸು; ಮಧುಕರನ ಬಂಗಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗು. ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬೇಡ.” ಎಂದು ಹೇಳು ಹೇಳುತ್ತ ಕಿರುಮನೆಯ ಒಳಹೊಕ್ಕು, ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಅಗಳಿಯನ್ನು ತಗಲಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಕುಮಾರನು ಕಿರುಮನೆಯೊಳಹೊಕ್ಕ ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಬೀದಿಯ ಬಾಗಿಲು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಎತ್ತಿ ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಒಡನೆಯೇ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ಕಮಲಾಕಾಂತ, ಭವಾನೀ, ಧನ್ವಂತರಿಗಳೊಡನೆ ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಒಳಹೊಕ್ಕು ನೋಡಿದನು; ಕುಮಾರನು ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಹೃದಯದಿಂದ ರಕ್ತವು ಸುರಿದು ಅಲ್ಲಿ ಗುಂಡಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿ ನಡುಗಿದರು. ಮತ್ತೆ ಕಿರುಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು, ಕದದ ಕಂಡಿಯಿಂದ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದರು. ಕುಮಾರನು ಕುಳಿತು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ವಿಕ್ರಮ:— “ಕುಮಾರಶೇಖರ, ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಬಂದಿರುವೆವು, ವಿಚಾರಿಸಬೇಕು.” ಎಂದನು.

ಕುಮಾರ:— “ನನ್ನನ್ನು ನೀವು ವಿಚಾರಿಸಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸೇ, ಆತ್ಮನೇ-ವಿಚಾರಿಸಿ, ಇತ್ಯರ್ಥವನ್ನೂ ಹೇಳಿರುವುದು. ಆಯಾಸ ಪಡಬೇಡಿರಿ, ನಡೆಯಿರಿ.” ಎಂದು ಕುಳಿತಂತೆಯೇ ಹೇಳಿದನು.

ವಿಕ್ರಮ:— ಕುಮಾರ ! ವಿಪರೀತಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಬೇಡ. ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಅಕಾರ್ಯವೇ-ಈ ರಾಕ್ಷಸಕೃತ್ಯವೇ ನಾಕು. ಇನ್ನು ವಿವೇಕಹೊಂದು ! ಹೊರಗೆ ಬಾ.

ಕುಮಾರ:— ಇಲ್ಲ, ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಬೇಕು. ಒಂದಾಯಿತು, ಇನ್ನೊಂದಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದಬಳಿಕ ಬರುವಿರಂತೆ !

ಭವಾನಿ:— ಅಣ್ಣ ! ಸಾಕೇಳು, ಇನ್ನು ಕಠಿಣವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಕೂಡದು. ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರನ್ನೂ ಅವರ ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ

ಕರೆದುತಂದಿರುವೆವು. ನಿನ್ನ ಕಿರಿಯತ್ತಿಗೆಯನ್ನೂ ಬಿಡಿಸಿರುವೆವು. ನೀನಿನ್ನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಬಾ.

ಕುಮಾರ — ಇಲ್ಲವೇ ತಾಯಾ, ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊಲೆಗೇಡಿಯನ್ನು, ನರಾಧಮನನ್ನು ಅಣ್ಣನೆಂದೇಕೆ ಕೂಗುವೆ ? ನರಾಧಮ-ವಾಸಿ-ಮಾನವವಶುವೆಂದು ಕರೆ. ತಾಯಾ ! ಅವರು ಬಂದಿದ್ದರೆ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅವರ ಆಸ್ತಿಯೊಡನೆ ಅವರ ಕಾಲಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, ಅಪ್ಪಣೆ ಕೇಳಿದೆನೆಂದು ಹೇಳು. ಇನ್ನು ನಡೆ ತಾಯಾ !

ದು. ಪ್ರ — ಚಿ ! ಚಿ ! ಎಷ್ಟುಹೊತ್ತು ಕೂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ ? ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆ, ಈಚೆಗೆ ಹೊರಟು ಬಾ. ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ಅಡಗಿರುವೆಯೋ ?

ಕುಮಾರನು ನಗುತ್ತ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಗದವನ್ನು ಮಡಿಸಿ ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ-“ಅಯ್ಯ ! ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳಿರಿ, ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆವೆನು. ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಲ್ಲ, ಹಿಡಿಯಿರಿ, ನನ್ನ ವಾಡ್ತೂಲವೆಲ್ಲವೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿದೆ-ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಮತ್ತಾರ ವಿಚಾರಣೆಯೂ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ..... ”

ಕಮಲಾಕಾಂತ:- “ ಅಯ್ಯ, ಕುಮಾರಶೇಖರ ! ಸುಮ್ಮನೆ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಡ; ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆ ! ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದನು. ಬಾಗಿಲ ಅಂಗಳ ಸಡಿಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿದರು. ಅದರೇನು ? ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ- “ ಭವಾನಿ ! ದುರ್ಗೆ ! ತಾಯೀ ಕರೆದುಕೋ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಕುಮಾರಶೇಖರನು ‘ ಪಿಸ್ತೂಲ ’ ನ್ನು ತನ್ನೆದೆಗೆ ಗುತಿಯಿಟ್ಟು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ಗುರಿ ಸ್ವಲ್ಪದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿ, ಆತನ ಎಡತೋಳಿನ ಕೀಲಿಗೆ ತಗಲಿತು; ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತನಾದನು.

ಎಲ್ಲರೂ- ‘ ಪ್ರಮಾದ ! ಪ್ರಮಾದ !! ’ ವೆಂದು ಕೂಗಿದರು. ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೀರು ತುಂಬಿತು.

ಭವಾನಿ:- (ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕುಮಾರಶೇಖರನ ತಲೆಯ ಕಡೆ ಕಾಳಿತು, ಧನ್ಯಂತರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ-) “ ಅಪ್ಪ ! ನೋಡು-ನೋಡು !

ಬೇಗನೋಡು ! ಪ್ರಾಣಾಪಾಯವಾಗಿದೆಯೋ ? ಏನಾದರೂ ಆಶೆಯುಂಟೋ ? ”

ಧನ್ವಂತರಿ ನೋಡಿ— “ ಭಗವಂತನ ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಪ್ರಾಣಭಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಭುಜದಿಂದ ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಕೆಲಸವೇನೂ ನಡೆಯದು. ” ಎಂದನು.

ಭವಾನಿ — ಅಪ್ಪ ! ಕೆಲಸವಾಗದಿದ್ದರೆ ಹಾಳಾಗಲಿ. ಈತನಿಗೆ ಪ್ರಾಣದಾನ ಮಾಡು. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ಈತನ ಮನಸ್ಸು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿರುವುದು. ಪಾಪ ! ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅನಾಥರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡ.

ಎಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿದರು. ಧನ್ವಂತರಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದನು. ಕಮಲಾಕುಂತನೂ, ಭವಾನಿಯೂ ಶುಶ್ರೂಷೆಗೆ ನಿಂತರು. ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನು ಸತ್ತುಬಿದ್ದಿದ್ದ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿಯ ಹೆಣವನ್ನು ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದನು. ವಿಕ್ರಮಕುವಾರನು ಪತ್ನಿಗೂ, ಉಳಿದವರಿಗೂ ಎಚ್ಚರಿಸಿ, ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಇಷ್ಟಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಕುಮಾರಶೇಖರನು ಎಚ್ಚತ್ತು, ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು. ತಲೆಯ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಮಗ್ಗಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದವರನ್ನು ಕಂಡು, ಕೇಳಿದನು—“ ತಾಯಿ, ಭವಾನಿ, ಏಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿದೆ ? ಕೊಲೆಗೇಡಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಕಡಿದುಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು, ನಾನೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಉಳಿಸಿದೆ ? ”

ಭವಾನಿ — ಅಣ್ಣ ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಮರುಗಿತು. ಏಕೆನ್ನುವೆ ? ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ, ನೀನು ನಿನ್ನ ಹಿರಿಯ ಅತ್ತಿಗೆಯ ಪ್ರಾಣರಕ್ಷಣೆಗೆ ತೋರಿಸಿದ್ದ ಉದಾರಬುದ್ಧಿಗಾಗಿ, ಮತ್ತು ಮಗುವಿನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ನೀನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಪಟ್ಟ ಶ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವೆನು. ಯಾವ ಪಾಪಬಲದಿಂದಲೋ ನಿನಗೆ ಈ ದುಷ್ಕಾರ್ಯಪ್ರವರ್ತನೆಯಾಯಿತಾದರೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ನೀನು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿ. ಇನ್ನು ನಿನಗೆ ಮುಂದೆ ಏನೂ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ನೀನು ಇನ್ನಾವ ಚಿಂತೆಗೂ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಡಬೇಡ.

ಕುಮಾರ:— ಮುಂದಿನ ಉಪಾಯವೇನು ? ಭವಾನಿ, ಅಣ್ಣಯ್ಯ

ನನ್ನು ನೋಡಬೇಕಲ್ಲಾ ?

ಭವಾನಿ — ನೋಡುವೆ, ನಿಧಾನಿಸು. ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರು, ನಿನ್ನ ಮಗನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಪತ್ನಿಯ ದಹನಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿರುವರು. ಬಂದ ಬಳಿಕ ನೋಡುವೆ.

ಕುಮಾರ — (ಉಚ್ಚಸ್ವರದಿಂದ-) “ತಾಯೀ, ಏನೆಂದೆ ? ಅಣ್ಣಂದಿರೇ ಹೋಗಿರುವರೇ ? ಹಾಗಾದರೆ ತಾಯೀ, ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳುವೆನು. ನಾನಿಲ್ಲಿರಲಾರೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಅನನ್ಯ ನಾಕುತಾಯಿಯ ಕಾಲಕೆಳಗೆ ಕೆಡಹು ಅಷ್ಟುಮಾಡು ! ಈಗಲೇ ..

(ಭವಾನಿಯೂ ಒಪ್ಪಿದಳು. ಧನ್ವಂತರಿ ಮತ್ತು ಕಮಲಾಕಾಂತರೂ ಸಮ್ಮತಿಸಿದರು. ಒಡನೆ ಗಾಡಿಯನ್ನು ತರಿಸಿ, ಕುಮಾರಶೇಖರನನ್ನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿಕೊಂಡು ಭವಾನಿಯೂ ಧನ್ವಂತರಿಯೂ ಕುಳಿತು ಮೆಲ್ಲು ಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟರು. ಕಮಲಾಕಾಂತನೂ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಭದ್ರಪಡಿಸಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.)

ಶ್ರೀ

ತೃತೀಯ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

(ಪರಸ್ಪರ ಸಂಭಾಷಣೆ, ಆಗಮನ, ಕ್ಲೇಶ, ಸಮಾಧಾನ ಇತ್ಯಾದಿ)

ಇಂದು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಸರಸ್ವತೀ ವಾರ್ವತೀ ದೇವಿಯರು ಕಲೆತಂತೆ ದಯಾನಾಥರಾಕೂರನ ಮನೆಯ ಮಹಡಿಯ ಮೇಲ್ನಡೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪರಮಾದರ್ಶನಾರೀಮಣಿಯಾದ ಭವಾನೀದೇವಿಯೂ ಗೃಹಿಣೀಮಣಿಯಾದ ಹೇಮಲತಾದೇವಿಯೂ ಕ್ಷಮಾ ಔದಾರ್ಯಾದಿ ಗುಣಾಲಂಕೃತೆಯಾಗಿ ತೇಜಸ್ವಿನಿಯಾಗಿದ್ದ—ದಯಾನಾಥರಾಕೂರನ ಪತ್ನಿ ಕಮಲಾದೇವಿಯೂ ಕಲೆತು, ವಿಚಾರವಿಮರ್ಶನದಲ್ಲಿ ತತ್ಪರರಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಮೂವರೂ ಒಂದೆಡೆ ಕಲೆತು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಭಾಷಣವು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುವೆವು.

ಕಮಲಾ — ಅಬ್ಬ ! ಏನಮ್ಮಾ-ಹೇಮಲತಾ ? “ಸ್ತ್ರೀಬುದ್ಧಿಃ ಪ್ರಳಯಂಕರೀ” ಎಂದಾಡುವುದು ನಿಜವೇ ಆಯಿತಲ್ಲವೇ ?

ಹೇಮ — ನನಗದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಂದಟ್ಟಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಮಲಾ — ನೀನೂ ಹೇಳಲಾರೆಯೇನು, ಭವಾನಿ ?

ಭವಾನಿ — ‘ನೀನೂ’ ಎಂದರೆ, ನನ್ನ ತಲೆಯಮೇಲೇನು-ಕಿರಿಟವಿದೆಯೇ ?

ಕಮಲಾ — ನಸುನಗುತ್ತ—“ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ಈಗಲೇನೂ ಕಿರಿಟವಿಲ್ಲ, ಆದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಆ ಒಂದೇ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸುವಾಸನಾಮಯವಾದ ವುಷ್ಟುಕಿರಿಟವು ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದಿತು, ಅಂದು ನೀನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮಹಿಷ ಮರ್ದಿನಿಯಾದ ದುರ್ಗಾಭವಾನೀದೇವಿಯೇ ಆಗಿದ್ದೆ ! ಆದುದರಿಂದಲೇ ಕಿರಿಟವು ಬಂದಿತು. ಇಂದೇನು, ನೀನೂ ನಮ್ಮಂತೆ ಒಬ್ಬಳು ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀ ! ಈಗ ನಿನಗೆಲ್ಲಿಯ ಕಿರಿಟವು ?

ಭವಾನಿ — “ಏನನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ, ಎಷ್ಟಾದರೂ ನೀವು ಅತ್ತಿ, ನಾವು ಸೊಸೆಯರು. ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಾವು ಕೇಳುವುದಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸವು.

ಕಮಲಾ — ಏನಮ್ಮಾ ? ಮೆಲ್ಲನೆ, ಒಳ್ಳೆ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ನನ್ನನ್ನು, ಈ ಕಾಲದ ಅತ್ತಿಯೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿ ? ನನ್ನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಸೊಸೆತನ ಮಾಡಿ ನೀವೆಂದೆಂದು, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಪಾಡುಪಟ್ಟಿರುವಿರಮ್ಮಾ ? ಹೇಳಿರಿ-ನಾನೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹುರಿದು ಮುಕ್ಕಿರುವುದು ? ಎಂದೆಂದು, ನಿಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರಲ್ಲಿ ದೂರುಹೇಳಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೊಡೆಯಿಸಿ ಹಿಂಸಿಸಿರುವುದು ? ನೀನಾದರೂ ಹೇಳಮ್ಮಾ-ಹೇಮಲತಾ ?

ಹೇಮ — (ನಸುನಕ್ಕು) ‘ನಾನು ಅಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಲಾರೆನು. ಏಕೆಂದರೆ, ಓದುಬರಹವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲ್ತು, ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯ, ಕರಣ, ಕಲಾಪಗಳೆಲ್ಲದರಿಂದಲೂ ಸಾರ್ಥಕಪಡಿಸುವಷ್ಟು ಸಾಹಸವುಳ್ಳವರಿಗಾದರೆ, ಆ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಲಾಗುವುದು. ಅಷ್ಟೇಅಲ್ಲ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕಿರಿಯ ಸೊಸೆ; ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೋಗುವಳಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ, ಈ ಕಾಲದವರಂತೆ ಸಾಹಸದ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಲೀ, ನಾಗರಿಕತೆಗಾಗಲೀ ಕೈಹಾಕಿ

ದವಳೇ ಅಲ್ಲ ಇವ್ವಾಗಿ, ಯಾವಾಗಲೂ, ಹಳೆಯ 'ಗೊಡ್ಡು ವೈದಿಕ ಯುಗ'ದವಳೆಂದು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ನನಗೆ, ನಿಮ್ಮ ಬಲವೇ ಬಲ ವಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ, ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಯ ಬೈಗುಳಕ್ಕೂ ಎಚ್ಚರ ಕಾರಣವೇನು ? ಅಕ್ಕನಿಗಂದರೆ, ಒಂದೊಂದುವೇಳೆ ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಿ ದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ನಾನೇನು ಬಲ್ಲೆ ?

ಭವಾನಿ — ಅಹುದು, ಅದೀಗ ದಿಟವಾದ ಮಾತು. ಆದರೆ ನೋಡು, ಹೇಮ ! ನೀನು ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲವೂ ದಿಟವಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಸಾಹಸವತಿಯೆಂದೆಯಲ್ಲವೆ ? ನಾನಾಗಿ ಸಾಹಸವನ್ನು ತೋರಿರುವುದೆಲ್ಲ ? ಎಲ್ಲವೂ ಇವರ ಬೋಧನೆ, ಮತ್ತು ಇವರ ಮಕ್ಕಳ ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ.

ಕಮಲಾ — 'ಅದೀಗ ಸರಿ, ಅಹುದು, ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಾನೇ ಕಾರಣಳು. ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ, ನೋಡು, ಹೇಮಲತಾ ! ನನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ವಾದರೂ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿನದಿರಬೇಕು ? ಒಂದೇಒಂದಾದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಭಾವನಗರದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೆಂದೂ, ಕಮಲಾಕಾಂತನ ಅಪಧ್ವಂಸವೆಂದೂ, ವಾಮನಗೋಸ್ವಾಮಿಯ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಯೆಂದೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲನುವಾಗಿ 'ದುರ್ಗಾಚರಣ'ನೆಂಬ ಹೆಸರಿಂದ ಗೋಚರಕ್ಕೆ ತಂದಿತು. ಅಬಳಿಕಲೆಂದರೆ, ಭವಾನಿಯಾಗಿ, ವೃದ್ಧನಮಗಳು 'ದುರ್ಗೆ' ಯಾಗಿ, ಅಡವಿಯಡವಿ ಸುತ್ತಿ ಕಾಡುಜನರೊಡನೆ ಹೇಣಗಾಡಲು, ಗದಾ, ತ್ರಿಶೂಲ, ಪಿಣಾಕ, ಪಾಶಗಳಿಂದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಚತುರ್ಭುಜಧಾರಿಣಿಯಾದ ಮಹಿಷಮರ್ದಿನಿಯಾಗಿ, ಮತ್ತೆ ದ್ವಿಭುಜಿಯಾಗಿ, ಲಲಿತಾದೇವಿಯ, ಮತ್ತು ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಬಂಧವಿಮೋಚನಾದಿ ಅಫಟನಫಟನಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿತು. ಅದೂ ಹಾಗಿರಲಿ, ಹೇಮ ! ನೋಡೇ, ಅದೊಂದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜಾಲವಿದ್ಯಾಪ್ರಭಾವದಿಂದ ವಿಧವಿಗಳನ್ನು ಲೀಲಾ ಮಾತ್ರವಾಗಿ ಕೈಸೆರೆ ಹಿಡಿದಂತೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ, ಭೈರವಮೂರ್ತಿ- ಉಹೂ !—ಅವನೆಂತಹ ಕಾಳಭೈರವ ? ಕಮಲಾಕಾಂತನನ್ನು ಕಾಳಭೈರ ವನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಕ್ತಿಯೇ—ಅದು ?

ಹೇಮ:— ಸಾಮಾನ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುವರಾರು ? ನೋಡಿರಿ, ಅತ್ತೆ, ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಶನಿ ವಕ್ರಿಸಿತೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದೊಡನೆ,

ಆ ಶಕ್ತಿಪ್ರಭಾವವು ಹೇಗೆ ತಿರುಗಿತು ? ಕುಮಾರಸೇನ ರಾಕೂರರಿಗೆ, ಹೇಳಲಾಗದ ಮತ್ತೂ ವಿವರಿಸಲಾಗದ ಹೃದ್ರೋಗವೂ, ಏನೂ ತಿಳಿಯದ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನಿಗೆ, ಆ ಹಾಳು ಸುಂಟರಗಳಾಯ ಹೊಡೆತದ ಅಜ್ಞಾತ ರೋಗವೂ ಉಂಟಾಗಬೇಕೇ ?

ಕಮಲಾ:— ನೀನೇ ನೋಡಮ್ಮ; ಇದೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಪ್ರೇರಣೆ ಯಿಂದಲೇ ಆಗಿರುವುದಷ್ಟೇ ? ಆದರೆ, ಅರಿಯದ ಹುಡುಗಿ-ಭವಾನಿ ! ಹೇಳು, ತಾಯೀ ! ನನ್ನ ಮಗ ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರನ ರೋಗನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ, ದೇಶಸಂಚಾರಕ್ಕೆಂದು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದಿರಷ್ಟೇ ? ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ದ್ದಿರಿ ? ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ದಿನಗಳಿದ್ದಿರಿ ? ಏನೇನು ವಿಶೇಷ ಪಯತ್ನ ಮಾಡಿದಿರಿ ? ಅದನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಬಲ್ಲೆಯೋ ? ಅರೆಯೋ ?

ಭವಾನಿ:— (ನಗುತ್ತ-) ‘ಅತ್ತೆ ! ತಿರುಗಿದುದು ಒಂದೆರಡು ಕಡೆ ಗಳಲ್ಲಲ್ಲ. ನೋಡಿದವಿಶೇಷಗಳು ಒಂದೆರಡಲ್ಲ. ಮಾಡಿದುದೇನು ಗೊತ್ತೇಇರುವುದು. ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ತುಂಬುವುದು, ಬಟ್ಟೆಗೆ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಹೊತ್ತುಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮನೋಲ್ಲಾಸಕ್ಕೆ ಕಾಡುಮೃಗ ಗಳೊಡನೆ ಆಡಿ-ವಾಡುವುದು, ಇಷ್ಟೇ ! ಅದು ಹೇಗೆ, ಎಲ್ಲಿ, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಎಂಥರೆ-ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ? ವೈದ್ಯರೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಸುತ್ತಿಸಿ ಕರೆತಂದವರು. ಅವರನ್ನೇ ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯಬಹುದಲ್ಲ ?

ಕಮಲಾ:— ಸಾಕಮ್ಮಾಸಾಕು, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೊಂಕು ಬಿಂಕಗಳು ? ಅಬ್ಬ ! ಊರೂರು, ಕೇರಿಕೇರಿ, ಅಡವಿಯಡವಿಗಳನ್ನು ಅಲೆದಲೆದು ಬುದ್ಧಿ ಪ್ರಚಂಡವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ ! ಇದನ್ನು ಸಹಿಸುವುದೆಂದರೆ ಯಾರಿಂದಾದೀತು ?

ಭವಾನಿ.— ಕೈಜೋಡಿಸಿ ನಗುತ್ತ- ‘ಅತ್ತೆಯವರೇ ! ಕೋಪಿಸಬೇಡಿರಿ, ಕೈಮುಗಿಯುವೆನು, ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ; ಇನ್ನುಮುಂದೆ, ತಮ್ಮ ಸನ್ನೆಯ ರಿತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆನು. ಕರುಣಿಸಿ, ಕಟ್ಟುಮಾಡಬಹುದಷ್ಟೆ ?

ಕಮಲಾ:— (ತಲೆದೂಗಿ-) ‘ಅದೀಗ ತಕ್ಕ ಮಾತು, ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಒಪ್ಪುವ ನಡತೆ-ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಘನತೆ ! ಆಗಲಿ, ಮುದ್ದಿನ ಸೊಸೆಯೇ ! ಇನ್ನು ಕಟ್ಟು ಮಾಡುವೆನು.....’

ಕಮಲಾದೇವಿಯ ಮಾತು ಮುಗಿವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ, ಒಳಗಣೆಂದ ಹೊರಟೆ-‘ಅಯ್ಯೋ, ಅಪ್ಪಾ, ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಸಂಚಿತವಷ್ಟು, ಅವರೇನು ಮಾಡುವರು ? ನಾವು ವಾಸಿಗಳು-ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ.....’ ಎಂಬ ಯಾತನಾ ಸ್ವರವೊಂದು ಕೇಳಬಂದು, ಆಕೆ, ಕುಳಿತಂತೆಯೇ ಬೆದರಿ, ‘ಅದೇನದು ಅಳು ? ಇಲ್ಲಿಗೆ, ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಳುತ್ತ ಬರುವರಾರು ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಹೇಮ — ಅತ್ತೆ ! ಹೀಗೆ ಚಕಿತರಾಗಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಸೊಸೆಯ ಮಾಟವೇ ಮೂಲವು. ಪ್ರಮದೆಯ ತಾಯ್ತಂದೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಬರೆದು ಕಳುಹಿದ್ದಳು. ಅವರೇ ಬಂದಿರಬಹುದಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತಾರಿಲ್ಲಿ ಬರುವರು ?

ಭವಾನಿ.— ಮಾಟವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ನಾಲ್ಕುಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ಅವರ ಮುಖದಿಂದಲೇ ಪ್ರಮದೆಗೂ ಮತ್ತು ಮಧುಕರನಿಗೂ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಬರೆದಿದ್ದಿತು.

(ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಮಲಾಕಾಂತನು, ನರೆಗೊದಲಿನ ಮುತ್ತೈದೆಯೊಬ್ಬಳನ್ನೂ, ವಾಸಿದತಲೆಯ ಬಾಡಿದಮುಖದ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷದ ನವತರುಣಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನೂ ಕರೆತಂದು, ಕಮಲಾದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಕಮಲಾದೇವಿ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಬಂದವರನ್ನು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡಳು.)

ಕಮಲಾಕಾಂತ — (ಕಮಲಾದೇವಿಯನ್ನು ಕುರಿತು-) ‘ ಅತ್ತಿಗೆ ! ಇವರೇ ಪ್ರಮದಾದೇವಿಯ ತಾಯಿ; ಈಕೆ ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿ. ’ (ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಕುರಿತು-) ‘ ತಾಯಾ- ಗಿರಿಜಾಬಾಯಿ ! ಈಕೆಯೇ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಯವರ ಪತ್ನಿ ಈಕೆಯೇ ನಿಮಗೆ ಕಾಗದವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದ ವಿಕ್ರಮಸೇನರಾಕೂರರ ಪತ್ನಿ-ಭವಾನೀದೇವಿ. ಆಕೆ ದುರ್ಗಾ ಪ್ರಸಾದರ ಭಾರ್ಯೆ. ಇನ್ನು-ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೋಗುವೆನು.. ನೀವೇನೂ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಗಿರಿಜಾ — (ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ-) ‘ ಹೇಳಿರಿ ತಾಯಾ ! ದಯೆ

ಯಿಟ್ಟು ಹೇಳಿರಿ; ಮಗಳು ಉಳಿದಿರುವಳೇ ? ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಒಲೆಯ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಡಲಾಗುವುದೇ ?.....'

ಕಮಲಾ:— ಅವ್ವಾ ! ಇನ್ನೊಂದು ಕಳವಳವಡುವಿರೇಕೆ ? ಯಾರೇನು ಹೇಳಿದರು ?

ಗಿರಿಜಾ:— ಏನು ಹೇಳಲಮ್ಮ—ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ! ನಿನ್ನೆಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಾವಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಮಗಳು, ಅಳಿಯ, ಮಗು ಮತ್ತು ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಗಂಡ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ತುಂಬಾ 'ಕಾಯಿಲೆ' ಯೆಂದೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಾವೇ ಔಷಧೋಪಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಈವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಂದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಅನುಕೂಲವುಂಟೆಂದೂ ಹೇಳಿ, ಭವಾನೀದೇವಿಯ ಕಾಗದವು ಬಂದಿತು. ಒಡನೆಯೇ ಹೊರಟು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ—“ ಮಗಳ ಗಂಡಗೂ, ಸವತಿಯೂ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟು ಹೋದರೆಂದೂ, ಮಗಳ ಮಗುವನ್ನು ಯಾರೋ ಕಡಿದುಹಾಕಿದರೆಂದೂ, ಮಗಳು ತಲೆತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಳೆಂದೂ, ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣನು, ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಗಂಡನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರೆಂದೂ, ಇನ್ನೂ ಏನೇನನ್ನೋ ಹೇಳಿದರು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತನ್ನು ಕೂಡ ತಿಳಿಯದೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆವು, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮೈದುನನು ಮತ್ತಾರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು, ನಮ್ಮನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದನು.

ಭವಾನಿ — ತಾಯಾ ! ನೀವು ಏನೂ ಆಲೋಚಿಸಬೇಡಿರಿ, ಅದರೆ ಒಂದು ಮಾತು, ತಾಯಿತಂದೆಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದೆಂಬದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಲ್ಲರು ಅವರ ಪ್ರೀತಿ ಹೇಗೆ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗಬೇಕೆಂದರೆ, ಅವರ ಮುಂದಿನ ಸುಖಸಮಾಧಾನಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಲಿಟ್ಟು, ಅವರನ್ನು ಸರ್ವಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ ಅನುಕೂಲದಾಂಪತ್ಯಾನುರಾಗವುಂಟಾಗುವ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ದಾನಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ, ಆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಬೆಲೆಯುಂಟು.

ಗಿರಿಜಾ — (ಉದ್ವೇಗದಿಂದ) “ ತಾಯಾ, ಏನೆಂದೆಯವ್ವಾ ? ಈಗ ನಾವು ಕೊಟ್ಟಿರುವಕಡೆಯೇನು, ಕಡಮೆಯಾದುದೇ ? ಇಲ್ಲ, ಅವಳ

ಗಂಡನು ಅವಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದನೇ ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಆಗುವದೆಂದು ನಮಗೇನು ಗೊತ್ತು ? ತಾಯಿ ! ಎಲ್ಲವೂ ಅವಳ ಗ್ರಹ ಚಾರ ! ” ಎಂದಳು.

ಭವಾನಿ — ಅವಳ ಗ್ರಹಚಾರವೊಂದೇ ಕಾರಣವಲ್ಲ, ತಾಯಿ ! ನೋಡಿ, ವಾತ್ರವೇನೋ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೇ ಆಹುದು. ಆದರೂ, ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಯಾರ ಬಡವೆಯಾಗಿ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿ ಒಳೆಯಿಸಿದಿರಿ ? ಮೊದಲೆ ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು ? ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲವೇ ಈಗ ತಮ್ಮ ಮಗಳಮೂಲಕವಾಗಿ ಅವರ ಮನೆಯವರ ಇಷ್ಟರ ಹಾನಿಗೆ ಳಿಗೂ ತಾವೇ ಜೀಜಪ್ರಾಯವಾದಿರಿ ? ಮಗಳ ಪ್ರೀತಿ ಮನೆಯ ಹುಡುಗ ನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಅವನೂ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಬಳದವನೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಮಗಳನ್ನು ತಿತಿತಿಡೇ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ?.....

ಗಿರಿಜಾ — (ಉದ್ವೇಗದಿಂದ) “ ಹಾಗಾದರೆ, ನನ್ನ ಮಗಳು ಕೆಟ್ಟುಹೋದಳೇ ? ಹೇಳು, ತಾಯಿ, ಬೇಗಹೇಳು ! ನಮ್ಮಿಂದಲೇ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಹೇಳು. ನನ್ನ ಮಗಳು, ಹುಟ್ಟಿದ ಮತ್ತೂ ಹೊಕ್ಕ ಕುಲಗಳಿಗೆ ಮೃತ್ಯುವಾದಳೇ ? ಏನಾದರೂ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಂಕವು ಕಾಣಬಂದಿರುವುದೇ ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಈಗಲೇ ಇಲ್ಲಿಂದಿಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಟುಹೋಗುವೆನು. ” ಎಂದಳು.

ಭವಾನಿ :— ಅಮ್ಮ, ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿರಿ; ಯಾರಿಗೂ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಹಾನಿಗೂ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಮಾನ, ಪ್ರಾಣ, ಧನಗಳೊಡನೆ ಸುರಕ್ಷಿತರಾಗಿರುವರು. ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು ಹೊಕ್ಕ ಮನೆಯವರ ಸದ್ವೃತ್ತಕ್ಕೂ, ಪತಿಯ ಕ್ಷಮಾಗುಣಕ್ಕೂ, ಸಪತ್ನಿಯ ನೀತಿಶಿಕ್ಷಣದ ದಕ್ಷತೆಗೂ ಒಳಪಡದೆ, ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಕೊಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿತು, ಈಗ ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೀಗ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯಸ್ಫೂರ್ತಿಯೂ, ಸ್ವರೂಪವಿಜ್ಞಾನವೂ ಅಂಕುರವಾಗಿ, ಕುಕಾರ್ಯಕ್ಕೆರಗದಿದ್ದರೂ, ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪತಿಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತೆಯಾಗದಿದ್ದದಕ್ಕೂ, ಗೃಹಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಡೆಯದಿದ್ದದಕ್ಕೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಹೊಂದಿರುವಳು.

ಗಿರಿಜಾ — (ಗದ್ದದ ಸ್ವರದಿಂದ) ‘ ತಾಯಾ ! ಅಷ್ಟಮಟ್ಟಿಗಾದುದಕ್ಕೆ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಅನುಗ್ರಹವೂ, ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಗೆ ಸಮಾನರಾದ ನಿಮ್ಮಗಳ ಸಹಾಯವೂ ಕಾರಣವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನೋಡು, ತಾಯಾ ! ಈ ಹುಡುಗಿಯ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾರೆನು. ಹಗಲಿರುಳೂ ಗಂಡನ ನಡತೆಗಾಗಿ ಅನ್ನನೀರು ಬಿಟ್ಟು, ಪರಮೇಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಡುತ್ತಿರುವಳು. ಈ ಹುಡುಗಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆಬಂದು ಒಂದು ವರ್ಷವಾಗುತ್ತ ಬಂದರೂ, ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ, ಈ ಪಾಪಿ ಹುಡುಗಿಗೆ ಪತಿಸಲಾಪಿಸುವದ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲೆಂದಿದ್ದರೆ, ಬೇವದ ಮೇಲೆಯೇ.....

ಭವಾನಿ. — ತಾಯಾ ! ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿರಿ. ಇವಳ ಮನೋಯೋಗಬಲದಿಂದ ಅವನೂ ಸನ್ಮಾರ್ಗಗಾಮಿಯಾಗುವನು. ಪತಿಯ ಶೀಲ, ಧರ್ಮ-ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಪತಿಯ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವೇ ಕಾರಣವು. ಅವಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪವೊಂದು ಜನ್ಮಾಗಿದ್ದರೆ, ಪತಿಯಂತಹ ದುಷ್ಟರ್ಮಿಯಾಗಿರಲಿ, ದಾರಿಗೆ ಬಂದೇಬರುವನು, ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

(ಭವಾನಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿ, ದುಃಖವನ್ನು ತಸೆಗಟ್ಟಲಾರದೆ ಅಳುತ್ತಾಳುತ್ತ ಭವಾನಿಯ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು-) “ ಅಕ್ಕಾ ! ನನ್ನನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೈಹಿಡಿಯಿರಿ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನನ್ನ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯವೇ ಮೂಲವು. ಅವರು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಉದಾಸೀನರಾಗಿದ್ದರೂ, ಇಲ್ಲವೇ ನನ್ನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ದುಃಖವಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಅವರು ಬೇವದಿಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಅಕ್ಕ, ಇಂದಿನವರೆಗಾದ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಇನ್ನಾವುದಾದರೂ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಬಹುದಾದರೆ ಸರಿ, ಇಲ್ಲದೆ ಅವರ ಬೇವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವು ತೋರುವುದಾದರೆ, ಮೊದಲು ನನ್ನನ್ನು....”

ಭವಾನಿ: — (ಅವಳನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದೆಬ್ಬಿಸಿ-) ‘ ತಂಗಿ ! ನೀನು ಆಳ ಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ನಾವು ಹೊರಗಿನವನೆಂದೇನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಬಿಡಿಸುವೆವು, ಶಾಂತಿಯಾಗು. ’ ಎಂದಳು.

ಹುಡುಗಿ: — (ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ-) ‘ ಅಕ್ಕಾ ! ಹೆಂಗರುಳೆಂದು

ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡೆನು. ಇನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ.....'

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಮಲಾಕಾಂತನು ಬಂದು- ' ತಾಯಿ, ಭವಾನಿ ! ಈಗಲೇ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಿನಗೆ ಪತ್ಯಾಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ.' ಎಂದನು.

ಕಮಲಾ — ಓಹೋ ! ಹೊರಡಮ್ಮ-ಹೊರಡು, ಮತ್ತಾವ ಅಗತ್ಯದ ಕೆಲಸವೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಭವಾನಿ, — (ಎದ್ದುನಿಂತು-) “ ಹೇಗಾದರೂ ಹೇಳಿರಿ, ಅತ್ತೆ ! ಇವರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾನೂ ಬೇಗಬರುವೆನು.” (ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕಾರಿತು-) ‘ ತಂಗೀ, ನೀನೇನೂ ಕಳವಳಪಡ ಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಭಾಗಕ್ಕೆ ದೇವರಿರುವನು, ಇನ್ನೊಂದೆರಡು ಗಳಿಗೆ ಯಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಬಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವೆನು. ಅದು ವರೆಗೆ ನೀನಿಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯವಾಗಿರು. ಹೊರಡಲೇ ? ’ ಎಂದಳು.

ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿ — ಕಣ್ಣೀರುತುಂಬಿ- “ ಅಕ್ಕ ! ಹೊರಡಿರಿ. ಹೇಗಾದರೂ ಸಂತೋಷ. ಪತಿಭಾಗ್ಯವಿದ್ದರೆ, ಒಂದೆರಡು ದಿನವಾದರೂ ಸೇವಿಸಿ ಕೃತಾರ್ಥವಾಗುವೆನು. ಇಲ್ಲಿವಾದರೆ ಈಗಲೇ ನಾಯಲಿಕ್ಕೂ, ಸಿದ್ಧಳಾಗಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ನನಗೆ ದುಃಖವೆಲ್ಲಿಯದು ? ನಾಚಿಕೆ-ಭಯ ಗಳಾದರೂ ಏಕೆ ? ” ಎಂದು ನಿಂತುಕೊಂಡಳು.

ಹೇಮಲತೆಯೂ, ಕಮಲಾದೇವಿಯೂ ಎದ್ದುನಿಂತು ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ‘ ಏಳಿರಿ. ಗಿರಿಜಾಬಾಯಿ ! ಇನ್ನು ನಡೆಯಿರಿ, ಸ್ನಾನ-ಪಾನಗಳ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮುಗಿಯಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಬಳಿಕ ಉಳಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಿರಂತೆ ! ಭಯ, ಶೋಕ, ಕಳವಳಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನೆಯವರೆಗಿದ್ದವು, ಈಗಲೇನೂ ಇಲ್ಲ. ’ ಎಂದು ಗಿರಿಜಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಎಚ್ಚಿಸಿದಳು. ಭವಾನಿ, ಕಮಲಾದೇವಿಯಿಂದಪ್ಪಣೆ ಹೊಂದಿ ಕಮಲಾಕಾಂತನೊಡನೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಕಮಲಾದೇವಿ-ಹೇಮಲತೆಯರೂ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೊರಟರು.

ಶ್ರೀ .

ಚತುರ್ಥ ಪರಿಚ್ಛೇದ

“ ಸುಷೇಣದುಹಿತಾಚೇಯಮರ್ಥ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಿನಿಶ್ಚಯೇ |

ಔತ್ಪಾತಿಕೇಚ ವಿವಿಧೇ ಸರ್ವತಃ ಪರಿನಿಷ್ಠಿತಾ |

ಯದೇಷಾ ಸಾಧ್ವಿತಿ ಬ್ರೂಯಾತ್ಕಾರ್ಯಂ ತನ್ನುಕ್ತ ಸಂಶಯಮ್ || ’

(ರಾಮಾಯಣ)

(ಪ್ರಮಾಣ, ದೀರ್ಘಾಲೋಚನೆ, ಪರಾಮರ್ಶ ಇತ್ಯಾದಿ.)

ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದರಾಕೂರನ ಮನೆಯ ಮುಂಗಡೆಯ ಒಲಗಸಾಲೆ ಯಲ್ಲಿ ಚಾವೆಯಮೇಲೆ ಅನಾಥಬಂಧು-ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರ, - ನ್ಯಾಯ ಮೂರ್ತಿದಯಾನಾಥರಾಕೂರ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ಅಭಿನವ ಧನ್ವಂತರಿಮಹಾ ಶಯ-ಈನಾಲ್ವರೂ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಕುಮಾರಶೇಖರನು ಅಂದು ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರನು ಹಿಡಿದು ಓದುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು. ಉಳಿದವರು ಅದನ್ನು ಕೇಳಲು ಕಾತೂಹಲಗೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಿತು.

“ಕಲ್ಯಾಣನಗರದ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಯವರ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ-
ಇಲ್ಲಿಯ ಪೊಲೀಸ್ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟರವರ ಕೈಕೆಳಗೆ ‘ಗುಮಾಸ್ತ’
ನಾಗಿದ್ದ ಕುಮಾರಶೇಖರನು ನಿವೇದಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ -

“ಧರ್ಮವತಾರ! ನಾನು ಪರಮವಾಹಿ, ನರಾಧಮನು, ನೀತಿಬಾಹಿರನು ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿ. ಇಂತಿರುವ ನಾನು ಈ ನನ್ನ ಕರ್ಮಫಲಾನು ಭವದ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಾಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ದಗ್ಧಹೃದಯನಾಗಿ, ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿರುವುದೇನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ಆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಗಳಿಗೆಯಷ್ಟೇ ಅವಧಿಯಿರುವುದರಿಂದ ಇದುವರೆಗಿನ ನನ್ನ ಕುತ್ಸಿತಚರಿತ್ರೆ ಯನ್ನು ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿವೇದಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ಇದರಿಂದ ನನ್ನ ಅನು ಬಂಧಿಗಳಾದ ಇತರರ ಮೇಲಿನ ಆರೋಪ, ಅಪರಾಧ ಇವುಗಳ ನಿಜಸ್ವರೂಪವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಂದು ಪ್ರಜಾಕ್ಷೇಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡು

ವಂತಾಗಬಹುದೆಂದು ನಂಬಿರುವೆನು. ಪ್ರಭುವೇ! ಹೆಚ್ಚು ಬರೆಯಲಾ
ರೆನು. ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳಲ್ಲೇ ಮುಗಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ನಾನು
ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಕಿರುತಂದೆಯ ಮಗನು, ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರೇ ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿ
ದವರು. ಹೆತ್ತ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಮುಖವನ್ನು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡವ
ನಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಸಾಕುತಾಯಿತಂದೆಗಳಾದ ಲಲಿತಾದೇವಿ ಮಧುಸೂದನ
ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಅದರದಿಂದ ಈವರೆಗೂ ಪಾಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ,
ಮುಂದೆಯೂ ಅವರ ಅಂತಃಕರಣದ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಅತ್ಮಕ್ಕೆ
ಶಾಂತಿಯುಂಟಾಗಬೇಕು.”

“ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ
ಮಗನಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಕಿದರು. ನನ್ನ ಸುವಿಕ್ಯಾಗಿ, ನನಗೆ ಅಶನ
ವಸನಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೂ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು
ನನ್ನ ಸಂಸಾರದೊಡನೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗೃಹದಲ್ಲಿರಿಸಿದರು. ಮೂರ್ಖನಾದ
ನಾನು, ದುಂದುಗಾರರ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಬಿಡದೆನಲ್ಲದೆ, ದುರಾಶಾ
ಪಿಶಾಚಗ್ರಸ್ತಿಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯ ನಿರ್ಬಂಧ, ಕುತ್ತಿತರ ದುರ್ಬೋಧ-ಇವು
ಗಳಿಂದ ವಿಕಲ್ಪಕ್ಕೂ ಗುರಿಯಾಗಿ, ಉಚಿತಾನುಚಿತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕಳೆದು
ಕೊಂಡು, ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಆ ನನ್ನ ಸಾಕುತಾಯಿತಂದೆಗಳನ್ನು
ವಂಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲುಮಾಡಿದೆನು. ವಂಚಕನಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ
ನನಗೆ ಈಗ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮಧುಕರನೂ ಸೇರಿದನು! ಇಬ್ಬರೂ
ಬಂದಾವೆವು.”

“ಮಧುಕರನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಅವನು ಭಟ್ಟಾ
ಚಾರ್ಯರ ಮನೆಯಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿದ್ದವರ ಒಳಸಂಚನ್ನೂ, ಅವರ ನೆಲೆ, ಸುಳಿ
ವುಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಇತರ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೊಲೆ,
ಸುಲಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿ, ನೋಡಿ, ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನು
ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುದು ರಕ್ಕಸಿಯಾದ ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ದುರಾಶೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ
ಸಹಕಾರಿಯೇ ಆಗಿ ತಿರುಗಿತು. ಹೆಚ್ಚೇಕೆ, ನಾನೇ ಅವಳ ಆಳಾದೆನು.”

“ಮಧುಕರನೊಡನೆ ಸೇರಿದ ಬಳಿಕ ನಾನು ಅಣ್ಣನನ್ನೂ ಅತ್ತಿಗೆ
ಯನ್ನೂ ಪ್ರಾಣಾಪಾಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಮಾಡದಂತೆ ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಮಾತ್ರ ಇರಿ

ಸಿದ್ದು ಅವರಿಂದ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಸ್ವತ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಕ್ರಯರೂಪವಾಗಿ ಬರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ, “ಪ್ರಮದೆಯು ದುರಾಚಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಿಕ್ಷಿಸಿದೆವಾಗಿ, ಅವಳು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು” ಎಂಬ ಸುಳ್ಳು ಕಾಗದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆಲೋಚಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಗಡಿಯವರೊಡನೆ ಸಂಧಿಪಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಈ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ನಾಲ್ಕನೇಯ ಬಂದುಪಾಲು ಸ್ವತ್ತನ್ನು ಕೊಡುವುದೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ್ದೆವು. ಅವರ ದರಂತೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದರು. ನಾವು ಇಲ್ಲಿದ್ದು ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಬದಗಿಸಿಕೊಡುತ್ತ ಬಂದೆವು.”

“ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಅನರ್ಥಗಳಿಗೂ ನಾನೇ ಕಾರಣನೆಂದರೆ ಸಾಕು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ನಾನು ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಿದ್ದರಾಗಲಿ, ಮಧುಕರನ ದುರಭಿಸಂಧಿಗೆ ಸೇರದೆ ಪ್ರತಿಕೂಲನಾಗಿದ್ದರಾಗಲಿ, ಇದು ನಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗದೆ ನಾನೇ ಮುಂದಾದೆನು. ಅಂದು ನ್ಯಾಯ ಮೂರ್ತಿಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸೂಚನಾಪತ್ರವನ್ನು ವುಸ್ತುಕದಲ್ಲಿರಿಸಿದವನು ನಾನೇ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನನ್ನ ದುರ್ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಎಂದರೆ—ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ, ಅತ್ತಿಗೆ, ಕಿರಿಯತ್ತಿಗೆ—ಇವರ ಹೊರತು ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಬಳಸಟ್ಟಿದ್ದರೆಂದರೆ ಸಾಕು.”

“ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತು ಉಳಿಯಿತು. ಅದು ನನ್ನ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನವರ ಮರಣವೃತ್ತಾಂತ. ಅವರ ಮರಣಕ್ಕೆ ನಾನು ಕಾರಣನಲ್ಲವಾದರೂ ಹೆಮ್ಮಾರಿಯಾದ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ವಿಷಪ್ರಯೋಗಮಾಡಿದಳೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಬಳಿಕಾದರೂ, ಅವಳನ್ನು ದಂಡಿಸದೆ ಮೂಕನಂತೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುದರಿಂದ ನಾನೂ ಆ ಪಾತಕಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಯೇ ಸರಿ. ಧರ್ಮಾವತಾರ! ಇನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ವೇಳೆಯಿಲ್ಲ. ಹೊರಗೆ ಕೂಗುತ್ತಿರುವರು. ನಾನಿನ್ನು ವಿಳಂಬಿಸಲಾರೆನು; ಇದೋ ಯಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವೆನು. ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತು,—ನನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರ ಮಗು ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನು ಈವರೆಗೆ ನಾನು ರಾತ್ರಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊರತು, ಉಳಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯ ರೈತರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು,

ಇಂದು ಮರಿಯನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದರಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಸಲು ಕಳಿಹಿರುವೆನು. ಅಲ್ಲದೆ, ನನ್ನ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕೂಡ, ತಮ್ಮ ಘನಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಈಗ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ಮುಂದಿನ ದಾರಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯಮಕಿಂಕರರ ದಂಡನೆಯೇ ಉಳಿದಿರುವುದಲ್ಲದೆ ರಾಜುಗ್ರಹದ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ನಾನೇ, ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಸಮಾಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವೆನು. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ..ಎದ್ದೆ

ಇತಿ, ಕುಮಾರಶೇಖರಹತಕ ”

ಕಾಗದವು ಮುಗಿರುವದೊಳಗಾಗಿಯೇ ಓಲಗಬಾಳೆಯೊಳಹೊಕ್ಕು ಕಮಲಾಕಾಂತನು-“ ವಿಕ್ರಮ ! ದೇವಿ ಬಂದು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವಳು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ವಿಕ್ರಮನು ಬಗ್ಗಿನೋಡಿ-“ ಬರಬಹುದು, ಇತ್ತಬಾ- ಹೊರಗಿನವರಾರೊ ಇಲ್ಲ. ” ಎಂದನು.

ಭವಾನಿ — ಮುಂದೆ ಒಂದೆರಡು ಅಡಿಯಿಟ್ಟು ನೋಡಿ, ಲಜ್ಜೆಯಿಂಥ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು- “ ಏಕೆ ಕರೆದುದು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ವಿಕ್ರಮ — ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಂತೆಯೇ ಕೇಳಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದೆಯೇನು? ಇತ್ತಬಾ, ಕುಳಿತುಕೊ, ಆಶೋಚಿತಕ್ಕು ವಿಷಯಗಳು ಹಲವು ಬಿದ್ದಿರುವುವು.

ಭವಾನಿ ಲಜ್ಜಾವನತಭಾವದಿಂದ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಬಂದು ಒಂಶುಕಡೆ ಸರಿದು ಕುಳಿತಳು. ಅದುವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ದಯಾನಾಥ ರಾಕೂರನು ಕೈನೀಡಿ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ- ‘ ಭಗವತಿ, ದುರ್ಗಾಭವಾನಿ, ಸೌಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಈಗಲೀಗ ನಮ್ಮ ಆಶೋಚಿತನಾ ಕಾರ್ಯವು ಸಾರ್ಥಕವೆನ್ನಿಸಿತು.’ ಎಂದನು,

ಭವಾನಿ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ತಲೆಯೆತ್ತಲಾರದೆ ನೆಲವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ- ‘ ಸರಿ, ಸರಿ ! ಇದೇನೋ ವಿಪರೀತವು. ಹಿರಿಯರೇ ಇಷ್ಟು ವಿನೋದ.....’ಎಂದು ಮೆಲ್ಲನುಸಿರಿದಳು.

ದಯಾ:- (ನಗುತ್ತ) ‘ ಓಹೋ ! ತಾಳುತಾಳು, ಅಷ್ಟೇ

ನಾಲದು. ಸಕಾರಣವಾಗಿ ಸ್ತುತಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಬಿಡುವೆನು.

“ಯದ್ಭ್ರಂಭಂಗಾಃ ಪ್ರಮಾಣಂ ಸ್ಥಿರಚರಚನಾ ತಾರ
ತಮ್ಯೋ ಮುರಾರೇ । ವೇದಾಂತಾಸ್ತತ್ಪಚಿಂತಾಮುರಭಿದುರ
ಸಿಯತ್ಪಾದಚಿಹ್ನೈಸ್ತರನ್ತಿ ॥ ಭೋಗೋಪೋದ್ಭೂತಕೇಳೀ
ಚುಳುಕಿತ ಭಗವದ್ವೈಶ್ವರೂಪ್ಯಾನುಭಾವಾ । ನಾನಶ್ಚೀರಾ
ಸ್ತೃಣೋತಾಮಮೃತಲಹರಿಧೀಃ ಲಭ್ಯನೀಯೈರವಾಙ್ಮಯಃ” ॥

(ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಕಲ ಚರಚರಾತ್ಮಕ ಪ್ರಪಂಚದ ರಚನಾ ಸ್ಥಿತಿ
ಕೌಶಲಗಳಿಗೂ ತನ್ನ ಭ್ರಂಭಂಗವನ್ನೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವ,-
ಮತ್ತು ಪರಮವಸ್ತುವಿನ ನಿಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವ
ವೇದಾಂತಗಳಿಗೆ , ತನ್ನ ಪಾದಚಿಹ್ನೆಯಿಂದಲೇ ಉದ್ದೇಶಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು
ಹೊಂದಿಸುವ, ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮನ ಲೀಲಾನಂದವಿಭೂತಿಗೆ ತಾನೇ ಅಧೀ
ಶ್ವರಿಯಾಗಿದ್ದು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಅಧೀನವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಹಾ
ಮಹಿಮಾಸಂಪನ್ನೆಯಾದ ಆ ಶ್ರೀದೇವಿಯೇ ನಮ್ಮನ್ನು ತನ್ನ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷ
ಗಳಿಂದ ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ ” ಎಂದು ಭಾವವು.)

ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮಹನೀಯನೇನು ಸಾಮಾನ್ಯನೇ ? ಆದಿಶಕ್ತಿ
ಸ್ವರೂಪಿಣಿಯಾಗಿರುವ ಭಗವತಿಯೇ ಜಗನ್ನಿಯಂತನಿಗೆ ಅಂತಸ್ಸತ್ವವು-
ಎಂದಬಳಿಕ, ಅವಳ ಆವೇಶದಿಂದ ಬೀಗಿರುವ ನಿನ್ನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ದುರ್ಗೇ
ಯೆಂದೇಕೆ ಹೇಳಬಾರದು ? ನಿನ್ನ ಸಹಾಯಸಂಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ
ಕುಮಾರನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಅದ್ಭುತಶಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು ?
ಲೋಕೋತ್ತರ ಗುಣಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಲೋಕಸ್ವಭಾವವಾಗಿರಲು
ನೀನೇಕೆ ಲೋಕಾಚಾರವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಬಳಲುತ್ತಿರುವೆ ?

ಭವಾನಿ — ಕೆಲಸವೇನೋ ಅದನ್ನಷ್ಟೇ ಹೇಳಬೇಕಲ್ಲದೆ ಹೊಗ
ಳುತ್ತ ಹೊತ್ತುಗಳೆಯಬಾರದೆಂದು ಕೋರುವೆನು.

ದಯಾ — ಹೂಂ, ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಭವಾನಿ ! ಈಗ ಹೇಳು.
ಕುಮಾರ ಶೇಖರನ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿರುವಿಯಷ್ಟೆ ? ಅದರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ
ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು ?

ಭವಾನಿ — ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ? ಅನುತಪ್ತಹೃದಯನಾಗಿ ಪರಿ

ತಪಿಸುವ ಅವನ ನಡತೆ ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಂಸ್ಕಾರಹೊಂದಿರುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಕ್ಷಮೆಗೆ ಅರ್ಹನೆಂದು ಹೇಳುವೆನು.

ದಯಾ — ಹೇಗೆ ಹೇಳುವೆ ? ಇಷ್ಟು ಅನರ್ಥಗಳಿಗೂ ಕಾರಣ ನಾಗಿ ಸ್ಮರಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆಗದ ದ್ರೋಹಿಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ?

ಭವಾನಿ — ಅಹುದು, ಅವನು ನಿರಪರಾಧಿಯೆಂದು ನಾನೇನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಕುಮಾರನ ಆ ದ್ರೋಹಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಮಗುಣಗಳು ಕಂಡುಬಂದಿರುವವೋ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

ದಯಾ — ಏನೆಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ ?

ಭವಾನಿ:— ಕುಮಾರನು ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿಯೂ ದ್ರೋಹಿಯಾಗಿ ದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಮಗು ಇದುವರೆಗೂ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ! ಕುಮಾರನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕೃತಜ್ಞನೂ, ಧಾರ್ಮಿಕವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಬಳಿದವನೂ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ, ಅಕಾಲ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಜಿಡಿಸಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅದರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಪಡುವಾಟುಪಟ್ಟನು. ಅಣ್ಣನ ಅಸ್ತಿಯನ್ನು ಅಪಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರೇರಿತ ನಾಗಿ, ಆಕಾಢ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಕನಾಗಿದ್ದರೂ, ಕೋಲಿಗಡುಕರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಗಲಿಸಿ ದುದೂ, ವಿಸತ್ತಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಅಣ್ಣ-ಅತ್ತಿಗೆಯರಿಗೆ ಅಪಾಯವಾಗದಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದುದೂ, ಮಗುವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಪ್ರೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೂ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪದಿದ್ದುದೂ ಇದೆಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಮೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೇನು ?

ದಯಾ:— ತಲೆದೂಗಿ- ‘ತಾಯಾ ! ಅದೆಲ್ಲವೂ ಇರಬಹುದು. ಅದರೂ ಈಗ ನೋಡು,-ಕುಮಾರಶೇಖರನ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಅಪರಾ ಧಗಳು ಹೊತ್ತಿರುವುವು ? ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿ, ಪಿತೃಘಾತಕ, ಸಮಾಜದ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಕಂಟಕ.’

ಭವಾನಿ — ಇರಬಹುದು, ಅದರೂ ಪೂರ್ವಾಪರ ವಿಚಾರವಿರಬೇ ಕಲ್ಲವೆ ? ಕುಮಾರನು ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತಾನು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವನು; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನೂ ಹೊಂದಿರುವನು.

ದಯಾ:—ತಾಯಾ ! ಅವನ ಮೇಲೆ ದಂಡವ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಪತ್ನಿಯ ಕೊಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ಒಂದೇ ತಪ್ಪಿತವು ನಾಲದೇ ?

ಭವಾನಿ:— ಉತ್ತೇಜಿತ ಸ್ವರದಿಂದ— ‘ ಹಿರಿಯರೂ ನ್ಯಾಯವಿಘಾಯಕರೂ ಆದವರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ಹೇಳಲು ನನಗಳವಲ್ಲ. ಕುಮಾರನೇನೋ ಕೊಲೆಗೇಡಿಯೇ ಸರಿ. ಆದರೂ ಒಂದುಮಾತು— ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ತೀರಬೇಕಷ್ಟೆ ? ’

ದಯಾ:—ಅದಕ್ಕಲ್ಲವೇ ಈಗ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ?

ಭವಾನಿ:— ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಗುರುಜನರು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಹೇಳುವುದಾಗಲಿ ? ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾಗಿ, ಕುಮಾರನೇ ಆ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿರುವನು ! ಪಾತಕವನ್ನು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವು ಜಯಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು.

ದಯಾ:—ತೇಗೆ ?

ಭವಾನಿ — ಕುಮಾರನು ಮಾಡಿರುವುದು ಒಂದೇ ಕೊಲೆ ಆದರೂ ಅದು ಕೊಲೆಯೆಂದಾಗಲೀ ಜನಜೋಭೆಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಘಾತಕವೃತ್ತಿಯೆಂದಾಗಲೀ ಹೇಳುವಂತಹದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅದು ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಶಿಕ್ಷೆ.’

ವಿಕ್ರಮ:— (ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದ) ‘ ಅಪರಾಧಿ ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಬೇಕಷ್ಟೆ ? ಹೆಂಗಸಿನ ಕೊಲೆಗೆ ಹೇಸದಿರುವವರು ಯಾರು ?

ಭವಾನಿ.— ಸ್ತ್ರೀಯರಾದಘಾತಕಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬೇಕಲ್ಲವೆ ? ಇರಲಿ, ಕುಮಾರನ ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟೊಂದು ಕೊಲೆಯಾಗಿ—ಅಗುತ್ತಿದ್ದಿತೋ, ಯೋಚಿಸಬಹುದು ! ಸ್ತ್ರೀಯರಾಗಲೀ— ಪುರುಷರಾಗಲೀ— “ ಕೊಂದವರಿಗೆ ಕೊಲೆ ” ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕಟ್ಟುಬೀಳಲೇಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ಕುಮಾರನು ಶೋಕರೋಷ ತ್ವೇಷಾದಿ ವಿಕಾರಗಳಿಂದ ಪರವಶನಾಗಿ ಪತ್ನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿರುವನಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಕ್ರೂರಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನೇ—ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇರುವನು. ಇನ್ನು ಆತನಮೇಲೆ, ಯಾವ ರಾಜ

ಶಾಸನಕ್ಕೂ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ.

ದಯಾ — ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ, ಭವಾನಿ ?

ಭವಾನಿ — ಕುಮಾರನು ಈವರೆಗೆ ಮಾಡಿರುವ ಅಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ನಿಯ ಕೊಲೆಯೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಉಳಿದುದರಲ್ಲಿ ರಾಜದ್ರೋಹದ ಅಥವಾ ಸಮಾಜದ ಶಾಂತಿಭಂಗದ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆದಿರುವುವು ? ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯಿಸಿದ ಅಕೃತ್ಯವೆಂದರೆ, ಅವರೇ ಅವನನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕ್ಷಮಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವರು. ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಮ್ಮ ದಂಡಶಾಸ್ತ್ರಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇನಿರುವುದು ?

ದು-ಪ್ರ:— ಅತ್ತಿಗೆ, ಕುಮಾರನ ಪಕ್ಷವಾಗಿ ನೀನು ಇಷ್ಟೊಂದು ವಾದಿಸುವೆಯೇಕೆ ?

ಭವಾನಿ:— ಏಕೆಂದರೆ, ಆತನು ತನ್ನ ಯಾತನಾದೇಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾಣದಾನವನ್ನು ಮಾಡಿದವರು ನಮ್ಮ ಧನ್ಯಂತರಿಗಳು, ಕಮಲಾಕಾಂತ, ಮತ್ತು ನಾನು. ಈ ನಾವು ಮೂವರೂ ಹೊಣೆಯಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವೆವು. ಅಲ್ಲದೆ, ಇದು ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಅಲ್ಲ. ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯರೂ ಮತ್ತು ಅವರ ಪತ್ನಿ ಲಲಿತಾದೇವಿಯೂ ಕೊರಳಾಣೆಯಿಟ್ಟು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿರುವರು. ಏಕೆಂದರೆ, ಸಾಕಿದ ಹುಲಿಯನ್ನಾದರೂ ಕೊಲ್ಲುವವರು ವಿರಳವಷ್ಟೆ; ಹಾಗೆಂದಬಳಿಕ ?

ದಯಾ:— ನೋಡಿದೆಯೋ ? ' ಭಗವತಿ ' ಯೆಂದು ಕರೆದುದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೇ ! ನಿನ್ನ ವಾದವು ನ್ಯಾಯವಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಅದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಆಲೋಚನೆಯೂ ಆಗಿರುವುದು ಆಗಲಿ, ಮಧುಕರನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನೆನ್ನುವೆ ?

ಭವಾನಿ:— ನಾನು ಹೇಳುವುದೇನು ? ಅವನು ವಿಶ್ವಸಘಾತ ಕನೇನೋ ಅಹುದು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದೂ ಸರಿಯಾದುದು. ಆದರೂ, ಬುದ್ಧಿಶೌಲ್ಯ-ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವ ಆತನನ್ನು ಮುಂದೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಗೆ ತಿರುಗಿಸುವೆವೆಂದೂ

ಮುಂದೆ ಇವನಿಂದ ಇಂತಹ ಅಕಾರ್ಯಗಳೇನಾದರೂ ನಡೆದರೆ ತಾವು ನಿಲ್ಲುವೆಂದೂ ಸಂಭಾವಿತರಾದವರಾದರೂ ಹೊಣೆಯಾಗಿ ನಿಂತು ಕೇಳಿದರೆ..... ಹೇಗೂ ನಾನು ಆತನ ಪ್ರಾಣಮಾನಗಳಿಗೆ ಅಪಾಯಬಾರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಆತನ ಪತ್ನಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು.

ದಯಾ — ‘ಎನುವನು, ಮಾತುಕೊಟ್ಟಿರುವೆ? ಸರಿ, ಅದರಂತೆ ನಡೆಯಿಸಿಯೇ ತೀರಬೇಕು! ಹೇಗಾದೀತು? ನಾನೇ ಸರ್ಕಾರದ ಕಡೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದು, ಈ ರೀತಿಯಾದ’

ಭವಾನಿ.— ‘ನ್ಯಾಯವಿಮರ್ಶೆಯಲ್ಲಿ, ಲಜ್ಜಾಭಯಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದೇ ಹಿರಿಯರ ಇಷ್ಟವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿರುವುದು. ಆಗಲಿ, ಗುರುಚಿತ್ತವು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿನೋಡಲಿ? ಸರಕಾರದ ಹಣವನ್ನು ಸುಲಿದು, ತಮ್ಮ ಉದರಗುಹೆಗೆ ತುಂಬುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಷ್ಟುಮಂದಿ? ತಮ್ಮ ಕೈಕೊಂಡ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾದಿಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು, ತ್ರಿಕರಣಶುದ್ಧರಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಷ್ಟುಮಂದಿ? ಸರಕಾರದ ಶಾಸನಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಪರಿವಾರದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಡದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತಮ್ಮವರ ಉದರ ಪೋಷಣೆಗೆ ಇಲ್ಲವೆ-ಅಶಾಂತಿಗೆ, ಸಮಾಜದ ಶಾಸನಗಳನ್ನೂ, ಧರ್ಮ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನೂ, ದಂಡವಿಧಿಯನ್ನೂ, ರಾಜಕೀಯ ನಿಬಂಧಗಳನ್ನೂ, ಹುರುಳ್ಳಿದವುಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಗುಪ್ತಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಹಾಶಯರೆಷ್ಟುಮಂದಿಯಿರುವರು? ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಿಡಿದು, ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿರುವುದಾದರೆ, ಎಲ್ಲಿ? ಹೇಗೆ?.....’

ದಯಾ:— ‘ಹಾ, ಯಾರನ್ನೂ ದಂಡಿಸಿಲ್ಲವೇ? ಎಷ್ಟುಮಂದಿಯನ್ನೂ ಅವರ ತಪ್ಪಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಧದಂಡವಿಧಿಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಲ್ಲ? ”

ಭವಾನಿ:— ಕಳಿಹಿರಬಹುದು. ನೂರಕ್ಕೆ-ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಂತೆ ಅಪರಾಧಿಗಳು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೇನು? ನ್ಯಾಯವು ಬೇರೆ ಸರ್ವತ್ರ ಆಚರಣೆಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಏತರಿಂದ? “ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥರಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು? ಮುಂದೆ ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಗೆ ಬರುವ ಸಂಭವವೇನಾದರೂ

ಉಂಟೇ ? ” ಎಂಬವನ್ನು ತಿಳಿದು ದಂಡಿಸುವುದಾದರೆ, ಎಲ್ಲವೂ ನೆಟ್ಟು ಗಾದೀತು. ಈಗ ಅದೆಲ್ಲವೂ ನನಗೇಕೆ ? ಮಧುಕರನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಸರ್ಕಾರದ ಕಡೆಯ ಶಿಕ್ಷೆಯೂ ಆಯಿತು, ಕ್ಷಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟನೆಂಬ ತಿಳಿವುಂಟಾಗಿ ಅವನ ಅಭಿಮಾನ-ದುರಾಗ್ರಹಗಳೂ ಮುರಿಯಲ್ಪಟ್ಟು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದಿಂದ ವಿವೇಕವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಂತೆಯೂ ಆಯಿತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರನ್ನು ನಾವೇ ಹೊರಗೆ ದೂಡಿದರೆ ಸಮಾಜದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೇಗಾಗಬೇಕು ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅನುಗ್ರಹಲಬ್ಧವಾಗಿರುವ ಭೂತದಯೆ, ಅನುಕಂಪನ, ಕ್ಷಮಾ, ಔದಾರ್ಯಾದಿಗುಣಗಳಿಗೆ ಬಿಲೆಯಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ ? ನಮ್ಮವರಿಂದ ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪಿತವು ನಡೆದಿದ್ದರೆ ನಾವೇ ಅವರನ್ನು ನೀತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಭದ್ರಪಡಿಸುವುದರಿಂದ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ, ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಎಷ್ಟು ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವುದು ?

ವಿಕ್ರಮ:— (ನಗುತ್ತ) “ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದಾದರೆ, ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಸರ್ಕಾರದ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಗಳ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ಉಪಯೋಗವೇನಾದೀತು ? ”

ಭವಾನಿ:— ಅದೇನೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆನು. ಆದರೂ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಅವರೇ ನೋಡಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಸಮಾಜದ ಹಾನಿಯೇ ಸರಿ. ಸಮಾಜದ ಕಡೆಯ ದಯಾಶಿಕ್ಷೆಯೊಂದರಿಂದಲೇ ಆಗಬಹುದಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಹಲವು ನ್ಯಾಯಸಭೆಯು ಸೇರಿಮಾಡುವ ಶಿಕ್ಷೆ ಸರಿತೂಗಲಾಗದು. ದಯಾಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಅಪರಾಧಿ, ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಹೊಂದಿ ಮುಂದಿನ ತನ್ನ ವರ್ತನವನ್ನು ಕ್ರಮಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗುವುದು. ಇನ್ನಿದರಮೇಲೆ ನಾನೇನು ಹೇಳಲಿ ? ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಧುಕರನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದಾದರೆ, ಅವನೊಬ್ಬನಿಗಾಗಿ ನಾಲ್ಕಾರುಮಂದಿಗಳ ಸಾಧುಜೀವನವನ್ನೂ ಅಳಿಸಿದಂತಾದೀತೆಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುವೆನು. ಇನ್ನಿದರಮೇಲೆ ಯುಕ್ತತೋರಿದಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಧನ್ವಂತರಿ:— ಕ. ಕಾಂ.—ರು (ಕೈಚವ್ವಾಳೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು—)
“ ಶಹಬಾಸ್ !! ಮೇಲುವಾತು. ” ಎಂದರು.

ದಯಾ:— (ವಿಕ್ರಮನನ್ನು ನೋಡಿ—) “ ಏನವ್ವಾ-ವಿಕ್ರಮ, ‘ಸತಿಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರವ ಕೊಡದಿ’ ಎಂಬ ನೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದೆಯಾ ? ಈಗ ನಾವೇನು ಮಾಡುವ ? ”

ದು. ಪ್ರ:— ನಮನಗೆಯಿಂದ— ‘ಭವಾವೀದೇವಿ’ ತಾನೇ ಹೊಣೆ ಯಾಗಿ ನಿಂತು, ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ‘

ಭವಾನಿ — (ಕಮಲಾಕಾಂತನನ್ನು ನೋಡಿ)—“ಭೈರವಮೂರ್ತಿ! ಇವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವು ಬೇಕಂತೆ! ಆಗಲಿ, ಕಡಿದಾದ ಬಿಟ್ಟು-ಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿ, ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಡಿನ ಕಳ್ಳರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಡಿದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ತಪ್ಪೆ ? ಅದಕ್ಕೆ ಇವರಿಂದ ನಾವು ಯಾವ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು ?”

ವಿಕ್ರಮ — (ನಗುತ್ತ) “ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ! ಈಗ ಉತ್ತರವೇನು ? ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಟ್ಟದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಮಧುಕರ-ಕುಮಾರ ಶೇಖರರ ಪ್ರಾಣದಾನಮಾಡಬೇಕಂತೆ ! ಅವರಿಬ್ಬರ ಪ್ರಾಣದಾನದ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕ್ಷೇಮವೇ ಪ್ರತಿಫಲವಂತೆ ! ”

ದಯಾ:— ಹಾಗೆಂದು ಸಭಾಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇತ್ಯರ್ಥವಾದಲ್ಲದೆ ಆಗ ಲಾರದಷ್ಟೆ ?

ಭವಾನಿ:— ಅದಕ್ಕೂ ಅಲೋಚನೆ ನಡೆಯದೆ ಇಲ್ಲ.

ದಯಾ:— (ಕೌತುಕದಿಂದ) “ ಅದಾವುದು ತಾಯಾ ? ”

ಭವಾನಿ:— ಇಂದಿನ ವಿಜಯೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಮಲಾಕಾಂತ ಕುಮಾರನೇ ವಿಜಯ. ಅವನ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಜಯಶ್ರೀ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತೇ ಇರುವಳು. ಅವಳನ್ನು ಇವನಿಗೊಪ್ಪಿಸಲು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ವಿವಾಹಸಂಭ್ರಮವು ಸಡಗರದಿಂದ ನಡೆಯಲಿ ! ವಿವಾಹಮಹೋತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ನೆರೆಯುವ ಅರೈಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಈವರೆಗಾದ ಅಪಚಾರಗಳೂ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಧಿಸಿರುವ ಅರ್ಧದಂಡವೂ ನಿವೇದಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಅವರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಒಲ್ಲೆನೆಂಬುವರಾರು ?

ದಯಾ:— ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿರುವೆಯೇನು ? ಅದಾರು ?

ಭವಾನಿ: — ಮಾತೃವಿಹೀನೆಯಾಗಿ, ಪಿತೃಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತೆಯಾಗಿರುವ ಕೋಮಲಬಾಲೆ, ಕುಮಾರಶೇಖರನ ಕನ್ಯೆ ಅನ್ಯಪೂರ್ಣೆಯನ್ನೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವೆವು.

ದಯಾ: — ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಯೂ ಇರುವಿರೋ? ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಿರೋ? ಹೆತ್ತವರು-ಗೊತ್ತುಗಾರರು ಮತ್ತಾರೂ ಇಲ್ಲವೋ?

ಭವಾನಿ: — ‘ಗುರುಜನರು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಗೊತ್ತುಗಾರರಾಗಿ ಲಲಿತಾದೇವಿಯೂ ಹೇಮಲತಾದೇವಿಯೂ ನಿಂತಿರುವರು. ತಂದುಕೊಳ್ಳಲು ಗೊತ್ತುಗಾರರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕುಂಟು ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆಯವರೇ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವರು. ಇವರಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಮತ್ತಾರಲ್ಲಿರುವುದು? ಇವರ ಅಭಿಮತಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಶಕ್ತರಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವವರಾರು? ಕಮಲಾಕಾಂತನೇನಾದರೂ ಅವಿಧೇಯನಾಗಿದ್ದರೆ,

ದಯಾ: — ‘ಅಬ್ಬ-ಅಬ್ಬ! ಇದು ನಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲ. ಅದ್ವೈತಘಟನಾಕೌಶಲವುಳ್ಳ ಭಗವತಿಯು ಆವೇಶವೇ ಇದು. ಆಗಲಿ, ಭಗವತಿ! ಆಗಲಿ, ನಾವೂ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯ ಆಜ್ಞಾನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುವೆ.

ಭವಾನಿ — (ಅಪ್ರತಿಭೆಯಾಗಿ ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ತಲೆಬಾಗಿಸಿ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಕುಳಿತಳು.)

ದಯಾ: — ತಾಯಿ! ಈಗಲೀಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದೆಯಲ್ಲವೇ? ಇನ್ನು ಹೇಳು, ಪ್ರಮದೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯು ಏನಾಗಿರುವುದು? ಉಳಿದವರ ಸ್ಥಿತಿಗಳೇನಾಗಿರುವುವು? ಆರಾರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಆರಾರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿರುವೆ?

ಭವಾನಿ. — (ಮೆಲ್ಲನೆ) ‘ಪ್ರಮದೆ, ಉಗ್ರಜ್ವರಪೀಡಿತೆಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿರುವಳು. ಅವಳ ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ನಿಪುಣೆಯಾದ ದಾಸಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವೆನು. ಕುಮಾರಶೇಖರನು ಭ್ರಮೆಹಿಡಿದವನಂತೆ ಬುದ್ಧಿ ಸ್ವಾಧೀನವಿಲ್ಲದೆ ಅಳುತ್ತಿರುವನು. ಅವನ ಶುಶೂಷೆಗೆ ಲಲಿತಾದೇವಿಯೂ

ಅವನ ಮಗಳೂ ಇರುವರು. ಮಧುಕರನ ಸ್ಥಿತಿಯೇನಾಗಿರುವುದೆಂಬುದು ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಂದಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನೇನೋ ಆಯುಧಾದಿಗಳೊಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿರುವರು. ಅತಿಗಡಿಗೆ ಕಮಲಾಕಾಂತನು, ತಾನೇ ಹೋಗಿ ಸಮಾಧಾನವಾಡಿ ಬರುವನು. ಇನ್ನೂ ಹೀಗೆಯೇ ಅವರನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರಿಸುವುದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.....

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಳಗಣಿಂದ ದಾಸಿಯೊಬ್ಬಳು ಓಡಿಬಂದು “ ತಾಯಾ ! ಕುಮಾರರು ಅಳುತ್ತಿರುವರಂತೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೇಗ ಕರೆತರಲು, ಲಲಿತಾ ದೇವಿಯವರು ಅಟ್ಟಿರುವರು.” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಭವಾನಿ ಧಿಗ್ಗನೆದ್ದು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಅನುಮತಿಹೊಂದಿ ದಾಸಿಯ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ಶ್ರೀ :

ಪಂಚಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

(ಸಂತಾಪ, ಸಮಾಧಾನ.)

ಹೇಮಲತಾದೇವಿಯ ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಬರಗಿದ್ದ ಕುಮಾರಶೇಖರನು ದೇಹಸ್ಪೃತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ಮಗಳಾದ ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆಯೂ, ಮಗನಾದ ಕೃಪಾ ದೇವನೂ ಕುಳಿತು ತಂದೆಯನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆಯುತ್ತ ಗಲಗಲನಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತಲೆಯಕಡೆ ಲಲಿತಾದೇವಿ ಕುಳಿತು, ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಕೋಮಲಹಸ್ತಗಳಿಂದ ಕುಮಾರಶೇಖರನ ಮುಡಿಯನ್ನು ನೇವರಿಸುತ್ತ, ನಡುನಡುವೆ-“ ಬೇಡ, ಕುಮಾರ, ಅಳಬೇಡ, ಮಾತನಾಡು, ಏನಾಗಿರುವುದು. ಹೇಳು-ಹೇಳಣ್ಣ ? ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೂ, ಕುಮಾರನು ಮಾತನಾಡದೆಯೇ ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ತೊಡೆಯ

ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ಒಮ್ಮೆ ಕುಮಾರನ ತಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದೆಳೆದು-‘ ಅಣ್ಣಯ್ಯಾ, ಅಣ್ಣಯ್ಯಾ, ಅಯ್ಯೋ ಅಣ್ಣಯ್ಯಾ, ಮಾತಾಡು.’ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಲೂ, ಮತ್ತೊಂದುಬಾರಿ ಲಲಿತೆಯ ಗಲ್ಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು-‘ ಅಮ್ಮಯ್ಯಾ, ಅಣ್ಣಯ್ಯಾ-ಮಾತಾಡು ಏಕೆ ?’ ಎಂದೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಭವಾನಿದೇವಿ ತ್ವರೆಯಿಂದ ಕಿರುಮನೆಯೊಳಹೊಕ್ಕು, ‘ಎನತ್ತಿಗೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಲಲಿತಾ:— ಭವಾನಿ! ಇದೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ! ಏನು ಹೇಳಲಿ-ತಾಯಾ! ಮೈಮರೆತು ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಹೇಗೋ ಅರಿಚಿಕೊಂಡು ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಹೀಗೆ ಅಳತೊಡಗಿರುವನು ಎಷ್ಟು ಒಗೆಯಿಂದ ಕೂಗಿ ಕರೆದರೂ ಕಣೆ ರೆಯಲೊಲ್ಲನು. ಮಕ್ಕಳು ಅಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಾಣವೇ ಹಾಳುಹೋದಂತಾಗುವುದು.

ಭವಾನಿ:—‘ ಅತ್ತಿಗೆ, ಸ್ವಲ್ಪತಾಳು, ನಾನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವೆನು. ಎಂದು ಮಕ್ಕಳ ಕೈಹಿಡಿದು- “ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ! ನೀನೂ ಕೃಪಾದೇವನೂ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನನ್ನು ಕರೆತರುವಂತೆ ಭಾವನವರಿಗೆ ತಿಳಿಸುಹೋಗು. ಏನೂ ಆಶೋಚಿಸಬೇಡ.’ ಎಂದು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಕಳಿಹಿ, ತಾನು ಕುಮಾರಶೇಖರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನೆಡಗೈಯಿರಿಸಿ, ಬಲದಕೈಯಿಂದ ಕಣ್ಣನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತ-“ ಏಳು ಏಳು, ಕುಮಾರಶೇಖರ, ನನ್ನನ್ನು ನೋಡು, ನಾನು ಬಂದೆನು; ನಿನ್ನ ಸರ್ವಾಪರಾಧವೂ ಕ್ಷಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದು. ಏಳು, ಅಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು ಕಣ್ಣೆರೆ,” ಎಂದಳು.

(ಕುಮಾರನು ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು.)

ಭವಾನಿ — (ಮತ್ತೆಯೂ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ-) ‘ಏಕೆ, ಕುಮಾರ ! ನನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ಅಪನಂಬುಗೆಯೇ ? ಕಣ್ಣೆರೆ, ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳು, ಭಗವಂತನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವನು. ನೀನಿನ್ನು ಪಾಪನಿರ್ಮುಕ್ತನಾಗುವೆ; ಇನ್ನು ಅಳಬೇಡ, ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವರು.

ಕುಮಾರ — (ಬಿಕ್ಕುತ್ತ-) ‘ಏನು, ಯಾರು, ಅಯ್ಯೋ, ಸುಳ್ಳು,

ದುರ್ಗಾ ! ಬರಿಯಭ್ರಾಂತಿ ! ನಾನು ಪಾಪಿ ! ಅಯ್ಯೋ, ಅಲ್ಲಿ-ಅಲ್ಲಿ-
ನೋಡು, ಹಾ ! ಅಯ್ಯೋ ! ಬಂತು-ಬಳಿಗೆ ಬಂತು. ಹಾ-ಹಾ-
ಹೋದೆ; ನನ್ನ ಹಾ !' (ಎಂದು ಒದೆದಾಡತೊಡಗಿದನು.)

ಭವಾನಿ:— ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಇವನ ಭ್ರಾಂತಿಯ
ಮೂಲವೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ತಲೆದೂಗಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಘನಗಂಭೀರ
ಸ್ವರದಲ್ಲಿ “ಚಿ, ಚಿ, ಎಷ್ಟು ಸಾಹಸವು ? ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ? ನಾನಿಲ್ಲಿ
ದ್ದೇನೆ; ಎಚ್ಚರಿಕೆ ! ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ, ದೂರವಾರು; ತೊಲಗು, ದೂರದಲ್ಲಿರು,
ನಡೆ; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೋಡಿದೋ ! ಸುಟ್ಟು ಹಾಕುವೆನು.” ಎಂದು
ಹೇಳಿ, ಬಳಿಕ ಕುಮಾರನ ಎದೆಯವೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸಿ-ಎಳು, ಇನ್ನು ಎಳು,
ಕುಮಾರ ! ಭಯವಿಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿರುವೆನು-ನೋಡಲ್ಲಿ !
ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊ ” ಎಂದಳು.

ಕುಮಾರ — (ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತ ಮೆಲ್ಲಿನೆ ಕಣ್ಣೆರೆದು-“ಹಾ !
ಎನು, ಎಂದೆ ತಾಯಿ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಭವಾನಿ:— ಕಣ್ಣೆರೆ, ಭೀತಿಯನ್ನು ದೂರಮಾಡು. ನಿನ್ನ ಸಾಕು
ತಾಯಿ ಅಳುತ್ತಿರುವಳು ನೋಡು.

ಕುಮಾರನು ತ್ವರೆಯಿಂದೆದ್ದು ಕಳಿತು, ಲಲಿತಾದೇವಿಯನ್ನು
ನೋಡಿ, ದುಃಖವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ, ಅವಳ ಕಾಲ್ಗಳನ್ನು ಜಿಗಿಯಾಗಿ
ಹಿಡಿದು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತ-“ಅಮ್ಮಾ, ಅಮ್ಮಾ, ಬೇಡ ಅಮ್ಮಾ ! ಪಾಪಿ
ಗಾಗಿ-ಈ ಚಂಡಾಲನಿಗಾಗಿ ನೀನು-ನೀನೇಕೆ ಅಳುವೆ ? ಅಮ್ಮಾ, ಈ ಪಾಪಿ
ಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು, ಕ್ಷಮಿಸು !”

ಲಲಿತೆ — ಕುಮಾರನ ತಲೆಯನ್ನು ನೇವರಿಸಿ, ಅನುಕಂಪಿತಸ್ವರ
ದಿಂದ—‘ಕುಮಾರ ! ಆದುದು ಆಗಿಯೇ ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನದಕ್ಕಾಗಿ
ಸುಮ್ಮನೇಕೆ ಅಳುತ್ತಿರುವೆ ? ಬಿಡು, ಸಂತಾಪವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಶಾಂತಿಪಥ
ವನ್ನು ಹಿಡಿ, ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡು, ಪರಮಾತ್ಮನೊಬ್ಬನೇ
ನಿನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲು ಶಕ್ತನಲ್ಲದೆ, ನಾವು ಶಕ್ತರಾಗಲಾರೆವು. ನಮಗಾ
ರಿಗೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವವೂ ಇಲ್ಲ.

ಕುಮಾರ — (ದೈನ್ಯಭಾವದಿಂದ-) ‘ಬೇಡ ಅಮ್ಮಾ ! ಹಾಗೆ

ಹೇಳಿ, ಅಂತಸ್ತಾಪವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಡ ! ಯಾರಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಯಾಗಿರುವೆನೋ ಅವರನ್ನಲ್ಲದೆ, ಮತ್ತಾರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಲಿ ? ಅವರಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರು ನನ್ನ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕಾಗಿರುವದು ? ಹೇಳು, ಅವ್ಯಾ ! ಕ್ಷಮಿಸಿರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ, ನನ್ನ ಅಂತಸ್ತಾಪವನ್ನು ಶಮನಮಾಡು. ಅಮ್ಮಯ್ಯಾ, ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಈ ಹಂತಕರಿಗೆ ಬಂದಿಷ್ಟೆ ದಯಾಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡು. ಅದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯುಂಟು. ಅವ್ಯಾ ! ಇನ್ನು

ಲಲಿತಾ — (ಕಂಬನಿದುಂಬಿ ಗದ್ಗದಸ್ವರದಿಂದ-) ‘ಅಪ್ಪ ! ಇಷ್ಟು ಪೇಚಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಹಗೊಂಡಿದ್ದರಲ್ಲಿವೇ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕಾದುದು ? ಹೆತ್ತವಕ್ಕಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿರುವ ವಾತ್ಸಲ್ಯಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಾಕುಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಮಮತೆಯೆಂಬುವದನ್ನು ನೀನು ತಿಳಿದಿದ್ದೂ ಅಳುವುದೇ ? ಮಕ್ಕಳು ಎಷ್ಟೋ ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿಯದೆ ಅವರು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ ಹಿರಿಯರು ಕೋಪಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬಹುದೇ ? ಹೇಳು, ಒಂದುಬಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಹತ್ತು ಬಗೆಯಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಅವರನ್ನು ದಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾದುದು ಹಿರಿಯರ ಕೆಲಸವಾಗಿರುವುದು. ನೀನು ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಮೂರ್ಖರೊಡನೆ ಸೇರಿ, ಬುದ್ಧಿ ಗೆಟ್ಟು, ಒಂದೆರಡು ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆಯೆಂದು, ನಿನ್ನನ್ನು-ಪಡು ಪಾಟುಪಟ್ಟು ಸಾಕಿ, ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಸಲಹಿ, ದೊಡ್ಡವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ದೂರಮಾಡಿ ಬಿಡಲು ನಾವು ಕಟುಕರೇ ? ಹೇಳು ಕುವಾರ, ನಿನ್ನ ಸಂಸಾರ

(ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿತು. ಮುಂದೆ ಒಂದು ಅಕ್ಷರವಾದರೂ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ನೀರವವಾಗಿ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು. ಲಲಿತಾ ದೇವಿ ಅಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನೂ ಅಳತೊಡಗಿದನು.)

ಭವಾನಿ: — (ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನೆತ್ತಿ ತನ್ನ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮೃದುಮಧುರವಾಗಿ-) “ ಅತ್ತಿಗೆ ! ಶೋಕಪಡುವುದನ್ನು ನಾಕು. ನಡೆದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮಿಡುಕಿ ಫಲವಿಲ್ಲ. ಗಳಗಳನತ್ತು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಇನ್ನು ಸಮಾಧಾನತಂದುಕೊಂಡು ಅವನಿಗೂ

ಧೈರ್ಯ ಹೇಳು. ಗಂಡಸರೆಲ್ಲರೂ ಬರುವ ವೇಳೆಯಾಯ್ತು.” ಎಂದಳು.

(ಲಲಿತಾದೇವಿ ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಸ್ವರಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಳು.)

ಭವಾನಿ:— (ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ—) ‘ಅಣ್ಣ! ಇನ್ನು ಅತ್ತು ಹಂದೆಯಾಗಬೇಡ. “ಕೆಟ್ಟಮೇಲೆ ಬುದ್ಧಿಬಂತು, ಅಟ್ಟಮೇಲೆ ಬಲೆ ಯುರಿದಿತು” ಎಂಬ ಗಾದೆ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. “ತಲೆ ತಗುಲಿದಷ್ಟೂ ತಿಳಿವು ಹೆಚ್ಚುವುದು.” ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಎಚ್ಚತ್ತು ಮುಂದಿನ ಸುಖಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ಆತ್ಮವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಕ್ತನಾಗು.

ಕುಮಾರನು ದೈನ್ಯದಿಂದ— ‘ಅಕ್ಕಾ, ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಲಿ? ಸ್ಮರಣ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ದವಾನಲದಿಂದ ದಗ್ಧನಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದು. ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಗಣ್ಣುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದರೆ, ಹೀಗೆ ಇಷ್ಟು ಅನರ್ಥ ಗಳುಂಟಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲುಮೊದಲೇ ಎಚ್ಚತ್ತುಕೊಳ್ಳದೆ, ಜ್ಞಾನ ಶೂನ್ಯನಾಗಿ, ಹೆಂಗಸನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲೇರಿಸಿ, ಕುಣಿಸಿ ಮತ್ತಿಗೇರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು, ಕಡೆಗೆ ಅವಳ ಮಾಯಾಮಂತ್ರದಿಂದ ಮೂಢನಾಗಿ ಘೋರ ವಾತಕಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾದುದಲ್ಲದೆ, ಅಯ್ಯೋ ಭವಾನಿ, ಅವಳು ಎಂತಹಳೇ ಆಗಲಿ, ಸ್ತ್ರೀಹತ್ಯೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿ, ಇಹಸರಗಳೆರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಸುಖಬಾಹಿರ ನಾದೆನಲ್ಲವೇ? ತಾಯಾ, ನನ್ನ-ಈ ಅಧಮನಾದ-ನನ್ನ ಕ್ರೂರಕೃತ್ಯದಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿಯೇನಾಯಿತು? ” (ಎಂದು ಕುಮಾರನು ಮುಖಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತನು. ಭವಾನಿಯ ದಯಾರ್ಥಹೃದಯವೂ ಕರಗಿಹೋಯಿತು. ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ—) “ಅಣ್ಣ! ಕೋಪವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದ ವಿಚಾರಶೂನ್ಯತೆಯ ಫಲವಿದು. ಇನ್ನಾದರೂ ಶಾಂತನಾಗು, ಪತ್ನಿಯ ಹತ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ ಯಾದರೂ ಅವಳ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯುಂಟಾಗುವಂತೆ ಚಿತೇಂದ್ರಿಯನಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಪುರೋವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಉಳಿದ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯಲು ಸಾಕಲ್ಪು ಮಾಡು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೆತ್ತತಾಯಿ ಇಲ್ಲದೆಹೋದರೂ, ಅವರ ಲಾಲನ-ಪಾಲನಗಳಿಗೆ ಒರ್ವ ತಾಯಿಯಲ್ಲದೆ ನಾಲ್ಕಾರು ತಾಯಿಯರು ಸಿದ್ಧ ವಾಗಿರುವರು.

ಲಲಿತಾ:— (ಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ—) “ ಕುಮಾರ ! ನಿನಗೆ ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ, ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೆತ್ತ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ನಮ್ಮಿಂದಳವಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಿನ್ನ, ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಸೋಷಣೆ, ಅಭ್ಯುದಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಾವುದೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೊರತೆಯಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಇರುವೆವು, ಇನ್ನು ಶಾಂತನಾಗು.

ಕುಮಾರ — (ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು) ಅಮ್ಮಾ ! ದಗ್ಧಹೃದಯಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯಿನ್ನೆಲ್ಲಿದ ? ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ವಿಷಜ್ವಲೆಯಂತೆ ಹೊರಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಶ್ವಾಸೋಚ್ಚ್ವಾಸಗಳನ್ನಾದರೂ ನೋಡಿ, ಈ ವಾಪಿಯ ಪರಿತಾಪವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾರೆಯಾ ? ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವೆನು. ಆದರೆ ಅಯ್ಯೋ, ಅನ್ಯಪೂರ್ಣೆಯ ಮದುವೆ ಈ ವರ್ಷವೇ ಆಗ ಬೇಕೆಂದು ಅಯ್ಯೋ ಎಣ್ಣೆಂದು ಸಡಗರ-ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಷ-ತಮ್ಮನಿಗೆ ... ಅಮ್ಮ-ನಾರಾಯಣಾ ! ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮೂರ್ಛಿತನಾದನು ”

ಕುಮಾರನು ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿ ಬಿದ್ದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ— “ ಬಿಡು ಬಿಡು, ವಿಕ್ರಮ ! ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ನಾನಿನ್ನು ಕ್ಷಣವೂ ನೋಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲಲಾರೆನು. ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮಧುಸೂದನಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನು ಕೂಗಿ ಕೊಂಡನು. ಭವಾನಿಯೂ ಲಲಿತಾದೇವಿಯೂ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರು. ಕಿರುಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಧಸ್ತಂತರಿ, ಕಮಲಾಕಾಂತ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ದಯಾನಾಥ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು. ವಿಕ್ರಮನು ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ತಪ್ಪಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಹಸದಲ್ಲಿದ್ದನು ಈತನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವೃದ್ಧನು ಸ್ತಬ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದನು.

ಮಧುಸೂದನನನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ಭವಾನಿಯ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನು ಓಡಿಬಂದು, ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ— ‘ ಅಮ್ಮಾ ಅಮ್ಮಾ ! ’ ಎಂದು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ವಿಕ್ರಮನು ಮಧುಸೂದನನನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ವಿಕ್ರಮನ ಕೈಹಿಡಿತವು ತಪ್ಪಿಕೊಡದೊಡನೆಯೇ ಮಧು

ಸೂದನನು ಮಗನನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡದೆ ಹಾರಿಬಂದು ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕುಮಾರಶೇಖರನನ್ನು ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ಎದೆಗೆ ಅಪ್ಪಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಬೆವರನ್ನು ತನ್ನ ಉತ್ತರಿಯದ ಕೊನೆಯಿಂದ ಒರಸುತ್ತ ದುಃಖಾತಿರೇಕದಿಂದ, ತಡೆತಡೆದು ಹೇಳಿದನು. “ಕುಮಾರ! ನಾನು ಬಂದಿರುವೆನು, ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣ, ಕಣ್ಣೆರೆ, ಶೇಖರ! ನನ್ನನ್ನು ನೋಡು.” ಎಂದನು.

ಕುಮಾರ — (ಅರೆಗಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟುನೋಡಿ ವಿಕೃತಸ್ವರದಿಂದ) - ‘ಅಯ್ಯೋ-ಅಣ್ಣಯ್ಯ ಪಾಪಿ-ನಾನು-ಪಾಪಿ, ಕ್ಷಮಿಸು ಅಣ್ಣಯ್ಯಾ’

ಮಧು: — (ಗದ್ಗದಸ್ವರದಿಂದ) ‘ಅಪ್ಪ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡ, ನಿನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ನೋಡಲಾರೆನು. ಕುಮಾರ! ನಿನ್ನ ಸಂತಾಪವನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಬೆಂದುಹೋಗುತ್ತಿರುವೆನು.

ಕುಮಾರ — (ಉನ್ನತನಂತೆ ಎದ್ದುಕುಳಿತು, ಮಧುಸೂದನನ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು) - ‘ಅಣ್ಣಯ್ಯ, ಅಶೀರ್ವಾದಮಾಡು. ಇದೋ ನೋಡು; ಪ್ರಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆನು. ಸಶ್ಚಾತ್ಮಾದಿಂದ ಪರಿತಪಿಸುವ ನನಗೆ ಇದೊಂದೇ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆಶ್ರಯವಸ್ತು. ಇದರ ಸೇವೆಯೇ ನನ್ನ ತಾಪಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಕ್ರಿಯೆ. ಅಣ್ಣ, ಈ ವಾದಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. ಇನ್ನು ನಾನು ತೋಕಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಚರಣದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನಾದುದರಿಂದ ಇನ್ನು ನನಗೆ ಮತ್ತಾವ ಲೋಭಮೋಹಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಗುರುದೈವತವೆಲ್ಲವೂ ನೀನೇನೆಂದು ಇದೋ ವಾದಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿಟ್ಟು ಪ್ರಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅಣ್ಣಯ್ಯ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದೆನು ಮತ್ತು ಅದೋ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ನಿನ್ನ ವಾದಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಸಮರ್ಪಿಸಿಬಿಟ್ಟೆನು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನಗೆ.....

ಮಧು: — (ಕುಮಾರಶೇಖರನನ್ನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ತಡೆದು) ಕುಮಾರ! ಉನ್ನತನಾಗದೆ, ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತನಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊ. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು; ನಿನ್ನ ಭಾವಿಜಾವಾತ್ಯ. ಈತನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ದಾನಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿರುವುದು. ಕುಮಾರ, ವ್ಯಥೆಪಡಬೇಡ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ

ನಮ್ಮ ಭವಾನಿಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಮಗಳ ವಿವಾಹವನ್ನು ಈ ಸಪ್ತಾಹದೊಳಗಾಗಿಯೇ ನಡೆಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿರುವಿರಂತೆ.

ಕುಮಾರ:— (ಕೌತುಕದಿಂದ)— ಅಣ್ಣಯ್ಯ, ಇದು ಬರಿಯ ಆಶೆಯಲ್ಲವೇ ? ಈ ನೃಶಂಸನ ಕೂಡ ಸಂಬಂಧ, ದಯಾನಾಥರಂತಹರಿಗೆ— ಅಯ್ಯೋ ಅಸಂಭವವಿದು ! ಕಮಲಾಕಾಂತನೊಪ್ಪುವನೇ ?

ದಯಾನಾಥ — (ಮುಂದೆಬಂದು)— ‘ಅಯ್ಯಾ, ಕುಮಾರ ! ಈಗ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಹ್ವಮಿಸಿರುವೆವು, ದೈರ್ಯವಾಗಿರು. ಭವಾನೀದೇವಿ ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರರ ದೈವಿಕಪ್ರೇಮದಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಕಲ್ಯಾಣವು ಉರ್ಜಿತಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು. ನಾಳೆಯೇ ಸೇರುವ ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ-ಮಧುಕರನ ಅಪರಾಧಗಳೂ, ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ-ಪರಿತಾಪಗಳೂ ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ನಿವೇದಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಪರಿಷತ್ತಿನ ಅನುಮತಿ ಹೊಂದಿಯೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆವು. ಆಗಲೇ ನಿನ್ನ ಮಗಳ ವಿವಾಹ ನಿಶ್ಚಯವೂ ಆಗುವುದು. ಇನ್ನಾದರೂ ಶಾಂತನಾಗು. ನಮ್ಮ ಕಮಲಾಕಾಂತನು ನ್ಯಾಯಪರನೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಿಯೂ, ಭೂತದಯಾಪರನೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಆತನು ಎಂದಿಗೂ ತಿರಸ್ಕಾರಭಾವವನ್ನು ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಕುಮಾರನು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ದೈನ್ಯದಿಂದ—‘ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ! ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳು ಮುರಿದಿರುವುದು ನಾನೇನು ಹೇಳಬೇಕೋ ತಿಳಿಯೆನು.’

ಲಲಿತಾದೇವಿ:— ಪತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು—“ಅದಾವಾಗ ಬಂದರು, ಪ್ರಮದೆಯ ತಂದೆಯವರು ?” ಎಂದಳು

ಮಧು:— ಅವರು ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯನ್ನೂ ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿಯನ್ನೂ ಜೊತೆಗೊಂಡು ಈ ದಿವಸವೇ ಬಂದಿರಂತೆ. ಬಂದುದು ಮೊದಲೊಂದು ಮಗಳನ್ನೂ ಸೋದರಳಿಯನ್ನೂ ತೋರಲು ನನ್ನನ್ನು ತ್ವರೆ ಪಡಿಸುತ್ತಿರುವರು. ನಾನು ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲವೇ ಇವರಿಗೆ ತೋರಿಸುವುದು ? ಭವಾನಿಯ ಅನುಮತಿಯಾದಲ್ಲದೆ, ನಾವು ನೋಡಲವಕಾಶವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಕ್ರಮನು ಓಡಿಬಂದು ನನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದನು.

ವೃದ್ಧ.— (ಕೈಮುಗಿದು) “ ತಾಯಿಯರೇ ! ನಾನು ಮುದುಕ ನಾದರೂ ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳುತ್ತಿರುವೆನು. ಹೆತ್ತೊಡಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟುವುದು ಕಷ್ಟ. ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡ ಗೊಡಿರಮ್ಮಾ !

ಕುಮಾರ:— (ದೈನ್ಯದಿಂದ)— “ ಅಕ್ಕ-ಭವಾನೀದೇವಿ ! ನಾನೂ ವ್ರಾಧಿಸುವೆನು; ನನಗೂ ಕೃಪೆಮಾಡು. ನಾನು ಅವಳಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ಷಮೆ ಯನ್ನು ಬೇಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ತಾಯಾ, ಮಾಡು.” ಎಂದನು.

ಭವಾನಿ:— (ಎದ್ದುನಿಂತು) “ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಕೊಂಚ ತಾಳಿರಿ ಹೇಳಿ ಕಳಿಹುವೆನು.” (ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟಳು. ವಿಕ್ರಮ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ಕಮಲಾಕಾಂತ, ದಯಾನಾಥರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದರು.)

ಶ್ರೀ

ಷಷ್ಠ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ಬದ್ಧಂಜಲಿ ಪುಟಂ ದೀನಂ ಯಾಚಂತಂ ಶರಣಾಗತಮ್ |

ನಕನ್ಯಾದಾಸ್ಯಶಂಸಾರ್ಥಮಪಿ ಶತ್ರುಂ ಪರಂತಪ ||

ಅರ್ತೋವಾಯದಿವಾದೃಪಃ ಪರೇಷಾಂ ಶರಣಂಗತಃ |

ಅರಿಃಪ್ರಾಣಾನ್ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ರಕ್ಷಿತ್ವೈಶ್ಯೈಶ್ಚಾತ್ಮನಾ ||

(ರಾಮಾಯಣ)

(ಸಂಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಸಂದರ್ಶನ, ಸಮಾಧಾನ ಇತ್ಯಾದಿ.)

ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದರಾಕೂರನ ವಿಶಾಲಭವನದ ಹಿಂದಿನ ಮಾಳಿಗೆ ಮನೆಯ ಒಂದುಕಡೆಯ ಕಿರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮದ ಮುಸುಕಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ದಾಸಿಯೊಬ್ಬಳು ಕುಳಿತು ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ, ಅರನ್ನೋ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪ್ರಮದೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಭವಾನೀದೇವಿ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು

ದಾಸಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮೆಲ್ಲನೆ- “ ಸಮಾಚಾರವೇನು ? ಏನಾದರೂ ಎದ್ದಿದ್ದಳೇ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ದಾಸಿ:— ತಾಯಾ ! ಗಳಿಗೆಗೆಂಟುಬಾರಿ ಏಳುತ್ತಾರೆ. ಎದ್ದಾಗ ಲೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮನ್ನೇ ಕೂಗುತ್ತಿರುವರು. ಮದ್ದನ್ನು ಕಾಡಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಹಾಲನ್ನಂತೂ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೂ ಬರಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಭವಾನಿ:— ‘ ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನೀನಿತ್ತಬಾ ’ ಎಂದು ಕರೆದು, ಅವಳ ವಶಕ್ಕೆ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿ- ‘ ನೀನು ಇವನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೇಮಲತಾದೇವಿಗೆ- ‘ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಈಗಲೇ ನಾನು ಬರಹೇಳಿದೆನೆಂದು ಹೇಳಿ, ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ’ ಎಂದು ಕಟ್ಟುಪಾಡಿ ಕಳಹಿ, ಬಳಿಕ ಮಲಗಿದ್ದ ಪ್ರಮದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕಾಳಿತು ಪ್ರೀತಿವ್ಯಂಜಕಸ್ವರದಿಂದ- ‘ ಪ್ರಮದಾ, ತಂಗಿ, ಪ್ರಮದಾ ! ’ ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

ಪ್ರಮದೆ ಹಚ್ಚಡವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕಾಲುದೆಸೆಗೆ ಬಗೆದು ಬಿಸುಟು, ಧಿಗ್ಗನೆದ್ದು ಉನ್ನಾದಿನಿಯಂತೆ ಭವಾನಿಯ ಕೊರಳನ್ನು ಬಿಗಿದು, ಅವಳ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನಿರಿಸಿ- ‘ ಅಕ್ಕಾ, ಅಕ್ಕಾ, ಬಂದೆಯಾ- ಈಗಲಾದರೂ ಬಂದೆಯಾ ? ನಿನಗೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಉದಾಸೀನವೇಕೆ ? ಅಕ್ಕಾ ! ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವೆ ? ನನ್ನ ಸಂಕಟ.... ’

ಭವಾನಿ — (ಪ್ರಮದೆಯ ಬೆನ್ನಿನಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸಿ ಮೆಲ್ಲನೆ-) “ ಉಪೇಕ್ಷಿಸಿಲ್ಲ, ಪ್ರಮದಾ ! ನನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಥೈರ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಲವು ಗಂಡಾಂತರಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತೊಳಲಬೇಕಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ನಿನಗೆ ಅನುಭವಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೈದು ನಿನನ್ನಿಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯಾಗಿರಿಸಿದ್ದುದು. ” ಎಂದಳು.

ಪ್ರಮದೆ:— “ ಅಕ್ಕಾ ! ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವೆನು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಎಂತಹ ಕಷ್ಟವನ್ನಾದರೂ ತಡೆಯಬಲ್ಲೆನು. ಇನ್ನಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಸೆರೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ, ನನ್ನನ್ನು ಅವರ ಪಾದತಲದಲ್ಲಿ ಕೆಡಹಿ ಬಿಡು.... ” (ಇವರಿಷ್ಟು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಕಮಲಾಕಾಂತನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಭವಾನಿಯನ್ನು ಕುರಿತು) ‘ ದೇವೀ-ಭವಾನಿ ! ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ

ರುವರು; ಸಮಯವೇನು ? ಪ್ರಮದೆಯ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಭವಾನಿ.— ಸುಸಮಯವೆಂದು ಹೇಳು. ಅಣ್ಣಯ್ಯ-ಭದ್ರ ! ಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರು, ಈಗ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯ ರಾಗಿಯೇ ಬರಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಬರಬಾರದೆಂದು ತಿಳಿಸಿರು.

ಕಮಲಾಕಾಂತನು:— “ ನೀನು ಭಗವತಿಯೇ ಸರಿ ” ಎಂದು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಭವಾನಿ — ಪ್ರಮದಾ ! ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೀನು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೊಂದಿ, ಸ್ಥಿರಭಾವದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈಗ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ಪತಿ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ, ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಯವರು, ನನ್ನ ಮೈದುನರು, ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು, ಎಲ್ಲರೂ ಬರುವರು. ನೀನು ಭೀರುವಾದರೆ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವು ಮೇರೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಪ್ರಮಾದಕ್ಕೆ ತಿರುಗುವುದು. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲಿರು.

ಪ್ರಮದೆ — (ಎದ್ದು ಕುಳಿತು-) “ ನೀನೇ ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚುವೆ ! ನನ್ನ ಧೈರ್ಯ.... ..”

ಪ್ರಮದೆಯ ಮಾತು ಮುಗಿವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ— “ಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆ, ಕುವಾರ, ಎಡಹಿಬೀಳುವೆ ಜೋಕೆ ! ” ಎಂಬ ಮಧುಸೂದನಮಹಾ ಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಕಂಠಸ್ವರವು ಕೇಳಿ ಬಂದಿತು. ಪ್ರಮದೆ, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರಳಿಸಿ ಬೀಗಿ ಕುಳಿತು, ಕೌತುಕ ವಿಸ್ಮಯಗಳಿಂದ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು. ಭವಾನಿ ಪ್ರಮದೆಯ ಬಿನ್ನಿನಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸಿ, ಕರ್ತವ್ಯ ಜಾಗ್ರತಳಾಗಿ ಕುಳಿತಳು. ಕಿರುವನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಕುವಾರಶೇಖರನ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮಧುಸೂದನನೂ, ಅವನ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಮದೆಯ ತಂದೆಯೂ ಅವನ ಹಿಂದೆ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ದಯಾನಾಥರಾಕೂರ, ಕಮಲಾಕಾಂತ ಇವರೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಪ್ರಮದೆ ಒಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿದಳು; ಬಳಿಕ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ಪತಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತಳು. ಕಮಲಾಕಾಂತನು ಕೈಯೆತ್ತಿ ಮೈದುನರದಿಂದ— “ ಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರೇ ! ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವಿಶ್ರಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಬಳಿಕ, ಪಾರಪ್ರವಚನಗಳಿ

ಗಾರಂಭವಾಗಬಹುದು.’ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು. ದಯಾನಾಥನೂ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನೂ ಅದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸಿದರು. ಮಧುಸೂದನನು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕುಳಿರಹೇಳಿ, ತಾನೂ ಕುಳಿತನು. ಆದರೆ ಕುಮಾರಶೇಖರನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣೀರುತುಂಬಿ ಪ್ರಮದೆಯ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದಿದ್ದು ಕೈನೀಡಿ-“ ಅತ್ತಿಗೆ, ಕ್ಷಮಿಸು, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಹಾಸರಾಧಿಯಾಗಿರುವೆನು. ತಾಯಾ,-ಈ ಅಧವಾಧಮಪ್ರಾಣಿಯ ಅಪಚಾರವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಶಾಂತಿಯನ್ನಂಟುಮಾಡು. ಇನ್ನಿವನಿಗೆ ಅವಲಂಬನೆಯೋಗ್ಯವಾದುದು ಸನ್ಯಾಸಾಶ್ರಮಸ್ವೀಕಾರವೊಂದೇ ! ಆದರೆ-ತಾಯಾ ! ”

ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕಣ್ಣೀರುತುಂಬಿ, ಗಂಟಲುಕಟ್ಟಿ, ಸೊಲೆತ್ತ ದಂತಾಗಲು ಸುವ್ವನೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು. ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ತಬ್ಧಭಾವದಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಮದೆ ಕುಮಾರಶೇಖರನ ವಾತಿಗೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು, ಕಣ್ಣೀರು, ಶಿರಃಕಂಪನ ಇವುಗಳಿಂದಲೇ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳಲ್ಲದೆ, ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅನ್ಯಪುರ್ಣಾ ಕೃಪಾದೇವರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಲಲಿತಾದೇವಿ ಒಳಹೊಕ್ಕಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು ರಿಂದಲೇ ಪ್ರಮದೆಯ ಸ್ಥಿರಭಾವನೆ ಅದೆಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಯಿತು. ಎಳೆ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಧಿಗ್ಗನೆಯ್ದು-‘ಅಕ್ಕಾ ಅಕ್ಕಾ !’ ಎಂದಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತ, ನಡುನಡುಗುತ್ತ ಬಂದು ಲಲಿತಾದೇವಿಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು. ಲಲಿತಾದೇವಿಯೂ, ಪ್ರಮದೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು, ಅವಳ ತಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಭವಾನಿ, ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದುಬಂದು, ಲಲಿತಾ ಪ್ರಮದೆಯರ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು-“ಇದೇನಿದು ? ಅತ್ತಿಗೆ, ಪ್ರಮದಾ, ಹೀಗೂ ಅಳುವರೇನು ? ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿರಿ, ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿರುವರಾರು ! ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ? ಎಂಬುದನ್ನು.....”

ಎಂದಳು. ಲಲಿತಾದೇವಿ ಎಚ್ಚೆತ್ತು ಕಣ್ಣೊರಸಿಕೊಂಡು ಗಂಭೀರ ಮುದ್ರೆಯನ್ನು ತಳೆದು ಕುಳಿತಳು.

ಪ್ರಮದೆ — (ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ) ‘ಯಾರು ಕುಳಿತಿದ್ದ

ರೇಸು ? ಎಲ್ಲರೂ ಸಂಕಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಳೆಮಕ್ಕಳೇ ಆಗುವರಲ್ಲವೇ ? ಅಕ್ಕ ! ಹೇಳು, ನನ್ನ ಹೃದಯದ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವಾತ್ರ ವಾದುದೆಂಬುದನ್ನೂ, ಆ ಪ್ರೇಮಸ್ವರೂಪವು ಹೇಗಿದ್ದು, ಯಾವ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಬರುವದೆಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದ ನನ್ನ ಇಷ್ಟ ದೇವತೆಯನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೂ ನಾನು ಕಲ್ಲಾಗಿರಬೇಕೆನ್ನುವಿಯಾ ? ಈ ದೇವಿಯಿಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ಈ ಪೃಥ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾರಾದರೂ ಹಿತಚಿಂತಕರಿರುವರೇ ? ಹೇಳು, ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಬಿಡು. ನೀನು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಭಗವತಿ-ದುರ್ಗಾಮಾತೆಯೇ ಸರಿ.' ಎಂದಳು. ಪ್ರಮದೆಯ ಮಾತಿಗೆ ಅವಳ ತಂದೆ ಸಂತೋಷ-ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗಳೆರಡರಿಂದಲೂ ಕಂಬನಿಗರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆರಿಂದಲೂ ಉತ್ತರವು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ನ್ಯಾಯ ಮೂರ್ತಿಯ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಕಮಲಾಕಾಂತನು ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೇಮಲತಾದೇವಿ, ಹೇಮಲತೆಯ ಮಗುವನ್ನೆತ್ತಿದ್ದ ಕಮಲಾದೇವಿ, ಗಿರಿಜಾಬಾಯಿ, ಮಧುಕರನ ಪತ್ನಿ-ಇವರೊಡನೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನಡೆತಂದು ಕಿರುಮನೆ ಯೊಳಹೊಕ್ಕರು. ಭವಾನಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೈಹಿಡಿದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನನ್ನೆತ್ತಿ ಪ್ರಮದೆಯ ತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ-“ಪ್ರಮದಾ ! ನಿನ್ನ ಮಗ ನನ್ನು ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವೆನು. ಅಲ್ಲದೆ ನೋಡು, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳೇ ಆಗಿರುವರು.” ಎಂದಳು.

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಹೊರಗೆ-“ಚಿ! ಚಿ!! ಎಷ್ಟುಬಾರಿ ಹೇಳಬೇಕು, ಮಧುಕರ ! ಹೆಂಗಸಿನಂತೆ ಹೀಗೂ ಅಳಬಹುದೋ ? ಸಾಕು, ಸಾಕು ! ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕರೆತಂದೆವೇ ? ಒಳಕ್ಕೆನಡೆ” ಎಂದು ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದರು. ಮೋರೆಗೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಸುಕಿಟ್ಟು ಅಳುತ್ತ ಮಧುಕರನು ಬಾಗಿಲಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಂತೈಸುತ್ತ ಧನ್ವಂತರಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಮುಂದೆ ವಿಕ್ರಮನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ನಯಭಯಗಳಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ದಯಾನಾಥನು ಕೂಗಿದನು-“ಮಧುಕರ ! ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಅತ್ತ ಮಾತ್ರದಿಂದ ನೀನು ಪಾಪನಿರ್ಮುಕ್ತನಾಗಲಾರೆ. ಈ ಲಜ್ಜಾಭಯಗಳು ಮೊದಲೇ ಇದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಕಾಶವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಈಗಲಾದರೂ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಹೊಂದಿ ಸಮಾಜದ ಶಾಸನಕ್ಕೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿ, ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತಪ್ಪಿತವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ...”

ದಯಾನಾಥನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ವಿಕ್ರಮನೂ, ಧನ್ವಂತರಿಯೂ ಸೇರಿ, ಮಧುಕರನನ್ನು ಕರೆತಂದು, ದಯಾನಾಥ, ಮಧುಸೂದನ, ಪ್ರಮದೇಯ ತಂದೆ-ಇವರ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಮುಖದ ಮೇಲಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟರು. ಮಧುಕರನು ಮಧುಸೂದನನ ಕಾಲಮೇಲೆ ಮುಖವಿಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಜಿಕ್ಕಿಜಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟನು.

ಮಧುಕರನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣಿಂದಲೂ ನೀರು ಸುರಿಯಿತು. ಪ್ರಮದೇಯೂ, ಅವನಂತೆಯೇ ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟಳು. ಇನ್ನು ಅವನ ಪತ್ನಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವುದೇನು ? ಆದರೆ, ಅವಳು ಪಾಪ, ನೆಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳಲ್ಲದೆ, ಅಳುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ, ವಾತನಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮಧುಸೂದನನು ಮಧುಕರನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ-“ ಅಪ್ಪ, ಸಮಾಧಾನಹೊಂದು. ಇತ್ತನೋಡು, ನನ್ನ ತಮ್ಮ ಕುಮಾರಶೇಖರನನ್ನು. ಇವನು ನನಗೆ ಹೇಗೋ, ನೀನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರಗಿನವನೆಂದು ನಾನೆಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ನಡೆದುಹೋದುದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡು. ಹಿರಿಯರು ನಿಮ್ಮ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ್ದ ಸಂಕಲ್ಪವು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಇಷ್ಟು ದುಃಖಕ್ಕಾಗಲೀ ಅನರ್ಥಕ್ಕಾಗಲೀ ಕಾರಣವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನನಗೂ ಪರಿತಾಪವುಂಟಾಗಿರುವುದು. ಆದರೆ, ಕೇಳು, ಇದು ನನ್ನ ಸ್ವಬುದ್ಧಿಯಿಂದಾದುದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಅದೂ ತ್ವರೆಯಿಂದ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ನಡೆದು ಹೋಗಿರುವುದು. ಋಣಾನುಬಂಧವು ಹೀಗಿದ್ದಿತು. ಇನ್ನು ವ್ಯಥೆಪಟ್ಟು ಫಲವಿಲ್ಲ, ಶಾಂತನಾಗು. ನನ್ನಲ್ಲಿ ನೀನು ಲಜ್ಜಿತನಾಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವನೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಮನ್ನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ”

ಮಧುಕರನು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು ಕೈಕಟ್ಟಿ ವೀರಮಂಡಿಯೂರಿ
ವಿಜಾತೀಯ ಸ್ವರದಿಂದ ಹೇಳತೊಡಗಿದನು- “ಮಹಾತ್ಮಾ! ನಾನು
ಪಾಪಿ, ಪರಮಪಾಪಿ; ಪರಸ್ವಾಪಹಾರಕ್ಕೂ, ಸಾಧುಜನಹಿಂಸೆಗೂ ಎಳಸಿದ
ಪರಮಪಾತಕಿ. ಈ ನನ್ನ ಪಾತಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವು ಮತ್ತುವುದೂ
ಇಲ್ಲ-ಆತ್ಮಯಜ್ಞವೊಂದೇ! ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನಿಂದು ಯಾತ್ರಾರ್ಥಿ
ಯಾಗಿ, ತಮ್ಮೆಲ್ಲರಮುಂದೆ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಿ, ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ತಮ್ಮ ಕ್ಷಮಾಶಿಕ್ಷೆಯೊಂದೇ ನನ್ನ ಸಮಸ್ತ
ಪಾತಕಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತರೂಪವಾಗಿ ಸಶ್ಚಾತ್ತಾಪವೆಂಬ ಪ್ರಳಯಾಗ್ನಿ
ಯಂತಾಗಿ ಸುಡುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಆಶೆಯಾಗಲೀ, ಅಭಿಮಾನ-
ಅಹಂಕಾರಗಳಾಗಲೀ ಒಂದು ಉಳಿದಿಲ್ಲ.

ನಾನು ವಿಚಾರಶೂನ್ಯನೂ ಪ್ರೇಮಪರವಶನೂ ಅಹುದಾದರೂ ಇಂದಿನ
ವರೆಗೆ ಆವ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೂ ಕಾಮವಾಸನೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು
ನನ್ನವಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದು ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯಾಗಿರುವ ಪ್ರಮದೆಯಲ್ಲಿ
ನನ್ನ ಪ್ರೇಮವು ಅಮಾಹತವಾಗಿರುವುದಾದರೂ ಅವಳ ಶೀಲಚಾರಿತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ
ಕಲಂಕವುಂಟಾಗುವಂತಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಶುದ್ಧಳಾಗಿಯೇ ಇರುವಳೆಂದು
ಪ್ರಮಾಣಮಾಡಿ ಹೇಳುವೆನು. ಇನ್ನವಳನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಕದ್ದೊಯ್ದ
ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಶಂಕಿಸುವಿರಾದರೆ, ಅದನ್ನೂ ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳಿರಿ. ಅವಳು
ಮಲಗಿದ್ದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ನೆರೆಮನೆಯ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಮೊದಲೇ ಧನಶೋಭ
ದಿಂದ ವಂಚಿಸಿದ್ದೆನಾದುದರಿಂದ ಅವಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಮದೆಗೆ ಜ್ಞಾನತಪ್ಪು
ವಂತೆವಾದಿಸಿ, ಅವಳ ಮೇಲೆ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೊದ್ದಿಸಿ, ಎತ್ತಿಕೊಂಡು
ಹಿತ್ತಲಕಡೆಯ ಬಾಗಿಲಿಂದ ಹೊರಟುಬಂದೆನು. ಮತ್ತೆ ಅವಳನ್ನು
ನಿರ್ಬಂಧದಲ್ಲಿಯೂ ಇರಿಸಿದೆನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಇದುವರೆಗೆ ನನಗೆ
ಅವಳ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಸಾಹಸವುಂಟಾಗಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ
ಮತ್ತಾವ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕಾದರೂ ಅವಳು ಗುರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅವಳು ನನ್ನಲ್ಲಿ
ಅಕೃತ್ರಿಮವಾದ ಶುದ್ಧಪ್ರೇಮಭಾವದಿಂದ ನಡೆದಿರುವಳಲ್ಲದೆ ವಿಕಾರಕ್ಕೊಳ
ಗಾಗಿ, ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಾನು ಆ ನನ್ನ ಹೃದಯಾಘ
ಮಾನಿದೇವತೆಯಾಗಿರುವ ಪ್ರಮದಾದೇವಿಗೆ ಇದುವರೆಗೆ ಉಂಟುಮಾಡಿರುವ

ತಾಪಕ್ಕಾಗಿ, ಈ ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಸಜೀವವಾಗಿ ಅಗ್ನಿಕಾಂಡಕ್ಕೆ ಆಹುತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. (ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಒಮ್ಮೆ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ಆಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ದುಃಖವು ಸಹಿಸಲಾರದುದಾಗಲು ಮೈಮರೆದು ಕಲ್ಲಾಗಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪತ್ನಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೈನೀಡಿ, ವಿಕೃತಸ್ವರದಿಂದ-‘ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಗಳೇ! ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ ಕೇಳಿರಿ. ನಾನು-ಈ ಅಧಮನಾದ ನಾನು, ನನ್ನ ಅಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಡುವೆನು. ಆದರೆ ಅತ್ತ ನೋಡಿರಿ. ಈ ಅಧಮನ ಕೈಹಿಡಿದುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಹೇಳಲಾರೆನು. ಎದೆಯೊಡೆಯುತ್ತಿರುವದು. ಪುಣ್ಯರೆ! ಈ ದೇವಿ, ನೆಳಲಂತೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಅನುವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ’

ಮುಂದೆ ಹೇಳಲಾರದೆ ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಪತ್ನಿಯೂ ಪತಿಬಿದ್ದಾಗಲೇ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿದಳು. ಎಲ್ಲರೂ ಸಂಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ‘ಇನ್ನು ಈ ಹೃದಯವಿದ್ರಾವಕವಾದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನಾಕು ಮಾಡಿ’ ರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಂತೆಯೇ ಧಸ್ತಂತರಿ, ವಿಕ್ರಮಸೇನರು ಮಧುಕರನನ್ನೂ, ಭವಾನೀ ಹೇಮಲತೆಯರು ಅವನ ಪತ್ನಿಯನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಶ್ರೀ : ಸಪ್ತಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

“ ಗಚ್ಛ ಗಚ್ಛ ಸಿಚೇತ್ಕಾಂತತತ್ತ್ವವಸ್ತುಜ್ಞನಿರ್ಮಮ |

(ಚಂದ್ರಾಶೋಕ)

(ಪತಿಪತ್ನೀಪ್ರೇಮಪರಾಕಾಷ್ಠೆ)

“ ರಮಾ ! ಮನೋರಮಾ !! ಇನ್ನೂ ಅಳುತ್ತಿರುವೆಯೇಕೆ ?
ಇನ್ನೂ ಈ ಕೃತಘ್ನನ-ಈ ಘಾತಕನ..... ”

“ ಹೇಳಿದಷ್ಟೂ, ಈ ಬಯ್ಸಳನ್ನು ಕೇಳಿದಷ್ಟೂ, ನನ್ನ ಈ .”

“ ಬೇಡ-ರಮಾ ! ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಒಂದು ದಿನ, ಒಂದೇ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ, ಒಂದು ಪ್ರಹರಮಾತ್ರವಾದರೂ ನನ್ನ ಸರಸ-ಸುಖಸಲ್ಲಾಸಗಳನ್ನು ಕೂಡ ನೀನು ಕಂಡವಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದುದು ಮೊದಲು ಇದು ವರೆಗೆ, ನೀನು ನನ್ನಿಂದ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದ ಕಷ್ಟಸಂಕಟಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನುಂಗಿ, ನನ್ನನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಬಂದೆ. ಫಲವೇನಾಯಿತು ? ರಮಾ ! ನಿನ್ನ ಸೇವೆಗೆ ನನ್ನಿಂದ ನೀನಾವ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ ? ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಸುಖವುಂಟಾಗಿರುವುದೆಂದು ಕೂಡ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದೂ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿನಗಿಷ್ಟು ”

“ತಾವು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ಸ್ವಾಮಿಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ? ಸ್ವಾಮಿ, ಸೇವಕರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿದ್ದರೆ ಶಿಕ್ಷಿಸುವರೆಂದಿಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲೆಯೂ ತಪ್ಪಿದ್ದುದರಿಂದ ನನಗೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯ ಅಭಾವವಾಗಿದ್ದಿತು. ಹಿರಿಯರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ಇಂದು, ಇಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ..... ”

“ ಕಾತರನಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದೇನಲ್ಲವೆ ? ಮನೋರಮೆ, ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ವಹಿಸು. ಪಾಪಿಯಲ್ಲಿ ಮರುಕವನ್ನು ಮಾಡಬೇಡ. ನಿಷ್ಕರೋಕ್ತಿಯನ್ನಾಡಿಯಾದರೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ಥಿರತೆಗೆ ತಂದುನಿಲ್ಲಿಸು. ಕೈನೀಡಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ರಮಾ”

ಈ ಬಗೆಯಾದ ಉತ್ತರಪ್ರತ್ಯುತ್ತರಗಳು ಮಧುಕರನಿಗೂ, ಆತನ

ಪತ್ನಿ ಮನೋರಮೆಗೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಬ್ಬರೂ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ರಾಕೂರನ ಮನೆಯ ಒಂದು ಕಿರುಮನೆಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಮನೋರಮೆ ಗೋಡೆಗೆ ಬರಗಿ ಸೀರೆಯ ಸೆರೆಗಿನಿಂದ ಮುಖವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಧುಕರನು ವೀರಮಂಡಿಯೂರಿ ಕುಳಿತು, ಎಡಗಯ್ಯನ್ನು ಪತ್ನಿಯ ಭುಜದ ಮೇಲಿರಿಸಿ, ಬಲಗೈಯಿಂದ ಅವಳ ಗಲ್ಲವನ್ನು ಹಿಡಿದತ್ತಿ, ದೈನ್ಯದಿಂದ ಮತ್ತೆ ಬೇಡಿದನು- ‘ಮನೋರಮೆ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಏನೆಂದು ಸಂಚೋದಿಸಲಿ? ಮರೆತೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ವಿನೋದವಾಡಿರುವ ದಿನವಿಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಸೇವಾಪರತೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಂದುಬಾರಿಯಾದರೂ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೇಕೆ, ದೇವಿ! ನೀನೇ ನಿನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟವೇ, ನನ್ನ ಮನೋಗತದ ಅಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಹೇತುವೆಂಬ ಮೂರ್ಖಭಾವನೆಯಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ತೊತ್ತಿನಂತೆ, ವಿಷದಂತೆ, ನೀಚವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ಬಂದೆನು . . .’

ಮನೋ:- (ಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ) “ ಹೀಗೇಕೆ ಹೇಳುವುದು? ನನ್ನನ್ನು ತಾವೆಂದೂ ಕಷ್ಟಪಡಿಸಿದುದಿಲ್ಲ ತಾವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಉದಾಸೀನರಾಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರದಿಂದ ನಾನೇನೂ ಅಸುವಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕೋರುತ್ತಿದ್ದ ಸುಖವು ನನಗೆ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ದೊರೆದಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಭಗವಂತನು ಎಂದಾದರೂ ನನ್ನ ಮೊರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ತಮ್ಮನ್ನು ಸಂಭಾವಿತಾಗ್ರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲೆಂದು ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು, ಕುಲರಂಜನರಾದ ಸತ್ಪುತ್ರರೆನ್ನಿಸುವಂತೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವನೆಂದೂ ನಂಬಿದ್ದೆನು. ಆ ನನ್ನ ಭರವಸೆ ಹೀಗೆ ತಿರುಗಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರಲ್ಲಿ ಆರೋಪಿಸಲಿ? ಅಗ್ರಹಿಸಬೇಡಿ, ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕರೋಕ್ತಿಯನ್ನಾಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದೆನೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾವಿಸಲಾಗದು. ತಾವೇನೋ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ದೇಶಾಂತರಗಮನದಿಂದ ದೇಹಾಂತಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿರುವಿರಿ. ನಾನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ನನಗದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕ್ಷಣವೇ-ಇಲ್ಲಿಯೇ-ಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೆ, ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಡ್ಡಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಸಾಧನವು ನನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದು. ಆದರೆ ನಾನು ಸತ್ಕುಲಪ್ರಸೂತರಾದ

ಆ ಗರ್ಭಶ್ರೀಮಂತರ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಅವರ ನೈತಿಕಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಬೆಳೆದಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಾಗಿ ತಿಳಿಯಬರುತ್ತಿರುವುವು. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ವಾಸಕೃತ್ಯವೆಂದು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ನಾನಂದಿನವರೆಗೆ ತಡೆದಿದ್ದೆನು. ಅಲ್ಲದೆ, ಬೇವಿಸಿದ್ದರೆ ಇಂದಿಲ್ಲ-ಎಂದಾದರೂ ಸ್ವಾಮಿಯ ಚರಣಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಇಹಜನ್ಮಧಾರಣೆಯ ಕೃತಾರ್ಥತೆಯನ್ನು ಕಾಣುವೆನೆಂಬ ಭವಿತವ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನನಗೆ ಚರಣಾನುಗ್ರಹವು ಹಾಗಿರಲಿ, ಸಂದರ್ಶನಭಾಗ್ಯವೂ ದೂರವಾಗುವುದಾದರೆ . . .” ಮುಂದೆ ಕಂರಸ್ಪರವು ಕಟ್ಟಿ ಮಾತನಾಡಲಾರದೆ ನೆಲವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಡುತ್ತ ಕುಳಿತಳು.

ಮಧು:— ‘ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರಿ! ನಾನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವವನಲ್ಲ. ಅನಿರ್ವಾಹಪಕ್ಷದಿಂದ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ?’ (ಎಂದು ಪತ್ನಿಯ ಗಲ್ಲಿವನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.)

ಮನೋ:— (ಉಗುಳುಸುಂಗುತ್ತ ಮೆಲ್ಲನೆ) ಅಂತಹ ಅನಿರ್ವಾಹವೇನು ಬಂದಿರುವುದು? ಎಂದಳು.

ಮಧು:— ನೀನೇ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡು? ನಾನು ಇದುವರೆಗೆ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಮೆರೆದು, ಈಗ ಅಪರಾಧಿಯೆಂದೂ ಹೇಯಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಕನಾದ ಅತ್ಯಾಚಾರಿಯೆಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟಪಟ್ಟು, ಅಧಿಕಾರಗೌರವವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಂಡುದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಸಮಾಜದ ದಯಾಭಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಈ ಭಂಡಬೀವವನ್ನುಳಿಹಿಕೊಂಡು, ಬೇವನ್ನೊತ್ತನಂತೆ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕನಾಗಿರುವ ನನ್ನನ್ನು ಸೇರಿ ನೀನಾವ ಸುಖಪಡುವೆ? ಮನೋರಮೆ, ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಕರ್ಮಫಲದಿಂದ ನೀನು ಪಡುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಹಿಸುವುದಾದರೂ ನನ್ನಿಂದಾಗದು! ಇದಕ್ಕೇಂದೇ ನನ್ನ ದೇಶಾಂತರ”

ಮನೋ — (ಸ್ಥಿರಭಾವದಿಂದ) ಅಪರಾಧ ಮಾಡದೆಯೇ ಇರುವುದು ಉತ್ತಮವುರುಷರ ಲಕ್ಷಣವು! ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಧ್ಯಮರ ಲಕ್ಷಣವು. ಮಾಡಿದುದು ತಪ್ಪಿತವೆಂದು ತಿಳಿದೂ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮಾಡುವುದಾಗಲಿ, ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚತ್ತಾಪಗೊಳ್ಳದೆ ಅದನ್ನೇ ಉತ್ತಮ

ಗುಣವೆಂದು ವಾದಿಸುವುದಾಗಲೀ ಆತ್ಮಭಾತಕರ ವರ್ತನವು. ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿತನನ್ನು ಮನಸ್ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಮುಂದಿರಿಸಿ, ಅಪಚಾರ ಕ್ಷಮಾಪಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ಪಾಪವಿಮೋಚನವೂ ತನ್ನೂಲಕ ಮನಶ್ಶಾಂತಿಯೂ ಉಂಟಾಗುವುದು.

ನಾಥ ! ತಾವು ಗುರು, ನಾನು ಶಿಷ್ಯಳು. ಹೀಗಿದ್ದು ತಮಗೆ ನಾನು ಇದನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅನುಚಿತವು. ಆದರೂ ಸತೀಕರ್ತವ್ಯ ಕ್ರೋಧಪಟ್ಟಿರುವ ನಾನು ವಿಚಾರಗ್ರಸ್ತರಾಗಿರುವ ತಮ್ಮನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವ ದಕ್ಕೇಂದಿವಷ್ಟು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆನಲ್ಲದೆ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಹೇಳಿದುದಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರವು ಹೋದರೆ ನಷ್ಟವಾದುದೇನು ? ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಬಲವನ್ನು ಯಾರೂ ನಷ್ಟಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ ಬುದ್ಧಿಸಂಪನ್ನರಾದ ಉದ್ಯೋಗನಿರತರಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪ್ರಸನ್ನತೆ ಸ್ವತಸ್ಸಿದ್ಧವೆಂಬುದು ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ತಿಳಿದಿದೆಯಷ್ಟೆ ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಜೀವಿಗಳಾದ ಜನರಿಗೆ ಹಿತಕರವಾದ ಆವುದಾದರೂ ಒಂದು ಉತ್ತಮತರದ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಂತರವೇ ? ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹಿರಿಯರ, ಗುರುಗಳ ಮತ್ತು ಸಮ್ಮ ಹಿತಚಿಂತಕರ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದಂತಾಗದೇ ? ಸನಾತನ ಧರ್ಮಪರಿಪಾಲನವೇ ಮುಖ್ಯಗುರಿಯಾಗಿರುವ ಸಮಾಜದ ದಯಾಭಿಕ್ಷೆಯೆಂದು ಅಲ್ಲಗಳೆವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಅಪಚಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವೂ, ಅಂತಸ್ಥಾಪಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯೂ ಎಲ್ಲಿಯದು ?

ಮಧು — (ಸತ್ಕಿಯನ್ನಪ್ಪಿ ಪ್ರೇಮವ್ಯಂಜಕಸ್ವರದಿಂದ-) 'ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರಿ ! ಈವರೆಗೆ ಮೂರ್ಖಭಾವನೆಯಿಂದ ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದ ಆಲೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದು ನಿಮಿಷಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಅಂಧಕೃದಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಪ್ರಕಾಶದ ನವಶಕ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಈ ದೇಹವೂ ಈ ಆತ್ಮನೂ ಸರ್ವವೂ ನಿನ್ನ ಅಧೀನವು, ಇನ್ನಮುಂದೆ ಈ ನಿನ್ನ ಸಹಚರೈಯನ್ನುಳಿದು ನಾನೆಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬೇಕೆನ್ನುವದಿಲ್ಲ. ಇದು ಸತ್ಯವು, ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಮಾತಿನಂತೆ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ, ಗುರುಹಿರಿಯರಿಗೂ ವಿಧೇಯನಾಗಿದ್ದು ನನ್ನ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಿ ಅವರ ದಾಸ್ಯವೃತ್ತಿಯನ್ನೂ ಅವಲಂಬಿಸುವೆನು. ಆದರೆ, ಇನ್ನುಮುಂದೆ ನಾನು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾದ ಬಳಿಕ

ನನ್ನ ಮಾತುಲನ ಮನೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ, ಮಧುಸೂದನಶರ್ಮರ ಮನೆಯಲ್ಲಾಗಲೀ, ಅರೆಗಳಿಗೆಯೂ ನಿಲ್ಲಲಾರೆನು. ಹೆಚ್ಚೇಕೆ, ಈ ನಗರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇನ್ನು ಮುಖವನ್ನು ತೋರಿಸಲಾರೆನು. ಹೀಗಿರುವ ನನಗಿನ್ನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವೃತ್ತಿಯಾವುದು ?

ಮನೋ:- ಮಧುಕರನ ಕೊರಳನ್ನು ತನ್ನ ನಳಿದೋಳಕ್ಕಿಂದ ಸುತ್ತಿ- ‘ಅಷ್ಟೇನೂ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನೂ ಹೇಳುವಳಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರಜೀವನಕ್ಕೆ ಭಗವಂತನು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸದೆ ಇರುವೆ ನಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಅರ್ಥದೇಹವನ್ನಿಡಿದುರ ಸತ್ಪ್ರಕೃತಿಗಳನ್ನು ಒಡವೆಗಳೂ ತಮ್ಮದಲ್ಲವೇ ? ಅದರಿಂದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗುವ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಗುವದಿಲ್ಲವೆ ? ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟದೇವತಾಸ್ವರೂಪರಾದ ಅನಾಥಬಂಧು-ವಿಕ್ರಮಸೇನರಾಕೂರರೂ, ಭಗವತಿಭವಾನೀದೇವಿಯೂ ಇಲ್ಲವೇ ?

ಮಧು:- (ಗದ್ಗದಸ್ವರದಿಂದ-) “ದೇವಿ ! ನಿನ್ನ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ನಾನು ಅವ ಬಿಲೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲಿ ? ಹತಭಾಗ್ಯನಾದ ನಾನು ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಒಡವೆಗಳಿಂದ ಹೊಟ್ಟೆಹೊರೆಯಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತೇ ? ... ”

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟು, ಭವಾನೀವಿಕ್ರಮರು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಸ್ನೇಹವ್ಯಂಜಕಸ್ವರದಿಂದ- ಮಧುಕರ ! ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಸಂವಾದವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿದೆವು. ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಪ್ರೇಮವು ಸ್ತುತ್ಯರ್ಹವಾದ ಸ್ವರ್ಗೀಯವಸ್ತು. ನಿನ್ನ ಜೀವನ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ನೀನೇನೂ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನಮಗೆ ಸಹಜಾನುಜಾತರಂತೆ ನಮ್ಮ ಒಡನಿದ್ದು, ನಮಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು. ನೀವೇನೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮಧುಕರ ! ಸಾರಿಸಾರಿ ಹೇಳುವೆನು-ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿರು !! ಏಳು ? ತಂಗೀ-ಮನೋರಮೆ ! ಅಣ್ಣನೆಂದು ತಿಳಿದು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಚಭಾವವನ್ನಿಡದೆ ಸಮಾಧಾನದಿಂದಿರು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಸಂತೈಸಿ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಶ್ರೀ : ಅಷ್ಟಮ ಪರಿಚ್ಛೇದ.

(ಚರಿತಾರ್ಥತೆ.)

ಅನ್ಯಪೂರ್ಣಾವಿವಾಹಮಹೋತ್ಸವ ನಿಶ್ಚಯದ ಶುಭದಿನವು; ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಂಧುಮಿತ್ರರೆಲ್ಲರೂ ಸಸರಿವಾರರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಕಲ್ಯಾಣನಗರಿಯ ಅಶೇಷ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿಯರೂ ಅಮಂತ್ರಿತರಾಗಿ ಬಂದು, ದೇವತಾರಾಧನ, ಅನ್ಯಸಂತರ್ಪಣೆಗಳಿಂದ ತೃಪ್ತರಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ದಯಾನಾಥ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ಮಧುಸೂದನಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯ, ಧನ್ವಂತರಿಯರು ಶಾಸ್ತ್ರವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದರು. ಸಭೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಕಂಬದ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಶೇಖರ-ಮಧುಕರರು ಕಳೆಗುಂದಿದ ಮುಖಗಳನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ, ದೈನ್ಯಭಾವದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಕಮಲಾಕಾಂತನೊಡನೆ ವಿಕ್ರಮ ಕುಮಾರನು ಸಭಾಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಕುಮಾರಶೇಖರನ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಂತಿದ್ದನು. ಸಭೆಯ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಭವಾನೀ ದೇವಿಯೇ ಮೊದಲಾದ ಮಹಿಳೆಯರೂ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಬಾಲವೃದ್ಧರಾದ ಲೌಕಿಕ, ವೈದಿಕ ಪುರುಷರೆಲ್ಲರೂ ಕುಳಿತು ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಕ್ರಮಸೇನನು ಬಹಳಹೊತ್ತು ಸಭಿಕರನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು ಆ ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಪೂರ್ವಕವಾದ ಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದನು.

“ಆದ್ಯಕುಲೋತ್ಪನ್ನರಾದ ನನ್ನ ಪರಮಪ್ರಿಯ ದೇಶಬಾಂಧವರೇ !

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನೀವು ಕೊಡಲಾರದಿರುವಿರಿ; ಕಾರಣವೇನಿರಬೇಕು ? ನಮ್ಮ ಆದ್ಯಧರ್ಮರಹಸ್ಯವನ್ನು ಸನಾತನ ತತ್ವಾರವನ್ನು ಮರೆತವರಾಗಿಯೋ-ಇಲ್ಲವೋ ಅವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ವಿಷಯಭ್ರಾಂತಿ ಸಂಬಂಧವಾದ ಚಾಂಚಲ್ಯದಿಂದ ಮುಗ್ಧರಾಗಿಯೋ ಇರ

ಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸುವೆನು. ಹಾಗಾಗಿದ್ದರೆ ದಯೆಯಿಟ್ಟು ನನ್ನ ವಿಜ್ಞಾಪನ
ವಿದನ್ನು ಅವಧಿಸಲು ಕೋರುವೆನು.

ಪ್ರಿಯಬಾಂಧವರೇ !

ನಮ್ಮ ಆರ್ಯಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರವು, ಯಾವ ಅಪರಾಧಿಯಾದವನಿಗೆ ಅವನು
ತನ್ನ ಅಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪಶ್ಚತ್ತಾಪಹೊಂದಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ದಂಡವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿ,
ಅವರು ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾಗಿ ವಿಧಿಸುವ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತದಿಂದ ಅವನು
ಮಾನವಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಪರಿಗಣಿತನಾಗುವುದಕ್ಕೂ, ಮತ್ತು ಅವ
ನಿಂದಲೇ ಅವನ ಆ ಅನುತಪ್ತಹೃದಯದ ಪರಿಪಕ್ವಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ
ದೇಶಕ್ಕೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಅತ್ಯುಪಯುಕ್ತಗಳಾದ ಹಲವು ಅನಾಥಕಾರ್ಯ
ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಧನ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ
ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆಯೇ ಭೂತದಯೆ, ಅನುಕಂಪನ,
ಕ್ಷಮಾ, ಔದಾರ್ಯಾದಿ ಗುಣಗಳನ್ನು ಭಗವಂತನು ನಮ್ಮವರಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗೀಯ
ವಸ್ತುಗಳಾಗಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿರುವನು. ಅಂತಹ ಸ್ವರ್ಗೀಯವಾದ ಗುಣ
ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ನಾವು ಸರ್ವಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಮಗೆ ಭಗವಂತನು ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನೂ
ಅನುಗ್ರಹಿಸಿರುವನು. ಅದನ್ನು ನಾವು ಸಾರ್ಥಕಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ
ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇನು ?

ನಮ್ಮ ಪರಮವಿಶ್ವಸನೀಯರೇ !

ಅವಧರಿಸಿ, ಅನುಗ್ರಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿ ? ನಮ್ಮ
ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವಭಾರವು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ
ಮೇಲಿರುವುದು. ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವೂ ತನ್ನ ಘನತೆಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ
ಇದುವರೆಗೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೂ ಉಳಿಹಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು. ಆದರೆ, ಈ
ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಮೊದಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೂ, ಈಗಾಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಗೂ ತುಲನ
ಮಾಡೋದರೆ ಕನಕಗಿರಿಗೂ, ಕಾಡಗುಡ್ಡಕ್ಕೂ ಇರುವಷ್ಟು ಅಂತರವೇ
ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ
ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯ ಅಭಾವವೊಂದೇ ನಾಕಾದಷ್ಟು ಕೊರತೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರು
ವುದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಮೊದಲು ತೋರು

ತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥೂಲಸೂಕ್ಷ್ಮವಿಚಾರಜ್ಞಾನವೂ, ನ್ಯಾಯನ್ಯಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯದ ಏಕನಿಷ್ಠೆಯೂ, ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವಾದ ಗುಣಗ್ರಹಣ ತತ್ಪರತೆಯೂ, ಪವಿತ್ರತಮವಾದ ದೇಶವಾತ್ಸಲ್ಯವೂ ಈಗ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿರುವುವು ? ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯಸಾಮಾಜಿಕನಿಂದ ಮೊದಲು, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿತರಾಗಿ ಧರ್ಮಸಂನ್ಯಾಸನಾ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಮಹನೀಯರವರೆಗೆ.....ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ-ಲೋಭ ಮಂತ್ರವೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ, ಪರೋತ್ಕರ್ಷವನ್ನು ಸಹಿಸದೆ, ಪರಸ್ಪರ ಅಂತಃಕಲಹಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು, ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾರ್ಥತವಾದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ರಾಜಕೀಯ ನ್ಯಾಯಸಭೆಯಲ್ಲಿ ದೂರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ತಮ್ಮ ದ್ವೇಷಸಾಧನೆಗಾಗಿ ನ್ಯಾಯವಾದಿಗಳೆಂಬವರ ತಂತ್ರಜಾಲದಿಂದ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ, ಹಲವು ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗಾಗಿಯೂ, ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸುತ್ತ ಬಂದಿರುವರು. ಹೀಗಾದ ಒಳಿಕ ಸಮಾಜದ ಗತಿಯೇನಾಗಬೇಕು ? ಅದರ ಶಾಸನವು ಯಾರ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಬೇಕು ? ಅನಾಥರ, ಭೀರುಗಳ, ವಿಧೇಯರಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ತನ್ನ ಕ್ರೌರ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಗಲ್ಲವೇ ಬಂದಿರುವುದು ? ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ?

ಪೂಜ್ಯರೇ ! ಇನ್ನು ತಾವೇ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಹೇಳಿರಿ. ನಮ್ಮ ಕುಮಾರಶೇಖರ-ಮಧುಕರರನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರುವುದು. ಇವರೂ, ತಮ್ಮ ಅವಿಚಾರಾಂಧತೆಯ ಅಪಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಪಶ್ಚತ್ತಾಪಗೊಂಡು, ಸಮಾಜಕ್ಕೂ, ಆರ್ಯಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ವಿಧೇಯರಾಗಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತು, ತಮ್ಮ ಅಪುಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಇದುವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ನ್ಯಾರ್ಥತವಾಗಿರುವ ಸ್ಥಿರ-ಚರಸ್ವತ್ತುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಇದೋ ಇಲ್ಲಿ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿತಕರವಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗಾಗಿ ಮೂಲಧನವೆಂದು ಅರ್ಪಿಸಿರುವರಲ್ಲದೆ, ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಜೀವಮಾನವನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುವರು. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ತಾವು ಭಗವದನುಗ್ರಹಲಬ್ಧವಾಗಿರುವ ಭೂತದಯಾಗುಣದಿಂದ, ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಿಸರ್ಗಸಿದ್ಧವಾಗಿ

ರುವ ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ, ಇವರ ಸರ್ವಾಪರಾಧಗಳನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸಿ, ವುನೀತ ರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ನಮ್ರಪ್ರಾರ್ಥನೆ” ಎಂದಾಡಿ ಸಭಿಕರ ಉತ್ತರನಿರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿಂತನು

ಸಭಿಕರ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ವಿಸ್ಮಯ, ಕೌತುಕ, ಅತ್ಯಪ್ಪಿ, ಅಸೂಯೆ, ಆಗ್ರಹ, ಅನುಕಂಪನೆಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಭಿನ್ನಭಾವಗಳು ಕಂಡುಬಂದುವು. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಆರೂ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಲಾರದವರಾಗಿ, ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಕಮಲಾಕಾಂತನು ನೋಡಿ ಮಂದಹಾಸದಿಂದ ಹೇಳಿದನು- “ ಮಹಾಶಯರೇ ! ಏಕೆ, ಚಿತ್ರದ ವುತ್ಕಳಿಗಳಂತೆ ಕುಳಿತಿರುವಿರಿ ? ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಘನತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಧರ್ಮಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಈಗ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬಾರದೇ ? ನಿಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪಾಂಡಿತ್ಯವೂ, ವಾಗ್ವೈಖರಿಯೂ, ವಿವಾಹಪರಿಷ್ಕರಣ ಮತಖಂಡನಾದಿ ವಾದವಿವಾದಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅಸಾರವಸ್ತುವನ್ನು ಸಾರಭೂತವೆಂದೂ, ಸಾರ ವತ್ತಾದುದನ್ನು ಅಸಾರವೆಂದೂ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ನವನವೀನ ಮತಪ್ರಸಾರ ದಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒಂದೇ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೋ ? ಹೇಗೆ ? ನಾವೇನೋ ಇವರನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರು ವೆವು. ಆದರೆ, ಹಿರಿಯರೂ, ಗುರುಜನರ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿತರೂ ಆದ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿಯೇ, ತಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹಪೂರ್ವಕವಾದ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ, ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯಮತಸ್ಥಾಪನೆಯ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ದೇಶದ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಸಂಪದಭೃದಯಗಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆಂಬ ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಇಷ್ಟು ದೈನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆವು. ತಾವು ಇನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಸಹೃದಯಭಾವ ವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವಷ್ಟು ಶಕ್ತರಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾಡತಕ್ಕುದೇನು ?

“ ಬಾಂಧವರೇ ! ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತು- ನಾವು ಇವರನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರಕಾರಕ್ಕೊಪ್ಪಿಸಿ, ದೊಡ್ಡದಾದ ವ್ಯವಹಾರವೊಂದನ್ನು ಹೂಡಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿದ್ದರೆ ನಮಗೇನೂ ಅಗಾಧವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಎಲ್ಲವೂ ಕೈಗೂಡಿ, ದಿಗಂತವಾದ ಕೀರ್ತಿಗೂ ಭಾಜನರಾಗಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಗುರಿ ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯಾಡಂಬರದ ಮೇಲಿಲ್ಲ. ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರೀತ್ಯರ್ಥದ

ಮೇಲೆಯೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿ! ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಿಂದ ಇವರನ್ನು ನೂಕಿ, ನಷ್ಟವುಂಟುಮಾಡಲೊಲ್ಲದವರಾಗಿರುವೆವು. ಇನ್ನಿದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಅನುಮತಿ ನೆವಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದು.”

ಆದರೂ ಸಭಿಕರಿಂದ ಉತ್ತರವೇನೂ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಧನ್ವಂತರ ಎದ್ದುನಿಂತು, ಸಭೆಗೆ ಕೈಮುಗಿದು, ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ದಯಾನಾಥರಾಕೂರನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ- “ಧರ್ಮವತಾರ ವೆನ್ನಿಸಿರುವ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ದಯಾನಾಥರಾಕೂರರೇ! ವಿಕ್ರಮಸೇನ ಕುಮಾರನ ಮತ್ತು ಕಮಲಾಕಾಂತಕುಮಾರನ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾದ ಭಾಷಣಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿರುವ ಸಭಿಕರಲ್ಲಿ ಲೌಕಿಕರಾಗಲೀ, ವೈದಿಕ ರಾಗಲೀ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಲಾರದಿರುವುದರಿಂದ ಇವರ ಪರವಾಗಿ ನಾನೇ ಸನ್ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಬಂದೆರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಿವೇದಿಸಲು ನಿಂತಿರುವೆನು. ಯುಕ್ತ ವಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವೆನು. ಮಹನೀಯರೇ! ಇಂದಿನ ಈ ಸಭೆಗೆ ತಾವೇ ನಾಯಕರತ್ನದಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ. ರಾಜಕೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಧರ್ಮನೀತಿ ನ್ಯಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಜ್ಞಾನಾನುಭವವು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿತೀಯವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು. ಆದುದರಿಂದ ಇಂದಿನ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಬಲಸ್ಥಿತಿಗಳಿರುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಜಶಾಸನದ ಘನತೆಯನ್ನು ಊರ್ಜಿತ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಾಜಧರ್ಮಕರ್ತರಾಗಿಯೂ, ಪ್ರಜಾಪರಿಪಾಲಕರ ರಾಜನೀತಿಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವ ಪ್ರಭುಗಳಾಗಿಯೂ ತಾವೇ ನಿಂತು ಅಪರಾಧಿಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಾಸನವನ್ನು ವಿಧಿಸಬೇಕಾಗಿ ಕೋರು ವೆವು ” ಎಂದು ಸರಿದುನಿಂತನು.

ಧನ್ವಂತರಿಯ ಮಾತಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮುಗ್ಧರಾಗಿ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿ ಎದ್ದುನಿಂತು ಗಂಭೀರಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದನು. “ಧನ್ವಂತರೇ ಮಹಾಶಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ, ವಿಕ್ರಮಸೇನ-ಕಮಲಾ ಕಾಂತರ ನಮ್ರಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ ನಮಗೆ ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿವೆ. ಅದರಂತೆ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾದ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ನನ್ನನ್ನು ಸೇರಿರುವು ದಾಗಿಯೂ ಸೂಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆಗಲಿ, ನಿರ್ವಹಿಸುವೆನು. ಅಪರಾಧಿಗಳಿಗೆ

ಅನುತಾಪವೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಅನುತಾಪದಿಂದಲೇ ಅವರ ಅಂತರಾತ್ಮವು ಉತ್ತಮ ಸಂಸ್ಕಾರ ಹೊಂದಬೇಕು. ಆದರೂ ಅವರಿಂದ ಮೊದಲು ಸಮಾಜದ ಘನತೆಗೆ ಅಗೌರವವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಕೆಲಸವು ನಡೆಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಭಗವದಾಜ್ಞೆಗೆ ಅವಿಧೇಯರಾದ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ, ಮುಂದಿನ ತಮ್ಮ ಬೇವಮಾಸವನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತದಲ್ಲೆಯೇ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೊಣೆಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಇವರ ಹಿಂದಿನ ಆಚರಣೆಗೆ ದಂಡವಾಗಿ, ಇವರು ಒಪ್ಪಿಸಲಿರುವ ದ್ರವ್ಯವು ಚಿರಸ್ಮಾರಕವಾದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಲ್ಲದೆ, ಮುಂದೆ ಇವರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಮೇಲೆ ಬಲವಾದ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಇವರಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು.”

ದಯಾನಾಥನ ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನು ಎದ್ದುನಿಂತು, ವಿನೀತನಾಗಿ-“ ಮಹಾಪ್ರಭುವೇ ? ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನಾನು ಭ್ರಾತೃಸ್ನೇಹದಿಂದ ಪ್ರೀತಿಸಿರುವೆನು. ಇವರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನದಮೇಲೆ ನಾನೂ, ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ವಿಕ್ರಮಸೇನನೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ಹೊಣೆಯಾಗಿ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಿರುವೆವು. ಅಲ್ಲದೆ ಇವರಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟುದೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದ್ರವ್ಯದಿಂದ ಗತಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಧಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಶಾಲೆಯನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಕುಮಾರಶೇಖರನ ಪತ್ನಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ- ಸ್ತ್ರೀಯರ ಗೃಹಶಿಕ್ಷಣ, ನೈತಿಕಶಿಕ್ಷಣಗಳಿಗಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಣಶಾಲೆಯೊಂದನ್ನೂ ನಿರ್ಮಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಮೂಲಧನವಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ನ್ಯಾಯಾರ್ಜನದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಒಂದು ಪಾಲನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವೆವು. ಪ್ರಭುಗಳು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು.” ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರನೂ ಮುಂದೆ ಬಂದು-“ ಮಹಾಮಹೋಪಾಧ್ಯಾಯರ ಪ್ರಮಾಣವಚನವನ್ನು ನಾನು ತ್ರಿಕರಣನಾಡಿಯಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸಿರುವೆನು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.” ಎಂದನು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಕಮಲಾಕಾಂತನ ಸೂಚನೆಯಂತೆ, ಹಿಂದೆ ನಿಂತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಕುಮಾರಶೇಖರನು ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆತಂದು,

ದಯಾನಾಥನ ಕಾಲಮೇಲೆ ಕೆಡಹಿ, ತಾನೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಎದ್ದುನಿಂತು ಕಂಪಿತಸ್ವರದಿಂದ ಹೇಳಿದನು—“ ಧರ್ಮದೇವ ! ಸ್ವಯಂಕೃತಾಪರಾಧ ದಿಂದ ಸಂತಪ್ತನಾಗಿರುವ ಸುಖಬಾಹಿರನಾದ ನಾನು ವಿಚ್ಛಾಪಿಸುವದಿಷ್ಟೆ— ಇದುವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಅಪಕೃತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡುವುದು; ನನ್ನ ಜೀವಮಾನವನ್ನು ಈ ನಮ್ಮ ಏಕಮಾತ್ರಬಂಧುವಾಗಿರುವ ಭಟ್ಟಾ ಚಾರ್ಯರ ಪಾದಸೇವೆಯ ಏಕನಿಷ್ಠೆಯಲ್ಲೇ ಕಳೆವೆನೆಂದು ಪಂಚಭೂತಸಾಕ್ಷಿ ಯಾಗಿ ಪ್ರವಾಣವಾಡುವುದು, ಇವೆರಡೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾವುದಕ್ಕೂ ನಾನು ಪಾತ್ರನಾಗಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಮದಾಂಧತೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಮಾತೃವಿಹೀನರಾಗಿ, ದೀನರಾದ ಈ ಅವಿವಾಹಿತೆಯಾಗಿರುವ ಸುಕುಮಾರಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಈ ಕುಮಾರನನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿರುವೆನು. ಇವ ರನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಾಗಲೀ, ಕೈಬಿಡುವುದರಿಂದ ಕೊಲ್ಲುವುದಾಗಲೀ ತಮ್ಮನ್ನೇ ಸೇರಿರುವುದು.” ಎಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ದಯಾನಾಥನಿಗೂ, ಸಭೆಗೂ ಕೈಮುಗಿದನು.

ಕುಮಾರಶೇಖರನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆಯ ದೈನ್ಯವೂ ಸಭಿಕರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕರಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಹಾನು ಭೂತಿಯ ಚಿಹ್ನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿತು. ದಯಾನಾಥನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷ ದಿಂದ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ ಕೃಪಾದೇವರ ತಲೆಯಮೇಲೆ ತನ್ನ ವರದಹಸ್ತ ವನ್ನಿರಿಸಿ, ಹೇಳಿದನು—“ ಇಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿರುವ ನಮ್ಮ ಪರಮಪೂಜ್ಯರಾದ ದೇಶಬಾಂಧವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನನ್ನ ನಿಶ್ಚಿತಾರ್ಥವನ್ನು ನಿವೇದಿಸಲಿರುವೆನು. ಏನೆಂದರೆ, ಆಶ್ರಿತಪರಿಪಾಲನವು ನಮ್ಮ ಆರೈಕೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ಧರ್ಮವು. ಈ ಮಾತೃವಿಹೀನರಾದ ಬಾಲ-ಬಾಲೆಯರು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಇವರು ನನ್ನ ಆಶ್ರಿತವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರಾಗಿರುವರು. ಇವರ ಶಿಕ್ಷಾ ರಕ್ಷಣದ ಸರ್ವಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನೇ ಸೇರಿರುವುದು ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ಬಾಂಧವರೇ! ಈಗ ನಾನು ಪ್ರಭುತ್ವದ ದರ್ಪವನ್ನು ತೋರದೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಾಮಾಜಿಕನೆಂಬ ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕನ್ಯೆಯ ಮುಂದಿನ ಅಭ್ಯುದಯಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಇವಳನ್ನು ನನ್ನ ಸಹಜಾತನಾದ ಕಮಲಾಕಾಂತಕುಮಾರನಿಗೆ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ, ಮತ್ತು

ಈ ಕುವಾರನ ಪುರೋವೃದ್ಧಿಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಇವನಿಗೆ ನನ್ನ ಜ್ಞಾತಿಬಂಧುಗಳೂ, ನನ್ನ ಪರಮಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರರೂ ಆದ ವಿಕ್ರಮಸೇನ-ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದರ ಸುಶಿಕ್ಷೆಗೊಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಮುಂದೆ ಇವನಿಗೆ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನ ಸುಕುಮಾರಿ, ಈ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಇವನನ್ನು ಜಾವಾತನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುವೆನು. ಇದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅನುಮೋದನವನ್ನೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವೆನು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಮ್ಮೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿದನು.

ದಯಾನಾಥನು ಮೊದಲು ಪ್ರಭುವಾಗಿ ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಮಾಡಿ, ಬಳಿಕ ಆಶ್ರಿತವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯನಂತೆ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವೂ, ಗಂಭೀರವೂ, ಮೋಹಕರವೂ ಆದ ಭಾಷಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ಅನುಮೋದನವನ್ನು ತೋರಲು ಸಭಿಕರೆಲ್ಲರೂ ದಯಾನಾಥನ ಕೋರಿಕೆಗೆ ಮನವೊಲಿದು ಏಕವಾಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದರು— “ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮ್ಮತಿಯುಂಟು. ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಯವರ ನಿರೂಪವು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವುದು. ಈ ಉತ್ಸವವನ್ನು ನೋಡಲು ನಾವೇ ಮುಂದಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ತ್ವರಿಗೊಂಡಿರುವೆವು.. ” ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಉಂಟಾದ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೇ ?.....

ವಿಕ್ರಮಕುವಾರನು ಕಮಲಾಕಾಂತನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ಕರೆತಂದು ಹಸೆಯಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನು ಲಲಿತಾದೇವಿಯೊಡನೆ ಬಂದು ವರಪೂಜಾಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ದಯಾನಾಥನ ಪತ್ನಿ ಅನ್ನಪೂರ್ಣೆಯನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ತನ್ನ ಸಖೀವರ್ಗದೊಡನೆ ಮಂಗಳಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದಳು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ! ವಿಕ್ರಮಕುವಾರನು ಕುವಾರಶೇಖರ-ಮಧುಕರರನ್ನು ನಲವೇರಿಸಿ, ಕೃಪಾದೇವನನ್ನೂ ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದನ ಪುಟ್ಟಹುಡುಗಿಯಾದ ಲಾವಣ್ಯಮಯಿಯನ್ನೂ ಹಸೆಯಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ ಹೇಮಲತಾದೇವಿಯವರನ್ನು ಆರತಕ್ಷತೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿಸಿದನು.

ವಿಶೇಷವಿವರಣವೇಕೆ ? ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಭೂಸುರರ ವೇದಮಂತ್ರ ಘೋಷವೂ, ಸುವಾಸಿನಿಯರ ಮಂಗಳಗೀತೆಯ ಮಂಜುಳಸ್ವರವೂ, ವಿವಿಧ ವಾದ್ಯಗಳ ಭೋಂಕಾರವೂ, ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಧನ್ಯವಾದಪೂರ್ವಕವಾದ ಕೋಲಾಹಲವೂ, ದಶದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದವೆಂದರೆ ಸಾಕು !

ಉಪಸಂಹಾರ.

ಇನ್ನು ಕಥೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳು ಉಳಿದಿರು ವುವು. ಅವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ವಿರಮಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವು. ವಿವಾ ಹವು ನಾಂಗವಾಗಿ ಸಕಲ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನೆರವೇರಿತೆಂದೂ, ವಿವಾಹದೊ ಡನೆಯೇ ಅನ್ನವೂರ್ಣೆಯನ್ನು ಕಮಲಾದೇವಿ ತನ್ನ ಅಕ್ಕರೆಯ ತಂಗಿ ಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದು ಮನೆಗೆ ಕಿರಿಯ ಒಡತಿಯನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಳೆಂದೂ ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ?

ಭಟ್ಟಾಚಾರ್ಯನು ಲಲಿತಾ - ಪ್ರಮದಾದೇವಿಯೊಡಗೊಂಡು ರುಕ್ಮಿಣೀ ಸತ್ಯಭಾವಾ ಸಮೇತನಾದ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನಂತೆ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ ಕುಮಾರನಿಂದಲೂ, ನಾತ್ಯಕಿಯಂತೆ ವಿಧೇಯನೂ, ಸೇವಾನಿರತನೂ ಆಶ್ರಿ ತನೂ ಆದ ಕುಮಾರಶೇಖರನಿಂದಲೂ ಕೂಡಿ, ಮತ್ತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಲ್ಪತರುವಾಗಿ ನಿಂತನು.

ಪ್ರಮದೆಯ ತಾಯಿತಂದೆಗಳು, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಹೊಂದಿ, ತಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಧುಕರನಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ, ವುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಆತನೊಡಗೂ ಡಿರಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಮಧುಕರನು ಕೂಡ, ಅವರು ಒಲಿದಿತ್ತು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಶುದ್ಧಭಾವನೆಯಿಂದ ಮೊದಲಿನ ಕಪ್ಪಕಾಣಿಕೆಯೊಡನೆ ಸೇರಿಸಿ, ಪತ್ನಿಯಾದ ಮನೋರಮೆಯೊಡನೆಯೂ, ಪಾಲಕವಾತಾಪಿತ್ಯಗಳೊಡ ನೆಯೂ, ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರ-ಭವಾನೀದೇವಿಯರ ಸಹಚರೈಯಿಂದ ಶಾಂತ ಹೃದಯನಾಗಿ ಅವರ ದೇಶಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ನಿಂತನು.

ವಿಕ್ರಮಕುಮಾರನು, ತನ್ನ ಭುಜಬಲದಂತೆ ಸಹಕರಿಸಿದ ಧನ್ವಂತ ರಿಯನ್ನು ಆತನ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಯೊಡನೆ ತನ್ನ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಅದರಂತೆ ಒಪ್ಪಿದ ಧನ್ವಂತರಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಹಿತಚಿಂತಕನಾದ ಗುರುವಾಗಿಯೂ, ಮಧುಕರನನ್ನು ತನ್ನ ಕಾರಖಾನೆಯ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹ ದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕನನ್ನಾಗಿಯೂ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮತ್ತೂ ಈತನು ಸಾಹಸ ಕೌಶಲ್ಯಗಳಿಂದ ಸುಪ್ರೀತರಾದ ರಾಜಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಬಹುಮಾನಗಳಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದವನ್ನೊಪ್ಪಿಸಿ, ತನ್ನ ದೇಶ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಂಚನೆ

ಯಿಂದ ಸೇವಿಸಿ, ಆತ್ಮಾನಂದಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಒಂದೇಗುರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರೂ, ಕಮಲಾಕಾಂತ, ದುರ್ಗಾಪ್ರಸಾದ, ದಯಾನಾಥರಾಕೂರರ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದಲೂ, ಸರಕಾರದವರ ಬಲವತ್ತರವಾದ ನಿರೂಪದಿಂದಲೂ, ದಯಾನಾಥನ ನ್ಯಾಯಪೀಠಕ್ಕೆ ಸನ್ಮಾನಿತಸಹಾಯಕ ನ್ಯಾಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ ನಿಂತನು. ಮತ್ತೇನು ? ಗಡಿಯ ಕಳ್ಳರ ವಿಚಾರವೊಂದುಳಿಯಿತು.

ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಕೊಲೆ-ಸುಲಿಗೆಗಳಿಂದ ಜೀವಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ಕಾಲಜ್ಞನಾದ ವಿಕ್ರಮಕುವಾರನು ನಯಭಯದಿಂದಲೂ, ಶಾಸನದ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂದಲೂ ತಿಳಿವುಂಟುವಾಡಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರನ್ನಾಗಿಯೂ, ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿರಲಸರನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿ, ಹದಕ್ಕೆ ತಂದು, ಬೇರೆಬೇರೆ ಕಾರಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಕೃಷಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆ, ನೇಯ್ಗೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಜೀವನೋಪಾಯ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿಯಮಿಸಿ, ತನ್ನ ಗ್ರಾಮದ ಸಾಂಪತ್ತಿಕಸ್ಮಿತಿಯನ್ನು ಉರ್ಜಿತವಸ್ಥೆಗೆ ತಂದನು. ಕಳ್ಳರಲ್ಲಿ ಹೆಗ್ಗಡೆಗೂ ಮತ್ತು ಗಡಿಯ ಮಲ್ಲಯ್ಯನಿಗೂ ಅವರ ದುರಾಗ್ರಹದ ಫಲವಾಗಿ ಅಂದೇ ದೇಹಾಂತಶಿಕ್ಷೆಯಾಯ್ತು. ಉಳಿದ ಕಾರಾಗೃಹದ ಕಾಳಮುಖರಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಾರಾಗೃಹ ಶಿಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಠ್ಯವನಾನವಾಯಿತು.

ಮತ್ತೇನು ? ಎಲ್ಲವೂ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಉದ್ಯೋಗನಿರತರಿಗೆ ಅನಾಥ್ಯವಾದುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ, ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯವು ಉತ್ತರೋತ್ತರಾಭಿವೃದ್ಧಿದಾಯಕವಾದ ಉತ್ತಮಫಲವನ್ನೇ ಹೊಂದುವದೆಂದೂ, ಸುಶಿಕ್ಷಣೆಯೇ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಆಧಾರವಾದುದೆಂದೂ ನಿರವಿಸುವ ವಿಕ್ರಮ-ಭವಾನಿಯರ ಉದ್ಯೋಗತತ್ಪರತೆ, ಸತ್ಸಂಕಲ್ಪಗಳು ಲೋಕಾದರ್ಶವಸ್ತುವೆಂದು ಸಾರಿ, ಕಥಾರಂಭದ ಮಂಗಳ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ನೆನೆಸೆನೆಯುತ್ತ ಮಂಗಳಪ್ರದನಾದ ರಮಾಧವನನ್ನು ಕುರಿತು ಮಂಗಳಾಶಾಸನವನ್ನು ಮಾಡೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ವಿರಮಿಸುವುದಲ್ಲವೆ ?

(ಅಸ್ತು)

“ಸಿದ್ಧಿಂ ಸರ್ವಾಣಿ ಭೂತಾನಿ ಭೂತಾನಾಂಜೈವ ಯಃ ಪ್ರಭುಃ ।

ದಾಸ್ಯಂತಿ ಮಮಯೇಚಾನ್ಯೈ ಹೃದೃಷ್ಟಾಃ ಪಥಿಗೋಚರಾಃ॥

ಸರ್ವೇಜನಾಸ್ತು ಖಿನೋಭವಂತು' ಸಮಸ್ತ ಸಂತಂಗಳಾನಿಸಂತು!"

ತಥಾಸ್ತು ! ತಥಾಸ್ತು !! ತಥಾಸ್ತು!!!

॥ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

ಸತೀಹಿತೈಷಿಣಿಗೆ ಬಂದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಲ್ಲಿ--

ಸದ್ಧರ್ಮಸೋದರಿಯಲ್ಲಿ,

.... ಪುಸ್ತಕಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದೆರಡಾವರ್ತಿ ಓದಿದೆನು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಶ್ಲಾಘ್ಯವಾಗಿದೆ.

೧. ಮಾತೃನಂದಿನಿ.— ಸಾಂಸಾರಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧರ್ಮನಿರೂಪಣದ ಮೂಲಕ ಸ್ವದೇಶಾಭಿವಾಹನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ವಿಚಾರಜ್ಞರು ನೋಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ. ಸ್ತ್ರೀಜನೋದ್ದೇಶವಾದ ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಇನ್ನೂ ಸುಲಭ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತು. ವಿಷಯ ಗೌರವವು ಜನಾದರಣೀಯವೆನಿಸಿದೆ.

೨ ಸೇವಾವಿಚಾರ.— ಮಾನವಜನ್ಮಧನ್ಯತೆಗೆ ವಿಶ್ವಸೇವೆಯೇ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ತೋರಿಸುವ ಈ ಪ್ರಬಂಧವು ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರ ಅಲಸಭಾವವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ.

೩ ದಕ್ಷಕನ್ಯಾ.— ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರದ ಚಾತುರ್ಯವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೆಹೇಗೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಬಹುದೋ, ಅದೆಲ್ಲವನ್ನೂ, ಈ ಚಿನ್ನಾದ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬಗೆಗಾಣಬಹುದು.

೪ ರಮಾನಂದ:— ಪರಶ್ರೇಯೋಽಸಹಿಷ್ಣುತೆಯು ಭ್ರಾತೃವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸುವದಿಲ್ಲವೆಂಬದನ್ನು ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇದರೊಳಗೆ ಅರಿಸಿರುವ ನೀತಿಸಿದ್ಧಿಗಳು ಮಾನವನ ಜನ್ಮಜನ್ಮಕ್ಕೂ ಮರೆಯಕೂಡದವುಗಳಾಗಿವೆ.

೫ ಭದ್ರಗೀತಾವಲಿ — ಶುದ್ಧವಿಷಯ, ಮುದ್ದುಮಾತು, ಛಂದೋಬದ್ಧ-ಇಂತಹ ಭದ್ರಗೀತಾವಲಿಯನ್ನು ಬದ್ಧಾದರರು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದಾದರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಉದ್ವಂಧಕವಿಹುಲತೀಕರೂ ಮೆಚ್ಚುವಂತಿದೆ.

ದೇವನಹಳ್ಳಿ. }

ಇತಿ—ಹಿತಚಿಂತಕಭ್ರಾತೃ,
ಆರ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್.

॥ ೫೩ ॥

ಸತೀಹಿತೈಷಿಣೀ-ಕರ್ಣಾಟಕ ನಂದಿನಿಯರ ಪೋಷಕ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕ
ರಾದ-ಕರ್ಣಾಟಕ ಭಾಷಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ-ಮಹಾಜನರಲ್ಲಿ

ನಿವೇದನವು.

ಈಗ ೧೦ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸತೀಹಿತೈಷಿಣೀ ನಂದಿನಿಯರಿಗೆ ಉತ್ತರ
ಗಿದ್ದ ಋಣಬಾಧೆಯು ದೈವಕೃಪೆಯಿಂದ ಈಗ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುತ್ತ ಬಂದಿ
ರುವದೆಂದು ತಿಳಿಸಲು ಸಂತೋಷಿಸುವೆವು. ಮತ್ತು ಮಾತೃಮಂದಿರದಲ್ಲಿ
ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾರಾಟಕ್ಕಾಗಿ ಘನವಾದ ಮೈಸೂರ
ಸರ್ಕಾರದವರ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು, ಸರ್ಕಾರದ ಬುಕ್‌ಡೆಪೋವಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವೆ
ವಾದುದರಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಸತೀ-ಹಿತೈಷಿಣೀ-ನಂದಿನಿಯರ ಹಿತೈಷಿ
ಗಳಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಕ್ಯೂರೇಟರ್ ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಬುಕ್‌ಡೆಪೋ,
ಬೆಂಗಳೂರು ಇವರಿಗೆ ಬರೆದು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ
ಚಂದಾದಾರರಿಗೆ ಮುಂದೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಹೊಸಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಳು
ಹಲ್ಪಡುವವಲ್ಲದೆ ಈವರೆಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ
ಅವರು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕ್ಯೂರೇಟರ್ ಕಡೆಯಿಂದಲೇ ವಿ. ಪಿ. ಪಿ.
ದ್ವಾರಾ, ಸೆಟ್ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ ಅವರಿಗೆ
ಬಹುಮಾನದ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡುವೆವು, ಅವರು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಮಗೆ ಬರೆಹದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಬೇ
ಕೆಂದೂ ಹಿತೈಷಿಗಳಾದ ಮಹಾಜನರೆಲ್ಲರೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವದಾದರೆ ಮಣಿ
ಮಾಲೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಅನಂದಮಯಿ-ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಿಯರೂ
ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವರೆಂದೂ ಪೂರ್ಣ ಭರವಸೆಯಿಂದ ನಿವೇದಿ
ಸುತ್ತಿರುವೆವು.

ಇಂತು, ಸತೀ-ಹಿತೈಷಿಣೀ-ನಂದಿನಿಯರಿಗಾಗಿ ನಿವೇದಿಸುವ

ಮುಕ್ಯಾಂಧಾರವಾಡ }
೭-೮-೧೯೩೧.

ಹಿತೈಷಿಣೀ ತಿರುಮಲಾಂ ಬಾ
ಮಾತೃಮಂದಿರಂ, ನಂಜನಗೂಡು.

ಸತೀ ಹಿತೈಷಿಣೀ

(ತ್ರೈಮಾಸಿಕ ಗ್ರಂಥಮಾಲಾ)

ಹರಿಣಿ (ವಿದ್ಯುಲ್ಲತಾ) ಭಾಗ II ನೆಯದಾದ ಮಣಿಮಾಲೆ ಮುದ್ರಣ
ದಲ್ಲಿದೆ ಬೆಲೆ ೧-೦-೦ ಆನಂದಮಯಿ-ಬಹುವಿಷ್ಣುತಗ್ರಂಥ ಮುದ್ರಣದಲ್ಲಿದೆ,
ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಿ ಆನಂದಮಯಿ ಸಹ ಇದೇ ವರ್ಷದ ಪುಷ್ಯ-ಫಾಲ್ಗುನಗಳ
ಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕಟವಾಗುವವು. ಮೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ಒಟ್ಟು ೫-೦-೦
ಟವಾಲ ಹಾಸಲು ಬೇರೆ. ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಚಂದಾದಾರರಾದರೆ
ಒಟ್ಟು ಹಾಸಲು ಸೇರಿ ೪-೦-೦ ಮಾತ್ರ ಅಪೇಕ್ಷಕರು ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ
ಬರೆದು ವಿಶೇಷ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಸಂಪಾದಕಾ

ಸತೀಹಿತೈಷಿಣಿ ನಂಜನಗೂಡು

ಅಧವಾ

ಮ್ಯಾನೇಜರ್

ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಮುದ್ರಾಶಾಲಾ,
ಧಾರವಾಡ.

